

Giới thiệu Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y

Giải Phẫu Sư là một bộ truyện về pháp y trình thám, nội dung ly kỳ hấp dẫn, tác giả viết rất chắc tay.

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chết thảm ngoài cổng trường (1)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

Văn án:

Đây là một bộ truyện bao gồm đủ loại tội phạm đáng sợ và nguy hiểm: vết chém hình chữ thập, kẻ lột da người, sưu tập đầu lâu, phanh thây phơi xác, róc thịt ăn xương, ướp xác người sống...

Mỗi một vụ án đều khiến người ta dựng tóc gáy, hung thủ vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh chúng ta, cùng ta ăn cùng ta ngủ.

Phía sau cuộc chiến sống còn giữa thiện và ác là biết bao tuyệt vọng, oán hận, đổ tội, tham lam, ngạo mạn, sắc dục và tình yêu sai trái.

Những bộ hồ sơ phạm tội bí ẩn nhất, tàn khốc nhất không thể để người khác biết của sở cảnh sát sẽ được tiết lộ hoàn toàn qua những cảnh hiện trường án mạng, những tình tiết vụ án hết sức quý quyết, phơi bày ra những kẻ sát nhân khiến người ta sợ mất mật. Bạn sẽ phải đối mặt với cái ác tối tăm nhất và khó lý giải nhất trong mỗi con người!

Lời tựa: Trong cái thành phố chẳng chịt như mê cung này, bạn tìm kiếm lỗi ra, đã thú lại tìm kiếm bạn.

Thứ Sáu, ngày 12 tháng 8 năm 2011, lúc 19 giờ 10 phút.

Tại trường ngoại ngữ dân lập Giai Hối ở thành phố C.

Một cô gái mặc áo sơ mi ngắn tay và váy hoa đang đi bộ trên con đường nhỏ bên hông trường học, cô vừa đi vừa chăm chú trò chuyện qua điện thoại, thỉnh thoảng lại cất tiếng cười khanh khách.

“Em ra khỏi cổng trường rồi. Chưa đến mười phút nữa là tới nơi... Anh cũng đừng để em đợi lâu đó.” Cô gái hờn dỗi bĩu môi cho dù đối phương không hề nhìn thấy.

Điện thoại di động của cô có treo một sợi dây hình nhóc Maruko rất đáng yêu, liên tục lắc lư theo từng bước đi của cô gái.

“Em thừa dịp chú bảo vệ không để ý mà lên ra ngoài. Mẹ em mà biết sẽ mắng em chết mất...” Cô gái bĩu môi nói.

Không biết ở đầu dây bên kia nói gì mà cô gái yên tĩnh lắng nghe, sau đó cười ra tiếng, trên mặt cô tràn đầy vẻ phấn chấn.

Trên lối đi phía trước có một lối rẽ vào con hẻm nhỏ vô cùng yên tĩnh, ban ngày trông rất bình thường, nhưng buổi tối lại rất ít người đi lại vì không có đèn đường, chỉ có thể nhìn thấy ở phía lối rẽ bên kia có ánh đèn ngoài đường ló hắt vào.

Cô gái dừng bước nhìn vào bên trong hẻm, trong lòng vừa căng thẳng vừa do dự.

Con hẻm này dẫn ra đường lớn sẽ tiết kiệm được cho cô năm phút đi bộ. Vốn con hẻm cũng không quá dài, ở lối rẽ bên kia là đường phố đèn đuốc sáng trưng. Hơn nữa ban ngày cô cũng đã từng đi qua con hẻm này vài lần, đi buổi tối thì cũng có làm sao.

Cô gái cố lấy dũng khí rồi chạy vào hẻm nhỏ. Vừa sợ hãi vừa kích động, cô đối với tiếng “yêu” đầy mong lung này đã có thêm phần hiểu biết.

“Giai Giai, anh nghe tiếng em thờ gấp. Em đang chạy bộ à?” Trong điện thoại truyền đến tiếng hỏi.

“Anh phải nói chuyện lớn tiếng lên, có biết không?” Cô gái không thèm trả lời câu hỏi.

“Hả?” Người bên kia ngơ ngác ngác.

“Anh phải luôn bảo vệ em đó!”

“Ừ.”

Tiếng bước chân yếu ớt của cô gái gõ nhẹ trên nền đất xi măng nghe như tiếng một chú nai con đang hoảng sợ. Đầu hẻm bên kia đã càng ngày càng gần... cửa tiệm, quán vỉa hè, quán bar... Ngọn đèn ở phía trước sáng rọi khiến mắt cô đau nhức.

Cảm giác sợ hãi càng lúc càng giảm, đích đến đã ở trước mắt, cô gái vui vẻ nói với người trong điện thoại: “Anh biết không, vì anh mà em...”

Đi động ép sát tai, chỉ lo trò chuyện nên cô không hề chú ý đến tiếng bước chân rất nhỏ ở phía sau...

Bởi vì mang giày thể thao nên tiếng bước chân đó rất nhỏ, tốc độ cũng rất nhanh.

“Vì anh mà em chuyện gì cũng dám làm...” Vừa thốt ra những lời này, bóng đen kia đã hiện ra trong bóng tối, bao phủ lấy bóng dáng nhỏ gầy của cô.

Trong chớp mắt đó cô gái vẫn không biết tai họa sắp giáng xuống đầu mình. Cô còn đang dụi dằm nói chuyện điện thoại, nụ cười trên môi rất ngọt ngào, thanh âm non nớt...

Giây tiếp theo, trong con hẻm nhỏ truyền đến một tiếng hét sợ hãi nhưng ngay sau đó đã im bật như bị thứ gì chặn lại.

Một cảnh tượng khiến người dựng tóc gáy đã xảy ra...

Cánh tay vươn ra từ trong bóng tối ghì lấy cái cổ mỏng manh của cô gái... Di động của cô rơi vào vùng nước dưới đất, cái đầu của Maruko trên sợi dây đeo vẫn đang há miệng cười tươi như thế.

Cô gái bị kéo vào trong bóng tối, hai chân giãy giụa trên mặt đất. Cô không biết kẻ đang kéo mình là nam hay nữ, hay thậm chí đó có phải là con người hay không. Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình, cô rất sợ hãi, chỉ hy vọng lúc này mẹ có ở bên cạnh, cô nhất định sẽ nghe lời mẹ...

Bóng đen kéo cô gái vào một góc, dùng một tay kẹp lấy cái cổ nhỏ nhắn yếu ớt của cô như đang xách cổ một con thú nhỏ, tay kia lấy từ trong túi áo ra một đồ vật. Hần giờ vật đó lên cao... đâm xuống... giờ lên... đâm xuống... giờ lên... đâm xuống...

Trong bóng tối vang lên một loại âm thanh nhịp nhàng đều đặn rất khó tưởng tượng. Đó là kiểu âm thanh thường nghe trên tấm thớt ở phòng bếp nhà hàng.

Sau đó cô gái không còn phát ra âm thanh nào nữa. Miệng cô bị một bàn tay che kín, chỉ lộ ra hai con mắt to tròn trũng.

Một dòng nước ấm nóng mang theo mùi tanh tươi thấm ướt vật áo trắng tinh của cô rồi chảy xuống thân, xuyên qua lớp váy hoa ngắn chảy dọc xuống hai cặp đùi trắng nõn rồi đáp xuống mặt đất...

Chiếc di động nằm trong vùng nước đọng vẫn còn đang liên lạc với đầu bên kia, trong loa truyền đến tiếng gọi lo lắng của đối phương: “Alô... Giai Giai... em làm sao vậy? Lại giận anh rồi sao? Alô alô... Em còn nghe không hả...”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chết thảm ngoài cổng trường (2)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

Thứ Bảy, ngày 13 tháng 8, buổi sáng lúc 5 giờ 15 phút.

Kiều Khai quỳ một gối xuống, rút trong túi ra một đôi găng tay cao su rồi chậm rãi đeo vào.

Võ Bru đứng chống nạnh cách đó hai mét, vẻ mặt u ám, gương mặt chữ điền của ông cứ như vừa bị ai đó lấy giấy nhám chà mạnh một phen. Không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Cho dù lúc này có người kẻ dao vào cổ ông thì sắc mặt ông cũng không thể tệ hơn bây giờ được nữa.

Đôi mắt ông mang theo tia nghi vấn lia qua lia lại giữa thi thể trước mặt và Kiều Khai.

Kiều Khai dựa theo trình tự kiểm tra thi thể từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

“Cô bé bị dao đâm chết phải không?” Võ Bru không chờ thêm được nữa, cất tiếng hỏi.

“Là một loại vũ khí quân dụng hình chóp có ba cạnh.”

Người chết nằm úp sấp trong vũng máu đã khô, khuôn mặt úp xuống mặt đất, trên lưng đầy những vết thương khiến máu thịt be bét, lúc này đã biến thành màu tím đen.

Kiều Khai đặt ngón tay vào miệng vết thương, làn da bị tàn phá của thi thể dường như đang sợ hãi nên khẽ rung động. Kiều Khai hít vào một hơi để giữ bình tĩnh: “Cô bé bị đâm không dưới hai mươi nhát, trên lưng có hơn mười nhát, ngay eo có ba nhát, trên đùi hai nhát, vết đâm không tập trung vào một vị trí nào trên cơ thể. Mỗi nhát đâm đều dùng lực rất mạnh, vết đâm ở phần lưng trên khá nhiều, tôi đoán lá phổi của cô bé đã nát bươm rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa, nạn nhân chết do bị mất máu quá nhiều tạo thành cơn sốc dẫn đến tử vong.”

Anh ta vén tóc nạn nhân ra, để lộ nửa gương mặt cô gái rồi nhẹ nhàng xoay đầu cô gái về phía mình.

Đó là một gương mặt rất sạch sẽ, còn vẻ trẻ con của lứa tuổi vị thành niên. Lông mi cô gái rất dài, đôi mắt nhắm chặt như thể đang ngủ say, chỉ có đuôi lông mày hơi nhướng lên tựa như mơ thấy chuyện gì không vui. Gương mặt cô trông không có vẻ gì là đã chết, dường như lúc nào cũng có thể mở to mắt nhìn hân và nở nụ cười hết sức đáng yêu.

Kiều Khai rút tay lại như bị điện giật.

“Thời gian tử vong của nạn nhân.” Võ Bru lại tiếp tục truy hỏi.

“Vết hoen tử thi màu tím trên bụng nạn nhân đã hiện ra rõ ràng, dù dùng ngón tay ép xuống cũng không nhạt đi, đồng thời nơi khoé mắt nạn nhân đã xuất hiện một lớp màng đục mờ, tuy nhiên vẫn có thể nhìn rõ đồng tử mắt. Do đó có thể phỏng đoán thời gian tử vong dưới 15 tiếng đồng hồ, cụ thể là vào khoảng từ 6 đến 8 giờ tối hôm qua.”

“Ừ.” Võ Bưu đi dạo quanh con hẻm một vòng. “Hiện tại đang là mùa hè, ít nhất cũng phải sau 7 giờ trời mới bắt đầu tối. Tôi đoán hung thủ dù có gan cỡ nào cũng không dám ra tay vào lúc trời còn sáng. Hướng hồ hấn đâm nạn nhân nhiều nhất như vậy, chắc chắn điều kiện gây án thời điểm đó rất thuận lợi. Căn cứ theo lời cậu nói thì thời gian gây án của hung thủ có thể giảm xuống còn từ 7 đến 8 giờ tối.”

Kiều Khải gật đầu, ánh mắt anh ta nhìn xuống hạ thân nạn nhân rồi chậm rãi kéo mép váy lên. Chiếc quần lót màu hồng hoa tiết cánh hoa vẫn nằm nguyên vẹn trên người nạn nhân, lại còn rất sạch sẽ. Anh ta tỉ mỉ kiểm tra mặt trong đùi rồi nhủ thầm, sau đó trực tiếp cời quần lót của nạn nhân ra, cảm nhiệt kế vào hậu môn.

“Nhiệt độ không khí trung bình là 21 độ C, trực tràng của nạn nhân có nhiệt độ 28 độ C, suy ra thời gian tử vong cũng đúng như anh vừa phán đoán. Nhưng mà có một điểm thật kỳ lạ.”

“Điểm nào?”

“Nạn nhân không có dấu vết bị xâm phạm tình dục.”

“Không có à?” Võ Bưu đưa mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh. “Bắt một cô bé ăn diện đẹp đẽ như vậy vào đây chỉ để giết thôi sao?”

“Xem này Võ đội trưởng.” Kiêu Khải tìm được một tấm thẻ trên người nạn nhân, anh ta đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi rồi đọc: “Trường ngoại ngữ dân lập Giai Hối, học sinh lớp 10/5 niên khóa 2011, tên Tống Giai, 16 tuổi.”

Võ Bưu trầm ngâm một lát: “Đúng là có chút kỳ lạ. Tên cùng hung cực ác này có thể ra tay với một cô bé mới 16 tuổi, chắc chắn là một tên điên hết sức cực đoan. Vậy tại sao hấn lại không cưỡng bức cô bé? Tôi từng gặp phải vài vụ án mà nạn nhân là các bé gái vị thành niên, mục đích chính của hung thủ đều là để thoả mãn xu hướng tính dục lệch lạc của mình, vì sao tên này lại là ngoại lệ?”

“Có lẽ hấn bị mất khả năng tính dục nên bị kiềm nén thành tâm lý biến thái.”

“Hấn còn có thể dùng tay hoặc dùng miệng.”

“Hay hung thủ là một người phụ nữ?”

“Phụ nữ? Cái này thì tôi cũng không dám nghĩ đâu... Thôi được rồi, đừng có đoán mò nữa.” Võ Bưu gõ gõ đầu. “Trước tiên cứ mang thi thể nạn nhân về cục đã. Có thể xác nhận thân phận người chết là tốt rồi. Chúng ta cứ tra từng người trong trường học và gia đình có liên quan đến nạn nhân. Còn điện thoại di động của nạn nhân nữa, xem xem cô bé này thường hay liên lạc với ai, trước khi chết không phải còn gọi một cú điện thoại sao, tra xem người đó là ai.”

Các đội viên cảnh sát đứng bên cạnh nhận lệnh gật đầu rồi nghiêm túc ghi chép lại lời dặn dò của đội trưởng vào sổ tay. Những người khác tiếp tục lo làm phần việc của mình như chụp ảnh, thu thập chứng cứ...

- -----

Mộ Dung Vũ Xuyên xoa mái tóc rối bời, về mặt ù rũ nhìn chồng tài liệu thật dày được dính lại với nhau bằng sợi chỉ gai nằm trên bàn.

“Mang về đọc cẩn thận, chỗ nào không hiểu thì đến hỏi thầy. Mấy quyển sách khác em cũng không cần xem nữa. Đây là bản ghi chép công tác của thầy mấy chục năm qua, đọc hiểu hết chỗ này thì thầy cấp luôn cho em bằng Thạc sỹ.”

Ông lão tự phéo béo lùn kia đuổi Mộ Dung Vũ Xuyên đi rồi ngồi lên chiếc ghế lắc thân thuộc của mình, cảm quyền truyện tranh “Thám tử lừng danh Conan” lên đọc. Ông định xem xong sẽ kể cho đứa cháu nội đang học nhà trẻ nghe, bảo là muốn đào tạo sự quan sát nhạy bén cho thế hệ sau.

Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không rõ ông lão này muốn kể chuyện cho cháu nội nghe thật hay vốn chỉ là muốn đọc truyện thôi.

Bây giờ hấn hơi hồi hẩn rồi, chẳng thà lúc tốt nghiệp đại học trở về Bắc Kinh để cha hấn tìm cho hấn một công việc cho rồi. Gia tộc Mộ Dung mấy đời chỉ có con một, tổ tiên hấn vào thời Ngũ Hồ thập lục quốc trong triều đại nhà Yên đã từng xuất hiện nhân vật lịch sử rất có tiếng tăm là Mộ Dung Phục.

Cha của Mộ Dung Vũ Xuyên tuân theo truyền thống tốt đẹp của gia tộc nên trở thành một vị giáo sư bác sĩ trong lĩnh vực trị liệu bệnh tim lâm sàng nổi tiếng cả nước, từ dân thường tới quan lớn có bệnh về tim đều mong được giáo sư bác sĩ Mộ Dung dùng y thuật cao siêu của mình để giúp đỡ bọn họ được tiếp tục thải khí Cacbonic thêm mấy chục năm nữa.

Mặc cho chuyên môn của mình và cha có hơi khác biệt, một người cầm dao mổ người sống, một người cầm dao rạch người chết, nhưng bản thân hấn là người giàu có com no áo ấm, sống cuộc sống thượng lưu bấy lâu nay nên cũng không gặp phải khó khăn gì.

Lúc đầu giáo sư Mộ Dung cực kỳ phản đối việc con trai cưng lựa chọn chuyên ngành pháp y, thế nhưng khi tỉnh táo lại mà suy nghĩ, ông mới nhận thấy con trai mình trời sinh tính tình lơ đãng, không thích chịu trách nhiệm với bất cứ ai hay việc gì. Cầm dao lên mổ người chết đúng thật là không xảy ra nguy hiểm gì cho ai, thế nên ông đành miễn cưỡng đồng ý.

Đi học ở thành phố C hay ở Bắc Kinh đều như nhau, số tiền trong thẻ ngân hàng của hấn luôn luôn khiến người ta phải hăm mộ. Hấn ăn ở tại nhà cậu ruột, lại có một người bạn thanh mai trúc mã là cảnh sát hình sự ở cục cảnh sát thành phố C. Cho nên dù là Mộ Dung Vũ Xuyên có lẩn lộn thể nào hay khoe của ra sao, lúc nào cũng sẽ có người mặt báo cho giáo sư Mộ Dung, hơn nữa lại càng không có ai dám can đảm bắt cóc con trai ông.

- -----

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chết thảm ngoài công trường (3)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bauto thêm 1 chương á. ^^

Mộ Dung Vũ Xuyên không muốn kế thừa hoài bão to lớn của gia tộc, hẳn cực kỳ căm ghét chính trị, chỉ thích sống thoải mái phóng túng. Cuộc đời hẳn chỉ có hai đam mê.

Một là, ở cạnh người đẹp.

Hai là, ở cạnh thi thể.

Hắn thích người đẹp là vì bản năng, thích thi thể là vì chúng không bao giờ nói dối.

“Ê, cô bé mới chuyển đến đáng người tuyệt thật nha.” Chu Chí Bằng dùng cùi chò huých Mộ Dung Vũ Xuyên một cái.

Mộ Dung Vũ Xuyên không biết đã ngủ gật từ bao giờ, tay chống cằm, nước miếng hẳn nhỏ lên một tấm ảnh chụp thi thể hư thối trên bàn. Chu Chí Bằng là một tên vai u thịt bắp, khoẻ mạnh như trâu, cùi chò của hắn suýt chút nữa đã khiến Mộ Dung Vũ Xuyên té xuống lối đi nhỏ trong phòng học thiết kế theo hình bậc thang.

Mộ Dung Vũ Xuyên giật mình tỉnh giấc, hẳn đứng bật dậy chuẩn bị nổi điên thì trên bục giảng trước mặt đã xuất hiện một cô gái lạ mặt đang tự giới thiệu bản thân.

Gương mặt cô gái hơi ửng đỏ, nói chuyện rất câu nệ, cô nói một câu lại khom người một lần.

“Chào các anh chị, tên em là Seto Minako. Em hiện đang là sinh viên năm hai khoa pháp y ở Đại học Y Tokyo. Em vinh dự được làm sinh viên trao đổi quốc tế đến quý trường học tập một năm, mong được các anh chị chiếu cố nhiều hơn.” Tiếng Trung của cô gái khá tốt, nhưng phát âm chữ ‘r’ và ‘e’ không phân biệt được, chữ ‘n’ và ‘ng’ cũng đọc hết như nhau.

Các sinh viên khác châu đầu ghé tai thì thầm với nhau, đặc biệt là các sinh viên nam đều cùng lúc tiết ra hoóc môn nam tính.

“Ê, nghe này.” Chu Chí Bằng nở nụ cười quái dị, hạ giọng thì thầm với Mộ Dung Vũ Xuyên: “Mày có cảm thấy cô bé này trông rất giống một người không?”

“Giống ai?”

“Đệt, hồi cuối tuần trước mày sao chép hết 4GB ảnh chụp trong máy tính của tao đó.”

“À,” Mộ Dung Vũ Xuyên bùng tỉnh. “Nói mới thấy, trông cô ta đúng là giống y như Sora Aoi.”

(Chú thích: Bạn nào không biết Sora Aoi mời lên google đánh tên vào. Kết quả hiện ra người dịch không chịu trách nhiệm.)

“Gương mặt, đầu tóc, dáng người đều tựa tựa nhau kìa. Đặc biệt vòng ngực cỡ F kìa... chắc chắn, mày nói xem, có khi nào đúng thật là Sora Aoi không nh?”

“Sora Aoi đi học pháp y? Thôi đi mày ơi, không sợ người ta giải phẫu luôn cái đó của mày à?”

“Học pháp y thì có làm sao? Chứng tỏ là người ta có tinh thần rèn luyện kỹ năng phục vụ cho việc diễn xuất.”

“Tôi mức phải học pháp y à? Để đóng phim kinh dị hay gì?”

“Không thêm giải thích với mày nữa, dù có phải hay không thì tao cũng ưng cô nàng này rồi đó. Ngày mai tao sẽ hẹn được nàng đi chơi, cho mày tha hồ dưỡng mắt.”

Gã Chu Chí Bằng này là một tên ma vương hoàn toàn xứng với cái tên của gã. Thân hình cao lớn cường tráng, đáng vẻ đường hoàng, nếu không tính đến nội tâm u ám thì gã chính là một người đàn ông mẫu mực trong lòng các cô gái.

Loại người này mỗi khi đến mùa thu và mùa xuân cơ thể sẽ tự tiết ra hoóc môn nam tính hấp dẫn người khác giới. Vì vậy bọn con gái cứ chạy theo hắn như vịt.

Nếu đem ra so sánh thì Mộ Dung Vũ Xuyên kém hắn rất nhiều.

“Mấy tên thư sinh như mày chỉ nhìn được chứ xài không được, lúc quan trọng phải xem cái này này.” Chu Chí Bằng gồng lên để lộ cơ bắp trên hai cánh tay.

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa ước ao vừa ghen tị nhìn tên bạn thân đang trưng ra gương mặt vô cùng đắc ý, hẳn rất muốn cầm dao giải phẫu lên cạo sạch mớ cơ bắp trên hai cánh tay gã.

Ngày hôm sau đến giờ môn tâm lý học, Seto Minako vừa vào lớp đã thấy Chu Chí Bằng vẫy tay với cô từ đằng xa. Minako thấy vậy liền nhoen miệng cười.

Ta choáng! Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn thấy cảnh này liền cảm thấy kính nể tên bạn ngựa giống vô cùng.

“Thế nào há người anh em? Chu mỗ tao hề bán tên là trúng đích. Mày thấy rồi đấy, tao đang báo thù rửa hận cho tám năm kháng chiến chống Nhật của nhân dân Trung Quốc đó.”

“Chà...” Mộ Dung Vũ Xuyên cầm mặt vào quyển sách trong tay, không đành lòng nhìn cảnh tượng này.

“Konichiwa, làm phiền anh Chu...” Giọng nói thô thể của cô gái cất lên.

“Chu – Chí – Bằng.” Chu Chí Bằng thân thiện nhắc nhở.

Ai mà ngờ được giọng nói tràn đầy vẻ chính nghĩa của gã lại vừa mới nói ra lời nói đầy ác ý như vậy.

Chà... Mộ Dung Vũ Xuyên dứt khoát đội sách lên đầu.

“Chu – Chí – Bồn.” Cô gái nghiêm túc lặp lại cách phát âm tên của Chu Chí Bằng.

(Chú thích: từ ‘Bằng’ phiên âm là ‘péng’, do Minako không phát âm được âm ‘ng’ nên đọc thành ‘pén’ là từ ‘Bồn’.)

“Không phải là Chu Chí Bồn, là Chu Chí Bằng.”

“Chu Chí Bồn.”

“Bằng.”

“Bồn.”

“Thôi bỏ đi bỏ đi. Không sao cả.” Còn tiếp tục sửa nữa Chu Chí Bằng sẽ hỏng mắt.

“Em ngồi đây đi.” Chu Chí Bằng đẩy Mộ Dung Vũ Xuyên đang nằm gục trên bàn ra. Cái tên gia hoả trọng sắc khinh bạn này!

“Thật ngại quá Chí Bồn-kun, em muốn hỏi về một người, không biết anh ấy có ở đây hay không.” Minako nói.

“Em biết tên người đó không?”

Minako nhìn chăm chú vào quyển sách trong tay, cố gắng phát âm “Hình như tên là -- Mộ Dung --”

“Mộ Dung Ngu Xuân?”

“A, hình như cũng tựa tựa vậy, anh có biết người đó không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức lấy cuốn sách che trên đầu xuống rồi ngồi dậy: “Xin lỗi nhé, làm ơn sửa phát âm lại một chút, là Mộ Dung Vũ Xuyên.”

Minako tròn tròn mắt.

“Đệt, hiểu rồi. Hai người đều học chung khoa pháp y mà.” Chu Chí Bằng vỗ vai Mộ Dung Vũ Xuyên rồi nói với Minako: “Đây chính là anh Ngu Xuân mà em tìm nè.”

Minako lộ vẻ vui sướng, khom người chào Mộ Dung Vũ Xuyên: “Hajime mashite. Yoroshiku onegaishimasu.”

(Chú thích: Lăn đầu gặp mặt, xin được chiếu cố nhiều hơn.)

Nói một tràng chẳng hiểu gì cả, cho dù có mắng ta ta cũng không biết, Mộ Dung Vũ Xuyên đành hỏi: “Làm sao em biết anh?”

“Giáo sư Trần Dân Hiến nói với em, bảo em đi theo anh để thực tập.”

(Chú thích: Giáo sư tên Trần Minh Hiến, nhưng do kiểu phát âm ngọng của Minako nên đọc thành Trần Dân Hiến.)

Thấy cô gái đang nhìn mình đầy dò xét, Mộ Dung Vũ Xuyên nhanh chóng đưa tay vuốt cho mái tóc rối bời vào nếp, trên mặt làm ra vẻ chững chạc đứng đắn.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chết thảm ngoài công trường (4)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

- - - - -

Thứ Hai ngày 15 tháng 8, lúc 10 giờ 11 phút.

Tại công Học viện Phát thanh thành phố C.

Triệu Đại Thành ngồi trong phòng bảo vệ, đôi mắt nhìn trừng trừng ra ngoài cửa sổ đã nửa giờ đồng hồ.

Bên ngoài cửa sổ là lối đi bộ và đường lớn. Xe cộ và người đi đường đều giống như thường ngày, chỉ là trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ uể oải. Đây là hội chứng đi-làm-ngày-thứ-Hai.

Chỉ có một chỗ hơi đặc biệt.

Bên dưới cột đèn đường trên lối đi bộ có thêm một vật. Đó là một cái ba lô leo núi còn mới tinh, nhìn kiểu dáng hẳn là đồ cao cấp. Hẳn nhớ lúc sáng mới đến học viện không hề thấy cái ba lô này.

Khoảng một tháng trước trên báo có đưa tin, chủ một doanh nghiệp tư nhân ở miền Nam đến ngân hàng rút ra 800.000 tệ tiền mặt, bỏ vào một ba lô leo núi hiệu Adidas. Vừa ra khỏi ngân hàng đi được một lát ông ta đã bị hai tên cướp giật mất ba lô tiền, trong lúc chạy trốn còn đâm ông ta một dao. Đến bây giờ cảnh sát vẫn chưa bắt được hai tên cướp, người chủ doanh nghiệp vẫn còn đang nằm trong phòng hồi sức của bệnh viện.

Nghĩ vậy, Triệu Đại Thành bắt đầu thở gấp. Hắn rất muốn đẩy cửa bước ra, mở cái ba lô kia ra xem để giải hết những nghi ngờ trong lòng mình. Thế nhưng hắn lại không đủ can đảm, trước nay hắn vốn là người thành thật, nhưng nếu không làm gì thì hắn lại thấy không cam lòng.

Mỗi khi có người đi bộ trên via hè tò mò nhìn về phía cái ba lô nằm lơ lửng ở đó, hắn đều cảm thấy rất hồi hộp. Cuối cùng hắn quyết định uống một ngụm trà lớn rồi ra về bình thản bước ra, tìm hấn đập “bang bang” trong lồng ngực, cảm giác như mình là một tên trộm...

Hai phút sau, cái ba lô màu đỏ đã nằm yên vị dưới gầm bàn phòng bảo vệ. Sau khi nhìn trước nhìn sau một hồi hẩn mới từ từ trấn tĩnh, không rõ lúc nãy mình làm thế nào mà đem được ba lô vào trong phòng, chỉ cảm thấy cái ba lô cũng không nặng lắm.

Hẩn không biết một cái ba lô đựng đầy tiền có nặng hay không nữa, dù sao từ trước đến giờ hẩn cũng chưa từng có nhiều tiền đến như vậy. Hẩn dùng chân đá đá, bên trong hình như có rất nhiều giấy. Tiền không phải cũng làm từ giấy sao?

Triệu Đại Thành lại nhìn quanh một lát, ngoài cửa sổ không có bóng người, bây giờ chính là giờ lên lớp của bọn học sinh.

Cổ kiềm nén sự kích động và hiếu kỳ trong lòng, hẩn đưa tay lôi cái ba lô đỏ ra khỏi gầm bàn rồi mở dây kéo.

Bên trong đúng là giấy, nhưng lại không phải tiền.

Tuy có thất vọng, nhưng hẩn cũng chưa có ý định từ bỏ. Làm gì có ai ăn no rửng mỡ đi nhét đầy giấy vào một cái ba lô đất tiền như vậy?

Hẩn không ngại ngần cho tay vào ba lô sờ tới sờ lui...

Quả nhiên bên trong có vật gì đó. Cứng rắn. Tròn căng.

Hẩn thật sự không thể xác định rõ đó là cái gì, thế nên hẩn lôi đồng giấy vụn ra rồi vờn cổ nhìn vào trong.

Trời hôm nay nhiều mây, ánh sáng xuyên qua kính cửa sổ tạo thành những tia sáng lơ mơ, bên dưới bàn lại càng tối tăm. Cái ba lô mở rộng lộ ra vật thể nằm bên trong. Triệu Đại Thành lơ mơ nhìn thấy những đường nét mơ hồ. Hẩn nhìn kỹ lại...

Rất cuộc nhìn thấy một gương mặt người đang nhìn thẳng vào hẩn.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chết thảm ngoài cổng trường (5)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

- - - - -

Mộ Dung Vũ Xuyên ngồi trên giường ký túc xá, cắm USB vào chiếc laptop hiệu Apple rồi bấm mở một video lên xem. Nhân vật trong đoạn video rên rĩ “ư ư a a” tràn đầy cảm xúc, Mộ Dung Vũ Xuyên vừa xem vừa nhai táo rôm rốp.

Cô giáo Sora Aoi đáng yêu, gã nam diễn viên chết tiết!

Seto Minako đáng yêu, Chu Chí Bằng chết tiết!

Nếu không phải vì gã Chu Chí Bằng hẹn Minako ra ngoài ăn trưa, hẩn cũng không cần phải ở một mình trong ký túc xá tự “thăm du tình thần”.

Tiếng chuông điện thoại reo vang cả buổi, hẩn tìm mãi trong đoạn video cũng không thấy di động của ai reo, sau đó mới giật mình nhận ra đó là tiếng điện thoại của mình.

Vừa rồi lơ xem hăng quá.

“Ê! Cậu chết ở đâu rồi hả?” Tiếng quát trong điện thoại của Lục Tiểu Đường vô cùng đinh tai nhức óc, át hết cả tiếng rên ôn hoà của cặp diễn viên trong đoạn video.

Vừa nghĩ đến bộ dạng giương nanh múa vuốt của Lục Tiểu Đường, Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức cảm thấy như bị đầu. Hẩn vội vàng tạm dừng video lại. “Tôi đang ăn táo.”

“Ồ, coi chừng mắc nghẹn à!” Lục Tiểu Đường lạnh lùng nói.

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức bị nghẹn, ho khan mấy tiếng “khụ khụ khụ”. (◕◕)

“Buổi chiều cậu có tiết học không?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Có hai tiết.” Mộ Dung Vũ Xuyên thờ khò khè.

“Cúp học đi. Đến chỗ tôi chút.”

“Ồ, làm vậy không hay lắm đâu. Tôi chính là sinh viên duy nhất đang học lên hệ thạc sỹ của khoa pháp y, phải làm gương cho các em sinh viên khác chứ.”

“Chả sao, cậu cũng không phải mới cúp lần một lần hai.”

“Buổi chiều có một tiết của giáo viên chủ nhiệm khoa, nếu không tham dự cuối kỳ sẽ chết với ông đó.”

“Nếu cậu không đến, ngày mai cậu sẽ chết với tôi. Cậu liệu mà làm.”

Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Gừ--- Cái con mụ dạ xoa này!!!

Mộ Dung Vũ Xuyên tức giận đến mức vò vò đầu.

Mụ dạ xoa thật ra trông không hề giống mụ dạ xoa chút nào.

Cô để kiểu tóc đuôi ngựa cột cao tết thành bím, đôi chân thon dài, chân mày đẹp như vẽ, đôi mắt sáng như sao, là một mỹ nhân chi cần nhìn thôi cũng đã khiến người ta thấy vui vẻ trong lòng.

Nhưng chi nên nhìn thôi.

Chiều hôm đó lúc 1 giờ 30 phút, khi môn Giải phẫu học bắt đầu vào tiết thì Mộ Dung Vũ Xuyên đã đúng hẹn có mặt ở phòng làm việc của tổ trọng án trực thuộc đội cảnh sát hình sự tại cục cảnh sát thành phố C.

Lục Tiểu Đường ngồi bắt chéo chân, chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh: “Ngồi xuống chờ chút đi, khoa pháp y đi ăn trưa chưa về.”

Mộ Dung Vũ Xuyên không phải là một người nhu nhược, trên thực tế hắn bắt nạt người ta nhiều hơn hẳn số lần bị người ta bắt nạt. Thế nhưng trên thế gian này vạn vật đều có tương sinh tương khắc, từ khi Mộ Dung Vũ Xuyên gặp phải tiểu ma đầu Lục Tiểu Đường khi còn đi nhà trẻ, hắn chưa bao giờ thắng được cô... Từ ánh mắt cho đến lời nói cô đều giành được thế thượng phong, nếu vẫn không xong thì cô dùng tới nắm đấm.

Từ nhỏ hắn đã đánh không lại cô rồi, cuối cùng khi lên cấp ba hắn mới thoát khỏi cô. Nghe nói Lục Tiểu Đường sau đó thi đậu vào trường cảnh sát, võ thuật ngày một tốt hơn. Lúc đó Mộ Dung Vũ Xuyên không hề lo lắng vì chỉ thỉnh thoảng hắn mới cùng cha đến nhà chú Lục chơi gặp được Lục Tiểu Đường, khi ấy cô đã bắt đầu trở mã, cũng thân thiện hơn lúc nhỏ nhiều.

Hai năm trước Lục Tiểu Đường từ cục cảnh sát tỉnh được chuyển công tác sang cục cảnh sát thành phố C làm tổ trưởng trong đội trọng án. Từ sau khi thân cận với cô, Mộ Dung Vũ Xuyên mới thật sự nhận thức được sự hung hãn của vị mỹ nhân này.

“Cậu đừng có tưởng là mình giỏi lắm. Trong đội cảnh sát không có pháp y chuyên nghiệp nên tôi mới cho cậu cơ hội này.” Lục Tiểu Đường thân nhiên nói.

“Chẳng phải đã có Kiều Khai rồi sao?”

“Anh ta đang lo vụ khác rồi. Hồi cuối tuần trước lúc chạng vạng tối có một nữ sinh trường ngoại ngữ dân lập Giai Hối bị người ta đâm rất nhiều nhát. Võ đội trưởng và các đội viên khác đi xử lý vụ án đó rồi, chỉ còn tôi lưu lại đây trông chừng, ai ngờ lại xảy ra chuyện.”

“Lẽ nào lần này lại đến lượt một cô bé khác bị phanh thây?”

“Sao cậu ác độc vậy hả?!” Lục Tiểu Đường đuổi chân ra, suýt tí nữa đã đá bay Mộ Dung Vũ Xuyên xuống đất.

“Chuyện này xảy ra ở Học viện Phát thanh, mà tôi cũng không chắc nữa, có khi đây cũng không phải là một vụ án hình sự. Nhưng chuyện đó cũng rất kỳ lạ.” Lục Tiểu Đường vừa nói vừa nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên đang dịch ghế ra xa hơn chiều dài cặp chân cô.

“Có người chết không?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Bảo vệ ở cổng trường tên Triệu Đại Thành báo án. Hắn phát hiện một cái ba lô không biết của ai đặt ở cổng trường, mở ra xem thì thấy một cái đầu lâu.”

“Đầu lâu? Chỉ có đầu lâu thôi sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên kinh ngạc chỉ vào đầu mình.

“Đúng vậy, chỉ có đầu lâu thôi, lại còn rất sạch sẽ. Tôi không biết người chết là chết thông thường hay bị mưu sát. Nếu là cái chết thông thường thì tức là có kẻ muốn đùa dai, vậy thì dễ xử rồi. Nên tôi gọi cậu đến đây cho tôi lời giải thích.”

“Chỉ có một cái đầu lâu – không dễ làm đâu.” Mộ Dung Vũ Xuyên tặc lưỡi.

“A, chị Đinh Lan về rồi, tôi dẫn cậu đến phòng pháp y.” Lục Tiểu Đường đứng lên, vỗ vai Mộ Dung Vũ Xuyên. “Tôi tin tưởng vào năng lực của cậu.”

Lời khích lệ của cô khiến Mộ Dung Vũ Xuyên ngẩng đầu lên, phát hiện cô đang nhìn hắn mỉm cười đầy ảm áp.

Rồi cô nói nốt phần còn lại. “Trừ phi cậu muốn chết.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đầu lâu và xác nữ trong nhà vệ sinh (1)

Chương này mình xin gửi tặng bạn TrùmThánhDịch. Cảm ơn bạn đã đề cử truyện ạ.

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

Phòng pháp y nằm ở tầng hầm B1 của toà nhà cục cảnh sát.

Toà nhà này vốn do người Nhật Bản xây dựng từ hồi thế chiến thứ hai, lúc đó được sử dụng làm Bộ tư lệnh khu vực miền Đông. Toà nhà được thiết kế rất vuông vức và thô kệch, bao gồm năm tầng, trong đó có hai tầng hầm, có người nói toà nhà này có thể chống được cả đạn pháo.

Sau giải phóng nơi đây trở thành ký túc xá của chính phủ thành phố C, đến cuối thập niên 90 lại được đổi thành toà nhà cục cảnh sát, được xây thêm ba tầng và lắp đặt trang thiết bị hiện đại nên nhìn chung cũng rất đạt tiêu chuẩn. Kiến trúc do người Nhật Bản xây dựng thật sự vô cùng kiên cố, trải qua hơn nửa thế kỷ vẫn còn nguyên vẹn.

Tuy nhiên khi đi xuống tầng hầm thì hầu như nơi này chưa từng được tu sửa, vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ trước đây. Tường vôi bong tróc, mùi gỗ và gạch nung cũ bốc ra mùi u ám cũ kỹ mang lại cảm giác lạnh sống lưng, tựa như có một con rết trăm chân đang bò dọc trên cột sống của mình.

Phòng pháp y nằm ở cuối dãy hành lang được chia thành năm gian phòng, gồm phòng khám nghiệm tử thi, phòng chụp X quang, phòng xét nghiệm, phòng lưu trữ và phòng chứa xác. Nơi đây không có cửa sổ, mọi ánh sáng đều đến từ thứ ánh sáng mờ đục của bóng đèn dây tóc.

Nghe nói vào thời kỳ bị người Nhật chiếm lĩnh thì nơi đây chính là phòng thí nghiệm y học của họ, có thể dùng để khám bệnh cho quân lính Nhật, hoặc cũng có thể là nơi mà đơn vị 731 đã dùng qua.

(Chú thích: Đơn vị 731 là đơn vị nghiên cứu và phát triển vũ khí hóa-sinh của Quân đội Hoàng gia Nhật Bản, đơn vị này đã tiến hành nhiều thí nghiệm nguy hiểm trên cơ thể người trong chiến tranh Trung-Nhật và thế chiến thứ hai.)

Phòng pháp y vô cùng rộng rãi và sạch sẽ đến mức khiến người ta khó thở vì mùi nước khử trùng lúc nào cũng thoang thoảng trong không khí.

Chị Đinh Lan là một phụ nữ trung niên cần mẫn, giữ chức trợ lý pháp y. Tuy bằng cấp chị không cao nhưng lại hết lòng vì công việc, lá gan cũng rất lớn. Nếu không như vậy thì người bình thường đứng cả ngày ở nơi như thế này thì nào cũng sẽ phát điên.

Khi Mộ Dung Vũ Xuyên và Lục Tiểu Đường đi vào phòng xét nghiệm thì chị Đinh Lan đã chuẩn bị xong đầy đủ dụng cụ. Chị và giáo sư Trần Minh Hiền trước đây đã từng làm việc với nhau. Hai năm trước giáo sư về hưu nên Kiều Khải lên thay, giữ chức pháp y chính của cục. Trong mắt chị Đinh Lan thì ai cũng như ai, nên khi thấy Mộ Dung Vũ Xuyên chị cũng không hề tỏ ra kinh ngạc mà chỉ thản nhiên ngồi trên ghế bành trong góc phòng.

Bà chị này lúc dọn thi thể có phải cũng mang về mặt hồ hững hờ này hay không đây? Mộ Dung Vũ Xuyên thầm tự hỏi.

Trên bàn thí nghiệm lúc này có một cái đầu lâu, một ba lô leo núi hiệu Adidas màu đỏ và một chồng giấy nhãn nhúm.

Ba lô leo núi vẫn còn mới tinh, bên trên không có vết máu nào, cũng không có dấu vết nào khiến người ta hoài nghi. Chồng giấy bên cạnh cũng chỉ là giấy in ấn bình thường được bày bán trong mọi tiệm văn phòng phẩm.

Mộ Dung Vũ Xuyên đeo găng tay cao su vào, cảm ngẫu nhiên vài tờ lên kiểm tra, tờ nào cũng nhãn nhúm và trắng trơn. Bỗng nhiên, hần nhìn thấy một đoạn chữ viết, liền rút tờ giấy đó ra xem. Đó là mấy hàng chữ in.

Lục Tiểu Đường cũng tò mò lại gần xem cho kỹ.

Trên giấy viết:

“Giờ cao lưới hái của ngươi lên, vì đã đến giờ thu hoạch rồi... Ngồi trên áng mây đưa lưới hái xuống mặt đất sẽ thu hoạch được thôi.” Lục Tiểu Đường đọc xong chẳng hiểu gì cả, bèn ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại lấy một tờ khác có in chữ ra xem.

“Ném bát của hần xuống đất, những kẻ được dã thú tôn thờ sẽ bắt đầu thối rữa da thịt vô cùng nghiêm trọng... Ném bát của hần vào biển sâu, biển liền biến thành máu, hình như đó là máu người chết khiến cho toàn bộ sinh vật sống trong biển đều chết theo... Ném bát của hần vào sông suối, nước cũng biến thành máu... Ngươi hãy đem máu ngươi cho chúng uống, chúng sẽ bị trừng phạt đúng tội.”

“Nói thế là ý gì?” Lục Tiểu Đường vội hỏi.

“Tôi cũng đâu biết, hình như là trích đoạn ở đâu đó. Cái này phải nhờ người của cậu kiểm tra rồi. Có khi chỉ là ai đó cố làm ra vẻ huyền bí.”

Mộ Dung Vũ Xuyên dời mắt đến chiếc đầu lâu. So với mớ câu chữ tụng niệm đọc muốn trệu quai hàm vừa rồi thì thứ chiếc đầu lâu này nói cho hần sẽ thật hơn rất nhiều.

Chiếc đầu lâu màu xám trắng rất nhỏ và tinh xảo. Có thể đoán được khuôn mặt người này khi còn sống rất xinh đẹp.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm đầu lâu trên tay nâng lên nâng xuống rồi lật qua lật lại quan sát một lúc.

“Đầu tiên, khụ khụ,” hần háng giọng. “Có thể khẳng định đây là đầu lâu người.”

Lục Tiểu Đường nuốt chút nữa té sấp mặt xuống đất.

“Cậu nhìn xem, đầu lâu có hình cầu rất tròn, phần miệng không nhô ra như động vật, nhìn nghiêng sẽ thấy phần xương sọ chiếm hai phần ba... ủa da!”

Lục Tiểu Đường giẫm mạnh lên giày Mộ Dung Vũ Xuyên. “Cái này đến tôi cũng nhìn ra được. Còn gì nữa không?”

“Ừm... đầu lâu này tương đối nhẫn nại, thành xương cũng có vẻ mỏng, lại còn rất nhẹ. Đây là một đầu lâu của nữ.”

“Chỉ dựa vào mấy điểm này thôi à?” Lục Tiểu Đường hơi nghi ngờ.

“Đương nhiên không chỉ có vậy. Phần cung chân mày của đàn ông đều nhỏ lên và trên bề mặt có nhiều lỗ nhỏ. Cậu nhìn cái đầu lâu này xem, phần hốc mắt tròn nhẵn, không nhô lên lại càng không có lỗ nhỏ. Phần hốc mũi vừa rộng vừa thấp, sống mũi cũng lõm xuống, đây là đặc trưng của phái nữ. Ngoài ra xương gò má cũng nhẵn mịn và tròn trịa, nếu là gò má của nam sẽ thô ráp và vuông vức hơn.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đầu lâu và xác nữ trong nhà vệ sinh (2)

Chương này mình xin gửi tặng bạn thiectumenh6298. Cảm ơn bạn đã đề cử truyện ạ.

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

Lục Tiểu Đường gật đầu.

“Nhìn theo hướng này,” Mộ Dung Vũ Xuyên xoay đầu lâu nghiêng qua một bên. “Sẽ thấy vòm trán và phần đỉnh đầu bằng phẳng một đường. Nếu là đàn ông thì vòm trán sẽ vòng lên theo hình vòng cung.”

“Có thể nhìn ra tuổi của cô ta không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn hàm răng của đầu lâu rồi tách nhẹ hàm dưới ra, cầm kính lúp soi thật kỹ toàn bộ vùng xương hàm và từng chiếc răng một. “Chiếc răng khôn trong cung đã mọc ra hoàn chỉnh, không có dấu hiệu bị mài mòn, hàm răng chưa bị vôi hoá... Đây là một người trưởng thành nhưng tuổi không lớn, phần răng nhọn đều đã được mài mòn, chất răng còn rất tốt. Tổng hợp lại thì tuổi của cô ta không quá hai mươi lăm.”

“Ồ.”

“Hàm răng của cô ta rất sạch sẽ, không bị sâu cũng không có vôi răng hay mảng bám. Hơn nữa độ mài mòn của nhóm răng khôn khá ít, ngoài việc chứng minh tuổi cô ta còn trẻ thì còn nói lên rằng lúc còn sống cô ta rất quan tâm đến thói quen ăn uống. Thậm chí, tôi đoán là trong cuộc sống cô ta là người rất gọn gàng và nề nếp.”

“Cái này mà cũng có thể nhìn ra?” Lục Tiểu Đường hí mắt nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Tôi cũng chỉ đoán mà thôi. Thông thường thì một cô gái hay ăn vặt sẽ bị vôi răng dù ít hay nhiều, cho dù có đi tẩy vôi răng thường xuyên cũng sẽ lưu lại vết tích.” Hắn vừa nói vừa nhìn Lục Tiểu Đường, tin rằng cô có thể hiểu được ý hắn.

“Sao tôi lại cảm thấy cậu đang xiên xỏ tôi thế nhỉ?” Lục Tiểu Đường liếc hắn một cái sắc lẹm.

Căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân, Mộ Dung Vũ Xuyên nhanh chóng đổi đề tài. “Cô ta rất ít hoặc hoàn toàn không hút thuốc lá, ít uống rượu, ít ăn đồ ngọt và thức ăn có tính axit. Dựa vào điểm này tôi có thể đoán đáng người cô ta hẳn là hơi gầy.”

“...”

“Từ kiểu xương sọ tương đối nhỏ, mõm và tròn trịa nhẵn nhụi của cô ta thì có thể suy ra cô ta là người sống ở phía Nam sông Trường Giang. Tôi có thể lấy một ít mẫu xương của đầu lâu này để chạy kiểm tra đối chiếu với dữ liệu di truyền học dùng để phân biệt vùng miền trong máy vi tính của trường, nếu may mắn có thể tính ra được cụ thể cô ta là người vùng nào.”

“Lỡ như cô ta là người nước ngoài thì sao?”

“Vậy thì phức tạp rồi.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhún vai. “Từ hình dáng của đầu lâu có thể nhận ra cô ta ít nhất là người Châu Á, hoặc là có huyết thống Châu Á.”

“Có điều, nếu chỉ dùng mắt thường để quan sát thì cậu có phát hiện được đầu lâu này có điểm nào đặc biệt không?” Mộ Dung Vũ Xuyên đưa đầu lâu đến trước mặt Lục Tiểu Đường.

Lục Tiểu Đường nghiêng đầu nhìn một lúc lâu. “Tôi cảm thấy rất bình thường mà. Bên trên không có vết thương nào, cũng không có dấu tích gì kỳ lạ, rất sạch sẽ.”

“Cậu nói rất đúng. Vấn đề chính là ở chỗ nó sạch sẽ quá mức.” Mộ Dung Vũ Xuyên khẽ mỉm cười. “Thường thì kiểu xử lý xương đầu đặc thù như vậy chỉ có ở bệnh viện hoặc trong phòng thí nghiệm mà thôi.”

“Ý cậu muốn nói nó vốn là một tiêu bản xương? Nếu được thế thì tốt quá.” Lục Tiểu Đường nói.

“Tôi chưa thể khẳng định được. Tôi phải...”

Mộ Dung Vũ Xuyên ngắm nghía một chút rồi lấy dao giải phẫu nhẹ nhàng cạo đi một lớp bột xương mỏng trên đầu lâu, đưa vào soi kỹ dưới ánh sáng phân cực của kính hiển vi, sau đó nhỏ vào một giọt cồn.

Hắn xoay xoay nút điều chỉnh tiêu cự, mắt vẫn nhìn chăm chú vào ống kính.

Lục Tiểu Đường chờ cả buổi mới cất tiếng hỏi: “Cậu phát hiện được gì sao?”

“Có một điều tôi có thể khẳng định với cậu, cái đầu lâu này đã được xử lý kỹ nên mới sạch sẽ như vậy, nhưng nó chắc chắn không phải là tiêu bản trong bệnh viện. Quá trình chế tác tiêu bản trong y học phải sử dụng nhiệt độ cao để trừ độc, tất cả mô mỡ trong bộ xương đều sẽ được loại bỏ hoàn toàn. Thế nhưng cái đầu lâu này lại lưu giữ rất nhiều phần mềm của xương, đây là do quá trình xử lý xương không được hoàn chỉnh, đồng thời cũng nói lên đầu lâu này chỉ mới được tạo thành trong vòng ba năm.”

“Ba năm?” Lục Tiểu Đường hít một ngụm khí lạnh. “Nói cách khác, thời điểm tử vong của cô gái này không quá ba năm...”

“Đúng là như vậy. Từ giây phút một người chết đi, thân thể của họ sẽ bắt đầu hư thối, quá trình này gọi là xương hoá. Thi thể bình thường khi chôn dưới đất từ hai đến ba năm, các cơ quan nội tạng và phần mềm sẽ biến thành bùn nhão và tách ra khỏi bộ xương. Nếu thi thể bị phơi trong không khí thì quá trình này sẽ diễn ra càng nhanh hơn.”

“Có khi nào đầu lâu này được lấy từ trong phần mộ không?” Lục Tiểu Đường hỏi.

Cho dù xã hội hiện đại lưu hành việc hoá táng nhưng ở nhiều vùng xa người ta vẫn lựa chọn phong tục thổ táng lưu truyền từ đời xưa.

Mộ Dung Vũ Xuyên hiểu ý cô. Nếu chủ nhân của cái đầu lâu này không chết tự nhiên thì rất có thể đã có một câu chuyện bi thảm xảy ra.

“Cũng có thể.” Mộ Dung Vũ Xuyên đáp. “Lát nữa tôi sẽ tiến hành lấy mẫu xương rồi đem đi kiểm tra, nếu là chết vì trúng độc chắc chắn có thể tra ra được.”

Hắn xoay ngược đầu lâu lại, hướng phần xương gáy lên trên. Bề mặt phần xương gáy có vết chém nhẵn mịn cho thấy bị vật sắc nhọn chặt đứt.

Trên đầu lâu không có vết rạn, không có chỗ hõm, không có dấu tích bị đánh.

Chẳng lẽ cô gái trẻ tuổi này bị người ta chặt đầu?

Lục Tiểu Đường đã nhìn thấy rõ ràng, cô khẽ cắn môi nhìn sang Mộ Dung Vũ Xuyên nhưng không lên tiếng. Là một cảnh sát hình sự, cô không muốn tự mình đoán mò mà muốn nghe phán định chuyên nghiệp của một pháp y.

Mộ Dung Vũ Xuyên cảm kính lúp ti mỉ quan sát vết chém trên xương cổ. “Đúng thật là bị vũ khí sắc bén bằng kim loại chặt đứt, nhưng không phải là rìu. Vì nếu hung khí là rìu thì phần rìa vết thương sẽ xuất hiện vết rạn nứt hoặc gãy vỡ, hơn nữa bề mặt vết thương không thể phẳng thế này. Cũng không thể là dao, vì dùng dao chém đứt cổ là một chuyện vô cùng khó khăn, ít nhất cũng phải chặt vài dao, nếu thế thì phần xương cột sống đã lưu lại rất nhiều vết tích rồi. Bề mặt vết chém này khá bằng phẳng cho thấy quá trình cắt đầu diễn ra vô cùng tỉ mỉ. Phần rìa vết thương có những đường vân gợn sóng rất nhỏ, tôi có thể xác định đây là vết tích bị cưa.”

Cưa đứt đầu một người còn sống sao?

Lục Tiểu Đường rung mình một cái.

“Ít có khả năng là cô gái này bị cưa đứt đầu khi còn sống lắm. Vì nạn nhân nào còn sống cũng sẽ giãy giụa, bề mặt vết cưa cũng không thể nào chính tề như vậy.” Mộ Dung Vũ Xuyên dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Lục Tiểu Đường. “Trừ phi lúc đó nạn nhân đã mất hết tri giác, mà còn là bị hôn mê sâu.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đầu lâu và xác nữ trong nhà vệ sinh (3)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

Trong phòng thẩm vấn.

Chỉ có một chiếc đèn bàn và hai người.

Phòng không có cửa sổ nên ánh đèn khiến người ta vô cùng chói mắt.

Võ Bưu gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn. Đối diện ông ta là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dáng người hơi mập. Hắn mặc đồng phục học sinh, vẫn còn đang đi học. Hắn cúi đầu, hai cái đùi bên dưới mặt bàn đang rung lên rung xuống không ngừng.

Có lẽ là thói quen, hoặc cũng có lẽ do khẩn trương.

“Nói đi, mày đã làm gì con bé?” Lúc Võ Bưu nói chuyện mí mắt vẫn rũ xuống như thể chẳng mấy quan tâm.

Gã thanh niên ngẩng đầu nhìn ông ta rồi lại cúi đầu thấp hơn. “Tôi - tôi có làm gì đâu? Chúng tôi chỉ hẹn hò bình thường thôi mà.”

Võ Bưu cười lạnh. “Đội trời tối hèn bạn gái đến một con hẻm nhỏ không một bóng người cũng gọi là hẹn hò bình thường à?”

“Làm gì có! Bọn tôi hẹn qua điện thoại sẽ gặp nhau ở cổng công viên Tây Uyển Kiều, cách trường học của em ấy rất gần. Tôi tới từ sớm rồi đứng đợi em ấy hai tiếng đồng hồ cũng không gặp được, sau đó gọi di động cho em ấy cũng không bắt máy.”

“Lần cuối cùng mày nói chuyện điện thoại với con bé là lúc nào?”

“Lúc tôi đang trên đường đến công viên Tây Uyển Kiều, em ấy cũng đang rời khỏi trường, bảo là mười phút nữa sẽ tới nơi...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi gọi mãi em ấy cũng không lên tiếng nữa.”

“Ờ?”

“Tôi tưởng là em ấy lại giận hờn linh tinh nên cúp máy luôn... Lát sau tôi gọi lại thì không ai bắt máy cả.”

“Sau đó?”

“Tôi đứng đợi mãi, lại gọi điện cho em ấy, vẫn không ai bắt máy, tôi lại đợi...”

“Sau đó?”

“Sau đó thì tôi về nhà.”

“Về nhà??!!”

“Phải.”

“Lúc đó mày không hề nghi ngờ là bạn gái mày đã xảy ra chuyện rồi à?”

“Tôi cũng có nghĩ tới, nhưng mà sau đó lại cảm thấy, có lẽ... có lẽ là không có chuyện gì đâu.”

“Có lẽ không có chuyện gì đâu?”

Đầu của gã thanh niên lại càng cúi thấp hơn.

“Mày về nhà rồi có gọi điện thoại đến nhà con bé để xác nhận nó về nhà hay chưa không?”

“Không có.”

Võ Bưu cười nhạt.

Gã thanh niên lập tức giải thích. “Cha mẹ em ấy vẫn luôn phản đối chuyện bọn tôi hẹn hò. Tôi không dám gọi đến nhà em ấy vì sợ bị mắng.”

“Mày cũng không có báo cảnh sát?”

“Không có.”

“Tại sao không báo?”

“.....”

Võ Bưu trả lời thay cho gã thanh niên. “Bởi vì mày có tật giật mình, vì mày biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Vì lúc xảy ra vụ án mày cũng có mặt ở con hẻm đó ---”

Gã thanh niên biến sắc hô lớn: “Không phải mà, không phải như ông nói đâu... Tôi - tôi - tôi không có giết em ấy. Tôi yêu em ấy mà, sao có thể ra tay giết người được chứ!” Nói đến câu sau thì gã đã khàn cả giọng.

Võ Bưu cười nhạt. “Mày yêu nó? Vì yêu mà sinh hận không phải là động cơ giết người rất hợp lý sao? Con bé muốn chia tay với mày, mày không đồng ý nên hẹn con bé ra nói chuyện, thấy không có khả năng quay lại với nhau nên mày đã phát điên giết chết nó.”

Ông ta giờ một tấm ảnh ra trước mắt gã thanh niên, gần như dính sát vào mặt gã.

Gã mờ to hai mắt nhìn, trong ảnh là một cô gái quen thuộc đang nằm trong vũng máu, vẫn là gương mặt đó nhưng máu thịt đã bị bóc lột...

Gã sụp đổ, lập tức đập rơi tấm ảnh chụp trên tay Võ Bưu rồi nắm tóc mình gào thét điên cuồng.

Võ Bưu tát vào mặt gã, gã kêu thảm một tiếng rồi ngã sấp xuống, cuộn mình lại như một con tôm, nước mắt cứ thế ào ào chảy ra. “Lúc đó tôi không rõ Tống Giai có gặp chuyện gì hay không. Nếu không xảy ra việc gì mà tôi lại báo cảnh sát thì khi cha mẹ em ấy biết sẽ không cho bọn tôi gặp nhau nữa. Mà nếu thật sự đã xảy ra chuyện thì chỉ dựa vào một mình tôi cũng không làm được gì...”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đầu lâu và xác nữ trong nhà vệ sinh (4)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bauto thêm 1 chương á. ^^

“Em và Chu Chí Bằng chỉ ra ngoài ăn cơm thôi à?” Mộ Dung Vũ Xuyên nghi ngờ nhìn Seto Minako.

“Vâng, anh ấy rất tốt với em, làm em cảm thấy hơi ngượng.” Gương mặt Minako ửng hồng.

“Chờn chúc tết gà thôi.”

“Cái gì cơ? Chờn? Là gì thế ạ?” Minako khờ khạo tròn mắt hỏi, đôi môi hồng nhuận ướt át khẽ hé mở.

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức nhớ đến bộ phim người lớn mới xem lúc trưa. Hắn nuốt nước miếng thầm nghĩ: Con bé này không phải cố ý làm như vậy đó chứ??

Cô giáo Sora Aoi liếc mắt đưa tình với hắn, Minako mỉm cười ngượng ngùng nhìn hắn.

Hê hê hê ——

“Vũ Xuyên-kun, anh làm sao vậy?”

Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng tỉnh táo trở lại. Minako đang tò mò nhìn hắn trong khi hắn lại ngồi cười ngu ngốc. “Khụ khụ...” hắn lập tức ra vẻ nghiêm nghị.

“Tiếng Trung của em còn chưa được tốt, lúc nghe giảng bài có vài chỗ chưa hiểu nên muốn thỉnh giáo anh một chút. Nhưng cả buổi chiều anh cũng không đi học. Anh thường xuyên trốn học lắm sao?”

“Đương nhiên là không rồi. Lúc chiều anh có nhiệm vụ khẩn cấp.”

“Ồ?”

“Cục cảnh sát gọi anh đến để giúp điều tra vụ án.” Mộ Dung Vũ Xuyên đột nhiên nhận ra bản thân mình có ưu thế hơn hẳn tên Chu Chí Bằng dốt nát kia.

“Ý anh là bây giờ anh đã bắt đầu xử lý các vụ án hình sự rồi sao?”

“Chuyện nhỏ.” Mộ Dung Vũ Xuyên cố ra vẻ không có gì quan trọng. “Sáng nay có người báo án, ở trước cổng Học viện Phát thanh phát hiện một cái đầu người.”

“Đầu - đầu người?” Minako giật mình nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên, thân người bất giác co lại.

Xem ra cô không phải là một cô gái gan dạ rồi.

Chiếc máy lạnh đời cũ trong thư viện thổi ra từng luồng hơi lạnh kèm theo tiếng “ong ong”. Người ngồi đọc sách trong này rất ít, chỉ còn lại từng hàng giá sách lạnh lẽo vắng ngắt đứng trơ trọi...

“Nói đúng hơn là một cái đầu lâu.”

“Đầu lâu?!” Minako cố gắng nuốt nước bọt.

Rõ ràng là đang sợ muốn chết mà vẫn cứ hiếu kỳ, phụ nữ đúng là loài động vật kỳ quái.

“Ừ, không biết là ai đặt ở đó từ lúc nào. Chẳng không rõ mục đích của hắn ta hoặc cô ta là gì. Bọn họ không còn cách nào khác bèn gọi anh tới, bởi vì anh có thể thấy được những thứ mà bọn họ không thấy. Mỗi một bộ thi thể đều là cuốn bách khoa toàn thư, những điều nó nói cho em biết còn nhiều hơn so với lúc nó còn sống.”

Mộ Dung Vũ Xuyên xích lại gần cô hơn, đưa hai tay lên ra vẻ đang cầm đồ vật. “Em biết không, anh cầm cái đầu lâu đó trên tay như vậy nè, anh nhìn vào hai hốc mắt đen ngòm của nó vì anh biết nó có rất nhiều chuyện muốn nói với anh. Đó là một loại ngôn ngữ mà những người khác không thể hiểu được.”

Minako kinh ngạc chớp mắt rồi phụt cười thành tiếng. “Anh đang nói đùa đúng không? Lúc trưa ăn cơm với Chí Bồn-kun anh cũng nói mấy câu y hệt như vậy để hù dọa em.”

Mộ Dung Vũ Xuyên đập đầu xuống bàn.

“Nhưng mà em cũng rất hy vọng có thể tự mình đến hiện trường vụ án để trải nghiệm một chút. Dù sao tương lai em cũng phải trở thành một pháp y mà.”

Người Nhật Bản đúng là bị đa nhân cách. Hình ảnh Minako vừa cầm dao giải phẫu vừa nhe răng cười với một thi thể máu me be bét chột xuất hiện trước mắt Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Cô bé xinh đẹp như em sao lại muốn làm bác sĩ pháp y?” Mộ Dung Vũ Xuyên tò mò hỏi.

“Cha em là một người rất nổi tiếng trong giới pháp y Nhật Bản, ông đã phá được không biết bao nhiêu là vụ án khó. Các cảnh sát hình sự và thám tử trong nước đều rất kính trọng ông đó!”

“Khoan đã, chẳng lẽ cha em chính là Seto Sugi, người có danh tiếng hiển hách trong giới pháp y thế giới?” Lần này đến lượt Mộ Dung Vũ Xuyên giật mình.

Seto Minako thành thật gật đầu. “Cha em vẫn luôn hy vọng có một đứa con trai để kế thừa nghiệp cha, trở thành một vị pháp y tài năng và xuất sắc hơn cả ông. Nên ông dồn hết tâm tư để đào tạo anh trai em, thế nhưng anh ấy lại rất phản cảm với ngành pháp y, anh ấy chỉ muốn sống cuộc sống của một người bình thường. Anh em còn nói nếu cứ nhìn mấy cảnh tượng tàn nhẫn đó hoài thì sớm muộn gì anh cũng phát điên.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi tốt nghiệp đại học, anh em trở thành bác sĩ pháp y chính thức. Vào năm thứ ba hành nghề pháp y, anh ấy mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, thậm chí còn có khuynh hướng muốn tự sát. Cuối cùng đành phải bỏ nghề.” Về mặt Minako vô cùng ảm đạm.

“Cho nên em mới chọn học ngành pháp y?”

“Em vốn muốn trở thành bác sĩ để cứu người. Nhưng em thật sự không muốn nhìn thấy vẻ thất vọng của cha.”

“Thật ra cái nghề này không thích hợp với em đâu. Chỉ có loại người thần kinh thô lại vô phể như anh mới không phát điên thôi. Nếu em chọn học ngành điện ảnh truyền hình, đặc biệt là làm diễn viên đóng phim, thì nói không chừng em sẽ thăng tiến rất nhanh đó.”

“Sao cơ ạ?”

“Không có gì, không có gì. Ha ha ha.”

“Cho dù thế nào thì em cũng sẽ cố gắng, xin anh hãy giúp em. Xin nhờ anh ạ! Korekara osewa ni narimasu!” Minako cung kính khom người với Mộ Dung Vũ Xuyên.

(Chú thích: Từ giờ xin phiên anh giúp đỡ.)

“Nói bô lô ba la cái gì thế không biết, ha ha. Em thật khách sáo.” Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ thấy trong lòng lằng lằng.

“Em sẽ không để cha thất vọng đâu. Cha là thần tượng của em!” Minako tràn đầy tự tin nói.

Quả nhiên vẫn là đứa con nít sùng bái cha. Mộ Dung Vũ Xuyên nghĩ thầm trong lòng.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đầu lâu và xác nữ trong nhà vệ sinh (5)

Các bạn nhớ bấm nút "yêu thích" ở từng chương để tăng lượt like lên nha. Cứ được 100 like mình sẽ bạo thêm 1 chương á. ^^

- - - - -

Thứ Ba ngày 16 tháng 8, trời nhiều mây, lúc 12 giờ 15 phút.

Tại cổng Học viện Phát thanh.

(Lời dịch giả: Mình sửa lại tên trường Nghiễm Bá thành Học viện Phát thanh.)

“Cô bé nào đây?” Lục Tiểu Đường nghi hoặc nhìn Seto Minako.

“Đây là sinh viên trao đổi quốc tế đến từ Nhật Bản tên là Seto Minako, học khoa pháp y trường tôi, giáo sư Trần bảo tôi phải chiếu cố cô ấy, nên tôi đành mang cô ấy đến đây. Dù sao cũng là bạn bè quốc tế mà.” Hai câu sau là Mộ Dung Vũ Xuyên tự bịa.

Minako lập tức khom người ân cần chào hỏi Lục Tiểu Đường. “Hajime mashite. Yoroshiku onegaishimasu.”

(Chú thích: Lần đầu gặp mặt, xin được chiếu cố nhiều hơn.)

“Quả nhiên là người Nhật Bản, nghe chẳng hiểu gì cả.” Lục Tiểu Đường khoát tay với Mộ Dung Vũ Xuyên.

Cho đến khi kéo được Mộ Dung Vũ Xuyên sang một bên, quay lưng lại với Minako, cô mới nắm lấy cổ áo hắn. “Cậu dẫn cô ta theo làm gì? Cậu tưởng tôi đang đưa các người đi dạo phố hay sao?”

“Khụ khụ...” Mộ Dung Vũ Xuyên bị siết đến mức sắp lè cả lưỡi. “Thả lỏng... thả lỏng ra một chút đi.”

Khó khăn thở khò khè một hồi, hắn mới cất lời: “Không phải tổ của cậu đang thiếu người sao? Tôi tìm thêm trợ thủ cho cậu thôi mà.”

“Cô bé đó hả? Có thể làm được gì chứ?”

“Đừng có xem thường người ta, cô ta là cao thủ đai đen Karate ở Nhật Bản đó.”

“Cậu không đùa tôi đó chứ?” Lục Tiểu Đường quay đầu lại nhìn Minako, Minako cũng ngậy thơ nhìn lại cô. “Cô ấy bắt nổi một con gà không?”

“Cậu đừng có nói như vậy, nhìn người không thể nhìn bề ngoài được. Người ta bình thường trông nhả nhặn như vậy nhưng có võ công thật đó, lòng bàn tay và gan bàn chân toàn vết chai sạn.”

“Ồ——” Lục Tiểu Đường híп mắt nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên. “Cậu quan sát kỹ quá nhi.”

“Chỉ tình cò trông thấy thôi, ha ha.” Nói lơ lửng nên Mộ Dung Vũ Xuyên không biết làm gì hơn ngoài việc giả ngu.

“Tôi cũng không có thời gian đấu khẩu với cậu. Chỉ cần không gây trở ngại cho việc phá án của tôi thì dù cậu có mang một trăm cô em tôi cũng không thành vấn đề.”

“Tôi đâu phải loại người tùy tiện như vậy?”

Lục Tiểu Đường không thèm để ý đến hắn. “Sáng sớm nay tôi tìm được danh sách người mất tích tại thành phố C trên trang mạng dữ liệu nội bộ của cảnh sát. Tôi không rõ kiến thức về phân tích xương cốt của cậu đến trình độ nào, nếu cần thì chúng ta có thể phỏng chế lại gương mặt của đầu lâu kia. Nếu xác minh được thân phận của cái đầu lâu thì cũng có phương hướng để điều tra rồi.”

“Hôm nay cậu đến đây để gặp ai? Có phải để gặp người bảo vệ đã phát hiện ra cái đầu lâu không?”

“Hôm qua tôi đã nói chuyện với hắn rất lâu nhưng cũng chẳng tìm được manh mối nào có giá trị. Dưới tình huống này, tôi muốn tìm một người quen để hỏi thăm chút.”

“Tìm ai?”

“Con gái của cục trưởng cục cảnh sát đang dạy học ở trường này. Tôi tìm cô ấy để tìm hiểu về tình huống nơi đây. Bọn tôi đã hẹn nhau ở quán McDonald đối diện trường, trưa nào cô ấy cũng sang đó ăn trưa.”

“Thì ra là vậy. Làm tôi cứ tưởng là công việc gì bí ẩn kích thích lắm, hoá ra là tốn thời gian ngồi nói chuyện với một bà già.”

“Người ta không phải bà già đâu.”

Đúng là không phải bà già. Khi Lý Thục Trân vừa xuất hiện trong tầm mắt Mộ Dung Vũ Xuyên, suýt chút nữa là hắn rớt luôn hai tròng mắt.

Cô gái đang đến khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc đồng phục màu vàng nhạt, mang vớ da và giày cao gót. Mái tóc dài của cô ta thả ra sau vai, đeo kính không gọng, dáng đi uyển chuyển xinh đẹp đang thong thả bước ra khỏi sân trường.

Đệt. Mộ Dung Vũ Xuyên lăm bằm trong bụng, nếu mình cũng có cô giáo như vậy thì không đời nào cúp học.

So sánh với cô ta, Minako càng trông giống một bé gái cho dù ngực cô có to đi chăng nữa. Dạng phụ nữ trưởng thành như vậy có lực sát thương rất lớn đối với loại người trẻ tuổi tràn đầy hoóc môn như Mộ Dung Vũ Xuyên.

Lý Thục Trân có phong thái rất trang nhã, chưa đến trước mặt đã mỉm cười với mọi người.

Không đợi Lục Tiểu Đường mở miệng, Mộ Dung Vũ Xuyên đã bước lên trước một bước, tự giới thiệu mình. “Tôi là Mộ Dung Vũ Xuyên, là pháp y dự bị của đội cảnh sát hình sự.”

“Ồ, thật sao? Không ngờ cậu lại còn trẻ như vậy.” Lý Thục Trân chia cánh tay thon dài ra.

Mộ Dung Vũ Xuyên thụ sùng nhược kinh, vội đưa tay bắt lấy tay cô ta. Cảm giác thật là tốt nha.

Thật mất mặt. Lục Tiểu Đường nắm vạt áo của hắn kéo mạnh về phía sau, hung hăng nhe nanh múa vuốt.

Người đẹp vẫn nở nụ cười thoải mái tự nhiên.

Bốn người cùng nhau giới thiệu rồi bước vào tiệm thức ăn nhanh. Lý Thục Trân theo thói quen bước đến chỗ chiếc bàn vuông cạnh cửa sổ.

Lục Tiểu Đường cũng không nói lòng vòng, cô đi thẳng vào chủ đề về cái đầu lâu tìm được trong ba lô leo núi. Lý Thục Trân nghe xong vẻ mặt vẫn hết sức bình tĩnh, dường như không mấy quan tâm đến câu chuyện này, chỉ thần nhiên nói: “Tôi nghĩ là do học sinh trong trường chơi ác thôi.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đầu lâu và xác nữ trong nhà vệ sinh (6)

Chương này mình xin gửi tặng bạn XIII.s2, cảm ơn bạn đã vote kim phiếu cho truyện ạ.

- - - - -

Lục Tiểu Đường khẽ nhún mày, cô không hài lòng với kiểu kết luận hơi hợt như vậy.

Lý Thục Trân nhìn ra thái độ của Lục Tiểu Đường, ưu nhã nâng ly trà lên nhấp một ngụm. “Cô có biết thanh niên bây giờ lưu hành phong trào gì không?”

“.....”

“Trình diễn nghệ thuật.” Lý Thục Trân mỉm cười. “Hồi tháng trước trong tiết học nghệ thuật của trường có một nữ sinh mặc đồ cổ trang đứng trên sân khấu đã cời sạch không còn một mảnh vải trên người, tay giơ cao quyển “Liệt Nữ Truyện”, còn bảo là muốn biểu đạt sự thống nhất và đối lập giữa tinh thần và vật chất.”

Lục Tiểu Đường đánh lúng túng cười theo.

Lý Thục Trân nói rất nhiều, chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang nói về chủ đề gia đình. Thực ra cô ta và Lục Tiểu Đường cũng chẳng thân thiết gì, chỉ gặp nhau vài lần khi cô ta cùng cha đến cục cảnh sát dự vài bữa tiệc, hai người cũng chỉ trò chuyện mấy câu.

Vừa nhìn bề ngoài đã biết cô ta là loại phụ nữ lớn lên trong hoàn cảnh rất tốt, từng cử động cũng mang theo sự kiêu ngạo của một tiểu thư nhà giàu, như thể cả cuộc đời cô ta chỉ nên hưởng phúc, loại cuộc sống nghèo khổ hoàn toàn không có chút điểm chung nào với cô ta cả. Cô ta chỉ thích hưởng thụ cuộc sống, nên dù có bạn trai cũng không có ý định kết hôn.

Lục Tiểu Đường là một cô gái lớn lên trong gia đình bình dân, cha cô là phần tử trí thức, tuy có học vấn nhưng chẳng có chút quyền thế nào, lại càng không có tiền. Từng bước thành công của Lục Tiểu Đường đều do chính cô cố gắng đạt được, mà mỗi thất bại cũng chỉ có mình cô gánh chịu. Công bằng mà nói, cô không thích mấy loại người như Lý Thục Trần. Có lẽ Lý Thục Trần cũng vậy, chẳng qua là cô ta che giấu khá tốt.

Cũng may còn có Mộ Dung Vũ Xuyên thường chêm vào vài câu chọc cười mọi người nên cuộc nói chuyện cũng không đến mức tẻ ngắt.

Chợt chuông điện thoại của Lục Tiểu Đường vang lên. Cô như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng có cơ để rời đi. Điện thoại do Võ Bưu gọi đến theo thông lệ hỏi han về tiến triển điều tra vụ án này.

“Vụ án của cô bé kia thế nào rồi anh?” Lục Tiểu Đường không nhận được hỏi thăm.

Chỉ cần nghĩ tới gương mặt im lìm của cô bé lúc khám nghiệm tử thi, trái tim cô lại nhói lên. Cô bé còn nhỏ như vậy, con đường tương lai còn dài và rộng mở như vậy, thế mà bây giờ chỉ còn là một khối thi thể lạnh lẽo.

“Kiều Khải thực hiện xong công tác khám nghiệm tử thi rồi. Vụ án này tôi sẽ xử lý tốt, không cần cô quan tâm.” Giọng nói của Võ Bưu vĩnh viễn không mang theo chút tình cảm nào.

Cúp điện thoại xong, Lục Tiểu Đường quay đầu lại nhìn xuyên qua lớp cửa kính của tiệm McDonald, thấy Mộ Dung Vũ Xuyên và Lý Thục Trần đang vừa uống trà vừa trò chuyện, bầu không khí có vẻ rất hoà hợp. Cô quyết định đợi bọn họ nói xong rồi mới quay trở vào cửa tiệm, rồi đuổi người, nhét hai bàn tay vào túi quần jeans, cứ thế thông thả tản bộ trên lối đi rợp đầy cây bạch quả.

“Mặt của tôi có phải hơi đỏ hay không?” Lý Thục Trần đưa tay lên ôm má.

“Vẫn bình thường mà. Chị bị làm sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Không có gì, chắc do trong phòng hơi nóng. Tôi vào nhà vệ sinh một chút nhé.”

Nhìn theo bóng dáng Lý Thục Trần bước ngang qua quầy thu ngân rồi đi vào hành lang, lúc này Mộ Dung Vũ Xuyên mới nhớ đến cô sư muội của mình ngồi cô đơn từ nãy đến giờ. Minako hầu như không nói một lời, chỉ yên tĩnh ngồi ở bên cạnh hắn. Hai tay cô cầm cốc cà phê uống rất chậm rãi, vẻ mặt bình thản không hề tỏ ra khó chịu một chút nào.

Con gái Nhật Bản thật là tốt tính, Mộ Dung Vũ Xuyên cảm khái. Nhìn Lục Tiểu Đường mà xem, vừa có cơ hội một cái là trốn mất dạng, từ nãy đến giờ cũng không thèm quay lại.

“Có phải em thấy buồn chán lắm không? Vốn còn tưởng sẽ thu được một ít manh mối.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Có một chút, nhưng mà muốn có năng lực phá án thì phải rèn luyện sự kiên trì. Những vụ án kinh hãi thế tục thường được che giấu bên dưới lớp mặt nạ bình thường mà.”

“Không nhìn ra là em lại có cách nhìn nhận sự việc sâu sắc như vậy đấy.”

“Không phải cách nhìn của em.” Minako cười nói. “Là cha em nói đó.”

“Ồ, thảo nào.”

“Anh ơi, em muốn vào nhà vệ sinh một chút.”

Cái này mà cũng phải xin phép nữa hả? Cô bé này quá khách sáo rồi. Chẳng lẽ anh không cho em đi thì em sẽ nín luôn sao?

“Vậy nhân tiện em nhìn xem cô giáo Lý có còn ở trong đó không nhé, sao đi vệ sinh nãy giờ vẫn chưa ra.”

“Vâng.”

.....

Mấy phút sau, Seto Minako thở ra một hơi rồi sửa soạn lại quần áo bước ra khỏi buồng vệ sinh. Vừa rồi cô chỉ biết uống cà phê để giết thời gian nên đã uống hơi nhiều. Lúc cô bước đi còn có thể nghe được tiếng ục ục trong bụng mình.

Cô mở vòi nước rồi hứng nước vỗ nhẹ vào hai má, lập tức cảm thấy mát mẻ sáng khoái. Cô đứng thẳng dậy rồi rút một tờ khăn giấy lau mặt. Minako vừa nhìn bóng mình trong gương vừa chải vuốt mái tóc và tỉ mỉ chỉnh lại trang phục như một con mèo nhỏ.

Bỗng nhiên cô dừng tay lại.

Hình ảnh phản chiếu trong gương là các buồng vệ sinh sau lưng cô. Tổng cộng có ba buồng, vừa rồi cô dùng buồng ngoài cùng phía gần cửa ra vào, cánh cửa buồng vệ sinh hiện đang rộng mở. Thế nhưng cánh cửa của hai buồng còn lại cũng đang khép hờ.

Trong phòng vệ sinh này hoá ra chỉ có một mình cô?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến cô giật nảy mình. Nhìn từ trong gương, cô không thấy một người nào khác ngoài mình cả.

Nhưng nãy bộ phim trên tivi lại thường bảo chúng ta không nên tin vào những hình ảnh phản chiếu. Có lẽ vào một lúc nào đó chúng ta không chú ý, trong gương sẽ xuất hiện một gương mặt ở ngay sau lưng ta... Mà chỉ cần ta xoay người lại thì gương mặt đó sẽ không còn nữa.

Chúng ta biết phải tin ai?

Tin cái gương, hay tin thế giới thật sự ở bên ngoài?

Seto Minako từ từ xoay người lại.

Ánh sáng trong phòng vệ sinh tuy hơi mờ nhưng cũng đủ để nhìn rõ ràng. Trong ba cánh cửa buồng vệ sinh, có một cánh được mở phân nửa, hai cánh còn lại đang khép hờ.

Cô từ từ bước tới, mở cánh cửa khép hờ thứ nhất ra, rồi theo bản năng lùi lại một bước.

Bên trong là một cái bồn cầu bằng sứ, trong bồn cầu còn lưu lại chất lỏng màu vàng của một người phụ nữ mất vệ sinh nào đấy.

Minako che mũi, tự cảm thấy buồn cười. Cô tiện tay mở cánh cửa buồng khép hờ trong cùng ra.

Một người bất ngờ xuất hiện trước mắt cô.

Trong tích tắc cô như quên hết mọi phản ứng, chỉ biết đứng chôn chân ngơ ngác tại cửa.

Người đang ở trong buồng vệ sinh đó chính là Lý Thục Trân.

Cô ta ngồi trên bồn cầu, kính mắt đã rơi mất, chiếc váy màu vàng nhạt bị còi tuột dưới mắt cá chân, hai chân tách ra. Chiếc áo đồng phục bị mở bung lộ ra bộ ngực, trên thân thể loã lồ có một vết rạch thẳng đứng từ trên xuống dưới.

Vết thương đó kéo từ giữa xương quai xanh xuống, xé phần rốn ra làm hai, rồi kéo dài đến tận âm đ*o.

Một vết thương khác nằm ngang, bắt đầu từ dưới chân ngực trái kéo sang dưới chân ngực phải. Vết thương này sâu hơn hẳn vết thương thứ nhất.

Rất nhiều máu tuôn ra từ các vết thương chảy qua hai chân Lý Thục Trân và bồn cầu gốm sứ như những dòng suối nhỏ rồi cuối cùng tụ lại dưới chân cô ta.

Một chiếc giày cao gót của Lý Thục Trân rơi ngay bên cạnh, đầu ngón chân mảnh khảnh đang giẫm lên chính máu huyết của mình. Dường như cô ta còn chưa chết, trong cổ họng vẫn còn phát ra tiếng khùng khục.

Minako sợ đến mức không còn sức lực để hết lên.

Cô chỉ muốn xoay người bỏ chạy. Nhưng sự thật là, cô lại đang dùng tay ấn vào vết thương chảy máu đầm đìa của cô ta.

Ngày càng nhiều máu tuôn ra từ vết thương do lực ép của Minako, chảy tràn qua bàn tay cô.

“Cố —— cố ——” Cô đã quên mất tên của người phụ nữ này, đành dùng bàn tay dính đầy máu nâng mặt của Lý Thục Trân lên gào to.

Máu dính đầy lên gương mặt trắng nõn của cô ta, từ đôi môi trắng bệch ấy thở ra một hơi thở không còn tí sức lực.

“Cố —— cố —— cố chịu, làm ơn, Gaman shite kudasai! Gaman shite kudasai!” Nước mắt Minako tuôn rơi.

(Chú thích: Xin hãy cố chịu đựng.)

Cô không hiểu tại sao người phụ nữ này lại biến thành như vậy.

Có lẽ hung thủ vốn chưa hề rời đi. Có lẽ hẳn ta hoặc cô ta đang ở trong bóng tối quan sát cô.

Cơ thể người phụ nữ vẫn còn rất ấm áp, thậm chí nóng muốn phỏng tay cô. Minako cảm thấy cô ta vẫn còn sống, cô lắp bắp hỏi han đối phương rồi luống cuống tay chân giúp cô ta cầm máu.

Đôi mắt của người phụ nữ dần dần chỉ còn lại lòng trắng.

Minako dùng sức nhấn mạnh vào huyết nhân trung của cô ta.

Cơ thể người phụ nữ đột nhiên co giật kịch liệt không hề báo trước. Bất thình lình cô ta khôi phục được chút sức lực, lập tức nhào tới Minako.

Hai người cùng té xuống đất, Minako bị người phụ nữ đè lên trên. Cô hoảng sợ hét lên chói tai, tay chân vùng vẫy trong vùng máu.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu cô dần hiện ra một ý nghĩ.

“Mình sẽ chết sao?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trong phòng giải phẫu (1)

Chương này mình xin gửi tặng bạn XIII.s2, cảm ơn bạn đã vote kim phiếu cho truyện ạ.

- - - - -

Ngay lúc Minako đang giãy giụa bên dưới thân thể hấp hối của Lý Thục Trân thì một người bỗng xuất hiện ngay bên cạnh cô.

Gương mặt Lý Thục Trân đối diện với Minako, đôi mắt chỉ còn tròng trắng của cô ta đang nhìn cô chăm chăm, các bắp thịt trên mặt cũng co rút dữ dội.

Người đó đứng ngay bên cạnh nhìn cảnh tượng quý dị này.

Hắn chỉ dừng lại nhìn trong chốc lát rồi tiến lên nắm lấy cánh tay Lý Thục Trần kéo cô ta ra khỏi người Minako. Khi tay hắn chạm vào người Minako, cô theo bản năng hét chói tai tránh né.

“Là anh đây Minako!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn kỹ lại mới nhận ra gương mặt Mộ Dung Vũ Xuyên, cô lập tức lao vào lồng ngực hắn mà run rẩy, máu trên người cô cũng dây dầy sang người Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Mộ Dung Vũ Xuyên lớn tiếng hỏi.

“Em... Em cũng không biết. Lúc em thấy chị ấy thì chị ấy đã... đã như vậy rồi.” Nước mắt Minako rơi như mưa.

Mộ Dung Vũ Xuyên ôm cô ra khỏi vũng máu rồi đặt cô xuống một chỗ sạch sẽ hơn, sau đó bước lại ngồi xổm xuống ngay bên cạnh thân thể máu me đầm đìa của Lý Thục Trần.

Con co giật của cô ta đã ngừng lại. Hắn đặt ngón tay lên động mạch dưới gáy cô ta. Mạch đập yếu ớt khiến hắn không thể xác định rõ đây là mạch của người đang hấp hối hay là của chính hắn.

Hắn xoay mặt cô ta lại, bên dưới mắt phải cô ta có vết sưng rất rõ ràng, đó là dấu vết bị nắm tay người khác đấm vào. Mộ Dung Vũ Xuyên nhẹ nhàng ấn xuống, lập tức cảm giác được sự xáo động của xương vỡ bên dưới làn da.

Mỗi cô ta khẽ mở, máu tươi chậm rãi tràn ra từ trong cổ họng. Hắn không biết có cần phải làm hô hấp nhân tạo cho cô ta nữa hay không. Hắn đang do dự.

Con người Lý Thục Trần lúc này đã trắng dã, những hơi thở ẩm ướt yếu ớt cuối cùng tàn ra khỏi mũi và miệng cô ta, giữa hai chân rỉ ra nước tiểu.

Não cô ta đã chết.

- - - - -

Lục Tiểu Đường nhận được điện thoại của Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức nín thở chạy một mạch về cửa tiệm McDonald.

Khách khứa đều đã chạy sạch. Ông chủ cửa tiệm co ro ngồi trong quầy thu ngân. Chỉ có Seto Minako ngồi một mình ở đó, từ đầu đến chân cô đều dính đầy chất lỏng màu đỏ.

Lục Tiểu Đường giật mình. Đó là máu. Sao lại có thể chảy nhiều máu như vậy?

Minako lúc này và Minako khi Lục Tiểu Đường mới rời đi tựa như là hai người hoàn toàn khác nhau. Cô gái dường như đã bị dọa đến choáng váng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hư vô như một đứa bé bị quỷ nhập trong các bộ phim kinh dị.

Trong điện thoại Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không nói nhiều, chỉ nói với cô là Lý Thục Trần đã chết.

Lục Tiểu Đường bước tới trước mặt Minako, nắm chặt hai vai cô lay tỉnh, lớn tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em có bị thương không?”

Cặp mắt vô thần của Minako nhìn sang cô, khi nhận rõ đó là Lục Tiểu Đường mới vui đầu vào ngực cô khóc thảm thiết.

Lục Tiểu Đường thờ phào nhẹ nhõm. Có thể khóc chứng tỏ là còn không sao. Cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc Minako để an ủi, đồng thời quay sang gạt đầu với ông chủ tiệm: “Đừng sợ, tôi là cảnh sát.”

Một lát sau tiếng khóc của Minako cũng ngừng lại. Cô ngồi dậy nở nụ cười thẹn thùng với Lục Tiểu Đường rồi vụng về tìm tới tìm lui trong túi quần túi áo thứ gì đó. Lục Tiểu Đường hiểu ý, rút mấy tờ khăn giấy trên bàn đưa qua cho cô. Minako nhận lấy, lau đi nước mắt và máu dính trên mặt rồi xì mũi.

“Vũ Xuyên đâu rồi?” Lục Tiểu Đường hỏi cô.

“Anh ấy ở trong phòng vệ sinh...” Giọng cô vẫn còn run rẩy. “Trong đó toàn là máu. Anh ấy bảo em ngồi ngoài này đợi chị đến.”

Lục Tiểu Đường gạt đầu. Cô hạ thấp người xuống nhìn Minako như thể đang nhìn một cô bé đáng thương, rồi đưa tay lau nhẹ đi vết bẩn còn lại trên mặt Minako. “Bây giờ em thấy ổn chưa?”

Minako gạt đầu. “Chị đi tìm anh Vũ Xuyên đi. Anh đang cần gấp chị đó.”

Bên cạnh quầy thu ngân là một hành lang không quá dài. Cuối hành lang có hai cánh cửa, giữa mặt tường có treo một tấm bảng bắt mắt “Nhà vệ sinh”, bên trái là nhà vệ sinh nam, bên phải là nhà vệ sinh nữ.

Còn chưa kịp đẩy cánh cửa nhà vệ sinh nữ ra cô đã nghe thấy một mùi tanh lạnh lẽo xộc thẳng vào mũi. Trực giác của phụ nữ thường rất nhạy cảm, bản năng của cô đang mách bảo bên trong là một cảnh tượng khủng khiếp khó có thể tưởng tượng nổi.

Trong điện thoại Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không nói rõ Lý Thục Trần chết như thế nào. Cho đến bây giờ Lục Tiểu Đường vẫn chưa có tí khái niệm nào về sự việc đã xảy ra.

Cô dùng sức mở cửa, cảnh tượng trước mắt khiến cô lập tức ngừng thở.

Một giây, hai giây đồng hồ trôi qua... rồi chắc phải đến một phút, cô mới từ từ thở mạnh một hơi.

“Đóng cửa lại!” Thanh âm của Mộ Dung Vũ Xuyên rất lãnh đạm, đã mất đi vẻ ngà ngời thường ngày.

Hắn đang quỳ trên một chân, toàn thân dính đầy máu đỏ. Lý Thục Trần nằm ngay cạnh chân hắn, dưới sàn nhà toàn là máu. Ánh đèn mờ sáng chiếu vào vũng máu dưới đất phản xạ ra đủ loại sắc thái.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trong phòng giải phẫu (2)

Chương này mình xin gửi tặng bạn XIII.s2, cảm ơn bạn đã vote kim phiếu cho truyện ạ.

Sau khi Lục Tiểu Đường khép cửa lại, không gian nhà vệ sinh bỗng chốc trở nên nhỏ hẹp, trong căn phòng bị phong kín này dường như có một loại áp lực khiến người ta hít thở không thông. Trong không khí sền sệt và đục ngầu tràn đầy vi trùng vừa sản sinh ra từ xác chết như muốn xâm nhập vào cơ thể cô qua mũi miệng và lỗ chân lông. Suýt chút nữa cô đã định tông cửa bỏ chạy.

Cô cố gắng giữ cho giọng mình không run lên, hỏi Mộ Dung Vũ Xuyên: “Chị ta bị mưu sát ư?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nghiêng thi thể người chết qua một bên để ánh đèn rọi vào vết thương đó tươi ghê người trên thân thể.

Lục Tiểu Đường nuốt nước miếng, chột nhận ra câu hỏi vừa rồi của mình ngu ngốc đến cỡ nào.

Năm nay cô chỉ mới 22 tuổi, trong ba năm làm cảnh sát cô đều là cảnh sát hình sự, những vụ án mạng cô gặp phải còn nhiều hơn số án mạng mà cả đời một cảnh sát bình thường gặp được. Thế nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy loại vụ án máu me bạo lực như thế này, hơn nữa nạn nhân lại là người mà mới một tiếng trước còn đang sống sờ sờ nói chuyện với cô.

“Tôi nhớ cậu từng nói chị ta là con gái của cục trưởng Lý phải không?” Mộ Dung Vũ Xuyên đột nhiên nói một câu.

“Ừ.”

Trên gương mặt nghiêng nghiêng của Mộ Dung Vũ Xuyên nở một nụ cười. “Vậy thì trên trang đầu nhật báo ngày mai chắc sẽ có trò hay để xem rồi.”

Loại thời điểm như thế này mà hán còn cười được?

Con gái của cục trưởng cục cảnh sát... Lục Tiểu Đường đã dự cảm được phiền toái đang không ngừng kéo tới.

“Có thể là bị tấn công quá đột ngột nên chị ta không kịp kêu cứu. Minako vào nhà vệ sinh thì phát hiện ra chị ta. Tôi nghe được tiếng thét của Minako nên mới chạy vào.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói rồi lại trầm mặc nhìn thi thể chằm chằm.

Lục Tiểu Đường chậm rãi bước vào bên trong nhà vệ sinh để đánh giá sơ bộ hiện trường.

Ba buồng vệ sinh nằm liền kề nhau ở phía bên tay phải, trong mỗi buồng đều có bồn cầu, giữa các buồng ngăn cách nhau bởi bức vách cao quá đầu. Bên tay trái là một dãy bồn rửa tay bằng sứ được trang bị vòi nước nóng lạnh, tấm gương lớn hình chữ nhật được lắp đối diện với dãy buồng vệ sinh. Toàn bộ nhà vệ sinh rộng khoảng 30 mét vuông. Trên sàn nhà lát bằng đá cẩm thạch nhẵn bóng lúc này là từng vũng máu đọng, men theo khe gạch chậm rãi thấm vào trong đất.

Lục Tiểu Đường là một cảnh sát điều tra có tố chất tâm lý rất tốt, cô cũng chưa từng mắc phải chứng ngại tâm lý nào. Thế nhưng ở một không gian kín như thế này, bên trong chỉ có ba người, hai người sống, một người chết, lại còn vô cùng im ắng, khiến cô đến thờ thối cũng cảm thấy khó khăn.

Cô cảm thấy vô cùng áp lực, chỉ mong lúc này Mộ Dung Vũ Xuyên có thể nói vài câu, hoặc chỉ cần gây ra chút tiếng động thôi cũng được.

Rốt cuộc Mộ Dung Vũ Xuyên cũng cất tiếng phá vỡ sự im lặng. “Minako nói lúc phát hiện sự việc thì chị ta đang ngồi trên bồn cầu.”

Lục Tiểu Đường lấy trong túi áo ra một quyển sổ nhỏ kèm một cây viết bi, cô vốn chuẩn bị để ghi lại các đầu mối do Lý Thục Trân cung cấp, ai ngờ lúc này lại được dùng để ghi lại manh mối về cái chết của cô ta.

Mộ Dung Vũ Xuyên kiên nhẫn chờ cô mở sổ ra, tháo nắp bút bi để chuẩn bị ghi chép lại. Hán quá tỉnh táo, tỉnh táo đến lạ thường khiến Lục Tiểu Đường cảm thấy vô cùng xa lạ, không tài nào liên hệ được hán với gã bạn thanh mai trúc mã ăn chơi trác táng cô hằng quen thuộc.

“Tôi đã gọi điện cho đội trưởng đội cảnh sát hình sự Võ Bưu rồi. Một lát nữa thôi ông ta và Kiều Khải sẽ đến đây. Chúng ta có nên chờ họ đến rồi mới kiểm tra thi thể không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên đáp lời, trong giọng nói vẫn không mang theo chút tình cảm nào. “Tôi thì chẳng sao cả, nhưng cậu đừng quên người chết là ai. Đội cảnh sát các cậu có dám đối xử với thi thể con gái của cấp trên khách quan như với các thi thể khác không?”

“...” Câu hỏi của hán khiến Lục Tiểu Đường không cách nào trả lời.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại nói tiếp: “Nhưng ông ta lại không phải là cấp trên của tôi.”

Hán cho tay vào túi quần lấy ra một cặp găng tay cao su rồi đeo vào, sau đó đứng thẳng người lên bước lui hai bước để ngắm nhìn thi thể.

“Cậu chắc chắn không cần đợi những người khác đến sao?” Lục Tiểu Đường vẫn hơi do dự. Dù sao Mộ Dung Vũ Xuyên cũng chỉ là một sinh viên cao học, trước giờ hán chỉ giúp đỡ cô trong mảng kỹ thuật xét nghiệm. Nhưng trước mắt họ lúc này là một hiện trường vụ án đầy máu tanh, cô chỉ sợ Mộ Dung Vũ Xuyên chịu không nổi.

Nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên lại mỉm cười rất tươi, lộ ra hai hàm răng trắng ón: “Trong mắt tôi thi thể của chị ta và con chuột bạch dùng trong phòng thí nghiệm cũng chả khác gì nhau. Tôi chỉ coi như mình đang học tiết thực hành trong trường thôi.”

“...”

Mộ Dung Vũ Xuyên trước tiên đi quanh thi thể một vòng. Lục Tiểu Đường suy đoán hẳn muốn tìm ra điểm khái quát chung của vụ án mưu sát này.

“Khi tôi chạy vào nhà vệ sinh đã thấy toàn thân chị ta không ngừng co giật, nằm đè trên người Minako, nguyên nhân là do bị mất máu quá nhiều tạo thành con co giật.” Mộ Dung Vũ Xuyên ngồi xổm xuống, nâng tay nạn nhân lên. “Khe móng tay rất sạch sẽ, trừ máu ra không còn gì khác, tôi đoán lúc đó chị ta không hề phòng bị, đến một cơ hội để phản kháng cũng không có.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trong phòng giải phẫu (3)

Chương này mình xin gửi tặng bạn XIII.s2, cảm ơn bạn đã vote kim phiếu cho truyện ạ.

- - - - -

“Cậu cho rằng hung thủ tập kích rất vội vàng?”

“Thế thì chưa chắc, mà ngược lại, tôi cảm thấy hung thủ đã có kế hoạch từ trước. Tôi đã hỏi Minako, trong toàn bộ quá trình cô ấy vào buồng vệ sinh rồi bước ra rửa tay cũng không phát hiện thấy chuyện gì bất thường. Cho đến khi cô ấy mở cánh cửa buồng vệ sinh trong cùng ra mới phát hiện nạn nhân. Ngay tại thời điểm đó hiện trường vẫn vô cùng sạch sẽ, sau khi chúng ta tiến vào mới trở thành thế này.”

Lục Tiểu Đường nhanh chóng ghi chép thông tin vào sổ tay, chữ viết của cô xiêu xiêu vẹo vẹo trông rất khó xem.

“Trên cổ tay chị ta có vết trầy do chà sát xuống đất, có nghĩa là lúc hung thủ tấn công đã từng ghi chị ta xuống mặt đất, sau cùng mới đặt chị ta ngồi lên bồn cầu. Còn có...”

Hắn nhẹ nhàng tách hai chân Lý Thục Trân ra. “Nhìn kỹ chỗ này xem.”

Lục Tiểu Đường nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, thấy mặt trong đầu gối có vết trầy. “Sao lại có dấu vết này?” Cô hỏi.

“Do bệ ngồi bồn cầu.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Cạnh của bệ ngồi bồn cầu thật ra rất sắc bén. Lúc chị ta ngồi trên đó giấy giũa, hai đầu gối tiếp xúc mạnh với cạnh bệ ngồi nên để lại dấu vết. Lát nữa cậu có thể nhờ Kiều Khai kiểm tra phần bệ ngồi bồn cầu, có thể sẽ tìm được vài tổ chức da của nạn nhân còn lưu lại.”

Mộ Dung Vũ Xuyên lại dời mắt đến vị trí ngay chính giữa hai chân của nạn nhân. “Hừm——”

“Cậu phát hiện được gì rồi?” Lục Tiểu Đường cũng nhìn theo hướng mắt hắn.

Cùng một người đàn ông châu đầu nhìn vào háng của một phụ nữ khác, nếu không phải đang ở tình cảnh này thì có đánh chết cô cũng không chịu làm.

Lông của Lý Thục Trân rất nhạt, da dẻ sạch sẽ. Lục Tiểu Đường nhìn một lát vẫn không phát hiện điểm nào đáng ngờ.

“Rốt cuộc cậu đã phát hiện ra chuyện gì?”

“Sao chỗ đó của chị ta khít quá vậy, hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của tôi.” Mộ Dung Vũ Xuyên lẩm bẩm.

Lục Tiểu Đường sững sờ mất một lúc, sau đó gương mặt cô chuyển sang màu đỏ, rồi tím lại, rồi xanh lét...

“Trời ơi cậu đúng là tên biến thái!”

Cô hét lớn rồi vung ngay một quyền khiến Mộ Dung Vũ Xuyên ngã chổng vó.

“Đến lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ được mấy chuyện này hả? Tức chết tôi mà!” Lục Tiểu Đường giương nanh múa vuốt, chuẩn bị chặt hắn thành tám khối.

“Chờ đã, chờ đã, chết người thật đó!”

Mộ Dung Vũ Xuyên kêu lên ngay lúc bàn chân cỡ số 38 của Lục Tiểu Đường chỉ còn cách vài cm nữa là đáp ngay vào mặt hắn. Bị đôi chân này đá trúng thì đến gạch cũng phải vỡ nát.

“Ui da, ui da...” Mộ Dung Vũ Xuyên nhe răng trợn mắt bò dậy, vẫn là bộ dáng vô tâm vô phách như trước.

“Người ta chết thảm như vậy mà cậu cũng không thấy thương cảm lấy một chút sao?” Con giận của Lục Tiểu Đường vẫn chưa tiêu tan.

“Sao tôi phải thấy thương cảm cho chị ta?” Mộ Dung Vũ Xuyên xoa xoa cái cằm bị đau, cười nhạt: “Tôi cũng có quen biết gì chị ta đâu, chị ta chết hay không liên quan gì tôi?”

Câu nói này của hắn khiến Lục Tiểu Đường á khẩu không nói được gì. Cô nhìn người bạn từ nhỏ, đột nhiên cảm thấy hắn thật xa lạ, dường như bản thân mình từ trước đến giờ vốn chưa từng hiểu được hắn.

Cô cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, dồn mọi sự chú ý vào vụ án trước mắt. Nhìn vào bồn cầu dính đầy vết máu trong buồng vệ sinh, cô hỏi: “Theo lời cậu nói, hung thủ đặt chị ta lên bồn cầu rồi mới dùng hung khí đâm chị ta, có phải không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên không trả lời ngay. Ánh mắt của hắn lại nhìn xuống thi thể lỗ lõ của nạn nhân.

Hai vết chém đỏ tươi khiến người ta trông thấy mà giật cả mình.

“Hai vết cắt rất dài giao nhau tạo thành hình chữ thập, điểm giao giữa hai vết cắt là nơi bị thương sâu nhất.” Hắn lại tiếp tục nói bằng giọng lạnh băng như ban đầu, ngón tay cho vào phần bụng nạn nhân rồi lật mảng da thịt ở đó lên cho Lục Tiểu Đường xem rõ. “Tôi cho rằng hung khí là một con dao hai lưỡi, do đó vết cắt trên da thịt mới tạo thành hình chữ V.”

Ngón trỏ của hắn rất dễ dàng luồn vào bên trong vết cắt rồi lướt dọc theo chiều dài vết thương, tạo ra một loại âm thanh như tiếng mít chùn chụt.

Hai hàm răng của Lục Tiểu Đường va vào nhau lập cập, cô vội dời ánh mắt sang nơi khác. Khi cô nhìn lại đã thấy Mộ Dung Vũ Xuyên đang nhìn mình.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Hắn hỏi.

Lục Tiểu Đường không thốt nên lời, đành gật đầu với hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên di ngón tay đến vị trí điểm giao nhau giữa hai vết cắt, dưới áp lực của ngón tay hắn máu lại rỉ ra. “Tôi có thể khẳng định hung thủ sử dụng một con dao dài ít nhất 10cm.”

Lục Tiểu Đường ghi chú đầy một trang rồi lật sang trang khác.

Mộ Dung Vũ Xuyên rút ngón tay dính đầy máu ra, nói tiếp: “Đây là một con dao vô cùng sắc bén, phần rìa vết cắt vô cùng nhẵn nhụi chứng tỏ lúc hung thủ rạch người nạn nhân không hề do dự một chút nào, giống như tôi đã nói lúc này, lúc ra tay hắn biết rất rõ bản thân mình muốn làm gì. Đây không phải là vụ án giết người do mâu thuẫn bộc phát.”

“Rốt cuộc hắn đã làm những gì?” Lục Tiểu Đường cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Mộ Dung Vũ Xuyên dừng lại một chốc rồi nói: “Hắn cắt ngang dạ dày của nạn nhân. Hắn rất tự tin vào thủ đoạn giết người của mình, một dao thẳng đứng, một dao nằm ngang, cuối cùng hắn lại đâm một dao thật mạnh vào điểm giao nhau của hình chữ thập. Chính nhát dao cuối cùng này đã gây ra tình trạng nội tạng xuất huyết trên người nạn nhân.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trong phòng giải phẫu (4)

Chương này mình xin gửi tặng bạn XIII.s2, cảm ơn bạn đã vote kim phiếu cho truyện ạ.

- - - - -

“Chị ta chết bởi vì mất máu quá nhiều sao?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhún vai. “Theo như quan sát từ đầu đến giờ của tôi thì đây là khả năng lớn nhất. Từ lúc Minako phát hiện ra nạn nhân đến khi cậu trở về chỉ khoảng mười lăm phút, trong khoảng thời gian đó tôi tận mắt chứng kiến cảnh chị ta bị sốc vì mất máu quá nhiều.”

Lục Tiểu Đường rung mình. Cô đưa mắt nhìn xuống vết dao lớn ở giữa thân thể nạn nhân, không hiểu sao trong đầu lại chợt nghĩ đến hình ảnh chiếc bánh sinh nhật bị cắt ra.

Thân thể của nạn nhân cũng bị chia thành bốn phần.

Cô không thể không thừa nhận, vết cắt hình chữ thập này có thể nói là hoàn mỹ.

“Vết cắt này có ý nghĩa gì không?”

Câu hỏi của Lục Tiểu Đường khiến Mộ Dung Vũ Xuyên rơi vào trầm tư. Hắn nghiên cứu vết cắt một lúc rồi nói: “Tôi không biết, lời cậu nói cũng có lý lắm. Nhưng nếu nhìn theo góc độ của pháp y thì tôi không nhận ra vết thương này có thể hàm chứa ẩn ý gì.”

“Có thể hung thủ muốn dùng vết cắt này để truyền đạt một loại tín niệm của hắn. Chẳng hạn như trong phim “Sự Im Lặng Của Bầy Cừu”, hung thủ nhét ấu trùng bướm vào bên trong miệng nạn nhân ấy.”

“Ha ha, đó là sự cường điệu trong nghệ thuật thôi. Trong thế giới hiện thực này, nhiều khi động cơ phạm tội của con người cũng chẳng khác loài vật là mấy. Huống hồ...”

“Sao?”

“Huống hồ đây lại là một tên sát nhân cường hiếp phụ nữ...”

“Cái gì? Ý cậu là chị ta đã bị cưỡng hiếp?” Lục Tiểu Đường tỉ mỉ quan sát thi thể của Lý Thục Trân để tìm xem có vết tích nào rõ ràng hay không.

Thế nhưng quanh khu vực đùi và âm hộ của nạn nhân lại không tìm thấy bất kỳ vết bầm tím rõ ràng nào do ma sát cả.

“Cậu tìm được chứng cứ gì à?”

“Không có. Ý tôi là bây giờ thì chưa tìm thấy. Tôi chỉ suy đoán dựa trên vết trầy trên cổ tay nạn nhân. Khi chị ta bị hung thủ ghì xuống đất chắc hẳn đã bị hấn làm gì đó rồi...”

“...”

“Đương nhiên muốn có manh mối rõ ràng thì phải giải phẫu và khám nghiệm tử thi. Đó là công việc của Kiều Khải, nhưng nếu có thể, tôi cũng muốn được hợp tác làm cùng anh ta.”

“Ừ.”

“Cuối cùng tôi muốn khuyên cậu một câu. Cậu nhất định phải nghĩ mọi biện pháp để nhanh chóng bắt được tên hung thủ này.”

“Chuyện này thì đương nhiên rồi.” Lục Tiểu Đường đóng sỏ tay lại rồi cất vào túi áo.

“Không, chắc cậu chưa thật sự hiểu ý của tôi.” Ánh mắt Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn thẳng vào Lục Tiểu Đường. “Vừa rồi cậu đã nêu giả thiết là trong cách thức hung thủ gây án có thể đã để lại một loại tín niệm nào đó, tôi nghĩ kỹ cũng thấy rất có lý. Đây cũng không phải là một vụ án phát sinh do mâu thuẫn bộc phát. Cậu nhìn bộ thi thể này đi, rồi ngẫm lại xem tên hung thủ làm sao có thể giết người trong buồng vệ sinh mà không ai hay biết như vậy.”

Về mặt Lục Tiểu Đường âm thầm, cô khẽ thở dài: “Nếu tôi không rời khỏi tiệm ăn này thì chị ta đã không bị giết rồi.”

“Việc này không thể trách cậu được, làm sao cậu dự liệu được tên hung thủ sẽ xuất hiện chứ. Huống hồ, cho dù cậu có mặt ở đây thì có thể hấn vẫn sẽ ra tay thôi.”

Hắn dừng lại một lát rồi nói: “Kẻ đã giết Lý Thục Trân nhất định đã lên kế hoạch vô cùng tỉ mỉ. Mục tiêu của hắn rất rõ ràng. Hắn biết rõ phải đi đâu để tìm được chị ta. Hắn âm thầm theo dõi chị ta bước vào buồng vệ sinh rồi thực hiện một vụ mưu sát hung tàn ở một nơi công cộng như tiệm ăn này, thế mà lại không bị một ai nhìn thấy. Đây là một vụ mưu sát có lên kế hoạch và trình tự đầy đủ. Hung thủ muốn dựa vào phương thức gây án này để khiêu chiến với toàn xã hội.”

Lục Tiểu Đường trầm mặc một lúc lâu, cô đã hiểu ý của Mộ Dung Vũ Xuyên. Chính cô cũng đã từng gặp loại vụ án như vậy. Hiện tại cục cảnh sát các cô không phải đang đối mặt với một tên sát nhân nghiệp dư trong lúc nhất thời gây ra án mạng, mà là một tên sát nhân xem toàn bộ quá trình gây án như một loại hình nghệ thuật và rất hưởng thụ nó.

"Loại người này nếu không bắt được hấn thì hấn sẽ không dừng tay." Lục Tiểu Đường nói.

Cửa nhà vệ sinh chợt bị đẩy ra, một người đàn ông đeo kính đen, dáng vẻ hào hoa phong nhã đang đứng tại cửa ra vào, trong tay anh ta cầm theo một hộp dụng cụ bằng nhôm.

Anh ta trông chưa đến 30 tuổi, toàn thân toả ra khí chất rất giống một giáo viên dạy trường trung học.

Đối mặt với hiện trường án mạng vô cùng thê thảm này, phản ứng của anh ta vẫn rất bình tĩnh, có lẽ là vì đã quá quen thuộc với những cảnh tượng máu me.

"Bác sĩ Kiều, anh đến rồi à?" Lục Tiểu Đường nói.

Kiều Khải khẽ gật đầu, ánh mắt của anh ta nhìn về phía Mộ Dung Vũ Xuyên."Cậu ta là ai?"

"À, đây là Mộ Dung Vũ Xuyên, bạn tôi. Cậu ấy là sinh viên hệ Thạc sĩ của trường Đại học Y thành phố C, cũng học khoa pháp y."

"Khoa pháp y?" Kiều Khải khẽ nhú mày. Anh ta nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên từ đầu đến chân, khi trông thấy trên tay Mộ Dung Vũ Xuyên đang đeo một bộ găng tay cao su dính đầy máu, gương mặt anh ta lập tức trở nên lạnh lùng. "Cảnh sát Lục, cậu ta đang tiến hành kiểm tra thi thể sao?"

"Khi vụ án phát sinh thì cậu ấy đúng lúc có mặt tại hiện trường, lại học khoa pháp y nên tôi mới nhờ cậu ấy kiểm tra sơ bộ thi thể một chút trước khi anh đến, để có thể hiểu rõ tình hình vụ án này càng sớm càng tốt." Lục Tiểu Đường giải thích.

"Cô cho là những phán đoán của cậu ta đáng tin cậy hay sao?" Kiều Khải lạnh lùng hỏi.

"Cậu ấy dù sao cũng là..."

"Cậu ta dù sao cũng là một sinh viên chưa có kinh nghiệm. Một khi cậu ta mắc sai lầm lỡ tay phá hủy hiện trường vụ án thì sẽ khiến cho công tác điều tra của chúng ta thêm biết bao nhiêu là phiền phức. Cô là một cảnh sát hình sự chuyên nghiệp, về điểm này cô không thể nào không biết."

Giương mặt Lục Tiểu Đường nóng rực lên vì xấu hổ. "Xin-Xin lỗi anh, bác sĩ Kiều, đây là sơ sót của tôi."

Quan hệ đồng nghiệp giữa Kiều Khải và Lục Tiểu Đường bình thường cũng khá tốt, thế nên anh ta không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Trong phòng giải phẫu (5)

Mộ Dung Vũ Xuyên chậm rãi đứng lên đi tới trước mặt Kiều Khải. Vóc dáng hai người không chênh lệch nhau mấy, đều cao và khá gầy.

Thế nhưng khí chất lại khác nhau một trời một vực.

Kiều Khải nghiêm túc.

Mộ Dung Vũ Xuyên tùy ý.

Hắn thần nhiên cười với Kiều Khải. “Không phải kinh nghiệm nào cũng là chính xác. Khi chưa được sửa chữa cải thiện thì sai lầm cũng có thể trở thành một loại kinh nghiệm.”

“Ý cậu là sao?” Giương mặt Kiều Khải cứng lại.

“Không có gì, ha ha, chiều nay tôi còn có tiết.” Mộ Dung Vũ Xuyên khoát tay, bước vòng qua người anh ta tiến về phía cửa nhà vệ sinh. “Chúc các anh sớm phá được vụ án này nhé.”

“Cậu đứng lại.” Kiều Khải bỗng nói.

“Làm gì?”

“Cậu có quen biết giáo sư Trần Minh Hiền không?”

“Ông ấy là thầy tôi.”

“Vậy sao, thảo nào tính tình lại tùy tiện như vậy. Chiều nay mời cậu ghé cục cảnh sát, tôi đợi cậu ở phòng pháp y. Thật muốn nhìn xem học trò giỏi của giáo sư Trần có bản lĩnh gì hơn người khác.”

.....

Sau đó nhân lúc không có ai, Mộ Dung Vũ Xuyên lên lút hỏi Lục Tiểu Đường: “Sao anh ta lại biết thầy tôi?”

“Hai năm trước khi anh ta và tôi gần như cùng lúc được điều về cục cảnh sát thành phố làm việc thì giáo sư Trần cũng sắp về hưu. Hai tháng cuối cùng trước khi nghỉ hưu, giáo sư Trần cho anh ta cùng tham gia vào công tác phá án và bắt giam hai vụ án hình sự. Nhưng giáo sư Trần không hài lòng về anh ta cho lắm.”

“Tại sao?”

“Cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng, chỉ biết là giáo sư cho rằng anh ta quá cảm tính. Lúc đối mặt với thi thể anh ta không kiềm được mà rơi nước mắt, nên giáo sư cảm thấy anh ta không đủ tư cách làm pháp y. Ông ấy cũng từng báo cáo lên cho cục trưởng đề nghị đổi người khác. Sau này Kiều Khải không ngừng tự rèn luyện bản thân mới trở thành một vị pháp y trầm ổn xuất sắc như bây giờ.”

“Thì ra là một gã nhỏ mọn, vì bất mãn với thầy tôi nên trút hết lên đầu tôi.”

“Cũng không thể nói như vậy. Thật ra anh ta rất là ưu tú.”

“Cậu có vẻ rất có thiện cảm với anh ta nhỉ?”

“Đúng là tôi rất kính phục anh ấy.”

“Vừa nãy anh ta làm cậu mất mặt như vậy mà cậu cũng không thêm đề ý sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên thăm tự nhủ, nếu là tôi nói chuyện với cậu kiểu đó thì bây giờ đã nằm thẳng cẳng trong bệnh viện rồi.

“Người ta cũng đâu có nói sai. Là vì tôi không xem cậu là người ngoài nên mới có thể phạm sai lầm như vậy.”

“Thì ra trong lòng cậu coi tôi là người rất thân thiết nha!” Mộ Dung Vũ Xuyên một lần nữa đánh giá lại Lục Tiểu Đường.

“Tôi không thêm thân thiết với loại người biến thái như cậu!” Lục Tiểu Đường đấm Mộ Dung Vũ Xuyên một cái khiến hắn lao đảo.

- -----

14 giờ 47 phút.

Tại đội cảnh sát hình sự, cục cảnh sát thành phố C.

“Có phải là nếu cô không hẹn gặp con gái cục trưởng Lý thì cô ta sẽ không bị giết không?” Sắc mặt Võ Bưu xám ngoét nhìn Lục Tiểu Đường.

Lục Tiểu Đường bỗng cảm thấy cái nón vừa chụp lên đầu cô thật sự nghiêm trọng. “Nhiều khả năng hung thủ đã theo dõi nạn nhân từ trước, dù tôi có gặp chị ấy hay không thì cũng thế thôi.” Lục Tiểu Đường nói.

“Cô dựa vào cái gì để chứng minh quan điểm của cô đây? Là giả thiết thôi đúng không? Chúng ta là cảnh sát, phải chịu trách nhiệm với từng lời ăn tiếng nói và hành động của mình, huống hồ cô lại là Tổ trưởng của tổ trọng án, càng phải làm gương cho mọi người chứ!”

Lục Tiểu Đường im lặng.

“Cục trưởng Lý còn chưa biết vụ này đâu. Tôi đang không biết phải báo cáo với ông ấy như thế nào nữa. Hành vi lỗ mãng của cô đã tạo thành hậu quả khó có thể cứu vãn được rồi.”

Nếu lời vừa rồi của ông ta được xác lập thì cô gái trợ thủ đắc lực nhỏ hơn ông 20 tuổi này sẽ bị đá xuống tầng chót làm một viên cảnh sát tuần tra quèn. Lục Tiểu Đường đỏ mặt hời hợt, cô cắn chặt môi tiếp tục im lặng.

“Đội trưởng, bác sĩ Kiều nói đã sẵn sàng để mổ khám nghiệm tử thi.” Cảnh sát Tào Thanh đứng ngoài cửa báo cáo.

Anh ta nhìn hai người trong phòng, do dự hỏi: “Bây giờ có cần...”

“Bảo Kiều Khải chờ một lát, tôi đi xin phép cục trưởng Lý đã.” Võ Bưu đứng lên nhìn Lục Tiểu Đường một chút rồi im lặng rời đi.

Tào Thanh nhìn theo bóng lưng hăm hăm của Võ Bưu rồi le lưỡi một cái, ân cần hỏi thăm Lục Tiểu Đường: “Tổ trưởng, cô có ổn không?”

Tào Thanh tốt nghiệp trường cảnh sát chưa tới hai năm đã được chuyển từ đội cảnh sát tuần tra sang tổ cảnh sát hình sự. Tuy đã làm ở đây một năm rồi nhưng vẫn còn giữ thói quen dễ đổ mặt của thanh niên mới lớn.

Lục Tiểu Đường chỉ có thể nhẹ nhàng cười như không có việc gì.

Tào Thanh nhìn cô, gương mặt ngày càng đỏ.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trong phòng giải phẫu (6)

15 giờ 02 phút.

Tầng hầm B1 của cục cảnh sát thường ngày vốn lạnh lẽo vắng vẻ nay bỗng dưng đông người hẳn lên.

Khi nhiều người tụ tập về nơi đây thì nhất định trong thành phố đã lại nhiều thêm một oan hồn. Oan hồn ấy bản thân trôi nổi trên bầu trời thành phố, mắt vẫn nhìn xuống dõi theo thi thể của mình đang bị cắt ra, bị người ta phân tách, máu chảy thành sông, nhưng nó không hề cảm thấy đau đớn. Nó chỉ oán hận, oán cho đến lúc chân tướng sự việc được điều tra rõ ràng. Khi ấy hồn phách nó mới dần tiêu tán trong bao la đất trời. Trên bầu trời của một thành phố có bao nhiêu oan hồn trôi nổi là có bấy nhiêu vụ án bí ẩn mà cho đến nay vẫn chưa được giải quyết...

Lục Tiểu Đường nhìn thấy cục trưởng Lý Phong đứng ngoài cửa phòng pháp y, chợt cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Cô kiên trì bước tới trước mặt ông.

Ông đã hơn 50 tuổi nhưng nét uy nghiêm trên mặt vẫn không hề suy giảm, chỉ là sâu trong đáy mắt đè nén một nỗi đau thương sâu sắc.

Thi thể của Lý Thục Trân nằm trên bàn giải phẫu, Kiều Khải đã đắp khăn trắng che lại toàn bộ thân thể cô, chỉ chừa ra phần đầu. Trên gương mặt vốn xinh đẹp ấy nay chỉ còn lại biểu tình vận vẹo hết sức quái dị, đó cũng chính là vết mặt đau đớn trước khi chết của cô ta.

Nhưng so với vết dao khảm khiếm hình chữ thập trên người cô ta thì gương mặt này vẫn dễ nhìn hơn nhiều.

Lý Phong chậm rãi dời mắt khỏi gương mặt con gái để nhìn sang Lục Tiểu Đường: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tiểu Đường thật sự không biết phải trả lời thế nào, bởi vì người đặt câu hỏi vốn không cần nghe những lời giải thích, ánh mắt lạnh như băng của Lý Phong đã nói lên tất cả. Nếu giờ khắc này người nằm trên bàn giải phẫu là Lục Tiểu Đường chứ không phải con gái ông, liệu trong lòng ông có cảm thấy dễ chịu hơn không?

Đúng lúc này có một giọng nói chậm rãi truyền đến. “Tôi có thể giải thích rõ ràng hơn cô ấy, vì tôi là người đầu tiên bước vào hiện trường vụ án.”

Người vừa nói là một thanh niên đáng người cao gầy đứng trong góc phòng. Giọng của hắn tuy không lớn nhưng trong gian phòng lạnh ngắt như tờ này lại nghe rất rõ ràng.

Lý Phong xoay đầu sang nhìn, đây là một cậu thanh niên ông chưa từng gặp mặt. “Cậu là ai?”

“Mộ Dung Vũ Xuyên, học ngành pháp y ở Đại học Y thành phố C.”

Lý Phong nhìn hắn bằng ánh mắt dò xét. Mộ Dung Vũ Xuyên không hề nao núng, trên gương mặt khề nở một nụ cười lười nhác.

Lý Phong lập tức nhíu mày, ông vừa định nói chuyện thì Mộ Dung Vũ Xuyên đã cắt lời nói trước. “Lý Thục Trân có thói quen đến tiệm McDonald ăn trưa. Lúc tôi và cảnh sát Lục đến tìm, chị ta vẫn đưa chúng tôi đến tiệm ăn đó. Đây là thói quen làm việc và nghỉ ngơi của chị ta, việc chị ta gặp phải hung thủ chỉ có thể trách số chị ta xui xẻo.”

Cơ bắp trên mặt Lý Phong giãn gập. “Xui xẻo?”

“Cũng giống như các vụ án giết người khác mà tivi báo chí vài ba bữa lại đưa tin, khi thấy tên nạn nhân chúng ta đều chỉ có thể than rằng bọn họ thật quá xui xẻo... Chẳng qua trong trường hợp này nạn nhân vô tình lại là con gái của ngài thôi.”

Sắc mặt Lý Phong lúc xanh lúc trắng, ông há miệng vài lần mới thốt lên được một câu: “Võ Bưu, Kiều Khải, các cậu bắt đầu công việc đi, sau khi có bản báo cáo hoàn chỉnh về tình tiết vụ án thì đưa cho tôi xem.” Nói xong ông phất tay bỏ đi, rõ ràng là bị chọc giận không nhẹ.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhún vai rồi le lưỡi làm mặt quỷ với Lục Tiểu Đường, sau đó theo chân Kiều Khải vào phòng khám nghiệm tử thi. Sau lưng hắn còn có một thân ảnh bé nhỏ bị bóng dáng cao lớn của hắn che khuất nên không khiến người khác chú ý.

Bây giờ Lục Tiểu Đường mới nhận ra cái đuôi của Mộ Dung Vũ Xuyên chính là cô bé người Nhật Bản. Minako đã thay bộ đồ dính đầy máu lúc trưa, cô mặc một chiếc áo len tay dài và vấy học sinh, đôi bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn mang đôi giày xăng đan đế bánh mì, trông cô đáng yêu như một con búp bê.

Lục Tiểu Đường không thể không thừa nhận cô bé người Nhật này rất biết cách ăn mặc. Nhưng ăn mặc như vậy vào phòng khám nghiệm tử thi thì cũng khá là kỳ quặc.

Vài người trong tổ trọng án cũng đã có mặt. Sắc mặt Võ Bưu âm trầm không nói một lời cứ như thể người chết là con gái ông ta vậy.

Mộ Dung Vũ Xuyên đến bên cạnh Lục Tiểu Đường, thấp giọng hỏi: “Sau khi tôi đi rồi các cậu có phát hiện gì mới không?”

“Chúng tôi tìm thấy mất kính của chị ta dưới chân bồn cầu, tròng kính đã được lau chùi sạch sẽ.”

“Trên cửa buồng vệ sinh có thu thập được gì không?”

“Chẳng được gì cả. Cậu thử nghĩ đi, nơi đó là nhà vệ sinh công cộng, trên vách và cửa buồng có hàng trăm dấu vân tay khác nhau.” Lục Tiểu Đường vừa nói vừa lấy trong túi ra một xấp ảnh chụp đưa cho Mộ Dung Vũ Xuyên xem.

Đó là những bức ảnh đặc tả từng bộ phận trên thi thể nạn nhân và các vết giày, các dấu tay dính máu của Mộ Dung Vũ Xuyên, Seto Minako và Lục Tiểu Đường.

“Mong là tôi và Minako đã không phá huỷ hiện trường án mạng.”

“Chuyện đó là ngoài ý muốn.” Lục Tiểu Đường nói xong liền quay sang nhìn những người khác.

Võ Bưu đứng phía bên kia khu tay múa chân ra lệnh cho Kiều Khải và các cảnh sát khác chuẩn bị công tác khám nghiệm tử thi. Con gái của cục trưởng lúc còn sống đã được ưu ái hơn người ta, mà sau khi chết cũng được đối xử đặc biệt hơn những thi thể khác.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trong phòng giải phẫu (7)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Tiểu Đường sắp xếp lại suy luận của mình một lần nữa. “Cho dù hung thủ là ai thì hẳn cũng biết rõ điều mình đang làm. Hẳn biết Lý Thục Trần trưa nào cũng đến tiệm McDonald ăn cơm, thậm chí còn biết chính xác giờ ăn của chị ta. Việc gặp gỡ chúng ta cũng không làm thay đổi thói quen hàng ngày ấy, thế nên hung thủ có thể thực hiện hành vi phạm tội theo kế hoạch. Tôi vừa mới điều tra xong, Lý Thục Trần bị cận nặng, hơn nữa còn có bệnh quáng gà, vì thế trong nhà vệ sinh tối mờ đó chắc chắn thị lực của chị ta rất kém. Tôi còn điều tra được từ ông chủ tiệm, từ khoảng 12:30 đến 4:00 chiều hàng ngày cửa tiệm có rất ít khách hàng, rõ ràng hung thủ cũng biết điều này.”

“Cậu cho rằng hung thủ đã mai phục sẵn trong nhà vệ sinh nữ chờ chị ta bước vào?” Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy nghi hoặc vì có nhiều chỗ đã xuất hiện mâu thuẫn.

Lục Tiểu Đường tiếp tục nói lên suy nghĩ của mình. “Trông có vẻ là như vậy. Hơn nữa hung thủ không thể nào gây án xong lại trốn đi bằng cửa chính, vì lúc đó tiệm ăn có rất ít khách, hẳn sẽ dễ dàng bị người ta nhận diện.”

“Nhưng như thế thì hẳn trốn đi bằng cách nào? Chỉ có cửa sổ nhà vệ sinh là có lối thoát, nhưng khung cửa sổ lại bị gắn song sắt rồi.”

“Đó là do cậu quan sát chưa cẩn thận. Trên khung cửa sổ nhà vệ sinh nữ đúng là có gắn song sắt, nhưng song sắt trên cửa sổ nhà vệ sinh nam đã bị cắt đứt từ trước, đến cả chốt cài cửa cũng bị hư. Bên ngoài cửa sổ là một con hẻm nhỏ, tôi có thể khẳng định hung thủ ra vào bằng cách leo cửa sổ nhà vệ sinh nam. Nhà vệ sinh nam và nữ đối diện nhau, hẳn chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không bị ai phát hiện.”

“Cho nên cậu muốn tìm một người hiểu rõ các hoạt động hàng ngày của chị ta, một người hết sức quen thuộc với nơi đó, đặc biệt là rất quen với người của tiệm ăn McDonald.”

Lục Tiểu Đường lâm vào trầm mặc. Dựa theo sự phân tích của cô thì hung thủ không phải là kiểu tội phạm tùy tiện gây án. Hẳn có thể ở gần khu đó, thậm chí có khi hàng ngày hẳn đều nấp trên ban công rình rập các khách hàng ra vào vào cửa tiệm McDonald.

Kiều Khải lấy một chiếc áo blouse trắng trong tủ khử trùng mặc lên người rồi đeo găng tay cao su vào.

Chị Đinh Lan sắp xếp các loại dụng cụ phẫu thuật đã được khử trùng vào một chiếc khay lớn hình vuông theo thứ tự sử dụng rồi đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh bàn giải phẫu.

“Tôi bắt đầu nghiệm thi đây, mọi người có thể đứng chờ ở bên ngoài.” Kiều Khải nói.

Các thành viên tổ trọng án đều ngoan ngoãn bước ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi. Nếu bảo bọn họ đi bắt phạm nhân thì dù bọn chúng có hung tàn đến mức nào, bọn họ cũng có thể an dũng xông lên. Thế nhưng đối mặt với một thi thể người bị cắt nhỏ ra thành từng miếng đến mức không còn nhìn ra bộ phận gì thì bọn họ lại không cách nào chịu nổi. Trong vòng vài ngày sau khi xem xong cảnh tượng khám nghiệm tử thi, lúc tan làm vào siêu thị mua đồ, hẳn thấy các loại thịt sườn hay nội tạng bọn họ đều sẽ cảm thấy rất buồn nôn.

Loại cảm giác âm u lạnh lẽo từ từ thẩm thấu vào linh hồn này không phải ai cũng có khả năng chịu được. Pháp y chính là một ngoại lệ. Người làm nghề pháp y chưa chắc đã là một người dũng cảm, nhưng hẳn nhất định phải là một tên “biến thái”.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Kiều Khải, Đinh Lan, Võ Bưu, Lục Tiểu Đường, Mộ Dung Vũ Xuyên và Seto Minako. Mỗi người đều phải mặc áo blouse trắng, mang bọc giày khử trùng và đội mũ trùm y tế.

Mộ Dung Vũ Xuyên lặng lẽ đeo găng tay cao su vào, Seto Minako đứng bên cạnh hẳn trùng to mắt như sắp đi đánh trận.

Kiều Khải nhìn đồng hồ đeo tay. 15 giờ 30 phút.

Anh ta bước tới bàn giải phẫu.

Chiếc bàn được vít cố định trên nền đất xi măng, bốn cạnh bàn cao hơn mặt bàn một đoạn ngắn khiến bàn giải phẫu trông như một cái ao rất cạn, phía đầu thi thể có một bồn nước nhỏ. Đầu của Lý Thục Trần được gói lên một khối cao su, thân thể lòi lõm tím tẻ hiện ra bên dưới lớp vải trắng nhưng trông có vẻ khô héo đi nhiều so với lúc còn sống.

Kiều Khải lật tấm vải trắng ra. Đôi mắt thi thể nhắm nghiền, vẻ mặt lúc này trông có vẻ thả lỏng hơn ban nãy, trông cô ta như đang ngủ say, chỉ có khối đen sừng vù bên mắt phải vẫn vô cùng bất mắt.

Anh ta kéo tấm vải trắng xuống tận dưới chân thi thể, toàn bộ thân thể của Lý Thục Trân đã bại lộ dưới ánh sáng lạnh lẽo của phòng khám nghiệm.

Quá trình vận chuyển thi thể từ hiện trường vụ án đến cục cảnh sát đã khiến cho vết thương trên người nạn nhân càng thêm rõ rệt, trông như một cái miệng lớn đang hé ra. Vết dao cắt sắc bén hình chữ thập gần như hoàn mỹ, vùng da quanh vết thương đã nhăn lại làm lộ ra vết đâm ở điểm giao nhau giữa lồng ngực rất rõ ràng.

Sau hai tiếng đồng hồ, vết thương đã dần thâm lại thành màu đen, hai vết cắt hở ra trông như hai đôi môi phụ nữ đang khóc thầm.

Một người phụ nữ sao lại có hai cái miệng?

Bởi vì cô ta chết rồi. Bản thân từ “chết” đã bao gồm rất nhiều yếu tố khủng khiếp.

“Trên người nạn nhân không có nhiều mỡ.” Kiều Khải tỉ mỉ quan sát vết cắt trên bụng thi thể.

Vì bị hung khí kim loại rạch rất sâu nên mỡ dưới da và các cơ thịt đều bị lật ra ngoài.

“Trong ổ bụng phần trực tràng có phân và nước tiểu tràn ra. Phần đại tràng có vết nứt, rìa vết nứt nhăn mịn chứng tỏ đã bị hung khí sắc bén cắt qua. Hiện tại chưa rõ hung thủ có ý làm vậy hay chỉ là ngẫu nhiên.”

Anh ta chỉ vào điểm giao nhau của vết thương hình chữ thập: “Ở đây cũng bị đâm một dao rất mạnh. Nhìn kỹ có thể phát hiện phần rìa vết thương có những đường vân rất nhỏ, có thể suy ra hung thủ đâm dao vào người nạn nhân rồi xoay mạnh một cái để tăng tốc độ chảy máu.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trong phòng giải phẫu (8)

Kiều Khải vừa dùng tay ra hiệu vừa nói tiếp: “Tôi đã kiểm tra vách buồng vệ sinh, trên đó có dính máu, phân và nước tiểu của nạn nhân, trên bàn tay cô ta cũng dính những thứ này. Có thể suy ra sau khi nạn nhân bị rạch bụng, ý thức cô ta vẫn còn tỉnh táo nên theo bản năng dùng tay đề lên miệng vết thương để cầm máu.”

"Um —— um ——" Minako cuối cùng không nhịn nổi nữa, cô bật miệng chạy thật nhanh về phía bồn rửa tay trong góc phòng nôn mửa liên tục.

“Ai dẫn cô nhóc này vào đây vậy? Tường đây là đầu hả?” Võ Bưu trừng mắt.

Lục Tiểu Đường lúng túng bước tới đỡ Minako lên.

“Xin lỗi, em đã đem lại phiền toái cho mọi người rồi. Em xin lỗi. Em xin lỗi.” Minako đỏ mặt liên tục cúi người nhận lỗi.

“Cậu kia làm gì vậy?”

Giọng nói nghiêm nghị của Kiều Khải bỗng thu hút lực chú ý của mọi người.

Ánh mắt anh ta đang nhìn chăm chăm Mộ Dung Vũ Xuyên. Vừa rồi khi mọi người đều nhìn về phía Minako thì Mộ Dung Vũ Xuyên đã đi đến trước bàn giải phẫu để sờ soạn thi thể.

Bàn tay hần dãn chặt vào da thịt nạn nhân rồi chậm rãi chuyển động như thể đang vuốt ve người yêu của mình.

Sống lưng Lục Tiểu Đường lạnh đến run rẩy, cô vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Nếu như không phải đang ở trước mặt mọi người, cô nhất định sẽ cho tên biến thái này một trận no đòn. Bây giờ cô biết làm sao để giải vây cho hần đây?

Mộ Dung Vũ Xuyên nở một nụ cười đầy quý dị nhìn Kiều Khải. “Căn phòng này rét buốt quá, tay tôi sắp đông cứng mất rồi. Thi thể chị ta thật là ấm áp.”

Những lời này vừa nói ra đã khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Sau một lúc lâu, Kiều Khải mới run rẩy nói: “Cậu... cậu là đồ quái dị, tránh xa tôi ra một chút!”

“Được rồi, anh tiếp tục đi.” Mộ Dung Vũ Xuyên chấp tay sau lưng lui về sau một bước.

Ánh mắt của hắn không biết vô tình hay cố ý chạm phải ánh mắt Lục Tiểu Đường, khiến cô cảm thấy trong ánh mắt đó dường như có ẩn ý.

Kiều Khải sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu rồi tiếp tục kiểm tra thi thể. Rất nhanh sau đó anh ta lại có phát hiện mới, ngón tay anh ta đặt bên dưới xương quai xanh của nạn nhân. “Vết dao trên thi thể nạn nhân bắt đầu từ chỗ này, miệng vết thương có hình chữ V. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là vết thương gây ra bởi một con dao hai lưỡi. Hiện nay đa số bọn lưu manh đường phố đều thích sử dụng loại dao có răng cưa và dao có rãnh để máu chảy nhanh hơn, hoặc dùng dao găm quân đội. Loại dao đặc thù của hung thủ có thể giúp ích cho quá trình điều tra và phá án.”

“Đúng vậy.” Võ Bưu gật đầu.

Kiều Khải cúi người, tay trái dùng nhịp gấp một miếng bông tẩm cồn lau đi vết máu ở mặt ngoài vết thương tại điểm giao nhau.

Dưới ánh sáng rõ ràng của phòng khám nghiệm tử thi, vết thương bây giờ trông kinh khủng hơn nhiều so với lúc mới phát hiện thi thể.

“Bên rìa vết thương có dấu vết ma sát, phỏng đoán do cán dao chạm vào làn da tạo thành. Hung thủ dùng hết sức lực để đâm dao này nhằm đẩy nạn nhân vào chỗ chết. Lưỡi dao dài khoảng 10cm, rộng khoảng 3cm, không có ngạnh. Số liệu kỹ thuật cụ thể về hung khí gây án tôi sẽ viết trong báo cáo.”

“Điểm đó rất quan trọng đấy.” Võ Bưu gật đầu.

“Nếu như tôi đoán không sai, một lát nữa khi mở lồng ngực nạn nhân ra chúng ta sẽ thấy xương sống của cô ta vỡ ra nhiều mảnh vụn. Bây giờ tôi cho ngón tay vào bên trong vết thương... Ừ, tôi có thể sờ được một số mảnh xương cứng vỡ vụn trong này, chắc hẳn là mảnh vỡ của xương sống.”

“Nếu may mắn chúng ta có thể phát hiện ra nhiều dấu vết hơn do hung thủ lưu lại.” Anh ta ngừng đầu lên nhìn Võ Bưu và Lục Tiểu Đường, thấy bọn họ không có câu hỏi nào mới tiếp tục nói: “Vết dao đâm ở giữa ngực không vuông góc với thi thể nạn nhân mà chệch xuống dưới 45 độ, có thể suy ra lúc đó hung thủ đứng cao hơn nạn nhân rồi đâm xuống. Tư thế của hắn lúc đó hẳn là đang đứng. Thông thường một người khi muốn dồn sức lại để tấn công thì sẽ hơi khụy gối, bả vai hơi chùng xuống, do đó tôi suy đoán hung thủ cao từ 1m8 đến 1m9.”

Anh ta suy nghĩ một chút rồi mô tả lại tình huống lúc đó như thể đã tận mắt chứng kiến vụ án xảy ra. “Lúc đó hắn đứng trước mặt nạn nhân, hai chân hơi khụy xuống, rút từ sau lưng ra một con dao sắc bén rồi giơ lên cao, dồn sức đâm mạnh vào ngực nạn nhân.”

Minako mở to mắt nhìn trừng trừng Kiều Khải đang miêu tả sinh động như thật. Khi ánh mắt anh ta đột nhiên nhìn về phía cô, cô bất giác run rẩy cả người.

Tay trái Lục Tiểu Đường đỡ lấy tay phải, cô chống cằm suy nghĩ rồi bước đến bên cạnh thi thể nạn nhân để quan sát vết thương, bỗng cô cất tiếng hỏi: “Tại sao hắn lại không đâm vào tim chị ta?”

“Hỏi rất hay.” Kiều Khải nhìn Lục Tiểu Đường bằng ánh mắt tán thưởng. “Chúng ta đều biết trái tim không bao giờ nằm ở chính giữa lồng ngực, cho nên khi hắn đã rạch một hình chữ thập trên thân thể nạn nhân lại đâm dao vào tim nạn nhân thì sẽ làm mất đi vẻ đẹp của sự đối xứng. Đây là nguyên nhân thứ nhất. Còn một nguyên nhân khác nữa là chung quanh trái tim được bao bọc bởi xương sườn và xương sụn, cho dù là bộ đội đặc chủng được huấn luyện chuyên nghiệp cũng chưa chắc sẽ đâm một nhát mắt mạng. Nếu vậy hắn có thể sẽ phải đâm vài dao, khi đó trên người nạn nhân sẽ không chỉ có một vết dao, đồng thời cũng sẽ mất đi vẻ đẹp đối xứng.”

Những người có mặt trong căn phòng đều bị giật mình bởi phân tích của Kiều Khải.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 20: Trong phòng giải phẫu (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương này xin được gửi tặng bạn Daicasaigon, cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện ạ. ^^

- - - - -

Không một ai nói chuyện, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Kiều Khải.

Minako cũng không còn cảm thấy sợ hãi anh ta như lúc này, cô không tự chủ được mà tiến lại gần bàn giải phẫu.

Người đàn ông có dáng vẻ thư sinh yếu ớt này có thể mang đến cho người khác cảm giác bình ổn.

“Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta tiếp tục.” Kiều Khải vừa nói vừa đưa mắt nhìn lướt qua mặt Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Chờ một chút.” Mộ Dung Vũ Xuyên chột lên tiếng.

“Cậu có vấn đề gì à?” Kiều Khải nhẹ nhàng đưa tay đẩy gọng kính trên mặt.

“Tôi muốn bổ sung thêm hai điểm.”

“Điểm nào?”

“Tôi tán thành quan điểm của anh rằng hung thủ không muốn làm hỏng phương thức giết chóc mang tính thẩm mỹ của hắn. Nhưng chúng ta không thể phủ nhận một điều, nếu hung thủ trực tiếp đâm dao vào tim nạn nhân thì lượng máu chảy ra sẽ vô cùng nhiều, chỉ trong chưa tới một phút nạn nhân chắc chắn sẽ chết. Tôi cho rằng hung thủ cố ý tránh phát sinh tình huống đó, hắn muốn khống chế tốc độ chảy máu trên người nạn nhân.”

“Nghe thật hoang đường.” Võ Bưu hừ lạnh.

“Ông có biết trái tim nằm ở vị trí nào không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi ông ta.

Võ Bưu vừa cười vừa vỗ vào ngực trái: “Đừng bảo là ta nói sai nhé, thẳng thóc.”

“Đáp án đúng rồi.” Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn thản nhiên như không. “Như vậy hẳn ông cũng biết xương sườn được sắp xếp đối xứng nhau.”

“Cái này đến học sinh tiểu học còn biết nữa là.” Võ Bưu nói.

“Vậy chỗ này gọi là gì?” Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ vào vị trí ngay chính giữa lồng ngực mình.

Võ Bưu giật mình, vẻ mặt dần trở nên khó coi. “Rốt cuộc là cậu muốn nói cái gì?”

Đừng nói ông ta không biết, ngay cả Lục Tiểu Đường cũng chẳng thể nhớ được tên của bộ vị đó.

“Đó... đó không phải là khe ngực sao?” Một cảnh sát tên Phạm Hiểu Bằng đáng người vừa mập vừa lùn chẳng biết từ lúc nào đã bước vào phòng khám nghiệm tử thi.

Mộ Dung Vũ Xuyên không biết vô tình hay cố ý lại đưa mắt nhìn vào bộ ngực của Minako, khiến cô theo bản năng phải tự nhìn xuống người mình xem có chuyện gì.

Mộ Dung Vũ Xuyên cười trừ chọc vị cảnh sát béo tròn kia. “Ha ha ha, nói vậy mà cũng nói được. Anh xem nhiều phim AV quá rồi phải không?”

(Chú thích: Phim AV là từ viết tắt của Adult Video, nghĩa là phim người lớn.)

Minako giật giật ống tay áo của Lục Tiểu Đường, hỏi khẽ: “Phim AV là gì vậy chị?”

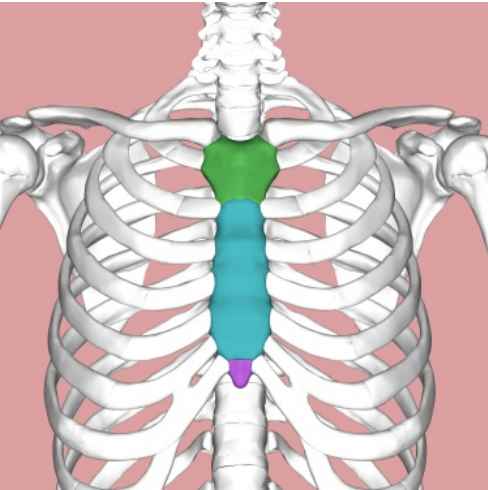
“Là kỳ kinh nguyệt của hắn ấy!” Lục Tiểu Đường tức giận lăm lăm bảm.

“Tên khoa học của bộ phận này là xương ức.” Mộ Dung Vũ Xuyên thu lại nụ cười cợt nhả. “Hung thủ đâm một dao thật mạnh vào phần dưới của xương ức, ngay tại điểm giao nhau giữa hai vết cắt, một dao này đã đâm vỡ cả phần xương bên trong. Tôi không tin nhất dao này của hắn chỉ là may mắn.”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Ánh mắt Kiều Khải bên dưới lớp mắt kính hiện ra vẻ thù địch.

“Ý tôi là, nếu nhất định phải rạch một hình chữ thập lên thân thể nạn nhân, đồng thời muốn đâm nạn nhân một nhát chí mạng, thì theo con mắt chuyên nghiệp của những bác sĩ pháp y như tôi, đâm một nhát vào điểm giao nhau của hình chữ thập chính là lựa chọn lý tưởng nhất.”

“Xương ức của một người gồm ba bộ phận,” Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ tay vào bộ ngực mình. “Phần trên của xương ức tương đối rộng, gọi là cán ức. Phần giữa của xương ức có hình chữ nhật dài, gọi là thân ức. Phần dưới của xương ức là một đoạn xương ngắn rất mỏng manh, gọi là mũi ức. Mũi ức là phần yếu ớt nhất trong ba bộ phận.”

“Khi một người đến tuổi 30, phần mũi ức sẽ bắt đầu bị vôi hoá và trở nên cứng rắn hơn. Nhưng trước khi đến lúc ấy, trừ trái tim ra thì mũi ức chính là bộ phận yếu ớt nhất trên cơ thể, vì bên trong nó là động mạch phổi, một khi bị vỡ ra thì máu sẽ từ từ chảy ra ngoài, vị trí đó lại nằm rất sâu trong cơ thể nên không có cách nào cầm máu. Do đó, nếu tôi phải đâm một người chưa đến 30 tuổi, đồng thời phải đảm bảo giết chết người đó, thì tôi chắc chắn cũng sẽ vẽ một chữ thập lên người hắn rồi đâm một dao chí mạng vào vị trí điểm giao nhau của chữ thập.”

Lục Tiểu Đường bỗng tiếp lời: “Ý của cậu chính là, hung thủ là một kẻ có kiến thức về y học.”

Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu. “Chính là như vậy. Hoặc có thể nói hung thủ là một bác sĩ.”

Suy đoán của hắn khiến cho mọi người có mặt trong phòng đều phải trợn mắt há mồm.

Kiều Khải suy nghĩ một chút rồi phản bác: “Một người được huấn luyện chuyên nghiệp như bộ đội đặc chủng cũng có khả năng nắm giữ những kiến thức y học này.”

Anh ta nói tuy cũng có lý, thế nhưng kiến thức y học mà bộ đội đặc chủng được dạy vốn không phải để cứu người, mà là để giết người.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trong phòng giải phẫu (10)

Chương này xin được gửi tặng bạn Daicasaigon, cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện ạ. ^^

“Đó là do anh chưa nghĩ đến một vấn đề, bộ đội đặc chủng trong quân đội chỉ được dạy những phương thức giết người sao cho nhanh chóng và gọn lẹ nhất. Chắc chắn bọn họ không được dạy cách thức giết người rườm rà như rạch một chữ thập lên người nạn nhân rồi mới đâm một dao vào điểm giao nhau. Mà những người chỉ có kiến thức y học phổ thông bình thường cũng sẽ không có được loại kỹ năng này.”

Mặt Kiều Khai hơi đỏ lên, lát sau mới nói: “Có lẽ hung thủ không muốn làm hỏng bộ ngực của nạn nhân.”

Mộ Dung Vũ Xuyên cân nhắc một chút rồi đáp: “Tôi không biết nữa, có thể hung thủ cũng có suy nghĩ như dự đoán của anh. Điều này nói lên rằng hắn muốn thông qua phương thức giết người này để nói điều gì đó với chúng ta.”

“Những tên tội phạm cưỡng hiếp giết người thường có sở thích cắt mất bầu ngực của nạn nhân hoặc là đâm dao vào bộ phận đó.” Kiều Khai nói. “Từ góc độ tâm lý tội phạm mà nói thì việc cưỡng hiếp chính là hành vi để thể hiện sức mạnh của bọn chúng, sử dụng bạo lực là cách để chúng thể hiện sự phẫn nộ đối với phụ nữ cũng như ham muốn chinh phục và không chế họ. Thế nhưng tên tội phạm này lại không giống như vậy, hắn cố ý tránh đi bộ phận nữ tính nhất của nạn nhân và cắt chém vào những bộ phận khác.”

“Hành vi cưỡng hiếp cũng đại biểu cho một loại xâm phạm người khác.” Mộ Dung Vũ Xuyên tiếp lời. “Đây là một kiểu tâm lý ám thị của hung thủ, do đó hắn không nhất định phải chà đạp lên các bộ phận biểu thị nữ tính của nạn nhân. Việc cưỡng hiếp không chỉ mang lại thỏa mãn về sinh lý mà còn thỏa mãn được tâm lý của hung thủ. Ngay cả vết dao sâu hoắm xuyên thấu thân thể nạn nhân, nói theo một khía cạnh nào đó, cũng được xem là một cách để hắn thỏa mãn dục vọng, thậm chí mức độ thỏa mãn còn cao hơn cả việc cưỡng hiếp nạn nhân.”

Có lẽ cảm thấy việc bản thân mình cứ chăm chăm lý luận với gã sinh viên cao học ngành pháp y này chỉ tổ lãng phí thời gian, nên Kiều Khai không nói gì nữa mà tiếp tục việc khám nghiệm thi thể.

Mộ Dung Vũ Xuyên cũng quan sát thi thể, hình ảnh nạn nhân lúc hắn mới trông thấy ở hiện trường vụ án và hình ảnh nạn nhân đang nằm trên bàn giải phẫu chột chổng lên nhau.

Kiều Khai kéo đèn tiểu phẫu hướng về phía vùng xương chậu của nạn nhân để quan sát được rõ ràng hơn. Anh ta đặt một dụng cụ bóc tách vào âm đ*o thi thể rồi vận ốc để âm đ*o mở rộng ra, sau đó nhìn chăm chú vào bên trong.

Mộ Dung Vũ Xuyên lặng lẽ nhìn gương mặt nạn nhân.

“Có phát hiện gì à?” Võ Bưu hỏi Kiều Khai.

“Nạn nhân đã bị xâm hại tình dục.”

Hình ảnh Lý Thục Trần ngồi trên bồn cầu trong buồng vệ sinh tối tăm âm u chợt xuất hiện ở trước mắt mọi người ——

Hai tay cô bị chặt lấy vết thương trên bụng mình.

Cô đã không còn chút sức lực nào để kêu cứu.

Bàn tay dính đầy máu tươi vịn lên tấm vách ngăn bằng gỗ để thân thể yếu ớt này không bị ngã sấp xuống.

Kính mắt đã rơi mất từ lúc nào, cô bị cận thị rất nặng nên hình ảnh trước mắt đều nhật nhoà, hoàn toàn không thể nhìn rõ cơ thể mình đang gặp phải chuyện gì.

Kiều Khai kéo đèn tiểu phẫu rọi thẳng vào âm đ*o của nạn nhân, dường như anh ta vừa tìm thấy gì đó.

“Sao thế?” Võ Bưu hỏi.

Kiều Khai vịn hai tay lên thành bàn giải phẫu. “Bên trong âm đ*o của nạn nhân phát hiện một ít phân và nước tiểu.”

“Phân và nước tiểu?”

Minako lại cảm thấy trong dạ dày có gì đó đang trào lên, cô vội đưa tay lên che miệng.

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ phân ruột và âm đ*o đều bị cắt rách nên dính phải những thứ đó?” Võ Bưu nói.

“âm đ*o nạn nhân không bị tổn hại, những vật đó nằm sâu bên trong âm đ*o.” Kiều Khai cảm thấy rất buồn nôn nhưng vẫn phải giải thích cho Võ Bưu hiểu.

Anh ta nghe thấy giọng nói lạnh như băng của mình trôi nổi trên bàn giải phẫu. “Chỉ có một cách để giải thích, đó là hung thủ tấn công tình dục qua đường hậu môn trước rồi mới tiến vào âm đ*o của nạn nhân.”

“Vậy tức là hấn cưỡng hiếp nạn nhân trước.”

“Đúng vậy. Hơn nữa,” Kiều Khải hít vào một hơi thật sâu rồi nói tiếp. “Hung thủ trước tiên dùng dao rạch một chữ thập lên người nạn nhân, sau đó đè nạn nhân xuống đất để cưỡng hiếp, cuối cùng mới đặt nạn nhân lên bồn cầu rồi đâm một dao chí mạng vào điểm giao nhau của chữ thập.”

Lời anh ta vừa nói khiến nhiệt độ trong phòng khám nghiệm tử thi chột hạ xuống đến điểm đóng băng.

Không một ai trong số họ có thể tưởng tượng ra tên hung thủ mà bọn họ đang phải đối mặt là một kẻ như thế nào.

Có lẽ hấn còn không xứng được gọi là con người.

Nhưng hấn lại khoác lên mình một tấm da người, cứ thể bình thản ung dung bước đi trong đám đông.

Có lẽ hấn còn là hàng xóm của chúng ta.

Giờ tan làm về nhà, lúc vô tình gặp mặt nhau hấn còn mỉm cười thân thiện với chúng ta.

Lúc chúng ta tình cờ có việc gấp không thể sắp xếp được, còn đem con cho hấn nhờ chăm sóc giúp.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Phòng chứa xác kinh hoàng (1)

Lúc Mộ Dung Vũ Xuyên bước ra khỏi toà nhà cục cảnh sát thì đã gần 7 giờ, trời đã nhá nhem tối. Cục cảnh sát không nằm ở khu vực trung tâm thành phố mà toạ lạc trên một con đường khá heo lánh. Tiết trời cuối hè đầu thu, những cây dương mọc hai bên đường đang lúc tươi tốt, mỗi khi trời tối, bóng cây đung đưa chập chồn theo từng cơn gió trông như một bàn tay đang vung vẩy — một bàn tay không có ngón tay.

Hai bên đường mọc đầy những cây dương cao lớn, cả ngàn vạn bàn tay không ngón đang không ngừng ra sức đung đưa vung vẩy, khiến ta cảm thấy như chúng đang rất đau đớn, vì thế ta liền hoảng sợ.

Nhưng đối với các cảnh sát viên thì việc đi về trên con đường vắng lặng này vào buổi đêm chẳng có gì đáng ngại. Bao gồm cả nữ cảnh sát.

Lục Tiểu Đường uể oải vẩy tay chào tạm biệt Mộ Dung Vũ Xuyên rồi bước đi thật nhanh. Một cô gái như cô sẽ không lo sợ mình gặp phải nguy hiểm gì, bởi vì bản thân cô đã là sự nguy hiểm đối với người khác.

Seto Minako chạy từng bước nhỏ để theo kịp bước Mộ Dung Vũ Xuyên. “Anh ơi, em cũng định về ký túc xá, chúng ta đi chung đường rồi.”

“Ai bảo anh sẽ về trường? Anh ở trọ bên ngoài mà.”

“Á?” gương mặt Minako trở nên ừ ừ. Cô nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một con đường có nhiều người và nhiều đèn đường hơn.

Mộ Dung Vũ Xuyên liếc cô qua khoeo mắt, trong ánh mắt hấn loé lên một tia sâu xa khó hiểu. Hấn nhẹ giọng thì thầm: “Em có muốn biết trước đây chỗ này dùng để làm gì không?”

“Trước đây?” Minako ngây thơ lắc đầu.

“Nơi này trước đây là một bãi tha ma.”

“Bãi tha ma?”

“Tức là nơi đã chôn xác rất nhiều người chết ấy.”

Minako lập tức tròn tròn mắt.

“Anh không có hù dọa em đâu. Không tin thì bữa sau gặp Lục Tiểu Đường em cứ hỏi cô ấy. Sau này khi người Nhật Bản xâm lược Trung Quốc, nơi đây cũng đã xảy ra không ít vụ giết người. Cho đến khi cuộc cách mạng văn hoá diễn ra, những người dân bị đánh chết cũng được chôn ở đây.”

“Vậy – vậy tại sao cục cảnh sát lại được xây ở đây?”

“Để tránh ma quỷ. Theo các học thuyết về phong thủy của Trung Quốc, cảnh sát và quân đội đều mang tính chí dương chí cương, vừa vặn có thể khắc chế được âm khí của đám cô hồn đã quỳ lâu năm này. Nếu không làm vậy thì cả thành phố này đều sẽ bị âm khí của các oan hồn ăn mòn, khiến cho bệnh tật và thảm hoạ xuất hiện liên tục.”

Minako cố sức nuốt nước miếng. “Đừng là ở Nhật Bản cũng có lưu truyền cách nói tương tự như vậy.”

“Những thứ thuộc về quy tắc thì ở đâu cũng giống nhau thôi. Em không cần lo lắng, anh sẽ đưa em về.”

Minako nhìn hân đầy cảm kích.

“Về nhà anh.”

“Ồ? Nhưng... nhưng mà...” Minako lập tức lắp ba lắp bắp.

“Nhưng mà cái gì nữa? Anh có lòng tốt đưa em về, em phải nhận lời chứ.” Mộ Dung Vũ Xuyên kéo tay cô, gần như là lôi đi. “Em yên tâm, nhà của anh to lắm, giường cũng rất lớn, vóc dáng em nhỏ bé như vậy cho dù nằm hai người cũng không thấy chật đâu.”

Minako vẫn cứ cảm thấy trong lời nói của hân có chứa hàm ý, mà lại còn là một loại hàm ý không mấy tốt đẹp.

Mộ Dung Vũ Xuyên có ý chọn con đường vừa vắng người vừa thiếu ánh đèn đường, để Minako có muốn bỏ chạy cũng không dám. Cô thất thểu đi theo Mộ Dung Vũ Xuyên, càng nhớ đến biểu hiện quái dị của hân trong phòng khám nghiệm tử thi lúc chiều, trong lòng cô lại càng thấp thòm. Cô cứ do dự mãi, không biết giữa việc trời tối thân con gái đi về trường một mình và việc đi theo tên anh lớp trên biển thái này, thì việc nào nguy hiểm hơn.

Một trận gió lạnh thổi qua, tán lá cây lại xì xào rung động. Minako nổi da gà đầy người, hắt hơi một cái. Cô lấy khăn mặt trong túi ra lau, ánh mắt vô tình nhìn sang Mộ Dung Vũ Xuyên mới phát hiện hân đang từ từ cúi đầu...

“Anh... anh...” Minako hốt hoảng kêu to.

Mộ Dung Vũ Xuyên nở một nụ cười thâm sâu khó lường.

Cô còn nhớ rõ, hân cũng từng nở nụ cười y như thế này lúc nhìn thi thể người phụ nữ nằm trên bàn giải phẫu.

“Á —” Minako nhanh chóng xoay người bỏ chạy, thế nhưng ông trời lại xui khiến cho hai chân cô vấp vào nhau rồi té ngã trên mặt đất. Minako sợ hãi che mặt, thảm thiết kêu to: “Aaaaa —”

Kêu cả buổi trời cũng chưa cảm nhận được cảm giác đau đớn nào, cô hé mắt nhìn qua kẽ tay, trông thấy một cánh tay đang vòng qua người đỡ cô ngồi dậy.

Mộ Dung Vũ Xuyên đỡ cô đứng lên, lấy chiếc áo khoác vừa cởi khoác lên vai cô, khoé miệng hân nhếch lên thành một nụ cười rồi xoay người bước về phía trước.

Minako cúi đầu nhìn chiếc áo khoác đang bao bọc lấy cơ thể mình, trên áo thoảng mùi khói thuốc, trong giây lát còn chưa kịp hiểu là chuyện gì xảy ra.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên, thấy hân đã đi được khá xa, bèn le lưỡi rồi nhanh chân chạy đuổi theo.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Phòng chứa xác kinh hoàng (2)

Nhà Mộ Dung Vũ Xuyên đúng thật không nhỏ, không phải loại nhà chỉ có một phòng, càng không phải chỉ có một mình hân ở. Mộ Dung Vũ Xuyên cũng nói giường không nhỏ, đúng thật là hai người như Minako ngủ thì vẫn thấy rộng rãi, bởi vì cô bé ngủ chung giường với cô có vóc dáng nhỏ bé y hệt như cô.

Cậu và vợ của Mộ Dung Vũ Xuyên đều là nhân viên công ty cấp nước, là người trung hậu, sống rất vô tư và thoải mái. Em họ của hân đang học cấp ba, tính tình cầu thả, ngoài chơi ra cái gì cũng không biết làm.

Đến giờ cơm tối, trên bàn có canh thịt bò nấu củ cải, trứng chiên nấm mèo, đậu hũ xào ớt chuông và kim chi Hàn Quốc. Món ăn tuy không đắt tiền nhưng khá phong phú và ngon miệng.

Cậu vợ Mộ Dung Vũ Xuyên không ngừng gấp thức ăn cho cô khiến cô thấy ngại vô cùng.

“Cháu bao nhiêu tuổi?” Vợ Mộ Dung Vũ Xuyên cười híp mắt hỏi.

“Dạ?” Người Trung Quốc khi gặp mặt còn hỏi vấn đề này sao? Minako thành thật trả lời. “Mười chín tuổi ạ.”

“Rất tốt, rất tốt!” Cậu Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu.

Minako ngu ngơ chẳng hiểu ra làm sao.

Em họ của Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không ăn cơm mà cứ cấn đũa nhìn cô cười hi hi.

Người nhà này làm sao thế không biết?

Chẳng lẽ sự quái dị của Mộ Dung Vũ Xuyên là di truyền từ gia đình sao?

Minako len lén nhìn hân, trong bụng vẫn âm thầm nghiền ngẫm.

Nào ngờ Mộ Dung Vũ Xuyên như có giác quan thứ sáu, đột nhiên quay sang đối diện với ánh mắt cô, miệng vẫn cười hi hi như trước. Minako hốt hoảng răng cấn vào đũa, chỉ biết lúng túng cười trừ.

“Đừng có nhìn đồng hồ tây nữa, mau ăn đi.” Mộ Dung Vũ Xuyên chợt nhỏ giọng thì thầm vào tai Minako: “Em có thích chơi trò giải câu đố không?”

“Đạ?!”

“Ăn com xong anh dẫn em đi chơi nhé...”

Minako chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, cũng không tiện hỏi lại hấn bèn ngẩng đầu nhìn tivi.

Tivi đang phát sóng đủ loại tin tức — nào là thể cục vùng Trung Á đang căng thẳng, đôi mắt đang chết lặng của dân chạy nạn Châu Phi, binh lính Mỹ lại đang đóng chiếm ở khu vực nào đó, hải quân đang có xung đột ở một hòn đảo đánh bắt cá, tỉnh nào đó đang bị lũ lụt, biến động, động đất, tai nạn xe cộ,...

Những phiền não trên thế giới này luôn nhiều hơn sự vui vẻ.

Cho nên được cùng người thân, bạn bè và người mình yêu mến tụ tập lại ăn com, cãi cọ mấy chuyện vặt, chúng ta mới có thể nở nụ cười hạnh phúc như vậy.

Ăn com xong Minako vội vã đi tắm, cô bôi sữa tắm từ đầu đến chân rồi cẩn thận chà xát kỹ lưỡng toàn thân. Vòi hoa sen phun ra từng tia nước ấm còn mang theo hơi nước cuốn trôi đi bọt xà phòng trên cơ thể cô, chảy xuống bồn chân rồi ào ào trôi vào lỗ cống thoát nước.

Minako ngửi ngửi, thấy cả người không còn một mùi hương kỳ lạ nào mới yên tâm quấn khăn tắm bước ra. Những mùi hương kinh khủng trong phòng khám nghiệm tử thi cuối cùng cũng theo bọt xà phòng trôi đi mất rồi.

Đi ngang qua phòng Mộ Dung Vũ Xuyên, cô bắt gặp dừng chân lại.

Cánh cửa phòng khép hờ lộ ra ánh đèn sáng rực bên trong.

Lòng hiếu kỳ của cô lại từ từ kéo đến.

Nếu cô đẩy cánh cửa này ra sẽ nhìn thấy gì đây?

Một tiêu bản người không có đầu và tứ chi?

Một cái đầu lâu?

Một con dao giải phẫu nhuộm màu máu đỏ tươi?

Minako tự dọa mình đến nổi hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Bỗng cánh cửa trước mặt từ từ mở ra.

Minako sợ đến mức cầm chặt khăn tắm bỏ chạy một mạch về phòng Cổ Phán Phán, đầu cũng không dám ngoảnh lại. Cô đóng chặt cửa, dỏng tai nghe tiếng bước chân chậm rãi của ai đó đi ngoài hành lang.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, chợt nhận ra đôi mắt giảo hoạt của Cổ Phán Phán đang nháy mắt với mình. “Chị à, em thấy chị đứng trước cửa phòng anh em cả buổi, sao chị không bước vào? Con gái đôi khi cũng nên chủ động một chút chứ. Hi hi hi.”

Gương mặt Minako lập tức đỏ ửng lên như bị sốt.

Cổ Phán Phán là một cô bé vô tâm vô tư. Sau khi vừa chit chat trên mạng vừa ngồi cười hô hố cả buổi trời rồi ăn vặt bằng vài cọng rau, cô bé mới hài lòng tắt điện thoại đi ngủ.

Một ngày thật dài cuối cùng cũng kết thúc.

Bóng người đầy máu trong buồng vệ sinh âm u, vết cắt đỏ tươi trên cơ thể, bàn giải phẫu lạnh như băng, ánh đèn giải phẫu loá mắt, hàng mi khép hờ của người chết đều đã cách cô thật xa, không thể đe dọa cô được nữa...

Trong lòng cô lúc này chỉ còn lại một thắc mắc —

Câu đố.

Câu đố mà Mộ Dung Vũ Xuyên nói tới trên bàn com là gì?

Căn phòng tối tăm cũng không khiến cô sợ hãi, vì bên cạnh cô lúc này đã có một người, cho dù đó chỉ là một cô bé yếu đuối cũng khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Mùi thơm thiếu nữ thoang thoảng trong bóng tối. Cổ Phán Phán đang say trong giấc mộng, khe khẽ ngáy.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phòng chứa xác kinh hoàng (3)

Chương này mình xin gửi tặng bạn vehoang69, cảm ơn bạn đã ủng hộ Kim phiếu cho truyện ạ. ^^

Minako trở mình, làn da mềm mại nhẹ nhàng ma sát với tấm ra trải giường, toàn thân cô dần dần thả lỏng.

Câu đó...

Mộ Dung Vũ Xuyên nói giải câu đó là làm gì? Có phải hán đang có ra về huyền bí không? Đã trễ thế này hán còn định đi đâu cơ chứ?

Ngón chân cô đụng phải da thịt mềm mại của Cổ Phán Phán, cô bé khẽ giật một cái, miệng lầm rầm vài tiếng trong con ngủ mê. Minako vội rút chân lại. “Hy vọng tối nay không mơ thấy ác mộng. Cha ơi, phù hộ cho con với, oyashi minasai.”

(Chú thích: Ngủ ngon.)

Cô dần khép mắt lại. Cảnh vật mơ hồ bên trong phòng bắt đầu biến đổi. Đèn treo trên trần nhà khẽ lay động, màn hình vi tính từ từ kéo dài ra, cửa phòng cũng bật mở...

Không. Cửa phòng thật sự vừa bật mở.

Minako nhớ rất rõ lúc mình vào phòng đã đóng cửa lại. Cô lập tức mở bừng mắt, đúng lúc trông thấy một bóng đen đang bò bằng tứ chi dưới sàn nhà.

Tìm Minako dường như đã ngừng đập.

Kẻ đó từ từ bò đến trước mặt cô, trước khi cô kịp thét lên một tiếng chói tai, hán đã đưa tay bịt chặt miệng cô lại.

“Suỵt — là anh nè.”

Lúc này Minako mới nhìn rõ gương mặt Mộ Dung Vũ Xuyên. Cô thấy hơi yên tâm, nhưng vẫn nhìn hán đầy nghi ngờ và đề phòng.

“Đi theo anh, anh dẫn em đi giải câu đó.” Mộ Dung Vũ Xuyên hạ giọng nói.

Minako do dự không biết có nên tin hán hay không.

Thế nhưng dưới sự thúc giục mãnh liệt của lòng hiếu kỳ, cuối cùng cô mặc thêm áo khoác rồi bắt chước Mộ Dung Vũ Xuyên, leo xuống giường nhẹ nhàng bò ra khỏi phòng như một tên trộm. Cổ Phán Phán mơ mơ màng màng lăn qua chỗ Minako vừa nằm.

Trong hành lang tối tăm chỉ còn lại Minako và Mộ Dung Vũ Xuyên. Chẳng biết bây giờ là mấy giờ, chiếc đồng hồ treo tường phát ra âm thanh “tích tắc tích tắc” đơn điệu.

“Anh sẽ dẫn em đến một nơi.” Đôi mắt Mộ Dung Vũ Xuyên sáng lên trong bóng tối.

“Đi đâu?”

“Nơi lúc chiều chúng ta đã đến.”

“Phòng khám nghiệm...” Minako bịt chặt miệng, cố gắng nuốt từ cuối cùng vào bụng. Quả nhiên gã đàn ông đang đứng trước mặt cô có thần kinh không được bình thường.

“Chẳng lẽ em không muốn biết hung thủ là ai sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên trừng mắt hỏi.

“Anh đã đoán được rồi à?” Minako không khỏi giật mình.

“Bây giờ thì chưa, nhưng anh đã phát hiện được hai điểm đáng ngờ mà người khác không chú ý đến.”

“Vậy sao lúc đó anh không nói ra?”

“Bởi vì anh chưa chắc chắn, nên anh mới muốn tự mình đi kiểm tra.”

“Đội sáng mai đi không được hay sao?”

“Ban ngày có nhiều người sẽ vướng chân vướng tay.”

“Ồ...”

Mộ Dung Vũ Xuyên không nói nữa, chỉ cười cười nhìn Minako.

“Sao — sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Thật ra em rất muốn đi, rất muốn biết đáp án là gì. Chỉ là em không dám, bởi vì em là một cô bé nhát gan.”

“Không phải như vậy.” Minako vội vàng tranh luận. “Cha em là pháp y nổi tiếng nhất ở Nhật Bản, sao em có thể là người nhát gan được?”

“Ồ?”

“Em sẽ đi với anh.”

“Em đừng miễn cưỡng, không dám đi cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ...”

“Sao có thể chứ, em thật sự rất muốn đi mà.” Minako cố ý làm ra vẻ bình tĩnh.

“Vậy thì được.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhếch môi lộ ra một nụ cười gian xảo.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phòng chứa xác kinh hoàng (4)

Chương này mình xin gửi tặng bạn suplovn169, cảm ơn bạn đã ủng hộ TLT cho truyện ạ. ^^

Thành phố buổi đêm là một mê cung cực lớn. Cho dù ta đang ở nơi nào cũng đều cảm thấy bị mất phương hướng. Chúng ta mất rất nhiều thời gian để xây dựng mê cung này, tự nhốt mình vào đây để rồi cuối cùng không tìm được lối ra...

Bây giờ đã là nửa đêm, chuyến tàu điện cuối cùng cũng đã rời ga.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, Mộ Dung Vũ Xuyên lái xe máy điện chờ Minako qua từng con phố dài. Cục cảnh sát toạ lạc ở tận vùng ven nội thành.

Minako rụt rè vịn eo Mộ Dung Vũ Xuyên. Cô không thích con trai có mùi mồ hôi khó ngửi, cũng may trên người Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ có mùi thuốc lá thoang thoảng. Một buổi đêm an tĩnh như thế này nếu chỉ ngồi trên xe hóng gió dạo mát thì thật là tốt, mà nếu lỡ có phát sinh những chuyện lãng mạn thì lại càng tốt hơn.

Trong các bộ phim truyền hình Nhật Bản và Hàn Quốc bình thường đều sẽ có những tình tiết cũ rích nhưng lại khiến người ta mê say như vậy. Chỉ có điều nam chính trong các bộ phim đó nếu không phải là người thừa kế của tập đoàn lớn thì cũng là những chàng trai nhà nghèo mà tài năng. Chẳng thấy ai trong số họ suốt ngày nghiền ngẫm mồ xê thì thể cả.

Mộ Dung Vũ Xuyên đưa chiếc nón bảo hiểm duy nhất cho Minako, điều này làm cho cô gái đang bơi trong nỗi thất vọng cảm thấy được một chút an ủi.

Hơn một giờ sau, Mộ Dung Vũ Xuyên dựng chống đứng chiếc xe máy điện ở phía sau lưng toà nhà cục cảnh sát. Dưới bóng tối bao trùm và đáng sợ khổng lồ của toà nhà, những suy nghĩ linh tính trong đầu Minako lập tức bay biến hết.

Mộ Dung Vũ Xuyên đã sớm biết toà nhà này có một cánh cửa sau ít người chú ý tới, ổ khoá cửa đã bị hư từ rất lâu. Hai tháng trước khi Lục Tiểu Đường gọi hắn đến nhờ kiểm nghiệm một tiểu bản máu, hắn đã vô tình phát hiện ra lối đi này.

Phía sau cánh cửa là một hành lang, đi thẳng sẽ đến tầng trệt toà nhà, rẽ qua cầu thang bộ đi xuống dưới sẽ thấy tầng hầm B1, lại xuống thêm một tầng nữa sẽ đến tầng hầm B2.

Minako vừa theo chân Mộ Dung Vũ Xuyên bước xuống cầu thang tối đen như mực vừa nom nóp lo sợ trong lòng. Không biết tại sao cô lại cảm thấy vừa sợ hãi vừa hưng phấn. Việc này cũng giống như khi ta kể cho một cô gái nghe chuyện ma quỷ, rõ ràng cô ta sợ run cả người nhưng vẫn sẽ cố gắng nghe cho bằng hết câu chuyện.

Tầng hầm B1 tối đen như mực, giờ tay không thấy ngón. Nơi này tổng cộng có hai lối ra, theo cầu thang bộ đi xuống sẽ gặp một cánh cửa, bước vào trong sẽ thấy ngay phòng pháp y.

Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako bước vào trong phòng khám nghiệm tử thi, hắn vừa đưa tay nhấn công tắc đèn trên tường thì Minako đã vội vàng nhắm mắt lại. Mấy tiếng đồng hồ trước vừa đến đây, hiện tại cô vẫn còn nhớ rõ vị trí của bàn giải phẫu. Thi thể bị mổ bụng chính là nằm ở hướng đó.

Buổi đêm yên tĩnh như vậy, cô ta nằm đây một mình có cảm thấy cô quạnh không?

Minako hít sâu một hơi rồi từ từ mở mắt.

Bàn giải phẫu nằm ngay chính giữa phòng vô cùng sạch sẽ. Không có thi thể. Cũng không có lấy một vết máu nào.

Thi thể đi đâu mất rồi?

Ngay lúc Minako còn đang kinh ngạc thì đã nghe tiếng Mộ Dung Vũ Xuyên gọi: “Em còn đứng đây làm gì? Mau lại đây hỗ trợ anh.”

Mộ Dung Vũ Xuyên đang đứng trước một vách tường, trên vách có rất nhiều học tủ inox âm tường. Hắn kéo một học tủ ra, bên trong là một thi thể đàn ông có râu quai nón. “Không phải người này.” Hắn đẩy học tủ chứa thi thể vào trong, rồi lại mở ra một học tủ khác. “Cũng không phải.”

Hắn mở đến lần thứ năm mới tìm được thi thể của Lý Thục Trân. “Giúp anh khiêng chị ta lên băng ca nào.”

Trên mặt Minako hiện lên vẻ không tình nguyện, nhưng cô vẫn cố gắng bước tới.

Thi thể của người chết vừa cứng vừa nặng, cánh tay Minako không ngừng run rẩy, tóc gáy cũng dựng đứng. Mất một lúc sau cô và Mộ Dung Vũ Xuyên mới đặt được thi thể của Lý Thục Trân lên băng ca. Vừa làm xong cô liền trốn sang một bên.

“Em sợ chị ta cắn tay em sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên nói đùa.

“Em... thật ra lúc học đại học ở bên Nhật em chưa từng chạm vào thi thể.” Minako đỏ mặt trả lời.

Mộ Dung Vũ Xuyên vô cùng kinh ngạc. “Em học ngành y đến năm hai rồi mà chưa từng học thực hành à?”

“Em có học, nhưng mà...” Minako ngượng ngùng cười. “Mỗi lần đến giờ thực hành em đều trốn mất.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phòng chứa xác kinh hoàng (5)

Chương này mình xin gửi tặng bạn suplovn169, cảm ơn bạn đã ủng hộ TLT cho truyện ạ. ^^

“Đệt, hoá ra ngành giáo dục bậc đại học ở Nhật Bản cũng vô trách nhiệm như vậy, dạy hư sinh viên hết rồi.”

“Em nói cho anh biết một chuyện, anh phải hứa không được cười em đấy.”

“Em nói đi.”

“Thật ra em làm sinh viên trao đổi quốc tế đến trường anh là bởi vì thành tích học tập của em rất kém. Những bạn học có thành tích tốt đều được trao đổi đến các đại học ở Mỹ và Đức rồi.”

“Không cần phải mãi mai đến mức này chứ?” Mộ Dung Vũ Xuyên há to miệng. “Người Nhật Bản các em đều nói chuyện kiểu chọc tức người khác như vậy sao?”

“Gomenasai.” Minako thành khẩn khom người.

(Chú thích: Xin lỗi.)

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa thờ phỉ phò vừa đeo găng tay cao su vào. Thật ra hắn có hơi phần nộ, nhưng hắn không thể vì lập trường chính trị mà bỏ mỹ nữ được. Hắn cũng không thể bắt chước Lý Tiểu Long đập vỡ võ đường Nhật Bản rồi túm cổ Minako mà gào thét rằng — người Trung Quốc chúng ta không phải là con bệnh Đông Á!

(Chú thích: Trong bộ phim “Tình Võ Môn”, Lý Tiểu Long đóng vai Trần Chân, bị người Nhật Bản tặng cho tám biển đề bốn chữ: Đông Á bệnh phu. Sau đó Trần Chân đến đập vỡ võ đường người Nhật để trả thù rồi thét lên câu này.)

Trên da thi thể đã bắt đầu xuất hiện các dấu vết màu tím nhạt, được gọi là vết hoen tử thi. Các khớp xương tay và chân cũng trở nên cứng ngắc. Hiện tượng này xuất hiện là do phân tử adenosin triphosphat (ATP) giúp cơ thể chuyển từ trạng thái co sang trạng thái thư giãn bằng cách bơm canxi ra khỏi tế bào, tuy nhiên sau khi chết cơ thể không còn sản xuất ATP nữa dẫn đến việc các ion canxi khuếch tán trong các cơ khiến cơ thể co rút và cứng lại.

Mộ Dung Vũ Xuyên lấy trong túi ra một ống lấy máu chân không rồi cắm đầu kim vào da thi thể, tay đề chặt thi thể để huyết dịch chậm rãi chảy vào đầy ống.

Hắn giơ ống máu lên soi dưới ánh đèn, tay khẽ lắc nhẹ ống rồi nhún mày, không biết trong lòng hắn bây giờ đang suy nghĩ chuyện gì.

“Có vấn đề gì vậy anh?” Minako hỏi.

“Hiện tại anh chưa thể giải thích với em được, nhưng mà,” Hắn nhét ống máu vào túi áo rồi lại lấy ra một ống chân không khác để lấy nước tiểu. “Trước mắt em bây giờ đang có một câu đố, em có nhận ra không?”

Ánh mắt Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn về phía đầu thi thể.

“Ồ?” Minako cũng đưa mắt nhìn theo.

Gương mặt thi thể trông càng tái nhợt hơn cả lúc chiều, dường như trên gương mặt còn phủ một tầng sương mỏng.

Nhìn chăm chú một lúc lâu, Minako vẫn lắc đầu. “Em chẳng thấy có chỗ nào kỳ lạ cả. Trên má phải thi thể có vết sưng rất to là do hung thủ đánh, còn lại chẳng có gì đặc biệt.”

“Em quan sát không cẩn thận.” Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ tay vào cổ của thi thể. “Em có quan sát yết hầu nạn nhân chưa?”

“Dạ rồi.” Minako khó hiểu nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Đừng quên nạn nhân của chúng ta là nữ.”

“Ồ!” Minako lấy làm kinh hãi. “Đúng rồi, phụ nữ sao có thể có yết hầu to như vậy? Hồi chiều em cũng không chú ý tới.”

“Bởi vì lúc đó mọi người đều bị hại vết cắt hình chữ thập đập vào mắt thu hút hết lực chú ý nên mới bỏ qua chi tiết này.”

“Chuyện này là thể nào? Chị ta uống thuốc tăng trưởng nội tiết tố nam à?”

“Những suy luận của người làm pháp y nhất thiết phải được dựa trên cơ sở thực tiễn và kiểm nghiệm, đây chính là nguyên nhân em cần phải tham dự các tiết học thực hành đấy. Còn bây giờ,” Mộ Dung Vũ Xuyên lặp lại một câu nói thường thấy trong các chương trình trò chơi truyền hình. “Đã đến lúc chứng kiến thời khắc kỳ tích xảy ra.”

Hắn cầm dao giải phẫu rạch một đường vô cùng tinh tế lên phần nhô ra trông như quả táo tại yết hầu của thi thể. Gần như chẳng có tí máu nào chảy ra vì phần máu còn lại trong thi thể đã đông lại hết.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm hai ngón tay vào bên trong thực quản qua đường rạch, mò tới mò lui một lúc khiến Minako cảm thấy cổ họng mình cũng đau rất theo.

Lát sau, hần rút từ trong yết hầu nạn nhân ra một khối nhỏ màu trắng.

“Bởi vì vật này bị nghẹn trong thực quản nạn nhân nên từ bên ngoài nhìn vào mới thấy phần yết hầu nhô cao lên. Đây chắc chắn không phải là thứ nạn nhân ăn vào khi còn sống, vì nếu là như vậy thì chị ta theo bản năng đã nuốt nó xuống dạ dày rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa, vật này là do hung thủ nhét vào, khi đó nạn nhân đã hấp hối nên không còn sức lực nuốt nó xuống nữa.”

“Đó là cái gì vậy?” Minako hỏi.

“Một mảnh giấy.”

“Giấy?”

Mộ Dung Vũ Xuyên vuốt phẳng cuộn giấy màu trắng, ánh mắt hần rơi vào mấy hàng chữ nhỏ xíu được in ra từ máy in —

“Thế gian này có một điều hết sức vô nghĩa: đôi khi điều kẻ thiện làm lại có vẻ rất ác độc, đôi khi điều kẻ ác làm lại có vẻ rất thánh thiện. Như ta đã nói, đây cũng chỉ là một điều vô nghĩa.”

Mộ Dung Vũ Xuyên đọc xong ngừng đầu lên nhìn Minako. Minako cũng nhìn lại hần. Hai người cứ thế nhìn nhau.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phòng chứa xác kinh hoàng (6)

Chương này mình xin gửi tặng bạn Kiet159, cảm ơn bạn đã ủng hộ kim phiếu cho truyện ạ. ^^

Phát hiện này không khiến hai người cảm thấy khá hơn chút nào. Đáp án của một câu đố lại là một câu đố khác càng bí ẩn, càng phức tạp hơn.

Trong hũ không như đang sản sinh ra một đám mây mù u ám, dần dần hội tụ lại thành một bóng người.

Bạn không thể nhìn rõ được mặt hần, toàn thân hần không có thực thể mà cứ biến đổi không ngừng.

Nếu một người xem vạn vật trên thế gian này đều như nhau, chẳng hạn như hần xem xương sườn bán trong siêu thị không khác gì một thi thể người nằm trên bàn giải phẫu, thì không có chuyện gì là hần không làm được. Hần giết người cũng chỉ tựa như đang giết mổ heo mà thôi.

Minako bỗng cảm thấy hết sức lạnh lẽo, cái lạnh toả ra từ trong xương cốt lan dần khắp cơ thể.

Trên tất cả, cô cảm thấy sợ hãi vô cùng. Hình ảnh người phụ nữ nằm trên bàn giải phẫu này lúc còn thoi thóp thờ lại hiện ra trước mặt cô —

Trong căn phòng vệ sinh âm u ấy, người phụ nữ bất lực ngồi ngay trước mặt cô, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được từng chút một nỗi thống khổ của chị ta. Vận mệnh giữa hai người chỉ chênh nhau có một chút thôi, thế mà lại tạo thành âm dương cách biệt.

Nếu như Lý Thục Trần may mắn hơn một chút...

Nếu như chính bản thân Minako không gặp may...

Nếu người bị bắt lại trong nhà vệ sinh ấy không phải là Lý Thục Trần mà là cô... Đó sẽ là loại cảm giác gì?

Bị xem như một loại tế phẩm phải khuất phục trước vận mệnh tàn ác. Máu tươi phá toang cơ thể trần trụi mà phụt ra. Cô cứ thế nằm đấy, chờ đợi một ngày thi thể của mình có thể được trông thấy ánh mặt trời lần nữa, hoặc là, lặng lẽ thối rữa tan vào trong đất...

Nước mắt Minako từ từ dâng lên trong hốc mắt, chỉ cần chớp một cái sẽ ào ạt chảy ra.

Nếu giờ phút này có một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, chắc chắn cô sẽ không hề phản kháng, cô sẽ ngoan ngoãn vâng lời hần và mang theo vô vàn cảm kích.

Mộ Dung Vũ Xuyên cất thi thể vào trong hộc tủ âm tường đựng xác rồi nhìn đồng hồ. “1 giờ 41 phút rồi, chúng ta đến khu ẩm thực Tây Đán ăn khuya nhé?”

“Được.” Minako lập tức hưởng ứng. Cô không muốn đứng đây thêm một giây nào nữa.

Mộ Dung Vũ Xuyên dọn dẹp căn phòng sạch sẽ rồi tắt đèn bước ra khỏi phòng, Minako đi sát bên cạnh hần. Hành lang tầng hầm lúc này tối đen như mực, trái tim cô lại bị thít chặt, nhưng không còn hoảng loạn như lúc mới tới nữa.

“Theo sát anh nhé, lỡ như em bị bỏ lại đây một mình thì sẽ không tìm được lối ra đâu.” Mộ Dung Vũ Xuyên tiện mồm hù dọa.

Minako lập tức khoát tay hần, dường như rất sợ hần sẽ chạy mất và bỏ cô lại. Điều này khiến Mộ Dung Vũ Xuyên hết sức bất ngờ.

Tay của con gái vừa mềm mại vừa nhỏ bé. Hấn đi cô cũng đi, hấn dừng lại cô cũng dừng ngay, hệt như một con thú cưng được huấn luyện bài bản nghiêm túc. Từ đáy lòng Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng sinh ra một cảm giác mềm mại không nói nên lời.

Nửa đêm canh ba đứng ở một nơi tối đen như mực chỉ toàn là thi thể, nếu nói không có chút căng thẳng nào thì đến hấn cũng chẳng tin. Nhưng con trai đều thích ra vẻ mạnh mẽ, đặc biệt khi đứng trước mặt một cô gái đáng yêu như Minako. Nếu cô gái đó có một chút hành động nào tỏ ra quý mến hấn thì dù có là địa ngục hấn cũng xem như đang ở thiên đường.

“Lát nữa em muốn ăn gì? Sushi hả?” Mộ Dung Vũ Xuyên làm ra vẻ ung dung hỏi Minako.

“Ừm — em muốn ăn mì ramen. Ăn sushi nhiều sẽ bị béo phì.”

“Con gái phải tròn một chút mới dễ thương.”

“Nhưng em không thích mình trông như một con heo nhỏ đâu.”

Chẳng biết từ lúc nào cách nói chuyện giữa hai người đã trở nên thân mật hơn rất nhiều, mối quan hệ giữa họ dường như cũng được kéo gần lại.

Nhưng không một ai ngờ được.

Trong bóng tối đột nhiên vang lên một âm thanh khác thường. . .

Giữa đêm khuya yên tĩnh, dưới tầng hầm lạnh lẽo chợt nghe được một tiếng động rất rõ ràng.

“Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...”

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, lập tức nhận ra — đó là tiếng bước chân.

“Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...”

Tiếng bước chân từ đằng xa đang tiến về phía họ, không nhanh, không chậm.

Một người nào đó đang ẩn mình trong bóng tối.

Hấn đến đây từ bao giờ?

Tại sao hấn lại đến nơi này?

Hấn đến cũng vì câu đó đó sao?

Hay là chính hấn còn hiểu rõ về câu đó này hơn cả Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako?

Bởi vì câu đó này là do chính hấn đặt ra.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phòng chứa xác kinh hoàng (7)

Chương này mình xin gửi tặng bạn Jamesvo74862, cảm ơn bạn đã ủng hộ kim phiếu cho truyện ạ. ^^

“Ai . . . ai vậy?” Giọng Minako trở nên run rẩy. Thực ra cô không cần ai trả lời mình cả, cô chỉ cần được bảo vệ ngay lúc này. Cô ôm chặt cánh tay Mộ Dung Vũ Xuyên như thể nếu không làm vậy thì cô chẳng thể nào đứng vững được nữa.

Giờ khắc này Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không thể trả lời cô. Đối mặt với biến cố đột nhiên xuất hiện, đầu óc hấn cũng trì trệ không khá hơn Minako là bao.

“Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...”

Có thể hấn không sợ thi thể. Có thể hấn đối với mọi chuyện đều hững hờ không màng đến, bởi vì hấn thông minh, đẹp trai, hấn gian xảo, giàu có, vì hấn từ lúc sinh ra đã ở trên vạch đích. Hấn cho rằng những điều đó là đương nhiên, đây là số mệnh của mỗi người.

Vì sao có những đứa trẻ vừa sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ? Vì sao có những kẻ xấu xa tội ác chồng chất lại được người người tôn kính?

Ta không thể không thừa nhận một sự thật, rằng ông trời vốn không công bằng.

“Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...”

Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy như có một bàn tay đang nắm lấy trái tim hấn, từ từ siết chặt, khiến hấn chỉ muốn nôn ra ngay lập tức.

Sắc mặt hắn trong bóng tối lúc này đã trắng bệch như một tờ giấy, nhưng hắn vẫn cố gắng tỏ ra trấn định vì không muốn bị mất mặt trước Minako.

Chính lúc này, tiếng bước chân đột nhiên biến mất. Toàn bộ hành lang tầng hầm lại trở nên yên tĩnh.

Kẻ đó dường như đã tan vào trong bóng tối. Tiếng động vừa rồi bọn họ nghe thấy có lẽ cũng chỉ là ảo giác.

Mộ Dung Vũ Xuyên nắm tay Minako rất chặt, lòng bàn tay hắn ẩm ướt và lạnh băng, không rõ là mồ hôi lạnh của hắn hay của cô.

Minako khó nhọc cất tiếng: “Người đó... người đó đi rồi sao?”

Mộ Dung Vũ Xuyên cố gắng nuốt nước miếng, miễn cưỡng trả lời cô bằng một giọng bình tĩnh: “Có lẽ thế... Thật ra...”

Hắn vừa nói được một nửa thì tiếng bước chân lại đột ngột vang lên, lần này kẻ đó đã ở ngay trước mặt họ.

Kẻ núp trong bóng đêm đang nhào tới.

Chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt. Không kịp suy nghĩ lấy một giây, không kịp đưa ra một phán đoán nào, phản ứng duy nhất của Mộ Dung Vũ Xuyên là bỏ chạy.

Đầu óc hắn lúc này hoàn toàn trống rỗng. Thân thể hắn không còn nghe theo sự chỉ huy của bộ não. Không biết đã chạy được bao xa, hắn mới nhận ra mình không còn nắm tay Minako nữa.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu thê lương của con gái từ phía sau truyền đến...

Nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên không hề dừng lại. Hắn không biết tại sao mình vẫn còn chạy.

Chạy tất tả.

Chạy vội vã.

Mãi cho đến khi từng cơn gió lạnh thổi vào mặt, ánh đèn đường chói sáng đập vào mắt hắn. Hắn an toàn rồi sao?

Một chất lỏng lạnh lạnh từ trong hốc mắt hắn chảy xuống...

Kiến trúc vương vức của toà nhà cục cảnh sát nhìn từ xa trông như một con quái vật xấu xí đang co đầu rút cổ trong bóng đêm.

Mộ Dung Vũ Xuyên kiệt sức tựa lưng vào thân cây, từ từ tuột xuống đất. Hắn run rẩy rút ra một điều thuốc, đốt lên rồi nhét vào trong miệng, hít một hơi thật mạnh —

Từng ngum từng ngum khói thuốc bay lượn xung quanh hắn tạo thành một làn khói mờ đục. Hút xong một điếu mà hắn vẫn còn ngồi run rẩy.

Hắn không cách nào ngờ được bản thân mình lại là một tên hèn nhát như vậy. Giây phút đau khổ nhất của một người là lúc hắn phát hiện bản thân mình chính là loại người mà mình căm hận nhất.

Quá trình nhận ra cái tôi thật sự của mỗi người thường là quá trình đầy đau khổ và bất đắc dĩ.

Lấy di động trong túi áo ra, hắn bấm số điện thoại của Lục Tiểu Đường. Điện thoại vừa đổ chuông hắn đã ấn ngay nút tắt.

Bây giờ hắn biết phải nói gì với Lục Tiểu Đường đây?

Hắn còn có thể nói được gì?

Cho đến khi trời tờ mờ sáng hắn mới tựa vào thân cây đứng lên. Hai chân hắn lúc này đã tê cứng, chẳng biết tại sao hắn lại đi trở về.

Toà nhà cục cảnh sát lơ mờ hiện ra đường viền vương vức, về âm trầm ban nãy đã biến thành chán chường. Hắn vòng ra cửa sau, cánh cửa đang rộng mở vì lúc nãy hắn đã tông cửa chạy ra. Chiếc xe máy điện vẫn còn đậu bên cạnh cửa.

Nhìn vào bên trong, hắn có thể thấy rõ bậc thang dẫn xuống tầng dưới, từng bậc thang tối đen nay đã biến thành màu xám trắng.

Mộ Dung Vũ Xuyên bước từng bước xuống cầu thang, lồng ngực đang bình tĩnh lại bắt đầu nhảy lên thình thịch đến mức khiến lòng dạ hắn rối bời.

Hắn không dám dự đoán xem mình sẽ nhìn thấy điều gì, hắn ép buộc bản thân không được nghĩ tới nữa.

Khi đặt chân xuống tầng hầm, hắn hít sâu một hơi rồi đối mặt với dãy hành lang u ám sâu thẳm thẳm.

Ánh sáng lơ mờ bên ngoài chiếu vào tuy không quá rõ ràng nhưng cũng đủ khiến cho người ta an tâm.

Hắn mở to hai mắt, cẩn thận nhìn... Bỗng nhiên hắn há hốc mồm.

Hành lang tuy âm trầm nhưng lại vô cùng sạch sẽ. Chị Đinh Lan là một người có bệnh thích ở sạch, mỗi ngày dù đã có cô lao công quét dọn thường xuyên, chị vẫn phải lau dọn thêm một lần nữa mới yên tâm.

Trên mặt đất lúc này rất sạch sẽ, không có mảnh vụn quần áo, cũng không có một vết máu nào.

Mộ Dung Vũ Xuyên đi tới đi lui trên hành lang, kiểm tra tỉ mỉ từng góc ngách cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Mỗi cánh cửa trên hành lang hắn đều mở ra xem. Phòng khám nghiệm tử thi, phòng xét nghiệm, phòng lưu trữ, nhà kho, phòng hồ sơ...

Không có gì cả.

Hắn cũng không rõ đây có phải là điều hắn muốn thấy hay không. Nhưng một người trưởng thành có sức khỏe bình thường đều có thể khiêng một cô gái hơn bốn mươi ký đi mà không gặp khó khăn gì. Thậm chí một người phụ nữ cũng có thể làm được.

Hắn nhún vai, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười quen thuộc, nhưng nụ cười này trông còn khó coi hơn là khóc.

“Cho dù thế nào thì em cũng sẽ cố gắng, xin anh hãy giúp em. Xin nhờ anh ạ! Korekara osewa ni narinasu!”

“Em... thật ra lúc học đại học ở bên Nhật em chưa từng chạm vào thi thể.”

“Thật ra em làm sinh viên trao đổi quốc tế đến trường anh là bởi vì thành tích học tập của em rất kém. Những bạn học có thành tích tốt đều được trao đổi đến các đại học ở Mỹ và Đức rồi.”

“Ừm — em muốn ăn mì ramen. Ăn sushi nhiều sẽ bị béo phì.”

“Nhưng em không thích mình trông như một con heo nhỏ đâu.”

.....

Mộ Dung Vũ Xuyên lái xe máy điện chạy như bay trên đường lớn. Lúc đi là hai người nhưng bây giờ chỉ còn mỗi mình hắn.

Sáng sớm đầu ngày, người người tụ tập ở công viên để tập thể dục, mấy chú chó cưng chậm rãi chạy theo chân chủ, trên gương mặt đáng yêu ngốc nghếch hiện lên vẻ hạnh phúc.

Một ngày bình thường như bao ngày khác lại bắt đầu.

Nước mắt đã làm mờ đi ánh mắt hắn, tựa như có một con dao đang cắm phập trong lồng ngực hắn và ra sức vặn xoắn. “Xin lỗi, xin lỗi em —”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phòng chứa xác kinh hoàng (8)

Chương này mình xin gửi tặng bạn VitoKawai, cảm ơn bạn đã đề cử cho truyện ạ. ^^

=====

Về tới trường học, Mộ Dung Vũ Xuyên không gọi điện cho Lục Tiểu Đường, cũng không có báo cảnh sát. Hắn cầm một chồng sách cứ thế lên giảng đường.

Cho dù hắn báo cảnh sát thì liệu có ai tin lời hắn nói không?

Hiện trường chẳng còn lại gì cả. Không có dấu vết giấy giũa, không có vết máu hay vết ấu dã, những gì còn đọng lại chỉ là tiếng kêu cứu cuối cùng trong trí nhớ của hắn.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy cạn kiệt sức lực đến thế.

Một bàn tay thô ráp chọt mạnh mẽ vỗ lên bả vai hắn.

“Này, tao gọi mày này giờ, bộ mày điếc rồi hả?” Chu Chí Bằng bước đến bên cạnh hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên chẳng buồn ngo đến gã bạn thân cơ bắp.

“Tao nói này người anh em, hôm qua mày đi đâu thế? Sao tao không thấy mày đâu cả?”

Hắn vẫn không có phản ứng.

“Đệt, mày làm sao vậy? Bị trúng tà à?” Chu Chí Bằng nghiêng đầu quan sát hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên bước đi thật nhanh, Chu Chí Bằng vẫn như thuốc cao dán cứ bám dính lấy hắn.

“Tôi hôm qua tao gọi điện thoại cho Minako tính rủ em ấy đi chơi. Ai ngờ đi động của em ấy vẫn cứ tắt máy suốt. Có phải là có đũa đã nhanh chân hơn tao, xuống tay với em trước rồi không?”

“Mày im lặng chút đi được không?” Mộ Dung Vũ Xuyên đột nhiên rống lên một tiếng khiến Chu Chí Bằng vừa kinh ngạc vừa bối rối.

“Mày... mày bị điên cái gì thế?” Chu Chí Bằng nhỏ giọng thăm thi.

Lúc này gã mới chú ý tới vẻ mặt tiêu tụy và ánh mắt đỏ ngầu của Mộ Dung Vũ Xuyên. “Này, mày... đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Vũ Xuyên không nói câu nào, chỉ cầm đầu đi mất.

Lúc ngồi trên giảng đường, hân hờ hững ngồi hàng cuối cùng, đôi mắt trống rỗng nhìn vị giáo sư đang hươ tay múa chân trên bục giảng và các cặp tình nhân ngồi cạnh nhau rì rầm trò chuyện, không có một chút phản ứng nào với hoàn cảnh chung quanh.

Âm báo có tin nhắn đến đột nhiên vang lên. Hân chậm rãi lấy di động ra xem, là tin nhắn của Lục Tiểu Đường:

“Cậu đang đi học sao? Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Thấy tin nhắn thì mau đến tìm tôi nhé.”

Hân thả di động vào lại túi áo. lát sau lại có âm báo tin nhắn, lần này hân không lấy ra xem nữa. Hân không rõ tin tức Lục Tiểu Đường định nói là tốt hay xấu. Mà hân cũng không muốn biết. Thậm chí lúc nào tan học hân cũng chẳng rõ. Thấy bọn sinh viên lục tục kéo nhau ra khỏi phòng học, hân đành cúi đầu buồn bã thu thập sách vở.

Một sinh viên chợt bước đến nói với hân: “Anh lớp trên, xuống lầu đi, có người tìm anh đó.”

Hân chợt ngẩn ra.

Giọng nói này quen thuộc như vậy khiến hân cảm thấy rất không chân thật. Làm sao hân có thể nghe được giọng nói của cô ở đây cơ chứ?

Hân ngẩng đầu lên nhìn người đang nói chuyện, lập tức ngỡ người.

Mộ Dung Vũ Xuyên không thể tin vào hai mắt mình. Seto Minako đang đứng ngay trước mặt hân.

“Mi...Minako?” Hân kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

Minako dậm chân, hừ mạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Mộ Dung Vũ Xuyên ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cô, mãi một lúc lâu mới tỉnh táo trở lại. Hân lập tức vội vàng chạy ra khỏi phòng học, đụng phải vài người khiến tiếng мэng мэ vang lên không ngừng. Hân chạy xuống lầu, đuổi theo Minako rồi nắm lấy cánh tay cô như sợ cô sẽ đột ngột biến mất.

“Ui da, anh làm gì vậy —” Minako dừng lại, cô quay đầu cau mày nhìn hân, trên gương mặt hiện lên vẻ tức giận không hề nhẹ.

“Em thật sự không gặp phải chuyện gì sao Minako? Anh còn tưởng mình đang nằm mơ đây, thật là... thật là tốt quá!” Trong lúc kích động, hân dùng sức ôm chặt Minako vào lòng.

Minako cật lực giẫy giụa. “Mau buông ra, anh kỳ cục quá, đừng làm như vậy!”

Cánh tay Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng bị người ta nắm chặt. “Mộ Dung Vũ Xuyên, buông tay ra đi!” Giọng nói người này tuy không lớn nhưng rất bình tĩnh và rõ ràng.

Lúc này Mộ Dung Vũ Xuyên mới buông Minako ra, hân quay đầu nhìn vào gương mặt đeo kính đầy vẻ nho nhã của đối phương.

Người này hân biết. Chính là bác sĩ pháp y của cục cảnh sát, Kiều Khải.

Minako như con nai con bị hoảng sợ trốn ở phía sau lưng Kiều Khải.

Không chỉ có Kiều Khải, Mộ Dung Vũ Xuyên còn nhìn thấy Lục Tiểu Đường. Cô đứng chống nạnh, vẻ mặt rất thản nhiên, ra vẻ chuyện này không liên quan gì đến mình.

Nghĩ đến hành động lỗ мэng мэ rồi của mình, hân chỉ muốn tìm một cái khe dưới đất mà chui vào.

Kiều Khải hừ nhẹ một tiếng nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên. “Hoá ra kẻ xâm nhập phòng pháp y đêm qua có cả cậu.”

Một câu nói của anh ta đã giải thích được câu hỏi lớn trong lòng Mộ Dung Vũ Xuyên. Hân há miệng nhưng nói không nên lời. Lúc này hân đã mơ hồ đoán ra được đáp án.

“Đêm qua cậu chạy nhanh thật đấy, đội trưởng Võ đuổi theo cả buổi cũng không kịp.” Kiều Khải nói.

“Đêm qua... người đi trên hành lang giả thần giả quỷ là mấy anh sao?”

“Là hai đứa bầy giả thần giả quỷ thì có. Đêm qua là ca trực của đội trưởng Võ. Còn tôi vì nhiều việc quá nên ở lại trong phòng làm việc với anh ấy. Lúc anh ấy đi tuần tra các tầng trong toà nhà, tôi định tiện đường đến phòng pháp y lấy báo cáo khám nghiệm tử thi đưa cho anh ấy xem, ai ngờ dưới tầng hầm lại có người khiến bọn tôi sợ hết hồn, tưởng đâu ăn trộm bấy giờ gan cùng mình, dám vào phòng pháp y của cục cảnh sát để trộm đồ. Đội trưởng Võ liền âm thầm tiếp cận, không ngờ một tên trong số đó chạy còn nhanh hơn thỏ. Người còn lại bị bắt hoá ra là một cô gái.”

“Võ Bưu... ông ấy sẽ không xử lý bọn tôi chứ?”

“Với tính cách của anh ấy sao có thể tha cho các cô cậu? Cậu tưởng cục cảnh sát là nơi ai cũng có thể tuỳ tiện ra vào hay sao? Nói thẳng ra thì hành vi này của các cô cậu đã đủ để bọn tôi truy cứu trách nhiệm hình sự rồi.”

“Việc này...”

“Lúc đó Minako bị dọa rất nghiêm trọng, cứ khóc mãi không ngừng. Tôi không chịu được nước mắt phụ nữ nên nói với Võ Bưu là tôi kêu cô ấy tới chỉnh sửa một ít tài liệu. Nhiều lắm thì tôi cũng chỉ bị trách cứ một chút rồi thôi.”

Kiều Khải bình tĩnh kể lại mọi chuyện. Mộ Dung Vũ Xuyên chợt dạ nhìn sang Minako, bốn mắt chạm nhau, Minako lạnh lùng liếc xéo hân một cái.

Đối với một dân tộc luôn xem trọng những người đàn ông dũng cảm và xem thường những kẻ nhát gan nhu nhược, thì rõ ràng giờ đây trong mắt cô gái người Nhật Bản này hân đã trở thành một tên đàn ông không đáng một xu.

Chuyện khủng khiếp đêm qua hoá ra lại có một kết thúc vừa hoang đường vừa buồn cười như vậy. Kết thúc này còn khiến hân cảm thấy khổ sở hơn cả việc phải đối mặt với một hiện thực bi thảm. Hân không rõ bây giờ mình nên cười hay nên khóc nữa.

Hiện thực lúc nào cũng rất tàn khốc, thứ xinh đẹp có thể trở nên xấu xí, điều thuần khiết cũng có thể biến thành dơ bẩn, kẻ cao quý cũng có thể rất hèn mọn, và thứ vinh hằng đôi khi cũng chỉ là nhất thời...

Nếu bạn không có một tinh thần thép, làm sao bạn sống được trong cái thế giới tàn khốc này?

Ít nhất, chúng ta phải tỏ lòng kính trọng với những người muốn tự sát mà vẫn chưa dám làm.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bản “Kinh Thánh” trong cổ họng (1)

Chương này mình xin gửi tặng bạn TrưBátGiới, cảm ơn bạn đã đề cử cho truyện ạ. ^^

“Tôi gửi cho cậu nhiều tin nhắn như vậy sao cậu không trả lời hả?” Lục Tiểu Đường vẫn phát uy với hấn như trước.

“Tôi không có xem!” Mộ Dung Vũ Xuyên bực tức trả lời. Hiện tại hấn không còn chút tâm tình nào để dỗ dành cô nàng nữ vương này nữa.

Lục Tiểu Đường quả nhiên vẫn cho hấn một đám, nhưng quả đám này nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều. “Thôi bỏ đi, vẫn còn cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng à? Từ khi còn bé xui lúc tôi mới quen biết cậu, cậu đã là một đứa nhát gan rồi mà, nếu không cậu đã chẳng bị tôi đánh nhiều năm như vậy.”

“Đừng có xát muối vào vết thương của người khác như vậy chứ.” Mộ Dung Vũ Xuyên ngồi ù rũ dưới tán cây trong sân trường.

“Ai cũng từng phạm sai lầm, vì bản thân mà bỏ mặc người khác cũng chẳng phải là chuyện gì quá ghê gớm. Cậu cứ xem như đây là một lần rèn luyện tâm tính cho mình đi.”

“Hừ, cậu nói sao mà nghe dễ dàng quá, bản thân cậu cũng đã từng làm những chuyện mất mặt như vậy rồi à?” Mộ Dung Vũ Xuyên miễn cưỡng trêu ghẹo cô một câu.

“Đương nhiên rồi. So với sai lầm của tôi thì chuyện của cậu có đáng là gì đâu.”

“Thật sao? Kể tôi nghe chút đi.” Mộ Dung Vũ Xuyên tập trung tinh thần lắng nghe.

Lục Tiểu Đường vung tay đám cho hấn một cái. “Cậu muốn nghe chuyện xấu của tôi lắm hử?”

Mộ Dung Vũ Xuyên xoa xoa ngực, không hiểu sao lại cảm thấy rất dễ chịu.

Lúc trong lòng đang đau khổ, tìm bạn bè đến đám cho mình một trận nhiều khi lại là một phương pháp xoa dịu rất tốt.

“Tôi nghe Minako nói đêm qua hai người đã kiểm tra thi thể của Lý Thục Trần lần nữa.”

“Ừ.”

“Đêm hôm khuya khoắt cậu đến đó rút cuộc để kiểm chứng chuyện gì?”

Mộ Dung Vũ Xuyên lấy ra một túi zip đưa cho Lục Tiểu Đường. Cô cầm lên xem, phát hiện bên trong túi là một mảnh giấy có dòng chữ in:

“Thế gian này có một điều hết sức vô nghĩa: đôi khi điều kẻ thiện làm lại có vẻ rất ác độc, đôi khi điều kẻ ác làm lại có vẻ rất thánh thiện. Như ta đã nói, đây cũng chỉ là một điều vô nghĩa.”

Lục Tiểu Đường xem xong ngẩng lên nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Tôi tìm thấy nó trong yết hầu của thi thể.” Mộ Dung Vũ Xuyên giải thích.

Lục Tiểu Đường lại cúi xuống nhìn tờ giấy một lần nữa.

Mộ Dung Vũ Xuyên tiếp tục nói: “Lúc nhìn thấy nó tôi đã nghĩ ngay đến một thứ... Cậu còn nhớ ngày hôm trước chúng ta tìm thấy mấy mảnh giấy có chữ trong cái ba lô leo núi đựng đầu lâu không?”

“Tôi còn chưa già đến mức đăng trí như vậy.”

“Vậy cậu có nhớ trên mấy mảnh giấy đó ghi cái gì không?”

“Giờ cao lưới hái của người lên, vì đã đến giờ thu hoạch rồi... Ngồi trên áng mây vùng lưới hái xuống mặt đất sẽ thu hoạch được thôi... Ném bát của hấn xuống đất, những kẻ được đã thủ tôn thờ sẽ bắt đầu thối rữa da thịt vô cùng nghiêm trọng... Ném bát của hấn vào biển sâu, biển liền biến thành máu, hình như đó là máu người chết khiến cho toàn bộ sinh vật sống trong biển đều chết theo... Ném bát của hấn vào sông suối, nước cũng biến thành máu... Người hãy đem máu người cho chúng uống, chúng sẽ bị trừng phạt đúng tội.” Lục Tiểu Đường đọc lại một lần từ đầu tới cuối.

“Cậu có cảm thấy nội dung của các mảnh giấy này có điểm tương đồng không?”

Lục Tiểu Đường không trả lời hấn mà hỏi lại: “Cậu có biết tin tức ngày hôm nay tôi muốn nói cho cậu nghe là gì không?”

“.....”

“Tôi đã tra được xuất xứ của mấy câu in trên mảnh giấy trong ba lô leo núi đó. Chúng đều nằm trong phần cuối mang tên “Khải Huyền” của quyển Kinh Thánh.”

“Kinh Thánh?”

“Hoàn toàn chính xác. Mỗi một phần trong quyển Kinh Thánh đều có nội dung khác nhau. Phần “Khải Huyền” nói về người Trung Á vào một ngàn năm trước tự nhận là được Thượng Đế Jehovah phái xuống để phán xử nhân loại, hay còn gọi là ngày Đại Thảm Phán. Mấy câu tôi vừa đọc có ý là Thượng Đế sẽ phái Thiên Sứ xuống hủy diệt những vùng đất sa đọa biến chất, bao gồm cả loài người bất trung.”

“Cậu có cho rằng kẻ đã đem mấy tờ giấy này đặt cạnh đầu lâu đang cố ý làm ra vẻ huyền bí không?”

“Đúng là lúc đầu tôi có nghĩ như vậy. Bây giờ trên mạng đi đâu cũng thấy mấy thứ nhảm nhí quỷ quái, trông thì có vẻ vô cùng sâu sắc, nhưng thật ra lại rất nông cạn. Tôi thậm chí còn nghĩ là cái đầu lâu đó do chính sinh viên Học viện Phát thanh trộm tiêu bản trong bệnh viện đem ra ngoài hù dọa mọi người. Thế nhưng...” Lục Tiểu Đường cân nhắc một chút rồi nói: “Mảnh giấy cậu tìm thấy trong yết hầu Lý Thục Trân khiến tôi không còn dám tin vào phán đoán đó nữa.”

“Cậu cho rằng tờ giấy này và những tờ giấy được tìm thấy bên cạnh cái đầu lâu đều do một người viết?”

“Tôi chưa thể khẳng định, còn phải đem tờ giấy này về kiểm tra xem nó từ đâu đến nữa. Nếu nó cũng đến từ Kinh Thánh thì việc này quá mức trùng hợp rồi.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khải Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bản “Kinh Thánh” trong cổ họng (2)

Chương này mình xin gửi tặng bạn Cloudz, cảm ơn bạn đã ủng hộ kim phiếu cho truyện ạ. ^^

Hai sự kiện xảy ra chỉ cách nhau một ngày.

Cái đầu lâu xuất hiện ở trước cổng Học viện Phát thanh.

Lý Thục Trân là giảng viên của Học viện Phát thanh.

Những mảnh giấy đặt cạnh cái đầu lâu là nội dung trong phần “Khải Huyền” của Kinh Thánh.

Nếu ngay cả mảnh giấy tìm thấy trong cổ học Lý Thục Trân cũng đến từ Kinh Thánh...

Thì điều này nói lên cái gì?

“Nếu cả hai sự việc đều do một người làm ra, vậy cái đầu lâu đó chính là một kiểu ám thị...” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

Lục Tiểu Đường tiếp lời hân: “Đầu lâu đại diện cho cái chết. “Khải Huyền” nói về sự kiện Đại Thảm Phán.”

(Chú thích: Công giáo tin rằng vào thời khắc Đại Thảm Phán, những linh hồn đã tới Thiên đàng sẽ quay lại, những linh hồn dưới Địa ngục sẽ sống dậy trong thân xác thịt, và cùng với những con người đang sống, tất cả sẽ tiếp nhận thảm phán một cách công bình nhất từ Thiên Chúa.)

“Hung thủ xem mình như Từ Thần, chúa tể của sinh mệnh. Như vậy có thể giải thích được tại sao hân lại rạch một chữ thập lên thân thể Lý Thục Trân.”

“Thập tự giá?” Lục Tiểu Đường nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên như thể muốn nhận được sự tán thành của hân.

Mộ Dung Vũ Xuyên khẽ gật đầu.

Hai người đều im lặng một lúc lâu.

Kết luận của bọn họ có được xem là một manh mối không?

Hay đây chính là điều hung thủ đã muốn nói với họ ngay từ đầu?

Nhóm sinh viên cười cười nói nói đi trong sân trường. Ánh mặt trời tươi sáng, hoa cỏ trong sân xanh ngắt một màu, các cô gái với đôi chân thon dài sải từng bước tự tin khiến bức tranh sân trường trông vô cùng đẹp mắt.

Từ bên ngoài nhìn vào, mọi chuyện đều trông có vẻ rất tốt đẹp.

“Ngoài chuyện đó ra cậu còn có phát hiện gì không?”

“Tôi cũng không biết đó có tính là một phát hiện hay không nữa.”

“Hà?”

“Hôm qua lúc Kiều Khai khám nghiệm tử thi, tôi đã nhận ra một vấn đề khá bất thường.”

“Là việc gì?”

“Lúc đó Lý Thục Trần đã chết được mấy tiếng đồng hồ rồi, nhiệt độ trong phòng khám nghiệm tử thi cũng rất thấp. Thế nhưng lúc tôi chạm vào thi thể lại thấy chị ta vẫn còn ấm. Tôi nhớ lúc ở hiện trường vụ án, trước khi Lý Thục Trần chết thân thể chị ta cũng rất nóng, nóng hừng hực cứ như đang bị sốt ấy.”

“Còn có vụ này?”

“Tôi cũng không dám chắc là cảm giác của mình luôn chính xác. Nhưng mà, giả sử như cảm giác của tôi thật sự đúng, thì chắc chắn là thi thể của Lý Thục Trần có vấn đề, hay nói đúng hơn là máu của chị ta có vấn đề.”

“Cậu định làm gì đây? Có muốn tôi báo cho Kiều Khai để anh ấy tiến hành kiểm tra huyết dịch không?”

“Việc này không cần phiền đến cậu. Cho dù cậu có nói với Kiều Khai thì cũng không giải quyết được gì đâu, vì đồng trang thiết bị cũ kỹ trong phòng thí nghiệm của cục cảnh sát chắc chắn chẳng cho ra được kết quả gì, sợ là ngay cả thiết bị ở trường Đại học Y này cũng tìm không ra. Tôi sẽ gửi mẫu máu đến Viện nghiên cứu Y học của tỉnh để cho các chuyên viên trên đó bận rộn một phen.”

“Cậu có ý kiến gì với những suy đoán của Kiều Khai sau buổi khám nghiệm pháp y chiều hôm qua không?”

“Tôi à?” Mộ Dung Vũ Xuyên chấp tay trước ngực rồi vãi một cái. “Lời của chuyên gia khám nghiệm tử thi đương nhiên là phải đúng rồi.”

“Đừng có làm trò quái gở trước mặt tôi, coi chừng tôi nốc ao cậu à.” Lục Tiểu Đường giờ ngón trỏ lên.

Mộ Dung Vũ Xuyên nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Về cơ bản thì tôi đồng ý với kết luận của anh ta. Nhưng đi sâu vào chi tiết một chút thì tôi có quan điểm của riêng mình. Tôi vẫn tin chắc rằng hung thủ gây án theo một kế hoạch hoàn chỉnh đã dựng sẵn từ trước. Hắn lột quần áo nạn nhân, lấy dao rạch một chữ thập khá nông lên người chị ta để nạn nhân không chết được ngay. Sau đó hắn cưỡng hiếp nạn nhân qua đường hậu môn rồi đến đường âm đ*o. Ở đây xuất hiện một vấn đề, hắn làm vậy để nhục nhã nạn nhân hay đơn giản chỉ là muốn thỏa mãn nhu cầu sinh lý, đạt tới cực khoái?”

“Theo cậu thì khả năng nào nhiều hơn?”

Vài nữ sinh đang trò chuyện ríu rả đi qua trước mặt họ, một cô gái trong số đó có dáng người vô cùng bốc lửa khiến Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn chằm chằm không rời mắt. Mãi đến khi các cô gái đã đi xa hắn mới lên tiếng:

“Theo thống kê thì đa số các tội phạm cưỡng hiếp đều có vấn đề về năng lực tình dục, chẳng hạn như chứng bất lực. Những kẻ này đều thích quan hệ tình dục qua đường hậu môn vì chỉ có cách đó mới kích thích được dương v*t của bọn chúng. Tương tự như vậy, hiện trường vụ án là nhà vệ sinh nữ của tiệm ăn, có thể xem đây là một nơi gần như công cộng. Ở nơi công cộng thực hiện hành vi phạm tội có thể khiến hung thủ gia tăng cảm giác hưng phấn, vì đây là một hành động rất nguy hiểm, nếu xui xẻo hắn có thể bị các vị khách khác phát hiện.”

“Cho nên tôi có thể đến các bệnh viện lớn có chuyên khoa nam giới trong thành phố, điều tra danh sách bệnh nhân nam xem có ai có tiềm năng phạm tội hay không.” Lục Tiểu Đường chốt lại.

“Đây chỉ là một loại giả thuyết của tôi thôi, cũng có khi chẳng đem lại một kết quả nào.”

“Thời điểm bây giờ có việc để làm vẫn tốt hơn nhiều so với việc ăn không ngồi rồi mà.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bản “Kinh Thánh” trong cổ họng (3)

Chương này để ăn mừng truyện đạt được hơn 1000 lượt xem, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

“Báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi đã có chưa?” Cục trưởng Lý Phong ngồi sau bàn làm việc nhìn Võ Bưu.

Võ Bưu do dự một chút rồi nói: “Dạ chưa có.”

Lý Phong không nói một lời.

Võ Bưu đành giải thích: “Chúng tôi đang sắp xếp lại các kết quả khám nghiệm, sẽ cố gắng hoàn thành sớm để gửi cho anh xem.”

“Tôi muốn biết...” Lý Phong dừng lại một chút. “Con gái của tôi rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.”

Võ Bưu giật mình. “Thật ra cảnh sát Lục hiểu rõ tình hình vụ án này hơn tôi nhiều. Từ khi vụ án xảy ra cho đến bây giờ cô ta đều ở bên cạnh nạn nhân, ừm, con gái của anh. Nhóm tôi còn đang bận túi bụi với vụ án nữ sinh trung học trường ngoại ngữ dân lập bị giết hại ngày 12 tháng 8, nên không nắm cận kề thông tin vụ án mới bằng cảnh sát Lục.”

(Chú thích: đoạn này là do sai sót của tác giả, lúc ban đầu tác giả để ngày xảy ra vụ án ở trường dân lập Giai Hối là ngày thứ Sáu 05/08, sau đó thời điểm phát hiện đầu lâu trong ba lô là thứ Hai ngày 15/8, tức là cách đó hơn 1 tuần. Nhưng từ đoạn này trở đi tác giả lại ghi ngày xảy ra vụ án ở trường Giai Hối là thứ Sáu 12/08, nhằm rút ngắn thời gian xảy ra giữa các vụ án. Minh đã sửa lại thời gian ở các chương đầu tiên cho thống nhất rồi. ^^)

Lý Phong dời mắt sang Lục Tiểu Đường đang đứng bên ngưỡng cửa. “Cảnh sát Lục nắm rất rõ thông tin vụ án này có phải không?”

“Vâng.” Lục Tiểu Đường cảm nhận được bầu không khí đè nén trong phòng Cục trưởng.

“Con bé có phải bị cưỡng hiếp?”

“Vâng.”

“Vết thương trên người nó có nặng không?”

“Chuyện này cũng khó nói lắm.”

“Khó nói?!”

“Vâng, không biết Cục trưởng muốn hỏi về phương diện nào?”

“Trên người con bé có vết dao, ngang một nhát dọc một nhát, có phải thế không?”

“Vâng.”

“Tôi hỏi liên tiếp mấy câu mà cô chỉ biết đáp có mấy chữ “vâng” và “khó nói” thôi à?” Sắc mặt Lý Phong vô cùng khó coi.

Lục Tiểu Đường lấy hết dũng khí đứng thẳng người lên: “Cục trưởng, nếu ngài muốn vụ án này sớm được phá, có thể cho phép tôi hỏi ngài mấy câu hỏi được không?”

Lý Phong nghi hoặc nhìn cô. “Hỏi tôi?”

“Vâng.”

“Cô muốn hỏi tôi chuyện gì?”

“Trước khi gặp chuyện mấy ngày, chị ấy có gặp gỡ người lạ nào không?”

“Tôi không ở cùng với con gái.” Giọng của Lý Phong rất gượng gạo. Sau một lát ông lại nói tiếp: “Chắc là không có.”

“Chị ấy có gặp gỡ bạn bè hay bạn trai không?”

Ánh mắt Lý Phong loé lên rồi trả lời: “Không có.”

“Ngài chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc chắn.”

“Vậy tôi kéo dài thời gian ra một chút. Trong vòng một năm trở lại đây chị ấy có qua lại cùng người khác phái nào không? Hay lâu hơn một chút cũng được.”

“Không có, nó thuê phòng ở cách nhà tôi không xa.” Trong giọng nói của Lý Phong có ẩn tàng một loại thái độ thù địch. “Nó thường xuyên về nhà ăn cơm tối với vợ chồng tôi.”

Võ Bưu nghiêng đầu nhìn về phía Lục Tiểu Đường, dùng mắt ra hiệu cho cô.

Lục Tiểu Đường tựa như không hề phát hiện ra ám hiệu của ông, cô tiếp tục hỏi: “Con gái ngài có sống chung với người khác không?”

“Cô hỏi vậy là ý gì?” Lý Phong biến sắc.

“Ngài hiểu rõ ý tôi mà. Con gái ngài bị cận rất nặng, hơn nữa còn mắc bệnh quáng gà, bên cạnh chị ấy nhất định phải có người chăm sóc. Nếu không chị ấy ở với cha mẹ không tốt hơn sao? Có phải chị ấy đang sống cùng người khác không?”

Lý Phong nhíu mày như đang suy nghĩ, lát sau mới lên tiếng: “Con bé ở chung với một người tên là Mạnh Khôn. Hai đứa nó cùng thuê một căn hộ.”

“Anh ta làm nghề gì?”

“Nhân viên quản lý thư viện tại Đại học Sư phạm. Nhưng đó là một người phụ nữ.”

Câu nói sau của Lý Phong khiến cho tâm trạng Lục Tiểu Đường vừa mới trở nên hưng phấn lập tức nguội lạnh.

“Tuy tôi không hiểu rõ tình tiết của vụ án cho lắm nhưng tôi không nghĩ cô ta là kẻ tình nghi đâu.” Lý Phong nói.

“Cô ta biết chuyện rồi sao?” Lục Tiểu Đường dò hỏi.

“Sớm muộn gì cũng biết, giấy không gói được lửa mà. Nhưng cô ta không biết chuyện con gái tôi bị cưỡng hiếp, cũng không biết kẻ đó rạch một chữ thập lên người con gái tôi. Bằng không toàn bộ Học viện Phát thanh đều sẽ biết chuyện, rồi toàn bộ người dân trong thành phố C này cũng sẽ biết. Bọn họ sẽ vừa ngồi ăn cơm vừa bàn luận xem con gái tôi chết như thế nào. Chắc cô hiểu rõ ý tôi chứ?”

“Vậy nếu như, tôi nói chỉ là nếu như,” Lục Tiểu Đường chân chân. “Cô nhân viên quản lý thư viện này biết một đầu mối có giá trị, chúng ta cũng cần phải cung cấp tin tức chính xác cho cô ta để cô ta tham khảo chứ?”

Các thớ thịt trên cơ mặt Lý Phong khẽ rung động. “Cảnh sát Lục, cô là người từ đội cảnh sát hình sự trên tỉnh chuyển về, tôi không phủ nhận năng lực làm việc của cô. Nhưng nếu cô muốn làm cho tốt nhiệm vụ của một cảnh sát thì chỉ dựa vào việc bắt tội phạm thôi là chưa đủ đâu.”

Môi Lục Tiểu Đường khẽ gạt, lời đã ra đến miệng nhưng cô vẫn miễn cưỡng nhìn xuống, “Tôi hiểu rồi, thưa Cục trưởng. Tôi sẽ cân nhắc lại việc này.”

Lục Tiểu Đường rời khỏi văn phòng Cục trưởng. Võ Bưu vẫn đứng đó chờ chỉ thị của Lý Phong. Một lát sau Lý Phong mới lên tiếng: “Con ranh này là lính của cậu, công việc sau này chắc sẽ khó cho cậu đấy. Nhớ trông chừng nó, đừng để nó gây chuyện.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bản “Kinh Thánh” trong cổ họng (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương này để ăn mừng truyện đạt được hơn 2000 lượt xem, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

=====

Thứ Tư, ngày 17 tháng 8, trời đổ mưa rào. Lúc 17 giờ 16 phút.

Tại căn hộ số 045, tầng 15, toà nhà số 3 khu dân cư Nghệ Thủy.

Ngoại hình của Mạnh Khôn có chút khác biệt so với tưởng tượng của Lục Tiểu Đường. Chị ta mặc quần áo rất mộc mạc, gương mặt cũng không hề trang điểm tô son, lại thấp hơn Lục Tiểu Đường nửa cái đầu, dáng người trông tròn trịa hơn cô ít nhất sáu ký.

Chị ta đã ba mươi mấy tuổi, để tóc tím, đeo kính gọng vuông, trên gương mặt không biểu lộ một cảm xúc nào, rất phù hợp với tiêu chuẩn của một người quản lý thư viện.

Lục Tiểu Đường vừa trình thẻ cảnh sát vừa quan sát người phụ nữ này. Đôi mắt chị ta sưng to vì khóc nhiều, khoé mắt vẫn còn ẩm ướt.

Lục Tiểu Đường hỏi dò: “Tôi đoán là chị đã nghe nói về sự việc vừa phát sinh...”

Mạnh Khôn khẽ gạt đầu rồi xoay người bước vào phòng khách.

Phòng khách rất rộng được trang trí theo phong cách Rococo của Châu Âu thế kỷ 18. Đèn chùm treo trên trần nhà toả ra ánh sáng ấm áp rọi vào giấy dán tường và thảm trải sàn kiểu A Rập tạo ra một quang cảnh vô cùng trang nhã và sang trọng. Kiểu trang trí này và vẻ ngoài của Mạnh Khôn hoàn toàn không tương xứng với nhau chút nào. Lục Tiểu Đường suy đoán đây hẳn là phong cách của Lý Thục Trân.

Phòng riêng của Lý Thục Trân lại càng xa hoa và tinh tế, toàn bộ bài trí trong phòng đều mang hơi hướm kiến trúc thời La Mã. Chiếm cứ toàn bộ một bên vách tường là giá sách khổng lồ, trên chiếc bàn làm việc làm từ gỗ thông đỏ đặt một máy vi tính iMac 20 inch hiệu Apple, một đĩa DVD, một chồng sách và một quyển sách đang nằm úp sấp ngay bên cạnh bàn phím.

(Chú thích: một số ảnh minh hoạ cho máy vi tính iMac.)

Lục Tiểu Đường vừa dứt hai tay vào túi quần vừa đánh giá toàn bộ căn phòng. Cô cầm quyển sách lên, thấy trên bìa sách có ghi “Học thuyết tâm lý của Freud”. Cũng không có gì đáng kinh ngạc, Lý Thục Trân vốn là giảng viên môn tâm lý học xã hội ở Học viện Phát thanh.

“Cô đang làm gì vậy?” Mạnh Khôn bỗng xuất hiện sau lưng Lục Tiểu Đường, giọng nói mang theo sự chất vấn không hề khách khí.

“Tôi muốn biết tất cả các chi tiết liên quan đến Lý Thục Trân.” Lục Tiểu Đường trả lời.

“Có cần thiết đến mức đó không?” Mạnh Khôn gõ ngón tay lên bàn. Ngay lúc Lục Tiểu Đường đang suy nghĩ có nên mở máy vi tính của Lý Thục Trân lên hay không, Mạnh Khôn bỗng đặt tay đề lên bàn phím, che đi nút khởi động máy.

“Tôi phải tìm kiếm các loại manh mối bất thường, chẳng hạn như có ai đang theo dõi chị ấy không...” Lục Tiểu Đường giải thích.

“Cô cảm thấy có thể tìm được thứ mình muốn trên cái máy tính này sao?” Tay Mạnh Khôn vẫn đề chặt lên bàn phím chiếc máy tính. “Cô ấy chỉ dùng máy vi tính để dạy học, đến cả phim điện ảnh và game cũng chưa từng tải về một lần. Mỗi một bài giáo án đều do chính tay cô ấy soạn thảo, người khác bao gồm cả cha mẹ cô ấy tới đây cũng không được phép chạm vào đâu.”

“Nếu chị ấy thật sự kín đáo như vậy, sao chị có thể biết rõ những thứ chị ấy đang cất giữ trong máy là gì?”

Mạnh Khôn nghẹn lời không nói được câu nào.

“Mở máy tính lên đi.” Lục Tiểu Đường bình tĩnh nói.

Môi Mạnh Khôn khẽ giật như còn muốn tiếp tục tranh luận, nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm của Lục Tiểu Đường, cô ta đành miễn cưỡng ấn nút nguồn. “Cạch” một tiếng, máy tính bắt đầu khởi động.

Lục Tiểu Đường tranh thủ thời gian bước đến trước giá sách rồi đưa mắt quét một lượt, bỗng cô neho mắt, rút ra một quyển sổ bìa da nằm trên giá.

“Đây là nhật ký của cô ấy, là đồ riêng tư!” Giọng của Mạnh Khôn từ sau lưng cô truyền đến, trong giọng nói không hề che giấu sự chán ghét.

“Tôi biết.” Lục Tiểu Đường thản nhiên mở quyển sổ ra.

Nhật ký hằng ngày của Lý Thục Trân chẳng ghi lại điều gì kỳ lạ. Nói chung đều là những bài viết mô tả ngắn gọn những chuyện đã xảy ra trong ngày, có lúc mang theo cảm xúc bộc phát của người viết, có lúc lại chứa đựng một vài triết lý nào đó. Thứ duy nhất khiến Lục Tiểu Đường chú ý là cứ cách vài trang nhật ký lại có một bài thơ —

“Thật ra,

Điều em mong mỏi bấy lâu

Cũng chỉ là một giây phút ấy

Anh tặng em đoá hoa dành dành

Nở trên sườn đồi nơi mình gặp gỡ

Nếu có thể yêu sâu đậm một lần rồi mãi mãi biệt ly

Cũng vẫn hơn một đời trường cửu mà không có người

Điều em mong mỗi bấy lâu

Cũng chỉ là trong một khoảnh khắc

Anh đứng đấy quay đầu lại nhìn em”

Hồi còn học cấp ba Lục Tiểu Đường đã từng đọc được bài thơ này, đây là một bài thơ tình hiện đại của nhà thơ Tây Mộ Dung. Cô thật sự không ngờ một giảng viên đại học có vẻ ngoài thành thực và sắc sảo như Lý Thục Trân lại vẫn còn yêu thích những bài thơ tình cảm lãng mạn của thiếu nữ.

Cô lại mở mấy bài thơ khác ra xem, hầu hết đều là thơ tình hoặc thơ hoài niệm tuổi thanh xuân tươi đẹp. Căn cứ những thông tin có được về nạn nhân thì lúc còn sống cô ta chưa từng quen bạn trai mà bản thân đã sắp quá lứa lỡ thì mất rồi.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bản “Kinh Thánh” trong cổ họng (5)

Chương này để ăn mừng truyện đạt 100 lượt like, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

Máy vi tính đã khởi động xong, Lục Tiểu Đường bước tới bàn làm việc rồi cúi người nhìn vào màn hình. Cô không quen xài hệ điều hành Mac OS nên phải loay hoay mất một lúc mới mở được ổ đĩa lưu trữ trên máy.

Tài liệu bên trong đều được đặt tên bằng tiếng Anh. Hồi còn đi học cô ghét nhất chính là môn tiếng Anh, chỉ cần nhìn thấy thứ tiếng này là đầu cô lại xoay vòng vòng.

Lục Tiểu Đường tiện tay mở một thư mục, bên trong bao gồm năm tập tin nhỏ. “Chỉ biết tiếng Anh chứ?” Cô thuận miệng hỏi.

“Tôi và Lý Thục Trân là bạn từ thời trung học.” Mạnh Khôn nói. “Tôi cũng tốt nghiệp trường Đại học Chiết Giang, cùng trường với Lý Thục Trân.”

“Chỉ tốt nghiệp Đại học Chiết Giang?” Lục Tiểu Đường giật mình.

Người tốt nghiệp từ một trường đại học trọng điểm của quốc gia sao có thể làm nhân viên quản lý thư viện xoàng xĩnh ở Học viện Phát thanh không mấy tiếng tăm này cơ chứ? Lục Tiểu Đường đột nhiên cảm thấy nguy hiểm.

“Mong chị hợp tác dịch lại tên mấy văn bản tiếng Anh này cho tôi nghe, kể cả nội dung chi tiết bên trong đó.”

“Có cần thiết không?”

Lục Tiểu Đường quay đầu lại nhìn cô ta. “Hắn chị cũng đã biết Lý Thục Trân bị người ta giết hại, nhiều khả năng trước đó hắn đã theo dõi chị ấy. Biết đâu lúc đó chị ấy cũng cảm giác được, trong lòng sợ hãi lại không thể nói với ai nên đã đem chuyện này viết vào đầu đó.”

Mạnh Khôn cúi đầu nhìn vào từng dòng chữ tiếng Anh sắp xếp chỉnh tề trên màn hình. “Tập tin cô vừa mở là tài liệu giảng dạy của cô ấy — Tháp nhu cầu cơ bản của Maslow. Tôi nghĩ nội dung này chẳng có ích lợi gì cho việc điều tra của cô cả.”

Lời chị ta nói là thật sao? Lục Tiểu Đường cũng không rõ tại sao trong lòng mình lại toát ra câu hỏi này.

Mạnh Khôn là loại người dù vui buồn hay giận hờn cũng không thể hiện ra trên mặt. Nhìn từ bên ngoài sẽ rất khó phán đoán cô ta thật ra đang suy nghĩ chuyện gì.

Mạnh Khôn nói tiếp: “Tôi cũng đã nghe kể đại khái về chuyện khủng khiếp xảy ra với cô ấy. Cô nên biết là cô ấy luôn làm việc và nghỉ ngơi theo đúng quy luật. Buổi trưa hàng ngày cô ấy đều sẽ đến tiệm đó để ăn trưa.”

“Chuyện này tôi đã biết rồi.”

“Hôm xảy ra vụ án, chúng tôi vốn đã hẹn tối đó sẽ cùng đi xem nhạc hội.” Giọng cô ta bắt đầu nghẹn ngào, không có vẻ gì là đang giả vờ.

“Hai người đã chơi thân với nhau từ hồi trung học à?”

Câu hỏi đột ngột của Lục Tiểu Đường khiến Mạnh Khôn lộ vẻ do dự, nhưng chỉ im lặng trong chốc lát cô ta đã trả lời: “Đúng vậy, rất thân.”

Lục Tiểu Đường lại mở một tập tin khác ra xem, bên trong vẫn là văn bản dày đặc tiếng Anh.

“Đó là tài liệu Nghiên cứu về Truyền thông Đại chúng.” Mạnh Khôn lập tức dịch lại.

“Còn thời đại học thi sao?” Lục Tiểu Đường vừa dán mắt vào màn hình vừa tiếp tục hỏi.

“Cũng vậy.”

“Cho tôi được hỏi thẳng, bạn thân lâu năm như hai người bây giờ cũng không còn nhiều. Lúc hai người quen bạn trai có cảm thấy bất tiện không?”

“Tôi chẳng thấy có gì bất tiện cả.”

Lục Tiểu Đường phát hiện một thư mục yêu cầu phải đánh mật mã, cô bèn hỏi: “Chị biết mật mã không?”

“Không biết, đó đều là luận văn của cô ấy.”

Lục Tiểu Đường lặng lẽ lấy chiếc USB vẫn luôn mang theo bên mình cắm ở phía sau màn hình rồi làm thao tác “Copy” “Paste”, cô hành động rất nhanh, không để Mạnh Khôn kịp chú ý.

Thư mục chứa mật mã nặng khoảng 3GB, cần khoảng vài phút mới sao chép xong. Cô không muốn ngồi chờ nên bảo Mạnh Khôn dẫn mình đến nhà vệ sinh xem xét tình hình. Nhà vệ sinh của họ rất lớn, vừa ngăn nắp vừa sạch sẽ, đẹp không thua gì trong mấy khách sạn bốn năm sao. Rõ ràng điều kiện vật chất của hai người phụ nữ này vô cùng đủ đầy và xa xỉ. Cô mở tủ thuốc ra, ngoài mấy hộp thực phẩm chức năng bổ sung vitamin và hộp băng keo cá nhân thì gần như không còn gì khác. Cô lại mở hộp tủ âm tường cạnh tấm gương trang điểm ra xem. Bên trong đựng giấy vệ sinh, tăm bông, đầu gối dầu và lược gỗ.

Lục Tiểu Đường cũng không biết đến cùng là mình phải tìm thứ gì. Cô nhắm mắt lại tưởng tượng về cảnh ngày cuối cùng của Lý Thục Trân. Sáng hôm đó lúc đứng trước gương trang điểm, chị ta có cảm giác như thế nào? Liệu chị ta có cảm thấy điều gì bất thường không? Liệu có biết rằng đó là lần cuối cùng chị ta còn đứng ở nơi đây?

Lục Tiểu Đường trở lại phòng của Lý Thục Trân, thư mục cô cần cũng đã được sao chép xong. Cô định thừa dịp Mạnh Khôn không chú ý sẽ rút USB ra.

Chính lúc này Mạnh Khôn chợt lên tiếng: “Giờ tôi mới nhớ ra, hồi tuần trước cô ấy từng kể cho tôi nghe, có một học sinh vì bị chấm rớt kỳ thi giữa học kỳ nên đã tuyên bố sẽ trả thù cô ấy.”

“Là nam sinh?”

Mạnh Khôn lắc đầu: “Là một sinh viên nữ học năm thứ nhất.”

Lục Tiểu Đường chớp mắt. “Vậy tháng trước các chị có thuê người giúp việc không? Có ai gửi chuyển phát nhanh đến đây, hay có bảo vệ lạ mặt mới được tuyển dụng trong toà nhà này, hoặc là hàng xóm mới chuyển đến ghé qua nhà chào hỏi...”

“Không có.”

“Thôi được rồi.” Lục Tiểu Đường nhanh tay rút USB ra.

Ai ngờ ánh mắt Mạnh Khôn rất tinh, cô ta lập tức truy vấn: “Cô làm gì vậy?”

“Không có gì.” Lục Tiểu Đường cười cười. “Làm theo nguyên tắc thôi.”

“Cô...!!! Đó là đồ riêng tư của cô ấy, cô không có quyền lấy đi. Dù cô có là cảnh sát đi nữa cũng không được phép!” Thái độ Mạnh Khôn bỗng trở nên vô cùng ương ngạnh, cô ta chặn Lục Tiểu Đường lại.

“Mời chị phối hợp làm việc với cảnh sát, mau tránh ra.” Lục Tiểu Đường bình tĩnh nói.

“Không đời nào, trừ phi cô nói cho tôi biết cô đã lấy cái gì.” Mạnh Khôn trừng mắt nhìn chằm chằm chiếc USB trên tay Lục Tiểu Đường như đang suy tính xem có nên cướp nó hay không.

Lục Tiểu Đường vờ nghiêng người qua bên trái, Mạnh Khôn lập tức nghiêng theo, Lục Tiểu Đường bỗng nhanh chóng nghiêng qua bên phải đi lướt qua Mạnh Khôn.

Nhưng cô thật không ngờ người phụ nữ này đột nhiên phát điên lao tới chụp lấy USB trong tay cô.

Lục Tiểu Đường tránh sang bên cạnh khiến Mạnh Khôn nhào vào khoảng không. Cô ta “hừ” một tiếng rồi xoay người lại tiếp tục bỏ nhà về phía Lục Tiểu Đường.

Trong giây phút đó hai mắt cô ta đỏ ngầu, gương mặt trở nên vô cùng dữ tợn, dường như đã biến thành một người khác.

Lục Tiểu Đường kinh ngạc, đánh ra một chiêu cầm nã thủ đề cô ta xuống đất rồi lạnh lùng nói: “Tôi có thể bắt chị về tội tấn công cảnh sát đấy chị có biết không?”

Mạnh Khôn thờ hồn hèn một lúc mới bình tĩnh trở lại, nằm rạp dưới đất không giẫy giụa nữa.

Lục Tiểu Đường buông tay ra, nhưng cô ta vẫn nằm im không buồn nhúc nhích. Cô bèn mặc kệ cô ta, cứ thế rời khỏi căn hộ. Lúc đang đứng chờ thang máy, cô lơ đãng quay đầu lại nhìn về phía căn hộ số 045, chợt giật mình.

Không biết từ lúc nào Mạnh Khôn đã đứng ngay ngưỡng cửa lặng lẽ nhìn Lục Tiểu Đường. Gương mặt cô ta lạnh lùng không chút cảm xúc, chẳng biết tâm tình lúc này là buồn bã hay thù hận.

Lục Tiểu Đường bước vào trong thang máy. Cửa thang máy từ từ đóng lại...

Thang máy chậm rãi chạy từ tầng mười lăm xuống, các con số trên bảng đèn led lần lượt sáng lên. Lục Tiểu Đường chợt cảm thấy mu bàn tay đau rất, cô nhìn lại mới phát hiện trên tay mình có một vết cào còn đang rướm máu. Đứng là một người điên!

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Chương 35: Bản “Kinh Thánh” trong cổ họng (6)

Chương này để ăn mừng truyện đạt 200 lượt like, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

Mộ Dung Vũ Xuyên편편 muộn ngồi trên ghế sofa, liên tục bấm chiếc remote tivi trong tay chuyển hết kênh này sang kênh khác. Con chó Pug mập ú lững thững đi đến ngồi cạnh hắn. Mộ Dung Vũ Xuyên quay sang nhìn nó, hai cặp mắt im lặng nhìn nhau. Mộ Dung Vũ Xuyên quay đầu đi tiếp tục chuyển kênh tivi, lát sau hắn lại nhìn con chó, nhận ra con chó này vẫn đang nhìn hắn, đến biểu cảm trên mặt nó cũng không hề thay đổi chút nào.

Đây là một con chó thích trầm tư suy nghĩ. Cả ngày trời từ sáng tới tối, ngoài lúc ăn cơm và ngủ nghỉ ra thì nó dành toàn bộ thời gian còn lại để học tập tri thức. Nó không thích đọc sách, đó là nói trong trường hợp nó có thể đọc được chữ ấy. Nó thường xem tivi, nhưng không thích các bộ phim về đề tài xuyên không và hoạt hình Trung Quốc. Nó chỉ thích xem các chương trình truyền hình về hện hồ như “Nếu bạn là người duy nhất” và “Roi vào lưới tình”.

“Mày không thể tôn trọng không gian cá nhân của tao một chút sao Aristotle?” Mộ Dung Vũ Xuyên bực mình nói.

(Chú thích: Aristotle là tên của một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, ông là học trò của Platon và là thầy dạy của Alexandros Đại đế.)

Aristotle vẫn ngẩng gương mặt như trái cà của mình lên nhìn hắn, không có chút phản ứng nào.

Mộ Dung Vũ Xuyên thừa biết nó hiểu được tất nhưng cứ thích giả ngu. Hắn mò mẫm tìm trong mâm trà nhỏ trên bàn, cuối cùng nhặt được một viên kẹo sô-cô-la. Do dự một chút, hắn quyết định nhét viên kẹo vào mồm mình rồi lại mò ra một viên kẹo trái cây. Hắn huơ huơ viên kẹo trước mặt Aristotle rồi ném ra đằng xa. “Đi lấy đi Aristotle.”

Aristotle chẳng buồn quay đầu lại, trong mắt nó còn ánh lên vẻ khinh thường.

Mộ Dung Vũ Xuyên tức anh ách định vỗ đầu nó một cái, nhưng mới đưa tay lên đã bị Cố Phán Phán vừa làm bài tập xong bước ra khỏi phòng bắt gặp. “Anh! Anh lại ăn hiếp Aristotle nữa rồi.”

Cố Phán Phán dẫu môi chạy tới, Aristotle lập tức trở nên có sinh khí hơn hắn, nó lắc lư thân hình ú nu của mình cọt cọt lui trên chân cô chủ nhỏ. Nó còn cố gắng muốn đứng lên bằng hai chân sau, nhưng từ khi bụng nó mập đến mức sắp chạm xuống sàn thì nó cũng mất luôn kỹ năng này.

Cố Phán Phán chơi đùa với Aristotle một lúc rồi nhảy lên ghế sofa. Cô bé đoạt chiếc remote tivi trong tay Mộ Dung Vũ Xuyên, chuyển sang kênh đang chiếu một bộ phim tình cảm Hàn Quốc rồi ngồi xem say mê.

Cố Phán Phán đang học lớp Mười ở một trường trung học bình thường trong thành phố. Tính cách cô bé rất tình quái và thất thường, mà thành tích học tập cũng thất thường không kém, lúc cao lúc thấp không khác gì bức điện tâm đồ. Cậu mẹ Mộ Dung Vũ Xuyên vô cùng buồn rầu, hai người không tài nào dự đoán được kết quả thi đại học của cô bé sẽ nằm ở cực trên hay cực dưới điện tâm đồ, lỡ như làm bài không tốt thì có khi sẽ “thăng đơ” luôn.

Bởi vậy, cậu mẹ hắn xem thằng cháu trai ở cùng nhà là bàn tay vàng thay đổi vận mệnh cho đứa con gái yêu, cũng mong hắn sẽ khích lệ cô bé cố gắng học tập. Nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên là người rất thực tế, sau khi phụ đạo cho em họ một thời gian, hắn đã từ tốn nói với cả nhà, nếu để cho Aristotle đi thi đại học thay cho em họ thì tổng điểm thi có thể tăng thêm khoảng tám mươi điểm nữa.

(Chú thích: Tổng điểm thi đại học cao nhất ở Trung Quốc là 750 điểm.)

Cố Phán Phán vừa rung đùi vừa xem tivi, đôi mắt tình quái vẫn thi thoảng liếc nhìn sang anh họ. Sau khi rình mò nhìn cả buổi trời cô bé mới quay sang nói chuyện với hắn, ra vẻ thần bí: “Anh họ —”

“Hử?”

“Sao hôm nay anh không đưa chị gái người Nhật Bản về nhà chơi nữa?”

“Cô ấy ăn nhiều quá, anh muốn tiết kiệm chút tiền cơm cho nhà mình.” Đôi mắt Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn dán vào màn hình tivi.

“Anh đang hẹn hò với chị ấy hả?”

Aristotle muốn bò lên ghế sofa nhưng thử vài lần đều thất bại, nó rất buồn bực. Cố Phán Phán cố hết sức ẵm nó lên đặt nó ngồi cạnh mình.

“Hai người quen nhau được bao lâu rồi?”

“Ai thêm quen con gái Nhật Bản chứ, đáng người lùn tịt.”

“Em không tin anh đâu, tối qua em đã thấy ánh mắt anh nhìn chị ấy, trong mắt anh như muốn mọc ra cái tay sờ người ta luôn ấy chứ.”

“Nói bậy bạ, anh...”

“Anh đừng giả bộ nữa, em biết hết rồi.”

Gương mặt trái cà của Aristotle liếc Mộ Dung Vũ Xuyên một cái rồi quay về nhìn cô chủ nó.

Mộ Dung Vũ Xuyên hằm hừ nói: “Đồ con nít quý, em thì biết cái gì?”

“Cái gì em cũng biết hết,” Cố Phán Phán nghiêng đầu nháy mắt với hắn. “Sáng nay lúc em ngủ dậy, chị gái người Nhật đã biến mất không thấy tăm hơi. Anh cũng không còn ở đây. Anh định giải thích với em như thế nào hả?”

“Anh và cô ấy đến phòng pháp y trong cục cảnh sát.” Mộ Dung Vũ Xuyên thành thật khai nhận.

Cố Phán Phán kinh ngạc nhìn ông anh họ rồi cười nghiêng cười ngả, suýt tí nữa đã đẩy Aristotle té xuống đất. “Anh họ, em phục anh thiệt đó. Kiểu tỏ tình sáng tạo như thế mà anh cũng nghĩ ra được.”

Đệt! Mình nói thế lúc nào?! Mộ Dung Vũ Xuyên vò đầu bứt tai.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (1)

Lúc ăn cơm tối, Cố Trung Thực – cậu của Mộ Dung Vũ Xuyên – chợt nhắc tới tin tức vừa đăng trên báo ngày hôm đó.

Đây vốn là loại đề tài không nên đàm luận trên bàn ăn, nhưng giữa những loại tin tức hỗn tạp và nhảm chán như đường ống nước ở khu vực nào bị vỡ, chợ nào phát hiện thịt heo có chất tạo nạc, ở đâu thấy người gặp nạn ra tay giúp đỡ lại bị kẻ đó vu oan hãm hại, khu vực nào tổ chức hội nghị thành phố văn minh,... thì vụ án giết hại nữ sinh trung học ngày 12/8 và vụ án giảng viên đại học bị giết tại tiệm đồ ăn nhanh ngày 15/8 trở thành thứ ánh sáng vô cùng chói mắt hấp dẫn sự quan tâm của người dân trong thành phố.

Mộ Dung Vũ Xuyên đã đọc qua bài báo, bài viết rất ngắn gọn và mơ hồ. Nếu một kẻ đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình phát hiện án như hắn mà vạch trần tin tức này trước mặt người dân thì không biết thành phố này sẽ rung động đến mức nào.

“Có phải con cũng tham dự vào việc điều tra phá án vụ cô giảng viên đại học không Vũ Xuyên? Mẹ thấy cô cảnh sát trong tổ trọng án đó ngày nào cũng đến tìm con.” Trần Yến vừa ăn vừa hỏi.

“Ừm... ừm...” Mộ Dung Vũ Xuyên ngậm một họng thức ăn trả lời qua quýt.

“Đương nhiên rồi. Mẹ không biết đâu,” Cố Phán Phán giả vờ sợ hãi nói: “Đêm qua anh họ còn đến phòng pháp y để khám nghiệm tử thi nữa đó!”

Mộ Dung Vũ Xuyên đang ăn cơm, suýt tí nữa là sặc chết.

“Đừng có vội, đừng có vội. Không ai giành ăn với con đâu.” Mẹ hắn đưa cho hắn một chiếc khăn mặt.

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa cầm lấy lại nghe bà hỏi: “Nghe nói hiện trường vụ án toàn máu là máu, hung thủ vô cùng tàn nhẫn, có phải vậy không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên hơi do dự, chẳng biết nên nói thế nào. “Thực ra con cũng không biết rõ lắm. Con chỉ lấy mẫu vật về để kiểm tra thôi. Còn vụ án cụ thể thế nào thì chắc qua hai ngày nữa sẽ có báo đăng tin chi tiết.”

“Báo đăng làm sao mà cặn kẽ rõ ràng bằng anh được chứ, đại thám tử!” Cố Phán Phán mỉm cười tinh quái.

“Hai vụ án này đều do một hung thủ gây ra sao?” Cố Trung Thực nói xen vào.

“Cùng một hung thủ?” Mộ Dung Vũ Xuyên giật mình, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ đến khả năng này. “Theo như con biết thì hai vụ án mạng này không có điểm tương đồng nên chưa được xem là án mạng liên hoàn. Sao cậu lại hỏi như vậy?”

“Cậu chỉ thuận miệng đoán thế thôi.” Cố Trung Thực cười ha ha. “Hai vụ án xảy ra cách nhau có vài ngày, địa điểm gây án đều ở gần trường Giai... cái gì ấy nhỉ?”

“Trường ngoại ngữ dân lập Giai Hối.”

“Đúng rồi, đều ở gần trường ngoại ngữ dân lập Giai Hối. Vụ án thứ hai xảy ra ở gần Học viện Phát thanh, nơi đó cũng chỉ cách trường Giai Hối có mấy con phố.”

“Ồ, đúng nha.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhũn mày.

Rất nhiều chuyện khi đổi sang một góc độ khác để xem xét sẽ phát hiện ra đáp án không thể tưởng tượng được. Nhưng giả thuyết này của cậu hắn có khả năng xảy ra hay không? Mộ Dung Vũ Xuyên suy nghĩ nhiều đến mức thấy đau cả đầu, thôi thì cứ lo ăn cơm cho khỏe thân.

Sau bữa cơm tối, cậu mẹ hắn giành tivi để xem bộ phim truyền hình “Tình yêu ở nông thôn”. Mộ Dung Vũ Xuyên đến gõ cửa phòng Cố Phán Phán rồi đẩy cửa bước vào. Quà nhiên Cố Phán Phán không phải đang học hành gì, cô bé đang thu hoạch nông sản trên máy vi tính.

“Anh có chuyện cần nói với em.” Mộ Dung Vũ Xuyên cân nhắc nói.

“Chuyện gì vậy anh họ? Anh cứ nói đi, sao lại ấp úng như vậy? Cố Phán Phán vô tư nhìn hắn.

“Không phải em muốn biết thông tin về vụ án mạng mới xảy ra sao?”

Một câu của hắn khiến Cố Phán Phán lập tức xoay người lại, cô bé ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn.

“Nghe này, Phán Phán. Em nhất định phải chú ý an toàn.”

“Em lái xe chưa bao giờ vượt đèn đỏ.”

“Ý anh không phải như vậy. Trong khoảng thời gian này sau khi tan học em nhớ về nhà sớm, chọn đường đông người mà đi, tuyệt đối không được ra ngoài một mình.”

“Vâng.” Cổ Phán Phán chào hân theo kiểu nhà binh. “Em nhất định sẽ nghe lời.”

“Anh không phải đang nói đùa với em đâu.” Mộ Dung Vũ Xuyên nghiêm túc nói.

“Anh họ, anh bị sao vậy? Anh dọa em rồi đó.” Cổ Phán Phán nhìn hân.

“Cô bé nữ sinh trường ngoại ngữ dân lập đó tuổi cũng tầm như em.”

“Anh nói cô gái vừa bị giết đó hả?”

Ừ.”

“Vậy chuyện này rốt cuộc là thế nào? Em thấy trên mạng mọi người đều nói hung thủ hình như là bạn trai của cô ấy, là một học sinh trường Kỹ thuật. Có phải hân bị bắt rồi không?”

“Phải, nhưng hân chỉ là người bị tình nghi, chưa thể xác định được hân chính là hung thủ.”

“Ý anh nói hung thủ có khả năng là một người khác?”

Mộ Dung Vũ Xuyên không muốn làm cô em họ sợ hãi, nhưng cái con bé ghé con không sợ hổ này có lẽ không hề ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Hân đành nói rõ: “Hung thủ rất có thể là một người khác. Không ai biết được động cơ gây án cũng như hành tung của hân. Nhưng có một điều anh có thể khẳng định với em, là hân đang sống trong thành phố này, lúc nào cũng có thể xuất hiện trở lại...”

“Chẳng lẽ ngày nào còn chưa bắt được hung thủ em đều không được ra ngoài sao? Biết đâu...”

“Không có biết đâu.” Mộ Dung Vũ Xuyên cắt lời cô bé. “Em chỉ có thể nghe lời anh. OK?”

“Tuân lệnh.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (2)

Thứ Năm, ngày 18 tháng 8, trời nhiều mây rồi chuyển sang nắng ấm, lúc 8 giờ 41 phút sáng.

Mộ Dung Vũ Xuyên trong lúc vô tình đã nhìn thấy Kiều Khải và Seto Minako trong phòng thí nghiệm ở trường Đại học Y.

Đại học Y dành một toà nhà để làm nơi thí nghiệm, trong đó tầng trên cùng được dùng cho khoa pháp y. Vì các thiết bị thực nghiệm của cục cảnh sát đều đã quá cũ nên thường ngày cũng sẽ có nhân viên cảnh sát hình sự sang Đại học Y làm việc.

Kiều Khải mặc áo blouse trắng đang làm xét nghiệm mẫu máu của Lý Thục Trân, Seto Minako cũng mặc trang phục y tế làm trợ thủ cho Kiều Khải. Thấy Mộ Dung Vũ Xuyên, Kiều Khải lịch sự gật đầu chào, nhưng Seto Minako lại có ý xoay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn hân lấy một cái.

Rõ ràng cô gái này còn đang ghi thù hân. Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy rất xấu hổ, hân đứng ở một bàn thí nghiệm cách bọn họ xa nhất có thể, mặt nhìn về hướng khác, đứng nghĩa rất không thấy thì lòng không phiền.

Thế nhưng chẳng hiểu tại sao, dù lòng không phiền thì hân cũng không cách nào tĩnh tâm được. Hân không nhìn được bèn quay đầu lại trộm nhìn Minako, bỗng phát hiện cô đang trừng mắt nhìn hân, bèn vội vàng quay đầu đi.

Hân mở máy vi tính lên, khởi động hệ thống dữ liệu di truyền học dùng để phân biệt vùng miền.

Vì vụ án Lý Thục Trân bị sát hại phát sinh quá mức đột ngột, làm hao tổn rất nhiều tinh lực của hân nên hân đã quên mất việc kiểm tra mẫu xương cho cái đầu lâu vô danh. Mãi đến khi Lục Tiểu Đường nhắc tới chuyện này hân mới nhớ ra.

Di truyền học ADN bao gồm rất nhiều loại gen và tổ hợp gen. Trong thực tế, các loại tổ hợp gen có thể được phân chia thành từng nhóm gen riêng biệt của từng vùng miền, khu vực sinh sống khác nhau sẽ tạo thành các loại tổ hợp gen khác nhau.

Trên màn hình máy tính xuất hiện các khu vực di truyền có bộ tổ hợp gen khác nhau của Trung Quốc, chia làm đông bắc bộ, đông nam bộ, đông tây bộ, trung đông bộ... Mỗi một khu vực lớn còn được chia thành các tỉnh nhỏ, gần như có thể xác định được chính xác đến từng thành phố.

Đây là một công việc rất tốn công tốn sức, không yêu cầu nhiều kỹ xảo, chỉ cần kiên trì thử nghiệm. Hân nhớ lại hình dạng cơ bản của đầu lâu rồi bấm chọn khu vực đông nam bộ, một danh sách các thành phố liên xuất hiện. Mộ Dung Vũ Xuyên nhập số liệu ADN phân tích mẫu xương vào hệ thống rồi tìm kiếm các giá trị tương tự, sử dụng các thủ pháp tính xác suất thống kê để đối chiếu...

Làm việc suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng hân cũng đưa ra được số liệu phân tích. Khả năng chủ nhân cái đầu lâu là người sống trong các tỉnh thành ở miền Bắc là 56.3%, khả năng cô ta là người tỉnh Giang Tô ở ven biển miền Đông là 38.9%.

Đây là một hiện tượng rất thường xảy ra liên quan đến vấn đề về quê quán. Mộ Dung Vũ Xuyên phỏng đoán cô gái trẻ này nguyên quán ở tỉnh Giang Tô, từ lúc còn rất nhỏ đã chuyển đến miền Bắc sinh sống, hoặc cô ta được sinh ra ở miền Bắc.

Hân bỗng dưng rất muốn nhìn thấy mô hình phục hồi gương mặt của cô gái này trong cục cảnh sát. Cô ta có xinh đẹp không? Tính tình như thế nào? Lớn lên ra sao? Sau này cô ta muốn làm gì? Cô thích gì? Ghét gì? Có yêu ai không? Có hận ai chưa? Cô ta có từng vì một chú chó con bị bỏ bên vệ đường mà rơi nước mắt? Có từng ngồi xích đu chơi đùa vô lo vô nghĩ?

Trước mắt Mộ Dung Vũ Xuyên loáng thoáng hiện ra một gương mặt mang theo nụ cười chân thành và đôi mắt trong sáng lương thiện. Ánh mắt cô ta xuyên qua người hân nhìn về một ai đó đang đứng đằng xa... “Xin hãy phù hộ cho chúng tôi mãi mãi không xa rời nhau, mãi mãi đều được như bây giờ...” cô nói ra những lời vô cùng thâm tình.

Tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên khiến Mộ Dung Vũ Xuyên giật mình tỉnh giấc.

Hân rung mình ớn lạnh một cái rồi lấy điện thoại ra. Là viện nghiên cứu Y học trên tỉnh gọi tới. Mẫu máu của Lý Thực Trân do Mộ Dung Vũ Xuyên nhờ bọn họ kiểm tra đã có kết quả.

“Cậu lấy mẫu máu này ở đâu vậy?” Người ở đầu dây bên kia hỏi.

“Là máu của nạn nhân trong một vụ án giết người.” Mộ Dung Vũ Xuyên trình bày.

“Ồ.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Một hai câu không thể nói rõ ràng được, bây giờ tôi gửi kết quả qua cho cậu xem trước. Hai ngày tới nếu cậu có thời gian, chúng tôi sẽ phái một chuyên viên kiểm tra y được đến chỗ cậu để giải thích cặn kẽ về sự việc này.”

.....

Chiếc máy fax trong phòng kêu “ong ong”, tờ giấy in trong khay bị máy kéo vào rồi nhả ra ở mặt trên. Mộ Dung Vũ Xuyên bước tới đứng cạnh máy đợi tài liệu, hân cảm giác được hình như Minako vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía hân.

Tài liệu là một bản viết tay, nét chữ trên đó vô cùng cầu thả. Mộ Dung Vũ Xuyên không hiểu sao lại cảm thấy cực kỳ hưng phấn, hân không kịp chờ thêm, đưa tay rút trang giấy ra đọc tới đọc lui hai lần mới có thể nhận được mặt chữ. Gương mặt hân đột nhiên biến sắc.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (3)

Tại phòng pháp y trong cục cảnh sát.

Kiều Khải chỉ gọi Võ Bưu và Lục Tiểu Đường đến để nói chuyện riêng. Hai người đều không hiểu được nguyên nhân tại sao.

Kiều Khải cẩn thận đóng cửa lại.

“Có chuyện gì mà cậu ra về thần thần bí bí thế?” Võ Bưu hỏi.

“Tôi vừa phát hiện một điều, nhất định phải nói cho hai vị biết.”

“Ừ?”

“Lúc tôi kiểm tra thi thể của Lý Thực Trân,” Kiều Khải cầm tách trà lên nhưng không uống, anh ta đang cân nhắc lời mình sắp nói: “Tôi phát hiện ra một sự thật không hay cho lắm.”

“Là việc gì?” Võ Bưu thấy thái độ Kiều Khải khác thường nên càng thêm hiếu kỳ.

“Mặc dù cá nhân tôi cảm thấy chuyện này và việc điều tra phá án không có liên quan gì với nhau, nhưng nếu điều này được viết vào trong báo cáo khám nghiệm tử thi thì cục trưởng Lý có thể sẽ đọc được.”

“Cuối cùng là cậu muốn nói chuyện gì?”

“Theo kết quả khám nghiệm tử thi, màng trinh của Lý Thực Trân chỉ mới vừa bị phá. Nói cách khác, cô ta bị rách màng trinh lúc bị hung thủ cưỡng hiếp.”

“Thế thì đã sao?” Vừa thốt lên câu hỏi này Võ Bưu đã đột ngột im lặng.

“Nghe nói Lý Thực Trân lúc còn sống đã từng có bạn trai. Năm ngoái lúc cục cảnh sát tổ chức tiệc mừng năm mới, cô ta còn đi cùng với vị hôn phu tới đây dự tiệc.”

Không cần phải giải thích thêm, lúc này đến cả đũa ngọc đều hiểu rõ.

Không ai tin được một người phụ nữ gần ba mươi tuổi đã có vài người bạn trai lại là một xử nữ thủ thân như ngọc.

Cô ta chắc chắn có nguyên nhân sâu xa nào đó.

“Tôi hiểu rồi!” Lục Tiểu Đường đột nhiên hiểu ra.

Thấy Võ Bưu và Kiều Khai đều nhìn mình, cô vội giải thích: “Hôm qua tôi đã đến căn hộ của Lý Thục Trân để lục soát.”

“Cô không có lệnh khám xét đúng không?” Võ Bưu lườm cô.

Lục Tiểu Đường le lưỡi rồi nhún vai nói tiếp: “Hai người không ngờ được đâu, chị ta và một người bạn từ thời trung học sống cùng nhau.”

“Chuyện bình thường thôi.”

“Nhưng người đó cũng là phụ nữ.”

Lần này Võ Bưu không nói thêm gì.

“Tôi nên viết vào báo cáo như thế nào đây? Nói thẳng tình hình thực tế à?” Kiều Khai hỏi.

Võ Bưu chép miệng. “Tôi thấy nếu điều này không có liên quan đến vụ án thì không ghi vào cũng được.”

“Nhưng nghiêm túc mà nói, mỗi một chi tiết nhỏ do quá trình khám nghiệm tử thi đem lại đều có thể trở thành manh mối phá án.” Lục Tiểu Đường tư duy khá tích cực.

Võ Bưu nhìn cô, cơ thịt trên mặt khẽ nháy lên. “Nếu công bố chuyện này ra, chỉ cần người ta có một chút đầu óc đều sẽ hiểu được con gái của Cục trưởng là người đồng tính luyến ái.”

.....

Không lâu sau đó, thư mục có mặt mã mà Lục Tiểu Đường lấy được từ trong máy tính của Lý Thục Trân đã được nhân viên kỹ thuật phá giải. Bên trong là một loạt các video ghi hình. Lục Tiểu Đường tiện tay mở ra một video xem thử, vừa nhìn thoáng qua mặt cô đã đỏ đến tận mang tai.

Trong màn hình, hai cơ thể nữ nhân trần truồng đang quấn lấy nhau.

Một người trong đó là Lý Thục Trân, người còn lại là cô nhân viên quản lý thư viện tên Mạnh Khôn cô vừa gặp hôm qua.

Bây giờ Lục Tiểu Đường đã hiểu được vì sao lúc đó Mạnh Khôn lại không cho cô mở máy tính lên, rồi lại phát điên lao tới cướp USB trên tay cô.

Loại xì căng đan này mà truyền ra ngoài thì chị ta làm sao ngẩng mặt lên được nữa. Nếu là cô thì cô cũng sẽ làm y như vậy thôi.

Đề tài đồng tính luyến ái nữ được nhắc đến trong các bộ phim điện ảnh cũng không ít, nhưng ở ngoài đời lại gần như không thấy ai như vậy, cho dù thật sự có họ cũng không dám để người khác biết.

Lục Tiểu Đường không rõ hai người đó bắt đầu mối tình kỳ lạ này từ bao giờ, chẳng lẽ từ thời trung học đã yêu nhau rồi sao?

Lý Thục Trân chỉ phát sinh hành vi tình dục với Mạnh Khôn, mà Mạnh Khôn vì Lý Thục Trân lại cam tâm tình nguyện làm một nhân viên quản lý thư viện quên.

Mối quan hệ giữa hai người đó rốt cuộc là gì?

Bọn họ làm cách nào để nguy trang bản thân và hoà mình vào trong xã hội?

Những con người bị xã hội khinh thường này lại có thể vì tình yêu mà giữ vẹn chữ trinh, còn những cặp tình nhân bình thường khác liệu có mấy ai làm được?

Hai ngày sau, Lục Tiểu Đường ngồi trong góc phòng đọc báo buổi chiều, chợt thấy trên trang nhất có một tin tức — tại khu dân cư Nghệ Thủy có một người vừa nhảy lầu, xương đã vỡ nát, hiện tại đang nằm trong phòng cấp cứu.

Đọc thấy tên của người đó, Lục Tiểu Đường bản thân cả người, tự đáy lòng cô dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Đó là một loại cảm giác tội lỗi vô cùng sâu đậm

Thứ cảm giác quen thuộc này lại trở về với cô rồi.

.....

Thứ Năm, ngày 18 tháng 8, lúc 13 giờ 35 phút.

Tại phòng hội nghị đa chức năng của cục cảnh sát.

Báo cáo khám nghiệm tử thi của Kiều Khai đã hoàn thành. Lúc đầu vốn định ngày mai mới tổ chức hội nghị thành lập tổ chuyên án điều tra, nhưng do cục trưởng Lý thúc giục quá nên buổi hội nghị được dời sang đầu giờ chiều ngày hôm nay.

Người của đội cảnh sát hình sự và tổ trọng án đều có mặt đầy đủ, ngay cả Mộ Dung Vũ Xuyên và Seto Minako là hai người phát hiện án cũng được gọi đến tham dự.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Chương 39: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (4)

Rõ ràng các vị lãnh đạo trong Cục rất coi trọng vụ án này.

Hội nghị do đội trưởng Võ Bưu của đội cảnh sát hình sự chủ trì. Cục trưởng Lý Phong ngồi ở hàng sau cùng trong phòng hội nghị.

Kiều Khải ngồi ở hàng thứ nhất, trong tay cầm một tập tài liệu, Minako ngồi ngay cạnh anh ta.

Võ Bưu tăng hắng một tiếng. Viên cảnh sát cuối cùng trong đội tiến vào phòng hội nghị, trên tay ôm một chồng tài liệu bước tới đặt ở trước mặt ông. Võ Bưu gạt đầu, chờ viên cảnh sát ngồi xuống rồi mới bắt đầu cất tiếng.

“Hôm nay tôi triệu tập mọi người đến đây là để tổ chức một cuộc họp ngắn, đề tài thảo luận là vụ án nghiêm trọng vừa mới phát sinh hôm thứ Ba vừa rồi. Trước khi hội nghị chính thức bắt đầu, tôi phải dặn dò mọi người một điều. Tất cả những điều các anh chị được nghe ngày hôm nay, trong căn phòng này, đều là thông tin cơ mật của cục cảnh sát. Bất kỳ một tin tức nào bị tiết lộ ra ngoài đều có thể gây trở ngại cho quá trình điều tra phá án, cũng như sẽ tạo ra ảnh hưởng xấu trong xã hội.”

Ông ta cầm chồng tài liệu trên bàn lên đưa cho cảnh sát Tào Thanh ngồi ngay hàng đầu, bảo cậu ta phát cho mọi người. Sau khi Tào Thanh phát xong, ông ta lại tiếp tục nói: “Tôi nghĩ mọi người đều đã nghe nói tới vụ án giảng viên Lý Thực Trân của Học viện Phát thanh bị người ta sát hại tại cửa tiệm McDonald.”

Có người gạt đầu, có người lật nhanh tập tài liệu trong tay rồi ngẩng đầu nhìn Võ Bưu.

“Trước khi bị sát hại, nạn nhân đã bị hung thủ cưỡng hiếp.”

Nhiệt độ trong phòng chợt tăng lên. Có người tỏ ra bất an đôi tư thế ngồi. Loại tội phạm có liên quan đến tình dục luôn là một đề tài tế nhị.

Võ Bưu lại lấy một xấp tài liệu đưa cho Tào Thanh phân phát. “Đây là danh sách những người nằm trong diện tình nghi. Sáng nay tôi và cảnh sát Lục đã thông qua mạng lưới cảnh sát để chọn lọc ra những người này. Bọn họ là người có tiền án phạm tội từng bị lập hồ sơ ở cục cảnh sát, những tên này đều có tiền sử tấn công phụ nữ. Cũng có những người là bệnh nhân điều trị bệnh liệt dương tại các bệnh viện.

Tuy nhiên tôi cũng muốn thông báo một chút, bởi vì vừa rồi liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng nên tổ trọng án chúng ta phải chia ra làm hai. Tôi và các vị lãnh đạo đã quyết định, vụ án đặc biệt nghiêm trọng xảy ra ngày 16/8 sẽ do cảnh sát Lục Tiểu Đường phụ trách, các tổ viên trong nhóm sẽ bao gồm Tào Thanh, Phạm Hiểu Bằng và Thẩm Đào. Các thành viên còn lại sẽ theo tôi phá vụ án nữ sinh trung học bị giết ngày 12/8, đồng thời hỗ trợ điều tra vụ án của cảnh sát Lục khi cần.”

Lục Tiểu Đường đứng thẳng người, sống lưng tạo thành một đường thẳng tắp. Dù đây là chuyện đã nằm trong dự liệu nhưng cô vẫn cảm thấy áp lực lớn vô cùng. Cô nghe thấy tiếng cục trưởng Lý ngồi ở hàng cuối cùng ho nhẹ một tiếng.

“Một lát nữa bác sĩ Kiêu sẽ phân tích cận kề tình tiết vụ án cho các anh chị.” Võ Bưu ngừng lại một chút rồi nói tiếp. “Trước tiên tôi sẽ phát biểu quan điểm cá nhân của mình. Thông qua chứng cứ để lại tại hiện trường, hung thủ là một người đàn ông cường tráng có tư duy tỉ mỉ và cẩn thận, làm việc vô cùng quyết đoán. Hắn có kiến thức khá tốt về y học.

Tôi nói không phải để rập khuôn cái nhìn của các anh chị mà là để cung cấp cho các anh chị một phương hướng để bắt đầu. Tôi còn muốn nhấn mạnh một điều, trong quá trình điều tra phá án, một khi phát hiện ra kẻ tình nghi, các anh chị phải lập tức báo cáo lên trên. Điện thoại của tôi và cảnh sát Lục đều mở 24/24, tôi không hy vọng bất kỳ một kẻ tình nghi nào may mắn lọt khỏi tầm lưới của cảnh sát chúng ta.

Suy xét đến tính cách tàn bạo vô cùng của tên hung thủ, các anh chị tuyệt đối không được hành động một mình. Tôi không muốn bất kỳ một vị nào đang ngồi đây trong lúc hồ đồ đem đầu mình cho người ta chặt.”

Võ Bưu và Kiêu Khải nhìn nhau một thoáng, ông ta lại hỏi: “Có ai còn câu hỏi gì không?”

Mọi người đều im lặng không nói.

Võ Bưu kết thúc bài diễn văn: “Như vậy tiếp theo mời bác sĩ Kiêu.”

Kiều Khải đứng lên chuẩn bị thuyết trình, Võ Bưu đi vòng ra hàng sau cùng ngồi cạnh cục trưởng Lý Phong.

Kiều Khải kéo tấm màn trình chiếu xuống, bật máy chiếu lên, trên màn hình hiện lên một màn sáng hình vuông. Anh ta điều chỉnh góc độ máy chiếu cho cân bằng, Minako đứng bên cạnh mở tập tài liệu ra đặt các bức ảnh lên bàn theo thứ tự rồi ngoan ngoãn đứng cạnh Kiêu Khải.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn cô, trong lòng dâng lên đủ loại cảm xúc.

Kiều Khải gạt đầu với Tào Thanh đang ngồi bên cạnh cửa. Tào Thanh lập tức đứng lên tắt đèn.

Phòng hội nghị rơi vào trong bóng tối, tiếng máy chiếu đang chạy phát ra âm thanh “rò rø”, ánh sáng trên tấm màn trình chiếu hắt ra vô cùng chói mắt.

Kiều Khải cầm một tấm ảnh lên đặt vào khu vực quét ảnh của máy chiếu. “Ngày 16/8, cũng tức là ngày hôm kia, tầm một giờ chiều tôi đã có mặt ở hiện trường vụ án.”

Trên tấm màn chiếu hiện ra một hình ảnh rồi từ từ trở nên sắc nét rõ ràng —

Đó là tấm ảnh chụp Lý Thực Trân nằm loã thể trên mặt đất trong nhà vệ sinh, khắp nơi đều là vết máu.

Mọi người ngồi bên dưới xem đều phát ra âm thanh xao động, rõ ràng đây chẳng phải là một bức ảnh hiện trường bình thường họ vẫn thấy.

Ánh mắt Lục Tiểu Đường không tự chủ được nhìn về phía vết cắt hình chữ thập. Dù cho đã nhìn qua nhiều lần, cô vẫn cảm thấy da đầu tê dại như thể có một con côn trùng nào đó đang len lỏi bên dưới da mình. Cô không biết liệu những người khác khi nhìn thấy hình ảnh thi thể thê thảm đến mức này sẽ có cảm giác gì.

Hàng dưới cùng truyền đến một tiếng động lớn, ai cũng biết đó là âm thanh của cục trường Lý Phong, nhưng không ai có can đảm quay đầu lại nhìn ông. Một người cha tận mắt nhìn thấy hình ảnh thi thể đứa con gái bị hành hạ đến chết sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Trong đầu mỗi người đều hiện ra một thảm cảnh vô cùng thê lương —

Một cô gái bất lực ngồi trên bồn cầu, tên tội phạm cùng hung cực ác gior con dao lên, khắc từng vết dao lên người cô thành hình chữ thập thật lớn... Cô đau đến mức toàn thân đều run rẩy nhưng không có cách nào kêu cứu. Khi cô gái tê liệt nằm trên mặt đất, hung thủ nhân lúc cô còn chưa tắt thở, tháo thắt lưng lấy thứ dơ bẩn của hắn ra rồi tàn nhẫn đâm vào cơ thể cô... Sau khi đã thỏa mãn, hung thủ lại vung dao đâm một nhát thật mạnh vào điểm giao nhau của hình chữ thập ngay giữa lồng ngực cô, đâm xuyên qua động mạch, cứ thế tro mắt đứng nhìn cô chảy máu tới chết...

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (5)

“Người phát hiện thi thể đầu tiên là cô Seto Minako đây.” Kiều Khai đưa tay chỉ Minako đang ngồi bên cạnh. “Minako đã mô tả lại tình hình lúc đó, nạn nhân ngồi trên bồn cầu, tay chân duỗi ra thả ở hai bên hông, vết dao trên người cô hiện ra vô cùng rõ ràng.” Anh ta lại chỉ tay vào màn hình. “Lúc đó nạn nhân đang chảy máu rất nhiều.”

Lục Tiểu Đường hơi nghiêng người lên lên nhìn ra phía sau. Lý Phong ngồi đó như một tượng đá không hề nhúc nhích, sống lưng ông thẳng tắp tựa vào tường. Cô tưởng như mình có thể nghe được cả tiếng còi lòng ông đang bị xé nát. Nếu là người thân của cô gặp phải chuyện như vậy, cô thật không tưởng tượng nổi mình phải làm cách nào để đối mặt với chuyện đã xảy ra.

Kiều Khai tiếp tục trình bày: “Lúc Minako phát hiện ra nạn nhân thì cô ta vẫn còn sống. Nhưng ngay sau đó nạn nhân bắt đầu bị co rút kịch liệt. Minako nói đã cố gắng cấp cứu cho nạn nhân nhưng cô ta đã chảy máu quá nhiều, sau vài phút bị sốc mất máu dẫn đến tử vong”

Anh ta lấy tấm ảnh ra rồi thay vào một tấm ảnh khác. Đó là ảnh đặc tả phần cổ của Lý Thục Trân.

“Trên má trái nạn nhân có vết sưng, có thể là do hung thủ đã tấn công nạn nhân lúc mới tiến vào buồng vệ sinh. Hung khí dùng để đâm nạn nhân là một con dao hai lưỡi vô cùng sắc bén, dài khoảng 12 cm, rộng 3 cm, không có rãnh dao. Tôi đã tra ra loại dao này trông tương tự như dao chiến đấu của đội thủy quân lục chiến. Hung thủ từng kẻ con dao này vào cổ nạn nhân, các vị có thể thấy rõ dấu tích rất nhỏ do lưỡi dao này lưu lại.”

Ngón tay anh ta chỉ vào một đường cong mờ hồ trên màn chiếu, ngay tại vị trí yết hầu của nạn nhân. “Vết dao này tuy không làm nạn nhân chảy máu nhưng đủ để lưu lại vết thương ngoài da trên cổ nạn nhân.” Ánh mắt anh ta quét qua từng người đang ngồi trong phòng hội nghị. “Tôi cho rằng, khi hung thủ cưỡng hiếp nạn nhân đã kẻ con dao này vào cổ nạn nhân để ngăn cô ta lớn tiếng cầu cứu.”

Anh ta tiếp tục thay một tấm ảnh khác. “Trên đầu vai bên trái của nạn nhân có một vết cắn không sâu.”

Hình ảnh đặc tả bờ vai của nạn nhân xuất hiện trên màn chiếu.

“Vết cắn là một loại dấu hiệu thường xuất hiện khi bị cưỡng hiếp. Vết cắn của tên hung thủ này cũng khá rõ ràng, nhưng dấu răng hắn để lại không có điểm nào đặc biệt.”

Anh ta quay sang nhìn Lục Tiểu Đường. “Tôi sẽ lấy mẫu nước bọt trên dấu răng đưa cho đội cảnh sát hình sự của tỉnh, nhờ bọn họ đối chiếu với dữ liệu tội phạm trên máy tính xem có trùng khớp với tên nào không. Nếu có thì xem như chúng ta gặp may.

Nhưng mà tôi cũng phải nói trước, loại giám định kiểu này vừa phiền phức vừa khó khăn, các yêu cầu giám định hiện tại đang chòng chành như núi ở khoa giám định trên tỉnh, chưa chắc gì họ sẽ chịu làm sớm cho chúng ta. Cho nên theo tôi thấy, chứng cứ về dấu răng của hung thủ chỉ thích hợp để dùng làm vật chứng khởi tố sau khi ta đã bắt được hắn.”

Tấm ảnh tiếp theo đặc tả phần đùi của nạn nhân.

“Các vị có thể thấy vết trầy nằm ở mặt trong đùi nạn nhân. Khi cô ta bị hung thủ rạch hai đường trước ngực, đùi cô ta kẹp chặt vào mép bồn cầu, do ma sát tạo thành dấu vết này.”

Tiếp theo là tấm ảnh đặc tả phần mông.

“Mông nạn nhân xuất hiện những vết sưng tím rải rác. Điều này cũng chứng minh lúc nạn nhân ngồi trên bồn cầu có cố gắng gượng gượng.”

“Phần eo của nạn nhân,” Kiều Khai lại đổi một tấm ảnh khác, “cũng có vết bầm. Nạn nhân bị gãy hai đầu móng tay, trên tấm vách ngăn có vết cào. Tổng hợp lại có thể suy ra rằng, trong lúc giãy giụa nạn nhân từ trên bồn cầu té sấp xuống đất.”

Tấm ảnh tiếp theo...

“Đây là ảnh đặc tả vết dao trên người nạn nhân.” Kiều Khai vẫn bình tĩnh giải thích. “Nhát dao thứ nhất chạy từ giữa xương quai xanh kéo thẳng xuống vuông góc với xương mu. Nhát dao thứ hai nằm ngang, chạy từ bên dưới ngực trái sang bên dưới ngực phải.”

Kiều Khai dừng lại một chút rồi tiếp tục. “Căn cứ vào độ nông sâu của nhát dao thứ hai, vết thương bên trái nông hơn, vết thương bên phải sâu hơn. Có thể suy ra rằng hung thủ cầm dao tay phải. Cho nên kẻ bị tình nghi là một người thuận tay phải.”

Trên màn chiếu xuất hiện tám ảnh đặc tả bộ ngực của Lý Thục Trân.

Kiều Khải cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Lục Tiểu Đường cũng vậy.

Hình ảnh trên màn chiếu được phóng to lên.

Vết cắt bên dưới ngực trông như một cái miệng đầy máu đang há ra khiến người ta ghê sợ đến choáng váng.

Lục Tiểu Đường nhìn thấy vết thương này lại một lần nữa cảm thấy buồn nôn. Cô chỉ hy vọng một điều, người phụ nữ đáng thương này đang bị hôn mê khi tên sát nhân rạch mấy nhát dao lên người chị ta.

Cô nhìn sang Mộ Dung Vũ Xuyên, chẳng biết tại sao lúc này hần lại vô cùng im lặng, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm lên màn hình chiếu tựa như đang thất thần nghĩ đến chuyện gì khác.

Kiều Khải trình bày: “Đây là nhát dao thứ ba, cũng là nhát cuối cùng. Nhát dao này xuyên qua phần mũi ức của nạn nhân đâm đến tận cột sống. Chính vì nhát dao này mà phổi nạn nhân bị rách dẫn tới chảy máu cấp tính.”

“Có thể bật đèn lên rồi.” Anh ta nói với Tào Thanh đang ngồi cạnh cửa ra vào.

Căn phòng hội nghị lại trở nên sáng sủa, mọi người chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột nên đều nheo nheo mắt. Seto Minako giúp Kiều Khải thu thập lại các bức ảnh rồi cất vào tập tài liệu. Kiều Khải mỉm cười ôn hoà nhìn cô.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (6)

Chương này mình xin gửi tặng bạn @toduonglongst, cảm ơn bạn đã đẩy kim phiếu cho truyện ạ. ^^

Kiều Khải tiếp tục thuyết trình với các cảnh sát đang ngồi nghe bên dưới. “Trong quá trình cưỡng hiếp, hung thủ có sử dụng bao cao su để không lưu lại tinh dịch trong cơ thể nạn nhân. Tôi đã chụp ảnh hồng ngoại để tìm kiếm vết tích nhưng không tìm được bất cứ tinh dịch hay dịch thể nào trong âm đ*o và trực tràng nạn nhân cả. Vết máu xuất hiện ở hiện trường vụ án toàn bộ đều thuộc về nạn nhân.”

Cuối cùng anh ta đưa ra kết luận. “Hung thủ là nam, khoảng 25 đến 40 tuổi, cao từ 1m8 đến 1m9, ít nhất đã tốt nghiệp trung học phổ thông, có đầy đủ kiến thức về y học thường thức, thân thể cường tráng, tố chất tâm lý rất tốt. Nhiều khả năng hần đã từng đi lính. Hần sống ở khu vực gần Học viện Phát thanh, hoặc làm việc ở gần đó. Thích mặc quần áo đơn giản.”

“Mong là những đặc điểm trên có thể giúp đỡ các vị trong quá trình tra tìm hung thủ.” Kiều Khải nhìn quanh phòng hội nghị một vòng. “Ai còn vấn đề gì chưa rõ có thể hỏi tôi.”

Mọi người ngồi trong phòng đều lẳng lặng nhìn anh ta, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư suy nghĩ, dường như họ đang căn cứ vào bản mô tả đặc điểm hung thủ để tưởng tượng ra chân dung của hần.

“Tôi có câu hỏi.”

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Seto Minako khẽ nhàu mày nhìn hần.

Kiều Khải dường như đã sớm dự liệu được hần sẽ không ngồi yên, anh ta tỏ ra vô cùng bình tĩnh. “Mộ Dung Vũ Xuyên, cậu có câu hỏi gì?”

“Cảnh sát Lục Tiểu Đường đã đưa cho anh mảnh giấy lấy được từ trong cổ họng nạn nhân. Không biết anh có cách nhìn như thế nào về nội dung ghi trên đó?”

“Thì ra là chuyện này.” Kiều Khải đẩy gọng kính mắt. “Tôi đã kiểm tra tỉ mỉ mảnh giấy, ngoại trừ dòng chữ được in bên trên thì không có vết mờ hời, vết máu hay dấu vân tay nào cả. Những dòng chữ đó được trích từ trong bản Kinh Thánh của Cơ Đốc giáo.”

Anh ta vừa nói vừa lấy ra một túi zip trong tập tài liệu. Bên trong chính là tờ giấy Mộ Dung Vũ Xuyên vừa nói tới. Sau khi đọc to lên hàng chữ in trên đó, anh ta giải thích với mọi người: “Là một pháp y, tôi coi trọng số liệu khoa học và những suy luận chặt chẽ hơn. Mảnh giấy này chẳng mang lại được chứng cứ hữu dụng nào ngoài những dòng chữ vô nghĩa. Cho nên tôi không nhắc đến nó trong buổi họp này vì không muốn làm ảnh hưởng đến mạch suy luận của các vị đang ngồi ở đây.”

“Tôi thì lại cho rằng, chi cần là thứ liên quan đến thì thì đều là vật hữu dụng, vấn đề nằm ở chỗ anh có thể cho chúng nó một lời giải thích hợp lý hay không thôi.” Mộ Dung Vũ Xuyên đối đầu với anh ta không chút khoan nhượng.

“Ồ, nếu cậu đã nói như vậy thì tôi cũng muốn nghe thử xem ý kiến của cậu về mảnh giấy này là gì.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nói: “Nội dung trên mảnh giấy được lấy từ phần ‘Khai huyền’ trong Kinh Thánh, tôi nghĩ anh cũng biết điều này.”

“Đúng vậy, tôi có biết.” Kiều Khai gạt đầu.

“Dựa trên nội dung của phần Kinh Thánh này, rồi so sánh với vết dao trên thi thể nạn nhân, có phải sẽ khiến chúng ta nghĩ đến...”

Kiều Khai hơi chán chừ một chút rồi nói: “Ý cậu là hai nhát dao hình chữ thập này tạo thành một cái hình vẽ? Chẳng lẽ là hình thập tự giá trong đạo Thiên Chúa?”

Mộ Dung Vũ Xuyên im lặng không nói. Im lặng đôi khi cũng là một cách để biểu thị sự đồng ý.

Những người đang ngồi trong phòng hội nghị đều xôn xao một trận, chỉ có Lục Tiểu Đường vẫn giữ được bình tĩnh.

“Thập tự giá? Ha ha ha.” Võ Buru ngồi hàng sau cùng bỗng nhiên cất tiếng. “Lúc trước không phải chính cậu đã nói hung thủ làm vậy là để đảm bảo đảm đúng vào vị trí mũi ực và xuyên qua động mạch của nạn nhân sao?”

“Bây giờ tôi cũng đâu có phủ nhận chuyện đó. Giữa hai chuyện này vốn không hề có mâu thuẫn gì cả. Chỉ là,” Mộ Dung Vũ Xuyên trả lời, “hiện tại tôi đã hiểu sâu hơn về vụ án và tên hung thủ này. Tôi không tin chữ thập trên người nạn nhân và mảnh giấy ghi nội dung Kinh Thánh bị nhét vào yết hầu nạn nhân lại chỉ là trùng hợp. Hung thủ đã mạo hiểm đến như vậy, lên kế hoạch chu đáo đến mức này, mỗi một việc hắn làm chắc chắn đều có ý định riêng của hắn. Vì thế tôi cho rằng hung thủ là một tín đồ cuồng nhiệt của Cơ Đốc giáo.”

Những người khác lại rì rầm xôn xao.

“Chỉ dựa vào một cái giả thiết không có cơ sở mà cậu đã dám đưa ra một kết luận như vậy à?” Kiều Khai chất vấn.

“Chỉ cần đó là một giả thiết hợp lý thì cũng có thể trở thành manh mối để phá án. Trước đây lúc anh còn là pháp y thực tập làm việc với Giáo sư Trần, ông ấy không có nói với anh điều này sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi lại.

Gương mặt luôn bình tĩnh của Kiều Khai cuối cùng cũng biến sắc.

Võ Buru lập tức đứng lên, từ hàng ghế sau cùng bước tới. “Mộ Dung Vũ Xuyên, cậu đừng có quên thân phận của mình lúc này. Cậu chỉ là một nhân chứng phát hiện án đến đây để phối hợp với chúng tôi. Mong cậu đừng làm trở ngại quá trình điều tra phá án của chúng tôi nữa.”

Mộ Dung Vũ Xuyên trừng mắt nhìn Võ Buru, cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng.

“Tôi đồng ý với cách nhìn của Mộ Dung Vũ Xuyên.”

Giọng Lục Tiểu Đường tuy không lớn nhưng tất cả mọi người ngồi trong phòng đều nghe rất rõ ràng.

“Cô nói vậy là ý gì?” Gương mặt Võ Buru bỗng chốc đanh lại.

“Đội trưởng Võ xin đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ đang nói chuyện công việc thôi. Hiện tại bất cứ ai có thể giúp ích cho quá trình tra án của chúng ta đều nên được coi trọng.”

“Chẳng lẽ cô cho rằng người của chúng ta không đủ khả năng phá vụ án này hay sao?”

“Đội trưởng Võ, tôi cho rằng vấn đề quan trọng nhất lúc này không phải là người của chúng ta phá án hay người ngoài phá án, mà là chúng ta đang phải đối mặt với một tên tội phạm vừa hung tàn vừa tinh táo. Tôi không cho là hắn sẽ dừng tay ở đây đâu. Chúng ta nhất định phải bắt được hắn trước khi bộ thi thể thứ hai xuất hiện!”

Lục Tiểu Đường tỏ ra không hề yếu thế khiến Võ Buru vô cùng khó chịu.

Cục trưởng Lý Phong không thể không lên tiếng: “Mọi người đều là đồng nghiệp làm việc với nhau, đều có chung mục đích là nhanh chóng bắt được hung thủ, có gì lại vì chút chuyện nhỏ này mà cứ tranh chấp mãi không thôi.”

Nói xong ông ta lại quay sang bảo Mộ Dung Vũ Xuyên: “Cậu sinh viên này, nếu cậu đã tự tin với những suy luận của mình như vậy, sao cậu không nói hết ra ở đây để mọi người cùng tham khảo và xem xét?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (7)

Chương này mình xin gửi tặng bạn @toduonglongst, cảm ơn bạn đã đẩy kim phiếu cho truyện ạ. ^^

“Nếu đã như vậy,” Mộ Dung Vũ Xuyên chậm chậm đứng lên, “Tôi sẽ nói một chút về cách nhìn của mình. Tuy tôi đánh giá cao các phân tích của bác sĩ Kiều, nhưng có nhiều điểm tôi cảm thấy anh ấy phân tích chưa chính xác lắm.”

Cho dù tính cách Kiều Khai có trầm ổn đến mấy cũng không thể nào nhịn được nữa, anh ta tức giận nói với Mộ Dung Vũ Xuyên: “Nếu cậu vẫn định nói tới cái giả thiết về tôn giáo đó thì không cần nói nữa đâu, chúng tôi đều đã nghe rất rõ rồi!”

Mộ Dung Vũ Xuyên vốn không định gây chuyện với Kiều Khai, nhưng chẳng hiểu tại sao, chỉ cần nhìn thấy Minako như con chim nhỏ đứng nép vào bên cạnh anh ta, trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác ghen tuông mãnh liệt.

“Đương nhiên không phải.” Hần nhếch môi cười với Kiều Khải một nụ cười cực kỳ xấu xí. “Trước tiên tôi chỉ muốn hỏi pháp y Kiều một vấn đề.”

Kiều Khải giật mình. “Chuyện gì?”

“Có phải anh cho rằng trước khi gây án hung thủ đã lên kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận?”

“Đúng vậy.”

“Hay nói cách khác, hung thủ ngay từ đầu đã xác định mục tiêu của hắn là Lý Thục Trân?”

“Phải.”

“Như vậy anh giải thích thế nào về việc hung thủ có thể dự liệu được Lý Thục Trân sẽ bước vào nhà vệ sinh?”

Câu hỏi của Mộ Dung Vũ Xuyên khiến Kiều Khải ngẩn người ra suy nghĩ.

Không chỉ có Kiều Khải, tất cả mọi người có mặt trong phòng hội nghị đều đang suy nghĩ tìm câu trả lời. Đây là một vấn đề mấu chốt đã bị mọi người bỏ quên.

Phòng hội nghị yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng đồng hồ treo tường “tích tắc tích tắc” liên tục, thậm chí nghe được cả tiếng thở của từng người.

Lát sau, một pháp y tài năng như Kiều Khải cũng phải lắp bắp: “Nói như vậy, hung thủ... hung thủ không phải nhắm vào Lý Thục Trân mà là lựa chọn mục tiêu giết người một cách ngẫu nhiên.”

Mộ Dung Vũ Xuyên ác độc cười. “Nếu vậy thì tại sao hung thủ phải chọn tiệm ăn McDonald làm nơi gây án chứ? Vì thực ra đối với một tên sát nhân, nơi đây tuyệt đối không phải là một khu vực sẵn sẵn lý tưởng. Hắn lên vào tiệm theo lối cửa sổ nhà vệ sinh nam vào giữa trưa, băng qua hành lang bước vào nhà vệ sinh nữ rồi mai phục ở đó. Một khi bị phát hiện hắn rất khó có thể chạy thoát, hơn nữa còn phải ẩn nấp trong nhà vệ sinh nữ không biết bao lâu, lỡ như người bước vào là một phụ nữ rắn chắc khoẻ mạnh hoặc có sức chiến đấu mạnh mẽ thì sao?” Hắn đưa mắt nhìn về phía Lục Tiểu Đường rồi nói tiếp. “Như vậy thì hắn không những không thực hiện được âm mưu mà còn sẽ bị bắt tại trận. Các vị thử suy nghĩ xem, một tên tội phạm hành động cẩn mật có thể nào làm ra loại hành vi ngu ngốc như vậy không?”

Kiều Khải há miệng nhưng nói chẳng ra lời. Mộ Dung Vũ Xuyên lúc này mới cảm nhận được khoái cảm của sự trả thù.

“Cậu có thể giải thích được không?” Lục Tiểu Đường không nhịn được bèn hỏi.

“Được chứ.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Trước khi giải thích chuyện này, tôi sẽ phổ cập cho mọi người một tri thức hoá học mới.”

Hắn móc trong túi ra một tờ giấy in đầy chữ. “Tôi đã lấy mẫu máu và nước tiểu của nạn nhân gửi lên Viện nghiên cứu Y học của tỉnh nhờ họ kiểm tra. Sáng nay họ đã gửi lại cho tôi bản báo cáo kết quả phân tích.”

Hắn đọc to nội dung ghi trên giấy: “Trong máu và nước tiểu của nạn nhân có Hyoscyanin, hợp chất racemic Hyoscyamin và Atropin. Đây là các thành phần chủ yếu có trong Benladon.”

Tất cả mọi người đều lắng nghe lời hắn nói đến quên cả thở.

“Điều này nói rõ trước khi nạn nhân chết không lâu đã dùng Benladon quá liều.”

“Benla—don?! Là cái gì vậy?” Viên cảnh sát mập mạp Phạm Hiểu Bằng lấy chiếc nón cảnh sát xuống rồi gãi gãi cái đầu tròn vo.

“Tôi quên mang theo ảnh chụp cho các vị xem rồi. Benladon là một loại cây thân mềm có chứa độc tính. Lá cây mọc thành từng cặp, một lá to một lá nhỏ. Cây thường ra hoa vào mùa hè, trái cây khi chín sẽ biến thành màu tím đen. Cây thường được trồng ở các vùng Châu Âu và Tây Á. Hiện tại cây này đã được trồng khắp nơi trên đất Trung Quốc. Lá và rễ cây được dùng làm thuốc kháng cholinergic, có tác dụng ức chế xung thần kinh, làm giãn đồng tử mắt, xoa dịu các cơn co thắt ở bàng quang, thường dùng trong việc trị liệu các cơn đau bụng và các vết loét ở đường tiêu hoá...”

Võ Bưu không kiên nhẫn hỏi: “Những điều này và vụ án thì có liên quan gì đến nhau?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (8)

“Tôi đang giải thích đây.” Mộ Dung Vũ Xuyên khinh thường liếc mắt. “Khi cơ thể con người hấp thu Benladon quá liều có thể khiến xung thần kinh của hệ thần kinh phó giao cảm bị ức chế dẫn đến ngưng hoạt động. Hôm trước lúc bác sĩ Kiều làm khám nghiệm tử thi tôi đã phát hiện đồng tử mắt nạn nhân giãn nở một cách khác thường, phổi cũng bị sưng lên, thân nhiệt nạn nhân nằm trong phòng lạnh mà vẫn còn rất ấm. Lúc đó phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đến việc máu của chị ta có vấn đề. Mà những điều này đều là triệu chứng lâm sàng của việc dùng Benladon quá liều. Benladon có thể được dùng làm thuốc, nhưng nó cũng là một chất độc hại vì có thể khiến con người sinh ra ảo giác.”

“Ý cậu là hung thủ đã cho nạn nhân dùng chất này?” Lục Tiểu Đường nói xen vào. “Có khi nào chị ta bình thường vẫn có thói quen dùng loại thuốc này không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên suy nghĩ về vấn đề này. “Lý Thục Trân là giảng viên Học viện Phát thanh, là tầng lớp trí thức cao cấp. Cho dù chị ta có thói quen dùng thuốc cũng nhất định sẽ tìm hiểu kỹ về các đặc tính của loại thuốc này. Đầu tiên, Benladon là loại chất rất dễ bay hơi, chị ta sẽ không mang nó đến quán ăn. Hơn nữa, Benladon còn là chất tạo ảo giác vô

cùng mạnh mẽ, nó có tác dụng phụ rất lớn ảnh hưởng đến chức năng của hệ tim mạch, hệ hô hấp và hệ tuần hoàn.”

“Hình như tôi đã từng thấy loại cây này ở vùng nông thôn ngoại thành thì phải.” Viên cảnh sát tên Đỗ Phi chợt lên tiếng.

“Đúng vậy, loại cây này rất dễ sinh trưởng, nhìn từ bên ngoài trông nó rất bình thường chẳng có gì đặc biệt, rất dễ bị nhìn nhầm thành cỏ dại thông thường.” Mộ Dung Vũ Xuyên xem lại tư liệu trên tay. “Phương pháp gia công loại cây này cũng rất dễ dàng, đây chính là mấu chốt của vấn đề. Phương pháp phổ biến nhất chính là ngâm mầm cây Benladon vào trong nước nóng.”

Lục Tiểu Đường chợt nhớ ra. “Trưa hôm đó lúc ở trong tiệm ăn, Lý Thục Trân có gọi một ly trà nóng. Cậu có cho là mầm cây Benladon đã bị bỏ vào trong ly trà đó không?”

“Chúng ta có thể tạm thời đưa ra giả thiết như vậy.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Benladon có thể phát huy công dụng trong một khoảng thời gian rất ngắn. Tuy rằng tài liệu trong tay tôi lúc này còn rất hạn chế, chưa biết rõ hết các tác dụng phụ của Benladon, nhưng ít nhất chúng ta đã có thể lường tượng ra được sau khi Lý Thục Trân uống ly trà có chứa Benladon, chỉ vài phút sau huyết áp chị ta đã bắt đầu tăng cao, tim đập nhanh, miệng đắng lưỡi khô, tâm trạng căng thẳng và bất an vô cùng. Lúc đó tôi còn nhớ rõ ràng, chị ta đã từng nói trong phòng ăn hơi nóng nên muốn vào nhà vệ sinh.” Vừa nói hần vừa nhìn Minako.

Lúc đó chỉ có Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako có mặt ở đó. “Đúng là lúc đó em có nghe chị ấy nói như vậy.” Minako cũng gật đầu.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại tiếp tục: “Lúc này phản ứng tự nhiên của chị ta là đi vào nhà vệ sinh soi gương xem mình có bị làm sao không. Nếu là tôi thì tôi cũng sẽ làm y như vậy. Đáng tiếc, hung thủ đã nấp sẵn trong đó chờ đợi chị ta.”

Phạm Hiểu Bằng quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Đường: “Xem ra chúng ta phải đến tiệm McDonald đó điều tra rồi, phải không tổ trưởng?”

Lục Tiểu Đường nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó: “Tôi nhớ lúc đó người bưng đồ uống đến cho chúng tôi là người chủ tiệm.”

“Tôi lại không cho rằng hần ta có khả năng gây án.” Một viên cảnh sát lớn tuổi tên Thẩm Đào cũng góp lời. “Ngay hôm xảy ra vụ án tôi đã đến cửa tiệm đó để ghi biên bản sự việc nên đã nói chuyện với hần một lúc lâu. Hần ta tên là Trương Vĩnh Hải, hai vợ chồng hần đã kinh doanh tiệm ăn đó được mười năm, bọn họ có một đứa con trai đang học tiểu học ở trường Đồng Dân gần đó. Hần cũng sống rất hoà đồng với hàng xóm chung quanh. Một người đàn ông có gia đình và sự nghiệp ổn định như vậy không có lý do gì để làm ra loại hành vi nguy hiểm như thế.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Cuộc tranh đấu giữa các pháp y (9)

“Tôi nhớ hôm vụ án xảy ra, số nhân viên có mặt tại tiệm ăn bao gồm cả chủ tiệm cũng chỉ có ba người.” Lục Tiểu Đường nhắm lại.

“Đúng vậy, hai người còn lại là nhân viên phục vụ. Một người là nữ tên Tạ Lan, một người là nam tên Hầu Phú Quý, là dân lao động nhập cư đến từ vùng Hà Nam.” Thẩm Đào nói.

Mọi người bắt đầu thì thầm với nhau, không biết là ai đã nói: “Nói không chừng hung thủ chính là tên lao động nhập cư đó.”

Lời này vừa thốt ra, bầu không khí trong phòng hội nghị đột nhiên trở nên vô cùng im ắng. Lục Tiểu Đường đọc được suy nghĩ trong mắt rất nhiều cảnh sát — những kẻ phạm tội thường là người dân lao động nhập cư.

Thẩm Đào có vẻ còn muốn nói gì đó nhưng Lục Tiểu Đường đã xua tay ra hiệu cho ông ta ngừng lại. Cô đứng lên nói với ba vị cảnh sát vừa được phân công vào tổ điều tra của mình: “Điều chúng ta cần làm bây giờ không phải là ngồi ở đây nghị luận về tính tiết vụ án. Cho dù hiện tại chưa có một đầu mối xác thực nào nhưng bắt tay vào hành động thì vẫn tốt hơn là ngồi một chỗ rất nhiều. Các anh hãy dựa theo danh sách nghi phạm để xác nhận danh tính mỗi người trên đó. Đừng quên điều tra nơi công tác của Lý Thục Trân, và đương nhiên phải kiểm tra kỹ nguồn gốc ly trà của chị ta. Nhiệm vụ rất nặng nề, các anh phải chịu vất vả rồi.”

Cô ngừng lại một chút rồi nói với cục trưởng Lý Phong: “Cục trưởng, tôi có một thỉnh cầu, xin hãy cho phép Mộ Dung Vũ Xuyên được gia nhập tổ chuyên án của tôi.”

Câu nói này của Lục Tiểu Đường khiến rất nhiều người thay đổi sắc mặt.

Võ Bưu là người đầu tiên lên tiếng phản đối: “Cậu ta thậm chí còn chẳng phải là cảnh sát, có tư cách gì mà đòi tham gia phá án?”

Kiều Khải tuy không nói gì nhưng vẻ mặt rất khó coi.

Lục Tiểu Đường vẫn ôn hoà nhã nhặn nói với Lý Phong: “Rõ ràng số lượng pháp y trong cục cảnh sát chúng ta không đủ. Hiện tại pháp y Kiều còn phải xử lý một vụ án khác, tổ của tôi cần một thành viên bổ sung.”

“Như vậy cũng không thể phá hỏng nguyên tắc làm việc của chúng ta được!” Võ Bưu nghiêm mặt.

Lục Tiểu Đường vẫn không nhìn Võ Bưu, chỉ nhìn chằm chằm Lý Phong. Chỉ cần ông gật đầu đồng ý thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Lý Phong không tỏ thái độ ngay mà suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cô đã chỉ định đích danh cậu ta, chứng tỏ cô rất tin tưởng vào sự lựa chọn của mình có phải không?”

“Cậu ta là sinh viên hệ thạc sỹ duy nhất do giáo sư Trần Minh Hiền tự mình đào tạo. Tôi nghĩ người vô cùng cố chấp như giáo sư Trần hẳn là cũng có lý do của mình.”

Những lời này rõ ràng đã mang đến tác dụng không nhỏ.

“Thì ra là học sinh của lão Trần.” Lý Phong một lần nữa đánh giá lại Mộ Dung Vũ Xuyên.

Mộ Dung Vũ Xuyên thật sự không ngờ lão già thích xem truyện tranh kia lại có tiếng nói trong cục cảnh sát đến thế. Thế giới này đúng là chẳng có tí lý lẽ nào mà.

“Vụ án này do cô phụ trách, vậy chuyện nhân viên tổ cũng sẽ do cô tự quyết định.” Lý Phong tuy không nói thẳng ra nhưng chẳng khác nào đã tán thành.

Lục Tiểu Đường nháy mắt với Mộ Dung Vũ Xuyên.

Sắc mặt Kiều Khai vô cùng khó coi.

Gương mặt Võ Bưu cũng chẳng khá hơn là bao.

Sau khi hội nghị kết thúc, Mộ Dung Vũ Xuyên đi ngang qua chỗ Minako, cô ngừng đầu lên hờ hững nhìn hần. Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không biết có nên bắt chuyện với cô hay không.

“Minako...” Cuối cùng hần cũng cất tiếng, vừa gãi đầu vừa nghĩ xem nên nói gì để xoa dịu lại mối quan hệ giữa hai người.

Minako lại trở nên khách khí như lúc hai người mới quen nhau: “Đàn anh đúng là người rất có năng lực, em rất kính phục anh.”

Mộ Dung Vũ Xuyên sững sốt. Không phải là cô đang giận hần sao, đột nhiên lại khen ngợi hần như vậy?

Minako tiếp tục nói hết sức bình thản: “Nhưng em cũng phát hiện ra đàn anh là một người rất cay nghiệt. Em nhớ người Trung Quốc có câu ngạn ngữ “một sự nhịn là chín sự lành”, mong đàn anh hãy suy xét lại.” Nói xong cô lễ phép khom người với hần rồi bước ra ngoài.

Mộ Dung Vũ Xuyên tức giận đứng như trời trồng. Đệt! Con gái Nhật Bản đều nói chuyện làm người khác phải ghen hống như vậy sao? Hần không biết làm gì khác hơn là đứng nhìn theo bóng dáng cô đi ngày càng xa.

- -----

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Dân lao động nhập cư (1)

Chương này mình xin gửi tặng bạn @thangit, cảm ơn bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

Trên đường đến tiệm ăn McDonald, Thẩm Đào nói với Lục Tiểu Đường: “Từ đầu tôi đã nghi ngờ người lao động nhập cư tên Hầu Phú Quý đó rồi.”

“Tại sao vậy?”

“Tôi đã điều tra bối cảnh gia đình gã. Gã từng bị đồn cảnh sát bắt giam vì tội đánh vợ, nếu không phải do sau đó vợ gã rút đơn kiện thì gã đã phải ăn com tù rồi.”

“Thật à?” Lục Tiểu Đường giật mình.

“Chứ còn gì nữa,” ông ta nói, “Tên khốn kiếp đó đánh vợ thương tích đầy mình, hình như còn cưỡng hiếp vợ nữa chứ.”

“Cưỡng hiếp?!”

“Hành vi cưỡng bức người khác phát sinh quan hệ tình dục với mình đều được xem là cưỡng hiếp, cho dù có kết hôn với nhau rồi cũng thế cả.”

“Đúng vậy.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào tiệm ăn McDonald. Cửa tiệm đang ở trạng thái ngừng kinh doanh.

Dãy cảnh giới màu vàng chùng xuống đất, bên trên có dấu giày ai đó đã đạp qua. Lục Tiểu Đường luôn cảm giác trong mũi mình còn ngửi thấy mùi tanh, không rõ trong tiệm còn chỗ nào chưa lau sạch vết máu.

Một người đàn ông chưa đến 40 tuổi có vóc người trung bình đang ngồi ủ rũ trong cửa tiệm, đôi mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa. Trông thấy hai vị cảnh sát đã ghé tiệm mấy ngày trước là Lục Tiểu Đường và Thẩm Đào, vẻ u sầu trên mặt anh ta càng đậm thêm.

“Chúng tôi còn một số câu hỏi muốn hỏi anh đây ông chủ Trương.” Lục Tiểu Đường nói. “Nếu mọi chuyện thuận lợi thì ngay ngày mai anh có thể buôn bán lại rồi.”

“Tôi sẽ không bán lại trong vòng một tuần.” Trương Vĩnh Hải thở dài. “Ai mà thêm tôi một quán ăn có người vừa mới chết kia chứ.”

“.....”

“Hai người muốn uống gì không? Uống trà hay mấy loại nước khác?” Trương Vĩnh Hải bước tới quầy thu ngân.

Cạnh quầy thu ngân là một tủ lạnh trưng bày các loại bia và thức uống, tiếp theo đó là một bàn trà. Trên bàn có một khay trà, ấm đun nước bằng điện, vài ly trà xếp thẳng hàng và

mấy túi trà lá.

“Cảm ơn anh, không cần đâu. Chúng tôi chỉ muốn hỏi anh vài vấn đề.” Lục Tiểu Đường từ chối.

Trương Vĩnh Hải rót ra hai ly trà đặt lên bàn. “Các vị tìm được kẻ tình nghi chưa?” Anh ta hỏi.

Lục Tiểu Đường không trả lời mà hỏi ngược lại: “Lý Thực Trân có phải thường xuyên đến đây ăn trưa không?”

Trương Vĩnh Hải tựa vào lưng ghế suy nghĩ rất nhanh rồi trả lời: “Cô ta thường đến quán lúc 12 giờ rưỡi, vì khi đó quán khá vắng vẻ. Tôi đoán là cô ta không thích nơi ồn ào.”

“Cô ta đến quán anh rất thường xuyên?”

“Trừ thứ Bảy và Chủ nhật ra thì ngày nào cũng đến.”

“.....”

“Có đôi khi cô ta và đồng nghiệp sẽ ghé quán vào buổi tối, hình như người đó là nhân viên quản lý thư viện ở Đại học Sư Phạm.”

Tìm Lục Tiểu Đường bỗng nhói lên một chút.

“Cô ta không thích nói chuyện, thường chỉ tới lui một mình, có vẻ hơi kiêu ngạo. Cũng phải thôi, dù sao người ta tuổi còn trẻ như vậy đã là giảng viên đại học rồi mà. Loại người còn chưa tốt nghiệp trung học cơ sở như tôi cũng chẳng có can đảm bắt chuyện với cô ta nữa là.”

“Bình thường cô ta hay ăn món gì?”

“Một phần hamburger gà và một ly trà. Đôi khi sẽ gọi bánh tart trứng và trà, chưa bao giờ cô ta gọi khoai tây chiên cá.”

“Lần nào ăn trưa cô ta cũng gọi một ly trà?” Lục Tiểu Đường truy hỏi.

“Đúng vậy, cô ta không thích uống Coca hay nước chanh, cũng rất ít khi uống bia, nhưng lại đặc biệt thích uống trà.”

“Là loại trà nào?”

Trương Vĩnh Hải đứng lên bước tới bàn trà, cầm một túi trà nhỏ đưa cho Lục Tiểu Đường. “Đây là trà Phổ Nhĩ tôi đặt ở một tiệm chuyên bán trà. Cô ta chỉ uống loại trà này thôi.”

“Những vị khách khác có uống loại trà này không?”

“Thật ra thì khách đến tiệm McDonald đều chỉ thích uống Coca thôi, đôi khi cũng có người uống nước chanh hoặc sữa tươi các loại, nhưng rất ít người uống trà. Hiếm hoi có người uống thì cũng chỉ uống trà xanh và hồng trà thôi.”

“Như vậy túi trà này chẳng khác nào là dành riêng cho cô ta à?”

“Đối với khách quen tôi đều sẽ chăm sóc đặc biệt, có hết sức để cô ta cảm thấy hài lòng.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Dân lao động nhập cư (2)

Chương này mình xin gửi tặng bạn @thangit, cảm ơn bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

“Khi cô ta uống trà cũng chỉ dùng đúng một ly thôi sao?”

“Không hẳn.” Trương Vĩnh Hải chỉ về phía các ly trà xếp ngay ngắn trên khay. “Nhưng về hình thức thì chúng trông giống hệt nhau.”

Lục Tiểu Đường lại hỏi: “Mấy cái ly này đều đã đem rửa sạch rồi à?”

Trương Vĩnh Hải méo mặt. “Lúc đó tôi không ngờ các vị sẽ điều tra mấy ly trà này nên đã rửa sạch cả bộ rồi.” Anh ta bồng thờ dài, vành mắt hơi đỏ lên. “Cô Lý thực ra là người rất tốt, ngày nào cũng cho chúng tôi tiền boa, đã vậy còn rất xinh đẹp. Sao lại có kẻ muốn hại cô ấy được nhỉ?”

“Tôi cũng rất muốn biết.” Lục Tiểu Đường nói. “Nếu anh không ngại thì chúng tôi muốn đem túi trà và mấy ly trà này về kiểm nghiệm. Những thứ này bao nhiêu tiền, chúng tôi sẽ trả lại cho anh.”

Trương Vĩnh Hải rất hào phóng nói: “Không cần phải trả tiền lại đâu. Mấy thứ này cũng không đáng bao nhiêu cả.”

Thẩm Đào vừa cất túi trà và mấy ly trà vào trong túi ni lông vừa thuận miệng hỏi: “Hôm xảy ra vụ án, người nhân viên tên Hầu Phú Quý có mặt trong tiệm không?”

“Tôi nhớ đã nói với anh về việc này hôm anh ghi biên bản sự việc rồi mà. Hôm đó Hầu Phú Quý và Tạ Lan làm ca buổi sáng. Mỗi ngày ông ta đều đến tiệm lúc 8 giờ sáng và tan ca vào 1 giờ chiều.” Trương Vĩnh Hải nhìn Thẩm Đào và Lục Tiểu Đường đầy thâm dò. “Nghe nói ông ta còn làm thêm ở những chỗ khác nữa, nào là quét dọn phòng cho người ta, buổi tối còn làm thêm trong một nhà máy.”

“Trong tiệm ông ta làm những công việc gì?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Lau bàn, lau sàn, bưng bê thức ăn cho khách...”

Trong ánh mắt của Trương Vĩnh Hải lộ ra sự hiểu kỳ. “Các vị có vẻ rất chú ý đến ông ta nhỉ, tại sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Tiểu Đường phủ nhận. “Cảm ơn ông chủ Trương, nếu chúng tôi còn cần điều tra thêm gì sẽ đến tìm anh.”

Võ Bưu nghiên cứu tấm bản đồ nội thành trong tay rồi nói với Tào Thanh: “Đến đường Quang Minh thì quẹo vào, băng qua nhà máy đến con đường đất phía trước.”

Tào Thanh rẽ xe vào đường Quang Minh theo chỉ thị của Võ Bưu. Cậu ta vốn định cùng Phạm Hiểu Bằng điều tra danh sách các nghi phạm, ai ngờ lại bị Võ Bưu gọi tới làm tài xế khiến cậu ta ngơ ngác ngắc ngắc chẳng hiểu gì. Thực lòng cậu ta rất sợ vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự này, có thể loại người ôn hoà như cậu ta ngay từ đầu vốn đã không thích hợp làm cảnh sát rồi.

Cậu ta quan sát Võ Bưu qua khe cửa, lời đã ra đến miệng lại phải nuốt trở vào.

“Tôi đầu đường quẹo phải. Thấy dãy nhà trệt đó không? Chính là ở đó.” Võ Bưu nói.

Dãy nhà trệt được xây bằng gạch từ thời thập niên 70 80. Từ khi nội thành ngày càng được mở rộng, dãy nhà trệt kiểu này cũng không còn nhiều. Trên tường gạch bị viết một chữ “DỠ” bằng sơn đỏ trông như gương mặt một người đi phẫu thuật thẩm mỹ. Dãy nhà gạch xuất hiện trước mặt Võ Bưu và Tào Thanh tuy là một bộ phận của thành phố nhưng rõ ràng lại bị thành phố bài xích.

Võ Bưu bảo Tào Thanh chạy xe chậm lại, ông ta xem trên bản đồ một lúc, khi nhìn thấy cây cột điện xiêu vẹo nằm trước căn nhà gạch thứ năm từ ngoài vào, Võ Bưu lập tức bảo Tào Thanh: “Ở chỗ này. Cậu cứ ngồi yên trong xe đi.”

Tào Thanh dừng xe lại, không nhận được cái lời: “Đội trưởng Võ, anh đến tìm người à?”

“Ừ.”

“Trong danh sách nghi phạm có người nào sống ở đây sao?”

“Không có.”

“Vậy anh tìm ai?”

Võ Bưu nhìn cậu ta rồi đẩy cửa xe bước ra. “Hầu Phú Quý.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Dân lao động nhập cư (3)

Chương này mình xin gửi tặng bạn @thangit, cảm ơn bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

Chỗ ở của Hầu Phú Quý cũng đơn sơ như của những người dân xa xứ khác đến đây mưu sinh, trừ chỗ ngủ, nhà bếp và nhà vệ sinh ra thì cũng chẳng còn bao nhiêu không gian. Tuy vậy gian nhà lại có một khoảng sân nhỏ trông rất sạch sẽ ngăn nắp và trồng vài chậu hoa trên bệ cửa sổ.

Võ Bưu đứng ngoài cửa quan sát căn nhà, trong lòng bỗng dưng hoài nghi: người sống trong một căn nhà như thế này có khả năng làm chuyện đó với Lý Thục Trân sao? Lúc gõ cửa, ông ta nghe tiếng ti vi đang bật, có người mang dép lê ra mở cửa.

Đó là một người đàn ông trung niên gầy nhom, khi trông thấy Võ Bưu, mặt ông ta hiện lên vẻ hoang mang.

Võ Bưu nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, trong lòng ông ta lại thất vọng thêm một chút. Ông ta vốn hy vọng người ra mở cửa là một gã đàn ông còn trẻ có thân hình cường tráng.

“Anh là...”

“Cục cảnh sát.”

Lời của Võ Bưu khiến gã đàn ông tỏ ra sợ hãi, lúc này ông ta mới thấy hài lòng hơn một chút. “Tôi muốn vào nhà hỏi anh một số chuyện.”

Mỗi gã đàn ông hơi há ra nhưng không nói thêm gì, chỉ mời Võ Bưu vào nhà.

Kết cấu bên trong phòng cũng tương tự như phỏng đoán của Võ Bưu. Phòng ngủ được trưng dụng để tiếp khách, nhà bếp và nhà vệ sinh đều rất nhỏ. Điều khiến ông ta kinh ngạc là bày biện trong phòng vô cùng ngăn nắp và sạch sẽ. Cạnh chiếc giường gỗ là một tivi lớn, trên giá sách xếp đầy đĩa DVD phim ảnh.

“Tôi chẳng có sở thích gì ngoài xem đĩa DVD.” Hầu Phú Quý nói.

Võ Bưu gật đầu.

“Tôi thích nhất là xem phim bộ. Phim chiến tranh, phim đời sống hay phim hài tôi đều xem cả.”

Võ Bưu lại gật đầu.

“Anh ngồi đi, tôi đi rót cho anh ly trà.” Hầu Phú Quý ân cần nói.

Võ Bưu lắc đầu. “Không cần đâu, tôi chỉ đến hỏi anh vài câu hỏi.”

“Anh muốn hỏi chuyện gì? Vụ án của giảng viên đại học bị giết hả?” Hầu Phú Quý hơi căng thẳng.

“Anh biết chuyện rồi à?”

“Cô gái đó tốt bụng lắm, tôi thật sự rất buồn với chuyện đã xảy ra.” Ông ta nhìn Võ Bưu, trên gương mặt lộ vẻ đau thương.

“Khi vụ án xảy ra, anh rời khỏi tiệm ăn lúc mấy giờ?”

“Một giờ hơn. Khi đó tôi còn trông thấy cô giảng viên, cô ta vẫn còn sống.”

Võ Bưu không nói lời nào, chỉ nhìn đối phương chằm chằm gần nửa phút. “Anh chắc chắn không?”

“Đương nhiên.” Hầu Phú Quý nói. “Sau đó tôi đến tìm một người bạn, cô ta là một người nóng tính, không thích phải chờ đợi người khác.”

“Là bạn nào? Anh hẹn gặp cô ta ở đâu?”

Hầu Phú Quý hơi do dự, dường như không muốn nói ra. “Cô ấy làm việc ở một hộp đêm gần chùa Từ An.”

“Gái bao à?” Võ Bưu tuy miệng cười nhưng trong lòng không hề cười.

Hầu Phú Quý gật đầu.

Loại nhu cầu về sinh lý này dù là người có tiền hay người nghèo, dù còn trẻ hay đã già cũng đều như nhau, chỉ khác về tên gọi. Đối với người có thân phận, có gia thế thì gọi là quy tắc ngầm, còn đối với người dân bình thường thì gọi là chơi gái.

“Còn vợ của anh thì sao?” Võ Bưu lạnh lùng hỏi một câu.

Sắc mặt Hầu Phú Quý trở nên không tốt cho lắm. “Bọn tôi đã ly hôn từ lâu.”

“Tại sao?”

“Vì... vì tôi đánh cô ta.”

“Đánh như thế nào?”

“Đánh... rất nặng. Khi đó tôi còn trẻ không hiểu chuyện, cứ thích uống rượu, đặc biệt mỗi khi có chuyện không vui là uống càng nhiều. Tình tình vợ tôi cũng không được tốt, hề thấy tôi uống là lại chửi mắng không thôi, lúc đầu chúng tôi chỉ cãi nhau, sau này tôi còn động chân động tay. Lần đó tôi đánh cô ta đến mức nhập viện, tôi cũng bị cảnh sát lôi đi, sau đó chúng tôi ly hôn.”

“.....”

“Từ đó về sau tôi bỏ rượu hẳn, đi làm công được chút tiền tôi đều gửi cho cô ta, vì chúng tôi có một đứa con gái, nó chọn sống với mẹ.” Trên gương mặt ông ta hiện lên một nụ cười. “Con gái tôi năm nay vừa mới kết hôn, chồng nó là người thành phố.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dân lao động nhập cư (4)

Võ Bưu ngắt lời ông ta. “Anh và Lý Thực Trân có quen biết không? Có từng bụng đồ ăn đưa cho cô ta không?”

“Đương nhiên là có. Trưa nào cô ta cũng đến tiệm ăn, tôi thậm chí còn nhớ rõ những món cô ta thích ăn nữa mà. Cô ta thích nhất là ngồi ở cái bàn ngay bên cạnh cửa sổ.”

“Vậy sao?” Võ Bưu cười thành tiếng.

Người đàn ông này bị ông ta đặt câu hỏi đột ngột như vậy cũng không tỏ ra chấn động hay kinh ngạc gì cả, che giấu thật là tốt.

“Anh cũng có bụng trà cho cô ta phải không?”

“Thỉnh thoảng. Có vấn đề gì à?”

“Lúc xảy ra vụ án anh có thấy ai bộ dạng khả nghi xuất hiện ở tiệm ăn không?”

“Lúc đó khách không nhiều, nhân viên trong tiệm ngoài ông chủ Trương cũng chỉ có tôi và Tạ Lan. Thành thật mà nói, tôi chẳng phát hiện thấy ai đáng nghi cả.”

“Cảm ơn anh đã nói với tôi nhiều chuyện như vậy.” Võ Bưu đưa mắt nhìn ra bầu trời đang tối dần ngoài cửa sổ.

Tào Thanh đang đậu xe ở ven đường, bỗng một chiếc xe khác từ phía sau chạy tới đỗ ngay trước mặt cậu ta, hai người từ trên xe bước xuống, một người trong đó là Lục Tiểu Đường.

Lúc Lục Tiểu Đường bước vào khoảng sân nhỏ, Võ Bưu và Hầu Phú Quý đồng thời bước ra khỏi cửa. Khoảng sân vốn đã nhỏ bé nay lại càng trở nên chật chội.

“Đội trưởng Võ, sao anh lại ở đây?” Lục Tiểu Đường vô cùng kinh ngạc.

“Đương nhiên là tôi đi phá án.” Võ Bưu trả lời.

“Vậy ông ta...” Lục Tiểu Đường đưa mắt nhìn Hầu Phú Quý.

“Là người bị tình nghi.” Võ Bưu đáp ngắn gọn.

Giương mặt vốn đang mờ mịt của Hầu Phú Quý bỗng trở nên kinh hãi, ông ta quay đầu lại hỏi Võ Bưu: “Cảnh... cảnh sát Võ, không phải anh nói chỉ đưa tôi đi viết biên bản thôi sao? Anh đâu có nói tôi là người bị tình nghi.”

“Bây giờ nói cũng không tính là muộn.”

“Sao anh có thể làm như vậy —” Hầu Phú Quý không chịu bước đi.

Cơ thịt trên mặt Võ Bưu nảy lên, lập tức giờ tay giáng cho Hầu Phú Quý một cái tát khiến ông ta ngã lộn trên mặt đất. Võ Bưu lấy còng tay còng hai tay ông ta ra sau lưng. Người đàn ông đáng thương bắt đầu khóc rầm rức.

“Đội trưởng Võ, chúng ta cứ thế mà bắt người sao?” Lục Tiểu Đường kinh ngạc nhìn Võ Bưu.

“Gã này là kẻ bị tình nghi, với kiểu phương thức phá án chậm như rửa của cô thì bọn phạm nhân đã trốn sạch không còn một mống rồi.”

Lục Tiểu Đường nhìn Võ Bưu lôi Hầu Phú Quý ra xe, dằng về dương dương tự đắc liếc cô một cái rồi nghênh ngang bỏ đi của ông ta khiến cô vô cùng bức tức, chỉ muốn tìm thứ gì đó để trút giận.

Trong phòng thẩm vấn.

Võ Bưu chịu trách nhiệm thẩm vấn, Tiểu Kiến Chương ghi chép lại quá trình thẩm vấn. Tiểu Kiến Chương là cảnh sát quận do Võ Bưu đề bạt lên làm ở cục cảnh sát thành phố, đương nhiên sẽ chấp hành mọi mệnh lệnh ông ta đưa ra.

Hầu Phú Quý tay đeo còng, ngồi cúi đầu im ắng trên chiếc ghế sắt được vít cố định vào sàn nhà bằng xi măng.

“Anh vừa khai lúc 1 giờ tan ca rời khỏi nhà hàng?” Võ Bưu hí hóp mắt hỏi, trong ánh mắt mang theo sự hung ác và nham hiểm.

“...Vâng.” Hầu Phú Quý trả lời.

“Anh tới trạm xe buýt lúc mấy giờ?”

“1 giờ... hình như là khoảng 1 giờ 15 phút.”

“Anh chắc chắn chứ?”

“Hình... hình như là 1 giờ 10 phút.”

“Rốt cuộc là mấy giờ?”

“1 giờ 10 phút.”

“Đón xe số mấy?”

“Số 128.”

“Mỗi ngày sau khi tan làm anh đều đón xe buýt về nhà?”

“Vâng.”

“Xe số mấy?”

“Số 039.”

“Sao lại thành xe số 039 rồi?”

“Tôi về nhà phải đón xe buýt số 039. Nhưng hôm đó tôi không đón xe số 039 mà đón xe số 128.”

“Anh không về nhà mà lại đi đâu?”

“Đi thăm... thăm một người bạn.”

“Anh gặp bạn mình lúc mấy giờ?”

“Khoảng 2 giờ rưỡi.”

“Trên đường đi có đổi xe không?”

“Không.”

“Đi xe buýt bao lâu thì tới?”

“Một tiếng đồng hồ.”

“Một tiếng?”

“Vâng.”

“Lên xe lúc mấy giờ?”

“1 giờ rưỡi.”

“Anh chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

“Mấy giờ anh rời khỏi tiệm ăn?”

“1 giờ.”

“Anh đến trạm xe buýt lúc mấy giờ?”

“1 giờ rưỡi.”

“Sao lúc này anh nói anh đến trạm xe buýt lúc 1 giờ 10 phút?”

“Tôi...”

“Trong hai mươi phút đó anh đã làm gì?”

“Tôi...” Hầu Phú Quý ôm đầu, miệng ấp úng không biết giải thích như thế nào.

“Tôi hỏi anh một lần nữa, từ 1 giờ 10 phút đến 1 giờ rưỡi, trong khoảng thời gian này anh đã đi đâu, làm gì?”

“Tôi có làm gì đâu, tôi chỉ đi trên đường thôi mà.”

Võ Bưu cười nhạt.

Hầu Phú Quý luống cuống: “Tôi... tôi đâu có giết người. Cô gái đó và tôi chẳng có quan hệ gì cả.”

“Anh đón xe buýt đi gặp phụ nữ phải không?”

“Phải.”

“Đó là một gái bao?”

“Vâng.”

“Giữa hai người có phát sinh quan hệ tình dục không?”

“.....Có.”

“Xong việc rồi thì đưa tiền cho cô ta phải không?”

“Đúng vậy.”

“Anh có thường xuyên đến tìm cô ta không?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Tiền tôi làm ra không nhiều, khi dành dụm đủ tôi mới đến tìm cô ta.”

“Nếu lúc anh muốn làm chuyện đó, lại không có tiền trong người thì phải làm sao?”

“Tôi... tôi cố nhịn thôi.”

“Không nhịn được thì sao?”

“Tôi...”

“Thấy các cô gái xinh đẹp có phải anh sẽ nảy sinh cảm giác muốn làm tình với họ một lần không?”

“Tôi...”

“Chỉ cần trả lời là có hay không.”

“...Có.”

Võ Bưu đứng lên, bước tới trước mặt Hầu Phú Quý rồi vỗ vai ông ta ra về thông cảm. “Anh không có tiền, đã ly hôn với vợ, lại đang ở độ tuổi trung niên khoẻ mạnh, có ham muốn cũng là chuyện bình thường. Tôi hiểu anh mà.”

Hầu Phú Quý cảm kích nhìn Võ Bưu.

Võ Bưu lại tiếp tục nói: “Anh đang trong độ tuổi sung mãn, muốn có phụ nữ nhưng lại chẳng có tiền thì biết phải làm sao? Anh bèn nấp sẵn trong nhà vệ sinh nữ, vốn định chỉ nhìn xem một chút, ai ngờ lại bị đối phương phát hiện. Đam lao đành phải theo lao, anh lấy dao ra đe dọa rồi cưỡng hiếp cô ta, nhưng sau đó vì sợ cô ta báo cảnh sát nên đã ra tay giết người bịt miệng.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dân lao động nhập cư (5)

Võ Bưu vừa nói xong sắc mặt Hầu Phú Quý đã trắng bệch. Ông ta kích động la lớn: Tôi không có giết người!”

Ông ta nhảy ra khỏi ghế nhưng bị Võ Bưu nhấn vai ép ngồi xuống. “Anh sợ đúng không?” Trong ánh mắt Võ Bưu hàm chứa một nụ cười lạnh lẽo.

“Tôi sợ.”

“Bối vì anh đã giết người.”

“Tôi không có!”

Nói xong câu đó Hầu Phú Quý đã té xuống sàn xi măng.

Người động thủ không phải Võ Bưu mà là Tiểu Kiến Chương, gã xông lên đập Hầu Phú Quý một cước khiến ông ta ngã sòng soài ra đất. Không đợi ông ta đứng lên, gã níu cổ áo ông ta tát liên tục mười mấy cái.

Gương mặt Hầu Phú Quý lập tức sưng to lên như trái bóng da.

“Khai thật đi.” Võ Bưu vỗ vỗ vào vai ông ta.

Lục Tiểu Đường ngồi bên ghế phụ nhìn ra bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ xe. Ánh đèn đường hắt vào trong xe rọi lên người cô, nhưng thần trí cô lúc này đã lang thang tận đâu tận đâu.

“Tổ trưởng, cô có cho rằng Hầu Phú Quý là kẻ bị tình nghi không?” Tài xế Thẩm Đào đột nhiên đặt ra một câu hỏi.

“Hừm...” Lục Tiểu Đường cũng đang tự hỏi trong lòng, người đàn ông nhỏ thó gầy gò đó có thể là hung thủ được sao?

“Nhìn bề ngoài trông ông ta cũng không giống loại người sẽ đánh vợ mình.” Thẩm Đào dường như nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt cô.

“Dù sao đó cũng là chuyện của rất nhiều năm về trước. Thân hình ông ta trông không mấy cường tráng, cũng đã ngót nghét 50 tuổi rồi, tôi cho rằng ông ta khó có khả năng không chế được một người phụ nữ 27 tuổi có sức khoẻ tốt.” Lục Tiểu Đường nói ra suy nghĩ của mình.

“Nhưng lý ra đó đúng thật là do Hầu Phú Quý bùng lên cho Lý Thục Trân. Nếu trong túi lá trà có vấn đề, vậy rõ ràng là...”

“Vậy cũng không thể khẳng định là do Hầu Phú Quý làm. Túi lá trà không cất bên trong quầy mà được đặt công khai trên bàn như thế, về mặt lý thuyết thì bất kỳ ai bước vào tiệm ăn đó cũng đều có khả năng bỏ độc vào lá trà.”

Thẩm Đào không nói thêm gì.

Lục Tiểu Đường chợt đặt ra nghi vấn: “Giả sử Hầu Phú Quý không phải là thủ phạm, người nữ phục vụ kia cũng có thể loại trừ, như vậy lúc đó người có khả năng gây án nhất là ông chủ tiệm Trương Vĩnh Hải đúng không?”

Không chờ Thẩm Đào trả lời, cô đã tiếp tục suy luận: “Seto Minako phát hiện ra thi thể Lý Thục Trân vào khoảng 1 giờ 20 phút. Lúc đó Hầu Phú Quý vừa mới rời đi, chỉ có Trương Vĩnh Hải và người nữ phục vụ đang trông coi cửa tiệm. Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako vẫn luôn ở trong tiệm trước và sau khi vụ án xảy ra. Mộ Dung Vũ Xuyên ngồi quay lưng về phía quầy thu ngân, Minako thì ngồi đối diện.

Lúc trước tôi đã từng hỏi Minako, cô ấy nói trong tiệm rất vắng khách, Trương Vĩnh Hải vẫn luôn ngồi trong quầy thu ngân, chỉ thỉnh thoảng mới đi đưa nước cho khách, cũng có một lần bước vào nhà vệ sinh trước khi Lý Thục Trân vào đó. Hay nói cách khác, anh ta có thời gian gây án và cũng có khả năng mai phục sẵn trong nhà vệ sinh nữ. Nhưng vấn đề là vào lúc nào? Anh ta mất bao nhiêu thời gian để gây án? Mười phút hay mười lăm phút? Chưa kể còn phải cộng thêm thời gian mai phục chờ Lý Thục Trân bước vào.

Nhưng trên thực tế anh ta cũng không rời khỏi quầy thu ngân quá lâu, nếu không đã sớm bị người khác nghi ngờ. Cũng có thể nói, nếu anh ta thật sự là hung thủ thì thời gian gây án của anh ta nhất định phải chính xác đến từng giây từng phút, đặc biệt phải tính toán vô cùng chính xác thời gian chất Benladon trong nước trà phát huy công hiệu.”

“Chắc anh ta phải là một cỗ máy tính giờ vô cùng chuẩn xác mới có thể làm được chuyện này.” Thẩm Đào kết luận.

Lục Tiểu Đường lại một lần nữa rơi vào trầm tư. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe để sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Trước đó cô cho rằng Trương Vĩnh Hải và Hầu Phú Quý đều có khả năng gây án rất lớn, thế nhưng bây giờ cô đã bắt đầu hoài nghi trực giác của mình.

Thập tự giá... bán Kinh Thánh... vết dao tinh tảo và hoàn mỹ... mầm cây Benladon... một kẻ có tín ngưỡng, có học thức, bụng dạ thâm trầm, tư duy kín đáo...

Hai người đó thoạt trông cũng không mấy phù hợp với những đặc điểm trên.

Hoặc là do một trong hai người che giấu quá tốt.

Cô cũng rất mong phương pháp phá án có thể giống như trong các bộ tiểu thuyết, chỉ cần khéo léo tìm ra một manh mối quan trọng được che giấu kỹ trong các tình tiết của vụ án là có thể ngồi yên trên ghế sofa rồi dựa vào sức tưởng tượng phong phú để bóc tách từng lớp sự thật tìm ra đáp án.

Nhưng đó chỉ là trong tiểu thuyết, không phải là hiện thực.

Tội phạm trong hiện thực có lẽ cũng chẳng cần tới chỉ số thông minh hay trình độ học vấn cao gì cả. Có thể là động cơ của hắn rất đơn giản, hoặc có thể bình thường hắn có vẻ là người lương thiện, lại thêm một chút yếu tố ngẫu nhiên, thế là hắn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật; đôi khi chỉ bởi vì có một dấu chân mờ nhạt trong xô xát nào đấy mà không ai chú ý tới, hoặc là công tác điều tra phá án có một khâu làm qua loa cũng có thể khiến toàn bộ công sức điều tra đổ sông đổ biển.

Ác giả ác báo chỉ là lý tưởng của con người. Nếu chính nghĩa không đủ mạnh mẽ thì tội ác sẽ lập tức tràn lan.

Đối với Lục Tiểu Đường thì hiện nay số lượng manh mối có thể điều tra cũng không nhiều, nếu tên tội phạm thực sự nằm trong danh sách những kẻ bị tình nghi thì xem như bọn họ quá may mắn rồi.

“Ngày mai chúng ta phải bắt đầu điều tra từ đâu đây?” Thẩm Đào hỏi.

“Tôi sẽ đến Học viện Phát thanh xem sao.” Lục Tiểu Đường phản phó. “Anh Thẩm, anh cùng Tào Thanh và Phạm Hiểu Bằng tập trung điều tra và loại trừ dần danh sách người bị tình nghi nhé.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Dân lao động nhập cư (6)

Võ Bưu lạnh lùng nhìn Tiểu Kiến Chương đặt một quyển sách dày vô cùng rách nát lên ngực Hầu Phú Quý, gã vung búa sắt đập lên quyển sách không hề nương tay.

Hầu Phú Quý rên lên một tiếng tắc nghẹn như thể có ai đang bóp cổ ông ta khiến cho tiếng kêu bị nghẹn trở lại vào trong lồng ngực. Ông ta đau đớn nằm co quắp trên mặt đất.

Yên tâm, không chết được đâu. Võ Bưu cười nhạt.

Tiểu Kiến Chương nắm đầu Hầu Phú Quý giật lên khiến ông ta ho khan một hồi, nước mắt nước mũi đều chảy ra đầy mặt. “Nói thật đi, nói thật thì sẽ không chịu đau nữa. Ông hãy suy nghĩ cho kỹ rồi kể lại tường tận việc ông bỏ thuốc vào trong ly nước trà của Lý Thục Trân.”

“Thuốc gì chứ? Tôi đâu có biết. Không phải tôi mà.” Hầu Phú Quý than khóc.

Tiểu Kiến Chương ngẩng đầu lên nhìn Võ Bưu. “Đội trưởng, miệng tên này vẫn còn rất cứng.”

“Nếu mà hắn dễ đối phó thì làm sao dám phạm tội nặng như thế.”

Tại khoa Báo chí và Truyền thông của Học viện Phát thanh.

Cổ Nam và Lý Thục Trân dùng chung một văn phòng làm việc, anh ta dạy môn “Lịch sử phát triển của ngành truyền thông đương đại”. Hôm xảy ra vụ việc, trước khi Lý Thục Trân rời khỏi trường, Cổ Nam là người cuối cùng nhìn thấy cô ta.

Ấn tượng đầu tiên của Lục Tiểu Đường về Cổ Nam là một người đàn ông khá kỳ dị. Anh ta khoảng ba mươi mấy tuổi, vừa cao vừa gầy, lúc bước đi trông như một con rắn đang trườn trên đất, cặp kính đeo trên mắt dày như đất đai, đôi mắt sâu hoắm như hai lỗ đen vũ trụ.

“Lý Thục Trân là một cô gái có tài.” Cổ Nam nói hoàn toàn bằng giọng mũi.

Mộ Dung Vũ Xuyên uể oải ngồi cạnh Lục Tiểu Đường, tay mân mê chiếc iPhone.

“Cô ấy làm việc cực kỳ nghiêm túc, lại rất quan tâm chăm sóc bọn sinh viên. Luận văn của cô ấy cũng rất xuất sắc, thường được đăng trên các tạp chí chuyên ngành. Tôi rất khâm phục cô ấy, thậm chí còn cảm thấy hơi ghen tị.”

Mộ Dung Vũ Xuyên chẳng biết đang làm gì mà lại vô tình để tiếng nhạc trên iPhone phát ra loa ngoài kêu “đỉnh đỉnh đang đang”, Lục Tiểu Đường phải ho khan hai tiếng nhắc nhở bản thân.

“Thật là đáng thương.” Cổ Nam tỏ ra vô cùng đau buồn. “Đến tôi còn cảm thấy khó lòng chịu được.”

Anh ta đưa tay xoa mũi, Lục Tiểu Đường không rõ anh ta đang sụt sùi hay chỉ là đang bị cảm cúm.

“Trước khi Lý Thục Trân gặp nạn, xung quanh chị ấy có xảy ra chuyện gì bất thường không?” Lục Tiểu Đường vào chủ đề chính.

Cổ Nam lắc đầu: “Tất cả mọi việc đều rất bình thường. Bình thường đến mức cô sẽ không thể tin được khi chuyện đó xảy ra. Đây đúng là...”

Lục Tiểu Đường nhanh chóng cắt lời anh ta. “Lần cuối cùng anh nhìn thấy chị ấy là vào lúc nào?”

“Ngày hôm đó sau khi cô ấy dạy xong tiết buổi sáng,” anh ta nhớ lại, “Tôi nhìn thấy cô ấy đi ra ngoài cổng trường. Hình như cô ấy không khoẻ trong người, tôi đoán là cô ấy đang bị cảm lạnh. Lý Thục Trân là một đồng nghiệp tốt, cô không biết đâu, được làm việc với cô ấy là may mắn của tôi!”

“Sau khi chị ấy rời khỏi trường, anh đã đi đâu?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Chắc là đi thư viện.” Cổ Nam trả lời.

“Chắc là?!”

Cổ Nam cảm thấy rất bất mãn đối với vẻ hoài nghi trong giọng nói của Lục Tiểu Đường. “Đúng là tôi đã đi thư viện, cô ấy nhờ tôi mượn giùm vài quyển sách.”

“Vậy lúc đó anh có để ý thấy chung quanh cô ấy có ai hành xử kỳ lạ không? Hoặc có thể là một người lạ mặt nào đó?”

Cổ Nam lại lắc đầu lần nữa. “Sau khi chúng tôi bước ra khỏi toà nhà giáo viên thì đã tách ra đi hai hướng rồi.”

“Trong số những sinh viên cô ấy dạy có người nào là sinh viên mới không?”

“Không có, những sinh viên đó đã theo cô ấy từ đầu học kỳ. Sinh viên đăng ký học mấy môn này cũng không nhiều nên nếu có người lạ sẽ rất dễ bị phát hiện.”

Lục Tiểu Đường cảm thấy thật nản lòng. Sáng nay cô đến phòng tạm giam để gặp người bị tình nghi Hầu Phú Quý do Võ Bưu bắt tới ngày hôm qua, thế nhưng tuy trên người ông ta không hiện ra vết thương nào rõ ràng nhưng vẻ mặt hoảng sợ và tiếng rên rĩ không ngừng của ông khiến cô chẳng còn muốn thăm vấn thêm nữa. Cô đã mang theo tia hy vọng cuối cùng khi đến đây, xem ra lúc này cũng phải tay không mà về.

Cô nhìn sang Mộ Dung Vũ Xuyên, cái tên vô tâm này vậy mà lại có thể ngồi chơi điện thoại say sưa như thế.

Đột nhiên cửa văn phòng mở ra, một người phụ nữ trung niên vội vã bước vào. Lục Tiểu Đường nhận ra bà ta chính là Hiệu trưởng Đồng Hạo Mẫn của Học viện Phát thanh. Trông sắc mặt bà ta có vẻ không được tốt. Bà ta nhìn thấy Lục Tiểu Đường liền hỏi: “Cảnh sát Lục, chúng ta lại gặp nhau rồi. Hôm nay cô tới là vì cô sinh viên vừa mất tích có phải không?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dân lao động nhập cư (7)

Trần Mộng Dao năm nay 18 tuổi, là người Bắc Kinh, hiện đang học năm thứ nhất khoa Phát thanh và Dẫn chương trình. Theo lời bạn học ở cùng phòng ký túc xá, cô đã mất tích hai ngày nay.

Lục Tiểu Đường và Mộ Dung Vũ Xuyên bước vào khu ký túc xá nữ sinh. Nếu đem so với ký túc xá nam sinh trông loạn như đang ở thời kỳ nội chiến thì nơi đây chính là thiên đường chốn nhân gian.

Mộ Dung Vũ Xuyên mới rồi còn lu xu không có chút tinh thần, bây giờ đầu óc bỗng dưng trở nên tỉnh táo, hai mắt nhìn đông ngó tây suốt chút nữa dưng phải cửa kính. Các nữ sinh đi trong hành lang khi trông thấy họ đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Ký túc xá của Trần Mộng Dao ở phòng số 4 trên lầu hai, căn phòng rất sạch sẽ tươi mát và thoáng thoang hương thơm nhàn nhạt. Trên vách tường dán đầy poster ảnh của nhóm nhạc Hàn Quốc Super Junior và nhóm nhạc Đài Loan Phi Luân Hải. Nằm chễm chệ ở đầu giường Trần Mộng Dao là một con gấu bông to đùng rất mềm mại.

Ánh mắt Lục Tiểu Đường rơi vào tấm ảnh cô gái mắt tích đặt trên đầu giường. Cô gái đứng giữa một cặp vợ chồng trung niên, gương mặt rất xinh đẹp, dáng vẻ yêu kiều thướt tha, khoẻ mạnh tươi cười lộ ra hai cái răng khểnh. Cảnh vật sau lưng họ là biển trời xanh ngắt.

“Đó là tấm ảnh chụp Dao Dao và bố mẹ trong kỳ nghỉ đông vừa rồi ở đảo Tam Á.” Người lên tiếng là bạn cùng phòng của Trần Mộng Dao, tên là Vương Toa Toa, cô bắt an vận xoắn hai tay lại với nhau, đôi mắt nhìn chằm chằm Lục Tiểu Đường và Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Cô bé rất xinh đẹp.” Lục Tiểu Đường nhẹ nhàng nói để trấn an cô gái đang hoảng loạn.

Cô quay sang nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên, hẳn cũng đang nhìn tấm ảnh kia. Lục Tiểu Đường tự hỏi không biết hẳn có đang nghĩ giống cô hay không. Cô gái trong ảnh trang điểm rất nhạt, gương mặt sạch sẽ, đáng người cân đối, là kiểu con gái sống lành mạnh có vẻ đẹp tự nhiên. Điểm này khá giống với Lý Thực Trân.

Lục Tiểu Đường dời sự chú ý lên người Vương Toa Toa. “Em nhận ra Trần Mộng Dao mất tích từ khi nào?”

“Sáng hôm qua lúc đi học ạ.” Vương Toa Toa trả lời, hai gò má cô bé khẽ ửng hồng. “Đêm hôm trước cậu ấy không trở về phòng ký túc xá.”

“Vậy à?”

“Em đoán là cậu ấy đang ở cùng với Thôi Bác.”

“Thôi Bác là ai?”

“Bạn trai của cậu ấy.” Vương Toa Toa dừng lại một chút. “Bạn trai cũ mới đúng. Bọn họ đã chia tay được một tháng rồi. Hai ngày trước khoảng 9 giờ tối, em thấy bọn họ ngồi cạnh nhau trong thư viện. Đó là lần cuối cùng em nhìn thấy cậu ấy.”

Lục Tiểu Đường lại hỏi: “Bạn trai Trần Mộng Dao học ngành gì?”

“Ngành Biên kịch và Đạo diễn. Cái ngành này đúng là rất thoải mái, không khổ cực như ngành của tụi em” Vương Toa Toa đảo mắt một vòng. “Chỉ cần cầm máy quay ra trạm xe lửa hay ra chợ quay một đoạn video về, lại thêm đôi câu bình luận vào thế là có thể thi đậu. Nếu thậm chí không muốn ra ngoài thì tự quay cảnh sinh hoạt trong ký túc xá cũng được. Còn em và Dao Dao hầu như mỗi ngày đều phải ở trong phòng thu âm luyện khẩu hình miệng, luyện phát âm chuẩn. Tập luyện cả ngày nên lúc trở về ký túc xá tụi em chẳng còn muốn há miệng ra nói câu nào nữa.”

“Em làm chị nhớ đến hồi còn học đại học, tụi chị cũng y như vậy đấy.”

Lục Tiểu Đường nói dối để tăng hảo cảm của Vương Toa Toa. Cô vốn học trường cảnh sát, ký túc xá của cô chỉ có những cái chăn vuông vức, những chậu rửa mặt bằng thiếc và mấy cái giường sắt trông giống hệt nhau. Đồ chơi hay ảnh minh tinh đều bị cấm đem vào trường, nếu ai vi phạm nội quy thì dù là nam hay nữ đều phải hít đất 200 cái và chạy 5000 mét.

Cứ thế cô và Vương Toa Toa trở nên gần gũi hơn, cô gái cũng nở nụ cười, trông thoải mái hơn lúc nãy rất nhiều. “Chị biết đấy, học chuyên ngành của tụi em đến cả thời gian thờ còn không có, muốn đi hẹn hò với bạn trai cũng không tìm được thời gian rảnh nữa là.”

“Bọn họ chia tay là vì Trần Mộng Dao không có thời gian dành cho hẳn sao?”

Vương Toa Toa gật đầu. “Thôi Bác là bạn trai đầu tiên của cậu ấy, trước đây cậu ấy chưa từng yêu ai cả. Lần chia tay vừa rồi cậu ấy rất đau lòng, lúc nào cũng hốt hoảng, thường hay bật khóc chẳng vì lý do gì.”

Cô bé bắt an liếc nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên rồi tiếp tục nói với Lục Tiểu Đường: “Cậu ấy rất yêu hẳn. Sau khi chia tay cậu ấy gầy hẳn đi, ngoài lúc đi học thì đều nằm trên giường suốt.”

Lục Tiểu Đường cũng hạ giọng thì thầm với cô bé: “Chị đoán lúc em nhìn thấy hai người bọn họ trong thư viện, bọn họ chắc chắn không phải đang tự học rồi nhì.”

Vương Toa Toa lén nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên rồi mỉm cười tinh quái với Lục Tiểu Đường: “Đương nhiên không phải ạ.”

Lục Tiểu Đường bước lên một bước, đáng người cô cao ráo che khuất đi tầm nhìn của cô bé. Mộ Dung Vũ Xuyên cũng rất thức thời, hẳn quay lưng về phía hai người rồi bước tới bàn học của Trần Mộng Dao giả vờ xem xét đề hai cô gái có không gian riêng.

Lục Tiểu Đường làm như thuận miệng hỏi một câu: “Em cho rằng Thôi Bác là hạng người gì?”

“Ý chị là em có thích hẳn không ấy hả?”

“Ừ.” Lục Tiểu Đường nói. “Nhưng không phải là thích giữa nam và nữ, mà ý chị là theo cách nhìn của em thì hẳn có phải là người tốt hay không?”

Cô bé im lặng một lúc lâu. Mộ Dung Vũ Xuyên cầm một quyển sách trên bàn có tựa đề “Phân tích các thể loại báo chí” lên xem.

Rốt cuộc cô bé cũng trả lời. “Em cảm thấy hẳn là loại người rất ích kỷ. Hẳn không thích ánh mắt Dao Dao nhìn về phía người khác, chỉ muốn cậu ấy lúc nào cũng chỉ nhìn một mình hẳn mà thôi.”

“Nói như vậy là hẳn có dự niệm không chế người khác rất mạnh?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Chương 52: Dân lao động nhập cư (8)

“Em cũng nghĩ vậy.” Cô bé dẫu môi. “Dao Dao lớn lên trong một gia đình gia giáo cực kỳ nghiêm khắc. Cậu ấy biết rất ít về thế giới này, con người cậu ấy vô cùng đơn giản và trong sáng nên tính ý lại rất mạnh, có thể nói là nhu nhược. Cậu ấy cần một người có chủ kiến và sống lý trí ở bên cạnh, nên cậu ấy cho rằng Thôi Bắc chính là người đó.”

“Hắn có phải là người như vậy không?”

“Hoàn toàn không phải.” Vương Toa Toa cười gượng. “Đương nhiên ý em không phải là đang nói xấu hắn ta...”

“Chị hiểu mà.”

“Hắn ta có hơi...” Cô gái dừng lại một chút để tìm từ thích hợp. “Em nói ví dụ, hắn không thích Dao Dao nói chuyện với người khác, cho dù là con gái cũng không được. Hắn có hơi... nói thế nào nhỉ... hắn sợ cậu ấy tiếp xúc với người khác. Ít ra là em cảm thấy như vậy. Dao Dao từ nhỏ đến lớn sống dưới sự che chở bảo bọc của cha mẹ, cậu ấy không phân biệt được người nào đáng để mình chơi cùng và người nào không xứng đáng với mình. Thôi Bắc không phải là người xấu, nhưng tính tình hắn rất hẹp hòi, lại rất bần tiện. Chắc chị hiểu ý em. Hắn lúc nào cũng muốn biết Dao Dao hàng ngày đi đâu, gặp gỡ những ai, khi nào trở về. Hắn không thích cậu ấy có không gian riêng.”

Lục Tiểu Đường lại thăm thì: “Hắn có đánh em ấy không?”

“Không có, nhưng mà...” Cô bé im lặng một lúc rồi mới khai thật: “Hắn thường dùng những lời lẽ ác động để chửi bới Dao Dao. Có đôi khi em trở về phòng ký túc xá, nghe thấy có tiếng nam sinh nói chuyện trong phòng, em sẽ đứng ngoài cửa chờ một lát. Hắn rất thường hay lên vào ký túc xá nữ để gặp mặt cậu ấy.”

“Điều này chị hiểu. Sau đó thì sao?”

“Có một lần,” Vương Toa Toa nở nụ cười gượng gạo để che giấu sự căng thẳng. “Em đứng ngoài cửa nghe được hắn ở trong phòng gào thét với Dao Dao. Hắn nói những lời rất khó nghe.”

“Chẳng hạn như là?”

Vương Toa Toa cắn môi, rít lên từ trong kẽ răng: “Hắn gọi cậu ấy là... con chó cái, gái điếm, tiện nhân... Hắn còn nói nếu cậu ấy lại chọc giận hắn thì hắn sẽ giết chết cậu ấy!”

Lục Tiểu Đường hỏi một vấn đề. “Hắn có theo đạo không?”

Vương Toa Toa tỏ ra trào phúng. “Hắn tự cho là có.”

“Ý em là sao?”

“Hắn tin ngưỡng đạo Thiên Chúa, đạo Hồi, Thần giáo của Nhật Bản. Thế nhưng ngay cả chúa Giê-su và Adam hắn cũng không phân biệt được. Tác giả của Kinh Coran là ai hắn cũng không biết, còn tưởng Thần giáo là một đạo giáo của Trung Quốc.”

“.....”

“Hắn tự xem mình không giống với những người bình thường khác, cho rằng bản thân mình là con chiêng ngoan đạo. Hắn còn xỏ rất nhiều đinh tán lên mặt, chỉ nghĩ tới thôi em đã thấy khó chịu.” Vương Toa Toa lộ ra vẻ mặt vô cùng chán ghét. “Hắn suốt ngày mặc đồ đen, đã vậy cách đây không lâu hắn còn cùng mấy nam sinh khác tán phét trên mấy trang web...” Cô bé nói đến đây thì chợt ngừng lại.

Lục Tiểu Đường liền hỏi: “Sao thế?” Rồi cô nói nhỏ một câu. “Chị sẽ không kể với người khác đâu.”

Mộ Dung Vũ Xuyên dong tai lên nghe nhưng chỉ nghe được những tiếng rì rầm nhỏ, rốt cuộc hai người đang nói về cái gì hắn nghe không rõ lấy một câu.

“Ồ.” Lục Tiểu Đường nghe kể xong liền nhũn mày. “Bọn chúng thật là phóng dăng.”

Vương Toa Toa tiếp tục kể: “Dao Dao vừa nghe được tin này đã chất vấn hắn trước mặt người khác chuyện này có phải là thật không.”

“Hắn có thừa nhận không?”

“Đương nhiên là không rồi. Con bé đó lại ngốc đến mức đi tin tưởng hắn.”

Lục Tiểu Đường lại hỏi: “Em có cho là Trần Mộng Dao chất vấn hắn trước mặt mọi người khiến hắn mất mặt nên đã chọc giận hắn rồi không?”

“Em cũng không biết nữa.” Vương Toa Toa trả lời. “Sau đó em có hỏi cậu ấy nhưng cậu ấy không chịu nói với em, chỉ nằm trên giường cả ngày không chịu đi học, cũng chẳng nói một lời.”

“Có phải bọn họ chia tay nhau sau khi việc đó xảy ra?”

“Cũng gần như vậy, mọi chuyện đều phát sinh vào tháng trước.” Trong giọng nói của Vương Toa Toa mang theo sầu lo. “Chị có nghĩ chuyện này có liên quan đến việc cậu ấy bị mất tích không?”

“Không đâu.” Lục Tiểu Đường nói. “Chị nghĩ cô bé chỉ đang không vui nên có khi đã trở về nhà bố mẹ rồi.”

“Thật sao?” Vương Toa Toa nửa tin nửa ngờ. “Chị có cho là cậu ấy đang gặp nguy hiểm gì không?”

Lục Tiểu Đường cân nhắc lời cô bé. Cô không muốn Vương Toa Toa bị kinh sợ, nhưng cũng không muốn lừa dối cô gái, bèn nói: “Chị cũng không chắc lắm, nhưng bọn chị nhất

định sẽ cố gắng tìm ra Trần Mộng Dao.”

Thôi Bác đang ngồi trong phòng học đa chức năng. Lúc Lục Tiểu Đường và Mộ Dung Vũ Xuyên đi qua con đường rợp bóng cây trong sân trường, trong lòng cô khẩn trương đến mức khó có thể giải thích được, về mặt Mộ Dung Vũ Xuyên cũng vô cùng nghiêm túc.

Trải qua ba ngày mơ mơ hồ hồ, bọn họ không hẹn mà cùng ý thức được người bọn họ sắp gặp tới đây có lẽ chính là hung thủ đã sát hại Lý Thục Trần.

- -----

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Cô gái bị mất tích (1)

Chương này mình xin tặng bạn HoangAnh220zm, cảm ơn bạn đã đề cử cho truyện. ^^

Lục Tiểu Đường vừa nhìn thấy gã trai này đã cảm thấy vô cùng phản cảm.

Có một số người vừa sinh ra đã không được người khác yêu thích, cho dù bọn họ có là người tốt đi chăng nữa. Mộ Dung Vũ Xuyên đôi khi cũng hay làm những chuyện chọc người khác bực mình, nhưng thật ra cái duyên của hắn cũng không tệ, nhất là duyên với phụ nữ.

Gã trước mắt cô trên mặt xò không ít đĩnh tán, tai cũng có, chân mày cũng có, đã vậy lỗ mũi cũng xò một vòng khuyên trông hệt như một con trâu.

Lục Tiểu Đường chợt nhớ lại mô tả của Vương Toa Toa về hắn, cô cảm thấy cô bé đã dùng từ hết sức nhã nhặn. Thôi Bác hoàn toàn là một kẻ vô cùng xứng đáng với hai từ “đúng tặc”. Ngoài đồng đĩnh tán vòng khuyên, trên gương mặt dầu mỡ của hắn còn mọc đầy mụn mủ, mớ tóc tai cột sau gáy ít nhất một tuần chưa gội, chiếc áo khoác jean màu đen nhẵn nhụi nhúm nhúm toả ra một mùi chua khó thở.

Trong ánh, Trần Mộng Dao rõ ràng là một cô gái xinh đẹp, có sao lại coi trọng loại người như Thôi Bác, lại còn nghe lời hắn răn rắp? Lục Tiểu Đường nghĩ nát óc cũng không sao hiểu nổi. Nhưng có một điều cô có thể khẳng định, loại người hèn hạ như Thôi Bác một khi đã muốn không chế người nào thì sẽ không từ thủ đoạn để thực hiện.

Sau khi tan học, sinh viên lục tục kéo nhau ra khỏi giảng đường. Lục Tiểu Đường bước vào phòng, đi thẳng đến chỗ ngồi của Thôi Bác mà không thèm để ý đến ánh mắt của các nam sinh cứ mãi nhìn theo cô.

“Cậu là Thôi Bác?” Cô gọi hắn.

Gã nam sinh lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt hắn dừng lại trên đôi chân thon dài của Lục Tiểu Đường mất một lúc rồi mới trả lời: “Tìm tôi làm gì? Muốn đi khách sạn không tiền thư?”

(Chú thích: ở Trung Quốc, “tiểu thư” là tiếng lóng để gọi gái bán hoa.)

Lục Tiểu Đường không thèm nói nhiều, cô nắm cổ áo hắn lôi ra khỏi giảng đường. Mộ Dung Vũ Xuyên cười hề hề thầm nghĩ, tên tiểu tử này đúng là chán sống rồi.

Lục Tiểu Đường vắt Thôi Bác vào một góc rồi lấy khăn ra lau vết dầu mỡ trên tay. “Cả năm rồi cậu không giặt quần áo có phải không?”

“Cô muốn giặt giùm tôi hả? Nói cho cô biết nhé, tôi chưa bao giờ giặt quần lót đâu đấy.”

Không đợi Lục Tiểu Đường kịp phản ứng, Mộ Dung Vũ Xuyên đã hung hăng tát hắn một cái thật mạnh. Thôi Bác che mặt trừng mắt nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên, về mặt hắn dữ tợn như thể đang chuẩn bị tấn công lại.

Nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên cao hơn hắn tận nửa cái đầu, Thôi Bác ngược mắt lên nhìn một lúc rồi tức giận hỏi: “Cảnh sát mấy người muốn làm gì vậy hả?”

Lục Tiểu Đường chớp chớp mắt rồi dè dặt lên tường, bắt đầu lục soát khắp người.

“Rốt cuộc là mấy người muốn làm gì?” Thôi Bác gào lên, dùng hai tay che chắn khắp người, chiếc vòng khuyên trên mũi hắn lắc lư tới lui liên tục.

“Bỏ tay xuống.” Lục Tiểu Đường vừa nói vừa cầm sợi dây chuyền trên cổ hắn lên xem.

“Dây chuyền đồng đẹp nhì.” Cô bình phẩm.

“Đây là vàng 24 cara đó!” Thôi Bác tức giận kêu to.

“Chiều thứ Tư cậu đã đi đâu?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Cái gì?” Thôi Bác hết nhìn Lục Tiểu Đường lại nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Chiều thứ Tư vừa rồi cậu đã đi đâu?” Lục Tiểu Đường hỏi lại lần nữa.

“Tôi không nhớ.” Hắn đưa tay vuốt mũi. “Có thể là đang ngủ trong phòng.”

Chiếc vòng khuyên trên mũi hắn lại đụng đưa khiến Lục Tiểu Đường nổi da gà. “Úp mặt vào tường, giơ hai tay lên.” Lục Tiểu Đường ra lệnh.

Thôi Bác vừa lầu bầu trong miệng vừa chậm chạp làm theo lời cô.

Lục Tiểu Đường vỗ nhẹ vào y phục của hắn từ trên xuống dưới. “Tôi không muốn tìm thấy dao hay ống chích gì trên người cậu đâu nhé. Mấy thứ đó không có làm gì được tôi đâu.”

Khi cô cho tay vào trong túi quần hắn, Thôi Bác rên lên một tiếng: “Chết mẹ rồi.”

Lục Tiểu Đường mỉm cười lấy ra một túi bột màu trắng. “Cậu đoán xem đây là gì?” Cô nói với Mộ Dung Vũ Xuyên.

Mộ Dung Vũ Xuyên đổ một chút bột ra tay kiểm tra một chút. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là ma túy đá, hơn nữa còn là ma túy đá có độ tinh khiết khá cao.

Đây là loại chất cấm đang thịnh hành nhất hiện nay. Ở các quán bar, trung tâm mát xa hay khách sạn không bao giờ thiếu thứ này, ngay cả Mộ Dung Vũ Xuyên cũng đã từng nếm thử hai lần. So với các loại chất kích thích khác có giá cao mà còn mang theo tác dụng phụ như heroin, thuốc lắc hay thuốc phiện, thì ma túy đá ngon-bổ-rẻ có thể được xem là một trong những phát minh vĩ đại nhất của con người trong thế kỷ 21. Tiếc nuối lớn nhất của nền y học thế kỷ 21 chính là người đã tạo ra ma túy đá không được nhận giải Nobel hoá học.

Thôi Bác quay đầu lại nhìn túi ma túy đá, cố gắng tìm lý do: “Cái quần này không phải là của tôi.”

“Vậy sao?” Lục Tiểu Đường xoay người hắn lại rồi nhìn chằm chằm vào mắt hắn: “Lần cuối cùng cậu thấy Trần Mộng Dao là lúc nào?”

Trên mặt Thôi Bác hiện lên vẻ suy tính, hắn cũng không phải là thằng ngu, túi ma túy đá kia chỉ mới là phiền phức nhẹ nhàng nhất hắn phải đối mặt. “Chúng tôi đã chia tay từ một tháng trước.”

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Lục Tiểu Đường lặp lại lần nữa. “Lần cuối cùng cậu thấy Trần Mộng Dao là lúc nào?”

Thôi Bác khoanh tay trước ngực tỏ vẻ cự tuyệt trả lời câu hỏi, cứ thế nhìn Lục Tiểu Đường.

Cô lập tức nhận ra hắn đã hiểu lầm ý mình. Vẻ khản trương và kích động trong mắt hắn đã nói lên tất cả.

“Tôi muốn gọi điện cho cha mẹ tôi và nói chuyện với luật sư.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Cô gái bị mất tích (2)

Chương này để ăn mừng truyện đạt 3000 lượt xem, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

Thôi Bác ngồi trong cục cảnh sát, miệng ngậm chặt không nói một lời như đã bị dán giấy niêm phong.

Hắn không giống như Hầu Phú Quý, nếu cảnh sát thẩm vấn hắn với tư cách là kẻ bị tình nghi thì người nhà hắn chắc chắn sẽ không buông tha cho cảnh sát họ, dẫn đến các rắc rối không cần thiết. Huống chi Lục Tiểu Đường cũng không phải là loại cảnh sát thích dùng thủ đoạn bạo lực khi chưa có đầy đủ chứng cứ.

Cũng còn may là các nam sinh ở cùng phòng ký túc xá của Thôi Bác rất phối hợp với công tác điều tra của cảnh sát. Trong thùng đựng quần áo của hắn, cảnh sát đã tìm được thêm hai túi ma túy đá và một bộ đồ chơi tình dục mô phỏng âm đ*o phụ nữ, cộng thêm lời khai của các bạn cùng phòng thì ít nhất cũng có thể khiến cho Trần Mộng Dao nhìn rõ ràng bạn trai của mình rốt cuộc là loại người gì.

“Bây giờ cậu lời Thôi Bác đến đây cũng chẳng thể moi thêm được chút tin tức nào từ hắn đâu.” Mộ Dung Vũ Xuyên thành thật nói.

“Tôi biết.” Lục Tiểu Đường gật đầu.

Mộ Dung Vũ Xuyên gãi gãi đầu. “Loại người như hắn rất khó dây vào. Bọn hắn sẽ không đứng ở vị trí của cậu để nhìn nhận vấn đề đâu. Không cần biết mình có phạm tội không, bọn hắn cũng sẽ bảo vệ bản thân mình vô cùng nghiêm ngặt, khiến cho cậu không cách nào nhận ra bọn hắn có phải là hung thủ cậu đang tìm kiếm hay không.”

“Có lẽ hắn đòi gặp luật sư đơn giản chỉ vì xem trên phim thấy người ta làm vậy.”

Mộ Dung Vũ Xuyên đồng ý với suy nghĩ này của cô. Những người xem phim trên tivi cứ ngốc nghếch tin rằng luật sư là đáng toàn năng. Nhưng thường thì sau đó bọn họ đều sẽ phát hiện ra luật sư không chỉ dốt tiền của họ mà còn lãng phí thời gian của họ nữa.

“Tôi nghĩ cậu nên đổi phương pháp đối phó với tên này, không chừng sẽ mang lại hiệu quả bất ngờ đó.” Mộ Dung Vũ Xuyên hiến kế.

“Cậu có phương pháp gì hay?”

“Cậu có thể mặc một bộ đồ nóng bỏng hơn,” Mộ Dung Vũ Xuyên khoa tay múa chân trước mặt Lục Tiểu Đường. “Phải trông ngực tấn công mông phòng thủ một chút, quan trọng là phải khoe ra cặp đùi trắng nõn. Đến lúc đó cho dù cậu có thấy phiền muốn chết thì hắn cũng vẫn sẽ tò tò đi theo cậu nói mãi nói mãi không thôi.”

Lục Tiểu Đường lập tức nắm lấy cổ áo Mộ Dung Vũ Xuyên khiến hắn nghẹn thở đến mức tay chân quơ quào loạn xạ. Cô hung ác nói: “Ngày mai tôi sẽ mặc bikini đến cho cậu nhìn nhé, tôi chống mặt lên xem cậu có dám nhìn hay không!”

Chợt cô ngẫm nghĩ trong giây lát rồi buông lỏng tay ra. “Nhưng mà lời của cậu hình như cũng có chỗ đúng. Tôi nên mềm mỏng với hắn một chút. Bị một người phụ nữ dừ tợn đè ép, chắc hẳn không thấy vui nổi, nếu như tôi dịu dàng hơn một chút... Cậu nói xem giữa tôi và bạn gái hắn thì ai đẹp hơn?”

Câu hỏi này rất khó trả lời. Mộ Dung Vũ Xuyên vừa xoay trái xoay phải thả lỏng cổ vừa suy nghĩ kỹ càng rồi mới thận trọng đáp: “Nếu chỉ xét về ngoại hình thì đương nhiên cậu xinh đẹp hơn Trần Mộng Dao nhiều, lại còn rất nữ tính.”

Lục Tiểu Đường nghiêng đầu suy nghĩ rồi nâng chân lên đạp hắn một cái: “Cậu đang khen tôi hay chửi xéo tôi đây?”

Nói thì nói thế, nhưng Lục Tiểu Đường vẫn là một cô gái nóng tính, không thể đợi đến lúc về nhà thay bikini đến đây, mà ngay cả Mộ Dung Vũ Xuyên cũng gấp gáp muốn biết Thôi Bác rốt cuộc đã biết những gì.

“Tôi nghĩ tôi phải hỏi hắn mấy câu trước khi luật sư đến mới được.” Lục Tiểu Đường quyết định. “Tôi sẽ hỏi có chừng có mực.”

“Cậu nghĩ tên thần kinh này sẽ thành thật khai báo với cậu sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên tỏ ra hoài nghi.

Lục Tiểu Đường chớp chớp mắt: “Cậu đã bảo tôi phải dịu dàng mà. Tôi rất có lòng tin ở bản thân đó nha.”

Mộ Dung Vũ Xuyên biết điều, ngậm miệng lại không nói một câu.

“Hắn chưa bao giờ bị cảnh sát tóm, tuy bây giờ rất mạnh miệng nhưng có khi trong lòng lại rất lo lắng. Bây giờ hắn mà nhìn thấy tôi chắc hẳn sẽ rất sợ hãi. Cho nên khi thấy thái độ của tôi đột nhiên trở nên mềm mỏng, hẳn nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác.”

Ngay lúc bọn họ đang thương lượng làm sao để đối phó với Thôi Bác thì trong phòng thẩm vấn, đội trưởng đội cảnh sát hình sự Võ Bưu vẫn đang tiếp tục tra hỏi người lao động nhập cư Hầu Phú Quý kia.

Mười mấy tiếng đồng hồ bị cảnh sát luân phiên tra hỏi khiến Hầu Phú Quý sức cùng lực kiệt, chỉ trong một đêm mà cả người đã trở nên yếu ớt bái hoại, nhưng ông ta vẫn nhất quyết không chịu nhận tội.

Tiểu Kiến Chương quán dây đồng lên ngón cái tay phải Hầu Phú Quý, hai đầu dây đồng được nối với một bộ điều khiển trông rất cũ kỹ. Gã nhấn công tắc, thân thể Hầu Phú Quý lập tức run lên cầm cập. Tiếng kêu của ông ta có thể dùng từ “gào khóc thảm thiết” để hình dung, nhưng ông ta vẫn không chịu nhận tội.

Ông ta chảy cả nước mắt và nước mũi, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Võ Bưu mang theo sự phẫn nộ và mờ mịt.

Lục Tiểu Đường ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thôi Bác.

Hắn vừa trông thấy cô đã lập tức hỏi: “Luật sư do cha mẹ tôi mời đã tới chưa?”

“Một lát nữa sẽ đến thôi.” Lục Tiểu Đường tháo còng tay cho hắn.

“Còng chặt thế, tay tôi muốn gãy luôn rồi này!” Thôi Bác khoa trương nói.

Hắn tựa lưng vào ghế, nhong hai chân ghế phía trước lên, cứ thế đong đưa tới lui trước mặt Lục Tiểu Đường. Mộ Dung Vũ Xuyên đứng bên ngoài, thông qua camera giám sát theo dõi tình hình trong phòng.

- -----

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cô gái bị mất tích (3)

Chương này để ăn mừng truyện đạt 300 lượt like, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

“Tôi muốn uống nước.” Thôi Bác hạch sách.

Lục Tiểu Đường lấy một ly nước ấm đặt trước mặt hắn, còn nhân tiện thả vào mấy lá trà. Về mặt cô ôn hoà mềm mỏng ngồi đối diện nhìn hắn.

“Sao tự dưng lại khách sáo với tôi rồi người đẹp? Có phải gặp phiền phức rồi không?” Thôi Bác liếc cô một cái.

Lục Tiểu Đường vẫn giữ nụ cười thân thiện trên môi, trong lòng lại đang suy tính cách để vào chủ đề chính.

“Đương nhiên là cô sẽ gặp phiền phức rồi.” Thôi Bác không ngừng lúc lắc chân ghế. “Lát nữa khi luật sư đến, tôi nhất định sẽ nói với ông ta là các người đánh đập tôi.”

“Sao phải làm vậy chứ? Người bạn kia của tôi không được hiểu chuyện cho lắm.” Lục Tiểu Đường mỉm cười để lộ hàm răng trắng sáng. “Thật ra chúng tôi chỉ muốn hỏi cậu mấy câu hỏi để hiểu rõ tình hình thôi, chẳng lẽ bạn gái cậu mất tích mà cậu không lo lắng chút nào sao?”

“Tôi có lo lắng hay không cũng không liên quan đến các người. Tôi muốn nói thì nói, không muốn nói thì cứ không nói đấy. Tóm lại, các người sử dụng bạo lực với tôi thì tôi sẽ tố cáo hết.”

“Oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt.” Lục Tiểu Đường nói ra một câu thoại kinh điển trong phim truyền hình. “Thôi, cậu nói cho chị nghe đi, nói xong thì chị thả cậu về, như vậy tốt biết bao nhiêu. Nếu cậu thấy thiệt thòi thì chị có thể mời cậu ăn một bữa cơm.”

“Cô bao nhiêu tuổi mà tự xưng là chị? Tôi đã hai mươi lăm rồi đấy.”

“Thật sao? Trông cậu còn trẻ thế mà?” Lục Tiểu Đường nghĩ thầm, không ngờ mày lại già như vậy, ôn thi đại học chắc phải đến mấy năm, đúng là đồ ngu.

“Bây giờ cô có nịnh nọt tôi thì cũng đã muộn rồi.” Thôi Bác càng nói càng tức giận. “Tôi nói cho cô biết, tôi cứ cắn riết lấy cô không tha đấy, nhất định sẽ lột được bộ cánh phục này của cô xuống, cô cứ chờ đến lúc mặc váy ngắn ra đứng đường nuôi thân đi nhé.”

Bình tĩnh. Phải bình tĩnh. Lục Tiểu Đường trưng ra khuôn mặt vô tội. “Tôi có làm gì đâu?”

“Các người đánh tôi, cảnh sát sử dụng bạo lực với dân, điều này cô chối không được đâu.”

“Cậu nặng bao nhiêu? 65 ký? Cao khoảng 1m7 phải không?” Lục Tiểu Đường giả vờ làm vẻ mặt ngây thơ vô tội, giọng nói trở nên trẻ con như của một cô gái nhỏ: “Tôi từ trước đến giờ không hề sử dụng bạo lực đối với nghi phạm. Các ngài hãy tin tưởng tôi. Hắn ta cao to như vậy, tôi còn sợ hắn có thể làm hại tôi nữa cơ.”

Thôi Bác hít mắt lại. “Cô cho là người ta sẽ tin tưởng màn kịch vụng về này của cô sao?”

“Đương nhiên rồi.” Lục Tiểu Đường nói: “Đúng như cậu nói, tôi là một cô gái xinh đẹp phải không nào?”

Thôi Bác im lặng hơn một phút. Hắn nhìn tờ báo đặt trên bàn đang mở ở trang tin tức về vụ mưu sát Lý Thục Trân.

“Về ngoài xinh đẹp thì tốt lắm sao?” Thôi Bác chỉ vào tờ báo. “Cô có để ý thấy cô và cô gái này trông khá giống nhau không?”

“Vậy sao?”

“Cô ta sau khi bị lột sạch lại bị người ta đặt lên bồn cầu rồi mổ bụng phanh thây. Khắc khắc khắc.” Trong ánh mắt Thôi Bác lộ ra sự hung ác.

Lục Tiểu Đường bỗng nhiên hoảng hốt. Cục cảnh sát đã nghiêm ngặt phong tỏa tin tức này, đến báo chí cũng không biết để đưa tin, làm sao mà hắn biết được? Là do có người tiết lộ tin tức, hay là...

“Tôi nói có đúng không?”

“Đúng thật là vậy.”

Thôi Bác liếm môi. “Hy vọng người đẹp như cô khi đi nhà vệ sinh nhớ cẩn thận một chút.”

“Ờ?”

“E là cũng có kẻ muốn tiếp cận cô, thừa dịp cô không hề đề phòng mà nhào tới đè cô xuống...”

Con tức giận chậm rãi dâng lên trong lòng Lục Tiểu Đường. “Momm cậu lúc nào cũng thói tha như mấy bà già ngoài chợ vậy sao?”

“Tôi tưởng là cô muốn nghe tôi nói chuyện? Nên tôi nói cho cô nghe đây. Tôi biết trước khi chết cô ta bị cưỡng hiếp.”

“Cậu biết??”

“Cô cho rằng tôi chính là người đã cưỡng hiếp rồi giết chết cô ta có phải không?”

Tim Lục Tiểu Đường đập thật nhanh. “Vậy cậu có cưỡng hiếp cô ta không?”

“Biết đâu đấy...” Thôi Bác càng lúc càng lắc lư ghé nhanh hơn, tựa như một đứa bé trai đang vắt óc nghĩ hết biện pháp để gây sự chú ý với người khác. “Biết đâu tôi chính là kẻ đã giết cô ta, cô muốn nghe mấy chuyện này phải không?”

“Đúng vậy,” Lục Tiểu Đường nghiêng người về phía trước. “Sao hả? Lẽ nào cậu không dám kể ra sao?”

Thôi Bác cũng nghiêng người về phía cô, cái mũi bóng nhẫy của hắn gần như sắp chạm vào mũi cô. “Cô ta bị đặt lên bồn cầu có phải không?”

“Cậu nói cho tôi biết đi.”

“Lúc cô ta đang rửa tay, tôi đột nhiên nhào tới ôm cô ta từ phía sau. Cô ta giãy giụa liên tục, tôi kéo cô ta vào trong buồng vệ sinh, đặt cô ta ngồi lên bồn cầu, giờ hai chân lên cao, rồi tôi chơi cô ta thật mạnh. Cô ta rất thích được chơi kiểu này, cứ thế bị tôi chơi tới chết.”

Lục Tiểu Đường lạnh lùng nhìn hắn. “Cậu mà làm nổi sao?”

Thôi Bác giống như vừa bị cô làm nhục, cất cao giọng nói: “Đương nhiên không chỉ có vậy! Tôi còn lấy dao rạch bụng cô ta ra, bắn vào trong đó, bắn liên tục một tiếng đồng hồ, cô có nghe rõ chưa?”

“Sao cậu không nói cho tôi biết cậu đã làm gì Trần Mộng Dao?”

“Thôi Bác giật mình, ngồi lọt thõm vào ghế. “Tôi chẳng làm gì cô ta cả.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Cô gái bị mất tích (4)

Chương này mình xin tặng bạn @daicasaigon, cảm ơn bạn đã đề cử cho truyện. ^^

“Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Hắn khẽ nhún vai: “Có khi đã chết mất rồi.”

“Sao cậu lại nói vậy?”

Thôi Bác nghiêng người về phía cô, ngực hắn ép sát lên cạnh bàn. “Trước đây cô ta đã từng tự sát.”

Lục Tiểu Đường không hề tỏ ra giật mình. “Phải, tôi có biết. Cô ấy tự cắt cổ tay.”

“Chính là như thế.” Thôi Bác gật đầu.

Mộ Dung Vũ Xuyên ngồi theo dõi cuộc đối thoại trước màn hình máy giám sát, lời Thôi Bác vừa nói khiến hắn vô cùng kinh ngạc. Vương Toa Toa không hề nói với bọn họ điều này. Theo lẽ thường thì tỷ lệ phụ nữ tự sát bằng cách cắt cổ tay cao hơn rất nhiều các cách tự sát khác, nên Lục Tiểu Đường hoàn toàn chỉ suy đoán ra điều này trong vài giây.

Lục Tiểu Đường nhìn về mặt của Thôi Bác, lại tiếp tục nói ra suy đoán của mình bằng ngữ khí chắc nịch: “Cô ấy cắt cổ tay tự sát vào tháng trước.”

Thôi Bác ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện ra vẻ khó hiểu: “Sao cô biết được chuyện này?”

Lục Tiểu Đường cầm tờ báo trên bàn lên, giả vờ lật ra xem.

Thôi Bác nhìn cô đăm đăm, lát sau lại bắt đầu lắc lư chân ghế.

Lục Tiểu Đường đang giả vờ đọc báo chợt cất tiếng hỏi: “Cô ấy đang ở đâu vậy Thôi Bác?”

“Tôi không biết.”

“Cậu cưỡng hiếp cô ấy rồi à?”

“Tôi chẳng cần phải cưỡng hiếp cô ta. Chỉ cần tôi muốn, cô ta sẽ lập tức dâng hiến cho tôi ngay. Cô ta chỉ là một món đồ chơi của tôi mà thôi.”

“Cậu không chế cô ấy rất chặt sao?”

“Đương nhiên.”

“Nếu cậu không làm vậy thì cô ấy sẽ bỏ cậu ngay đúng không?”

“Đ*т mẹ!” Hắn ngừng đưa chân ghế. “Cô tưởng là cô sẽ moi được thông tin từ miệng tôi sao?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Trong tình hình bây giờ thì người có quyền ở đây là tôi, chẳng lẽ cô còn không nhận ra sao người đẹp? Tôi thích nói gì thì nói, cũng chẳng ai làm gì được tôi cả.”

“Vậy thì cậu muốn nói chuyện gì?”

Cặp môi mỏng của hắn nhếch lên, hắn nghiêng người về phía cô rồi hạ giọng nói: “Có lẽ chúng ta nên nói về chuyện của cô thì hơn.”

“Chuyện gì của tôi?”

“Nói về việc cô giống Lý Thục Trần đến mức nào, nói xem tôi đã giết Lý Thục Trần ra sao.”

“Cậu không giống với loại người có can đảm dùng dao làm bếp để mổ bụng phanh thây người khác.”

“Đương nhiên tôi chính là loại người đó!” Hắn nở nụ cười trông rất buồn nôn. “Chính tôi đã lấy con dao làm bếp để giết chết cô ta!”

Lục Tiểu Đường lại lật sang một trang báo khác. “Cậu vứt con dao làm bếp đó ở đâu rồi?”

“Cô thật sự muốn biết sao?” Về mặt Thôi Bác tỏ ra nguy hiểm.

“Cuối cùng thì Trần Mộng Dao đã gặp phải chuyện gì rồi, Thôi Bác?” Lục Tiểu Đường cẩn thận hỏi. “Có phải cô ấy đã chán ghét cậu rồi? Có phải cô ấy đã tìm được một người đàn ông chân chính rồi không?”

“Đ*т con mẹ!” Thôi Bác thô bạo cắt lời cô. “Tôi đây là một người đàn ông chân chính nhé!”

“Ồ.”

“Có ngon thì ra khỏi đây, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là đàn ông chân chính.”

“Phải không đấy?” Lục Tiểu Đường xem thường. “Vậy tại sao cô ấy lại muốn chia tay với cậu?”

“Không hề có chuyện đó!” Thôi Bác lập tức phủ nhận. “Là con đĩ*m Vương Toa Toa nói với cô phải không? Nó cóc biết cái gì cả.”

“Cô ấy không biết vì sao Trần Mộng Dao muốn chia tay cậu à? Hay cô ấy không biết tại sao cậu suốt ngày bám lấy Trần Mộng Dao, không để cho cô bé được yên thân?”

“Cô chỉ biết nói thể thôi hả? Cô định đem mấy thứ suy đoán chủ quan này ra để định tội tôi?”

“Chúng tôi sẽ căn cứ vào túi bột trắng tìm thấy trong túi quần để định tội cậu.”

Hắn hừ mũi. “Cái đó không phải của tôi.”

“Cái quần không phải của cậu đúng không?”

Hắn bỗng điên tiết đứng lên, vỗ lên bàn một tiếng thật mạnh. “Con đĩ*m này, nghe đây —”

Lục Tiểu Đường cũng đứng dậy, mặt đối mặt nhìn thẳng vào mặt hắn. “Cô ấy đang ở đâu?”

Nước miếng li ti phun ra từ miệng hắn: “Tao nói cho mày biết, tao muốn chơi mày!!!”

Một giây sau, Lục Tiểu Đường đã kéo mạnh cái vòng xuyên trên mũi hắn.

“Tao chơi... aaaaa —” Thôi Bác thét lên, hắn giơ tay muốn tóm lấy Lục Tiểu Đường, nhưng cô đã nhanh nhẹn túm chặt ngón tay cái của hắn bẻ ngoặt cả cánh tay ra đằng sau.

“Cứu tôi với!” Thôi Bác gào to như lợn bị chọc tiết.

Thanh âm phát ra từ màn hình máy giám sát khiến các cảnh sát khác quay đầu lại nhìn, Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức lấy thân mình che chắn màn hình.

“Cứu tôi với!!!” Thôi Bác liên tục gào thét.

Lục Tiểu Đường nhấn đầu hắn xuống mặt bàn. “Rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?”

“Tôi không biết,” hắn kêu to. “Tôi van cô, mau buông tay ra! Tôi không biết gì hết! Cô giết đứt mũi tôi mất!”

Lục Tiểu Đường buông tay ra rồi chùi tay vào quần. “Cái thằng ngu này, tao vốn chỉ định nhẹ nhàng mềm mỏng với mày.”

Thôi Bác nhăn mũi tới lui như để kiểm tra xem cái mũi có còn nằm trên mặt hắn hay không. “Cô đừng bạo lực với tôi.” Hắn bĩu môi lầm bầm. “Tôi bị thương rồi.”

“Mày nên thấy may mắn vì tao giữ lại cái mũi đó cho mày.” Lục Tiểu Đường thản nhiên nói.

Thôi Bác cúi gằm mặt, miệng lầu bầu: “Bởi vì tôi nói lời chia tay nên cô ấy mới tự sát. Cô ấy yêu tôi đến mức không thể sống nổi nếu thiếu tôi.”

Lục Tiểu Đường vỗ bàn một cái. Thôi Bác sợ hãi, theo bản năng co rúm người lại. “Cái loại rác rưởi như mày vốn chẳng có cô gái nào thèm nhìn lấy một lần. Đợi Trần Mộng Dao lớn hơn một chút, sớm muộn gì cô bé cũng chia tay với mày thôi. Nếu mày thật sự là tên hung thủ giết người trong nhà vệ sinh, tao rất hy vọng mục tiêu kế tiếp của mày là tao. Tao nhất định sẽ nhét xác mày vào trong bồn cầu, mày tin không?”

Mọi Thôi Bác run run không dám nói thêm một câu.

“Khi luật sư đến, mày có thể nộp tiền bảo lãnh rồi ra về, nhưng trong khoảng thời gian này mày không được phép rời khỏi thành phố C. Cảnh sát có thể triệu tập mày bất cứ lúc nào, mày nhất định phải có mặt.”

Thôi Bác không nói gì nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên kết thúc buổi tra hỏi, Tào Thanh thò đầu vào nói với cô: “Tổ trưởng, chúng ta vừa nhận được một tin tức liên quan tới nghi phạm Hầu Phú Quý, nhưng cũng không tính là quan trọng.”

“Ông ta không phải đã bị tạm giam rồi sao?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Vâng, nhưng sáng nay khi chúng tôi đến nhà ông ta lục soát thì phát hiện căn nhà đó đã bị người ta phá hoại. Đội trưởng Võ đang bề bộn nhiều việc nên tôi báo với cô một tiếng để xem có cần điều tra việc này không.”

Lục Tiểu Đường suy nghĩ một chút rồi nói: “Đề tôi đến đó xem sao.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cô gái bị mất tích (5)

Chương này để ăn mừng truyện đạt 4000 lượt view, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

=====

Thứ Sáu, trời nhiều mây, lúc 12 giờ 36 phút.

Mọi vật dụng bằng thủy tinh trong nhà Hầu Phú Quý đều bị đập vỡ, cả nhà ông ta đã biến thành một mảnh hỗn độn, đĩa phim DVD nằm tán loạn trên mặt đất, nóc tivi bị đập lõm vào trong.

Tào Thanh và Phạm Hiểu Bằng đều nhìn sang Lục Tiểu Đường chờ chỉ thị.

Đầu óc cô vẫn còn đang nghĩ về Thôi Bác, cô cần thêm thời gian để nhận định lại kế này có điểm nào đáng ngờ hay không. Về phía Hầu Phú Quý, cô cũng chưa rõ ràng Võ Bưu đã thâm vấn ông ta đến đâu. Cái chết của Lý Thục Trân và vụ việc Trần Mộng Dao mất tích rốt cuộc có liên quan đến nhau hay không cô cũng chưa xác định được. Cũng có thể hai vụ án này hoàn toàn tách biệt.

Thế mà vụ việc phá hoại nhà cửa lại xảy ra ngay lúc này, không sớm cũng không muộn, không to cũng không nhỏ, khiến Lục Tiểu Đường vô cùng hoài nghi, đến cùng thì việc này có liên quan gì đến vụ án mạng không, hay chỉ đơn giản là ân oán cá nhân?

“Tình hình cụ thể như thế nào? Có tra ra được là ai làm chưa?”

Phạm Hiểu Bằng trả lời: “Theo lời khai của hàng xóm chung quanh thì tối qua lúc 9 giờ hơn, bọn họ nghe thấy trong nhà của Hầu Phú Quý truyền ra tiếng “loảng xoảng”. Bọn họ tưởng là ông ta đánh nhau với ai đó nên không hàng xóm nào qua xem cả.”

Hầu Phú Quý đã bị giải về cục cảnh sát, vậy thì người ở đây tối qua là ai?

“Tổ trưởng, lúc chúng tôi vào đây kiểm tra thì đã thấy cái này.” Phạm Hiểu Bằng đưa cho Lục Tiểu Đường một mảnh giấy.

Trên mảnh giấy in một hàng chữ — “Ngày chết của mày sẽ không còn xa.”

“Ngoài mảnh giấy này ra các anh còn tìm được thứ gì khác không?” Lục Tiểu Đường hỏi. “Ý tôi là các anh đã kiểm tra kỹ nhà của Hầu Phú Quý chưa? Có phát hiện ra thứ gì khả nghi không?”

Phạm Hiểu Bằng nhìn sang Tào Thanh rồi lắc đầu: “Tôi cho là hắn đã tiêu huỷ hết mọi chứng cứ rồi.”

“Anh đang nói Hầu Phú Quý à?”

“Vâng.”

“Nghe cách anh nói cứ như ông ta chính là hung thủ ấy.”

Phạm Hiểu Bằng nghi hoặc hỏi Lục Tiểu Đường: “Chẳng lẽ ông ta bị tình nghi tới mức đó còn chưa đủ sao?”

“Ông ta chỉ mới bị tình nghi thôi, điều đó không đồng nghĩa với việc ông ta thật sự là hung thủ.”

“Tôi nghe nói đội trưởng Võ đã moi được khẩu cung quan trọng từ trong miệng ông ta.”

“Phải không?” Lục Tiểu Đường cười khinh miệt. “Anh có nghe câu chuyện cười “Tôi là thỏ” bao giờ chưa?”

“Tôi là thỏ?” Phạm Hiểu Bằng lắc đầu, gương mặt mập mập của anh ta ngẩn ra, không hiểu lời của Lục Tiểu Đường là có ý gì.

Lục Tiểu Đường đi vòng quanh gian nhà, cô nhìn mảnh giấy in lời đe dọa rồi suy luận: “Người đột nhập vào nhà Hầu Phú Quý tối qua hắn là chưa biết tin tức ông ta đã bị cảnh sát bắt, nếu không hắn ta cũng sẽ không tới đây đe dọa như vậy. Tôi đoán hắn sẽ còn quay trở lại để xem phản ứng của Hầu Phú Quý thế nào rồi mới quyết định tiếp theo sẽ xử lý ông ta ra sao.”

“Tổ trưởng nói rất có lý, nhưng bao giờ thì hắn mới quay lại đây?” Tào Thanh hỏi.

“Chỉ cần hắn vẫn chưa nghe được tin tức Hầu Phú Quý bị bắt thì trong vòng hai ngày, hắn nhất định sẽ quay trở lại. Chẳng hạn như, tối nay.”

Tào Thanh và Phạm Hiểu Bằng đều trở nên căng thẳng. “Như vậy chúng ta có nên mai phục ở đây không tổ trưởng?”

“Không cần đâu, một mình tôi ở đây là được. Có lẽ tên này và Hầu Phú Quý chỉ có chút ân oán cá nhân mà thôi.”

Chú thích: câu chuyện “Tôi là thỏ”

Để kiểm tra năng lực của cảnh sát ở Mỹ, Hồng Kông và Trung Quốc, Liên Hiệp Quốc lần lượt thả ba con thỏ vào trong rừng rậm để xem cảnh sát nước nào bắt được thỏ trong thời gian nhanh nhất.

Đội ra quân đầu tiên là cảnh sát Mỹ.

Cảnh sát Mỹ dùng nửa ngày để họp bàn kế hoạch tác chiến, phân công nghiêm ngặt và phái một chi bộ đội đặc chủng tấn công vào rừng rậm, thế nhưng việc họp hành kéo dài đã làm lỡ mất thời gian tốt nhất, con thỏ đã bỏ chạy. Cảnh sát Mỹ thất bại!

Tiếp theo đến lượt cảnh sát Hồng Kông.

Bọn họ phái ra hơn một trăm người và mấy chục chiếc xe cảnh sát xếp thành một hàng dài bao vây rừng rậm, người dẫn đội dùng loa kêu gọi con thỏ đầu hàng, nói nào là người đã

bị bao vây, mau ra đây đầu hàng để được khoan hồng,... nhưng cả buổi trời cũng không có động tĩnh. Đội lực lượng vũ trang bèn tiến vào rừng tìm kiếm, cuối cùng cũng không tìm thấy thỏ. Cảnh sát Hồng Kông thất bại!

Rốt cuộc cũng đến lượt cảnh sát Trung Quốc.

Đội này chỉ gồm bốn người ngồi chơi mạt chược. Đến tận khi hoàng hôn buông xuống, hai tên cảnh sát mới cầm theo đèn cùi bước vào rừng rậm. Chưa đầy 5 phút sau đã nghe thấy tiếng động vật kêu rên thảm thiết truyền ra. Sau đó hai tên cảnh sát vừa hút thuốc vừa cười nói, dẫn theo một con gấu mặt mũi sưng húp bước ra khỏi rừng rậm.

Con gấu thoi thóp rên lên: “Đừng đánh nữa, tôi là thỏ, tôi chính là thỏ!”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cô gái bị mất tích (6)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Kiều Khải dùng bông sát trùng tắm rửa sạch các vết máu đã khô trên thi thể cô gái.

Giương mặt anh ta cứng nhắc, nhưng các ngón tay lại dịu dàng như thể đang vuốt ve người tình. Trong bộ thi thể xinh đẹp đang bị mổ xẻ dưới con dao giải phẫu ấy đã từng tồn tại một linh hồn rất dễ thương. Cô gái có thể hồ hấp, có thể suy nghĩ, có thể trò chuyện, có thể ở bên cạnh ta trong một buổi chiều hè dài đằng đẵng.

Gần đây Kiêu Khải thường mơ thấy một giấc mộng cứ lặp đi lặp lại.

Vào một khoảng thời gian không rõ là ngày hay đêm, anh ta đang đi bộ trên một con đường dài, không biết bản thân mình đang đi đâu, mà chính anh ta cũng chưa hề quan tâm đến chuyện đó. Lần nào cũng vậy, sẽ có một cô gái tóc dài đứng bên vệ đường vẫy tay với anh ta.

Đến đây — đến đây —

Bàn tay cô gái như đang nói với anh ta câu ấy. Mái tóc dài gần như đã che khuất gương mặt cô, đôi mắt cô to tròn không chớp hết như đôi mắt một con búp bê trong cửa hàng đồ chơi.

Cô gái mặc đồng phục và mang đôi giày thể thao rất sạch sẽ. Chợt cô xoay người chạy vào khu đồng cỏ bên đường, anh ta không tự chủ được cũng chạy đuổi theo.

Cỏ xanh biếc và rất cao, dường như cao đến tận trời xanh. Cô gái vẫn nhẹ nhàng chạy phía trước, dẫn anh ta vào tận sâu bên trong cánh đồng. Khi quay đầu lại, anh ta đã hoàn toàn mất phương hướng, ngay cả chút bóng dáng của cô gái cũng không tìm thấy.

Anh ta tìm kiếm khắp nơi, không rõ là tìm cô gái hay tìm đường trở về.

Đúng lúc này, cô gái lại đột ngột xuất hiện, vẫn đứng cách anh ta khá xa.

Nhưng bây giờ thân thể cô đã hoàn toàn trần trụi.

Trừ mái tóc đen bóng xoã tung và nhúm lông mu ra, toàn thân cô gái đều trắng toát, toả ra thứ ánh sáng bàng bạc tinh khiết.

Đến đây — đến đây —

Cô gái vẫy tay.

Anh ta đỏ mặt tiến lại gần cô như một thiếu niên ngây thơ.

Ngón tay anh ta chạm vào đầu ngón tay lạnh băng như ngọc bích của cô gái. Anh ta không hề giật mình mà còn đưa tay nâng mặt cô gái lên.

Cô gái áp môi mình lên môi anh ta, đôi mắt cô rất to, bình tĩnh nhìn anh.

Bàn tay còn lại của anh ta chạm rãi vurun về phía cơ thể cô, nhưng chỉ mò được khoảng không.

Anh ta cúi đầu nhìn xuống mới thấy thân thể của cô gái đã nằm trên mặt đất từ lúc nào, cái đầu của cô vẫn nằm trên tay anh, đôi mắt vẫn mở to nhìn anh.

Anh ta run lên, rùng mình tỉnh giấc.

Bên ngoài cửa sổ là bóng đêm đàng dặc, toàn thân anh ta lúc này đã ướt đẫm vì mồ hôi, nhưng lại không cách nào nhớ ra được gương mặt cô gái.

“Thầy Kiêu, thầy bị làm sao thế?”

Suy tưởng của Kiêu Khải bị giọng nói mềm mại của một cô gái kéo trở về hiện thực. Seto Minako giương mắt nhìn anh ta đầy tò mò.

“Ừm... không có gì.” Kiều Khải hơi hoảng loạn, anh ta gần như đã quên bên cạnh mình không chỉ có một nữ thi thể mà còn có thêm một cô gái đang sống sờ sờ.

“Có phải thầy làm tăng ca hai ngày nay nên mệt quá rồi không?”

“Ngày nào thầy chẳng làm như thế, cũng đã quen rồi.”

“Thật sao? Thầy Kiều thật đúng là một người chăm chỉ, hết như cha của em vậy.”

“Ha ha, thầy già đến mức đó sao?” Kiều Khải nở nụ cười hiếm hoi. “Hay là do cha em trông còn rất trẻ?”

Minako hé môi cười. Kiều Khải tuy bề ngoài có vẻ nghiêm túc nhưng hoá ra cũng là một người thú vị.

Khi ánh mắt cô nhìn đến thi thể cô gái nằm trên bàn giải phẫu, cô lại cảm thấy vô cùng đồng cảm. “Thật là đáng thương.”

“Đúng vậy.” Kiều Khải thờ dãi. “Chẳng lẽ là do năng lực của thầy có hạn?”

“Sao thầy lại nói như vậy?”

“Thầy chưa bao giờ tin rằng loại hành vi phạm tội hoàn mỹ có tồn tại. Cho dù là loại tội phạm nào cũng đều sẽ để lại manh mối, quan trọng là chúng ta có tìm được nó hay không.” Anh ta nhìn thi thể, trong ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp.

“Anh Mộ Dung hình như cũng từng nói một câu như vậy.” Minako nói.

“Vậy sao?” Kiều Khải mỉm cười. “Không ngờ thầy và cậu ta cũng có điểm giống nhau. Quan hệ giữa Minako và Mộ Dung Vũ Xuyên rất thân thiết à?”

“Làm gì có ạ? Em ghét hẳn muốn chết!” Minako nhớ lại chuyện đêm đó liền đầu môi trả lời.

“Có thể khiến người tốt tính như Minako ghét thì thật đúng là hiếm thấy.” Kiều Khải dừng lại trong thoáng chốc. “Tiểu tử kia tuy không được người ta ưa thích nhưng quả thật cậu ta rất không đơn giản.”

“Dạ?”

“Cậu ta là một pháp y nhưng rất có năng lực suy đoán của thám tử.”

“Chuyện này mà thầy cũng nhìn ra được?” Minako kinh ngạc.

“Tuy thầy không thích cậu ta cho lắm, nhưng không thể vì cậu ta đáng ghét mà bỏ đi hết mọi ưu điểm của cậu ta được.”

“Nhưng mà anh ta làm khó dễ thầy trước mặt tất cả mọi người, thầy không tức giận sao?”

“Giận thì giận, mà khen thì khen thôi. Thầy lúc nào cũng rất rạch ròi giữa chuyện công và chuyện tư.”

Ánh mắt Minako càng hiện lên sự sùng bái: “Thật không ngờ thầy lại là người rộng lượng như vậy.”

Nếu Mộ Dung Vũ Xuyên có mặt tại đây ắt hẳn sẽ tức sùi bọt mép mà chết.

Chiều nay cha mẹ của Tống Giai sẽ đến cục cảnh sát để nhận thi thể con gái, Kiều Khải hy vọng mình có thể kịp thời xử lý đơn giản thi thể của cô bé, cố hết sức làm nhạt đi các vết thương do hung thủ tạo thành trước khi bọn họ đến.

“Chỉ cần nghĩ đến việc cha mẹ em ấy sắp đến, em đã thấy rất tội nghiệp họ.” Minako than thở. “Nếu người bị hại là em, không biết cha mẹ em sẽ đau lòng đến mức nào nữa.”

Bàn tay cảm bông khỉ trùng của Kiều Khải khẽ run lên, anh ta cười miễn cưỡng: “Đừng có nói ra mấy chuyện chẳng lành như thế.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cô gái bị mất tích (7)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Tối hôm đó, lúc 20 giờ 23 phút.

Tại đây nhà trọ ở phía đông thành phố.

Lục Tiểu Đường không mở đèn, chỉ lặng lẽ ngồi trên giường. Cả gian nhà chìm trong bóng tối.

Ánh mắt cô đã thích ứng với bóng đêm, chiếc tivi tả tơi nằm trong góc lặng lẽ quan sát một người xa lạ đang ở trong nhà nó. Nó đã từng phát rất nhiều câu chuyện, có chuyện tình

yêu, có bị kịch lẫn hài kịch, cũng có chuyện kinh khủng liên quan tới giết người,...

Tôi nay liệu nó có chứng kiến thêm câu chuyện nào không?

Mảnh kính thủy tinh trên cửa sổ đã nứt toác ra thành hình lưới nhện, từng cơn gió vi vu thổi vào kẽ hở phát ra tiếng rìn rít.

Lục Tiểu Đường xé gói mì ăn liền hiệu Đông Lục Phúc, bẻ vụn ra rồi cho vào miệng nhai. Cô nhắm mắt lại thả lỏng người, tựa như đây chỉ là một buổi tối cuối tuần buồn chán chứ không phải đang phá án.

Nếu chiếc tivi này không bị hư thì tốt rồi, cô có thể lấy vài đĩa phim DVD của Hầu Phú Quý ra xem. Cô rất thích ngồi trong bóng tối xem phim kinh dị một mình.

Rất kích thích.

Ngồi xem phim kinh dị trong nhà của một nghi phạm có phải sẽ càng kích thích hơn không nhỉ.

Cô vừa nhìn chiếc tivi bị hư nằm trong góc phòng vừa suy nghĩ xem vết lõm trên đầu nó có ảnh hưởng đến công năng chiếu phim của nó hay không.

Chiếc tivi vẫn nhất quyết không sáng màn hình. Nó đã không còn tin tưởng ở con người nữa rồi. Tối qua người kia muốn giết nó, đến hôm nay người này lại còn muốn hành hạ nó thế nào nữa đây?

Nó yên tĩnh nằm đó thi gan với cô.

Trong không khí bỗng truyền đến một sự rung động vô cùng nhỏ.

Lỗi tại Lục Tiểu Đường rất thính, cô bỗng ngồi thẳng người lên, dồn hết sự chú ý về một phía.

“Sàn sạt — sàn sạt —”

Không sai, có ai đó đang lặng lẽ tiếp cận căn nhà này.

Ngoài cửa sổ không có lấy một bóng người. Chắc chắn hắn đã khom lưng lại như một con mèo nhìn thấy chuột, giấu mình trong bóng tối để chờ phát lực lao lên.

Ta không nhìn thấy hắn, nhưng hắn vẫn tồn tại ở đó, chậm rãi tiến lại gần ta.

Ta không biết hắn là ai.

Cũng chẳng rõ hắn muốn làm gì.

Lục Tiểu Đường nín thở nuốt hết mì vụn còn sót trong miệng rồi rón rén bước xuống giường, nấp sau cánh cửa, toàn thân cô đứng ép sát vào tường.

Kẻ đó đã bước vào sân. Hắn do dự một lát rồi đi vòng bên hông nhà chứ không đẩy cửa bước vào.

Lỗi tại Lục Tiểu Đường vẫn dán sát vách tường để lắng nghe động tĩnh của hắn. Kẻ đó đã vòng ra sau nhà. Cô quay đầu nhìn lại. Là phòng bếp — hắn muốn tiến vào từ phòng bếp...

Trái tim Lục Tiểu Đường đập điên cuồng. Đây có phải là kẻ cô muốn tìm không? Liệu hắn ta có liên quan gì đến cái chết của Lý Thực Trân không?

Cô nhẹ nhàng bước đến bên cửa phòng bếp như một con mèo. Xuyên qua khe cửa, cô nhìn thấy một bóng người đang dán sát vào cửa sổ phòng bếp. Trong bóng tối cô không nhìn rõ mặt hắn, thậm chí việc hắn là nam hay nữ cô cũng không phân biệt được, nhưng chỉ cần hắn đặt chân vào trong phòng bếp thì cho dù có mọc cánh hắn cũng không tài nào chạy thoát khỏi tầm tay cô.

Lục Tiểu Đường nín thở, dồn lực vào tay và chân chờ bộc phát.

Cửa sổ bị đẩy ra không một tiếng động. Kẻ đó cực kỳ cẩn thận, hắn đặt một tay lên bệ cửa sổ rồi dùng sức leo lên.

Đó là một người đàn ông, nhưng đầu hắn đội nón trượt tuyết bằng len che kín mặt, chỉ chừa ra đôi mắt. Hắn ngồi xổm trên bệ cửa sổ rồi cẩn thận quan sát tình huống trong phòng. Lục Tiểu Đường đã chuẩn bị chạy ra tóm hắn.

Nhưng đúng lúc này lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Lục Tiểu Đường đã dồn toàn lực chú ý vào người trước mắt mà không hề nhận ra trong bóng tối có một vị khách không mời mà đến khác. Hắn xuất hiện trên đỉnh đầu cô rồi nhẹ nhàng tuột xuống đáp lên vai cô mà không phát ra một âm thanh nào.

Lục Tiểu Đường quay đầu lại nhìn hắn. Hắn nằm úp sấp trên vai Lục Tiểu Đường giương mắt nhìn cô.

Hắn không phải là một con người.

Hắn có tám con mắt, hai con mắt đang nhìn chằm chằm Lục Tiểu Đường, sáu con mắt còn lại quan sát khắp nơi trong phòng. Hắn có tám chân, cái nào cái nấy đều thon và dài hơn chân Lục Tiểu Đường nhiều. Hắn còn có thể lòi từ trong bụng ra từng sợi tơ mỏng rồi đan thành những hình thù phức tạp, trong khi Lục Tiểu Đường đến cả bút tất cũng chả đan được.

Hắn không sợ Lục Tiểu Đường, nhưng Lục Tiểu Đường vô cùng sợ hắn.

Cô nàng Lục Tiểu Đường đai đen Taekwondo đầu đội trời chân đạp đất không thua kém gì bậc thầy chỉ sợ duy nhất một thứ, chính là con quái vật có tám mắt tám chân, toàn thân đầy lông mà người ta gọi là nhện này.

Cô run rẩy cả người, hấp tấp đưa tay lên che miệng lại nhưng vẫn không giấu được tiếng “A” vừa thốt ra.

Gã đàn ông đang ngồi xổm trên bệ cửa sổ phòng bếp, vừa nghe tiếng động đã lập tức kinh hãi. Hắn xoay người định nhảy ra ngoài.

Trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc, Lục Tiểu Đường tông cửa chạy ra, từ xa bay tới đá cho hắn một cước khiến hắn kêu lên một tiếng “Ui da” rồi té ra ngoài cửa sổ.

Trong lúc Lục Tiểu Đường nhảy lên bệ cửa sổ thì hắn đã lún lõng lõng dưới đất rồi bò dậy, khập khiễng chạy về phía đồng cỏ hoang ở đằng xa. Lục Tiểu Đường lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi theo hắn.

Cô thật hận không thể chụp lấy hắn rồi giật phắt cái nón trượt tuyết trùm đầu hắn ra để nhìn kỹ gương mặt đó. Trong mắt cô lúc này chỉ còn kẻ đột nhập, cô dồn sức vào cặp chân dài, càng chạy càng gần...

Chân tưởng dường như cũng đang ở ngay trước mắt cô, càng lúc càng gần hơn...

Một tiếng súng đánh gọn đột ngột vang lên.

Màn đêm chợt như vỡ ra.

Tiếng súng vang lên từ phía sau lưng Lục Tiểu Đường, cô chỉ kịp cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể đột nhiên nóng rực lên trước khi té nhào vào trong bụi cỏ.

- -----

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ác ý (1)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Cậu và mợ đã sang nhà bạn chơi, Mộ Dung Vũ Xuyên lười nấu cơm nên dẫn Cổ Phán Phán và Aristotle đến căn tin trường Đại học Y ăn tối.

Nhưng đúng là oan gia ngõ hẹp, gặp ai không gặp, lại gặp ngay Seto Minako đang ăn cơm. Mộ Dung Vũ Xuyên vừa nhác thấy cô đã vội vàng cúi gằm mặt, ánh mắt không rời khỏi đồng hồ ăn trong quầy.

Cổ Phán Phán cũng rất tỉnh mắt, trông thấy Minako ngồi đó lập tức vẫy tay và cười chào cô.

Minako ngẩng đầu lên gật đầu chào cô bé.

“Kìa anh, người tình trong mộng của anh kia!” Cổ Phán Phán dùng cùi chỏ khẽ huých Mộ Dung Vũ Xuyên một cái.

“Nói linh tinh cái gì đấy. Anh...”

Cổ Phán Phán không đợi Mộ Dung Vũ Xuyên nói hết câu đã lôi kéo hắn đến trước bàn Minako. Mộ Dung Vũ Xuyên không biết làm gì khác hơn đành giả vờ nặn ra một nụ cười với cô. Cô cũng rất lễ phép mỉm cười với hắn, thần thái vô cùng tự nhiên.

“Qua đây ngồi này Aristotle.” Minako vẫy tay với chú chó.

Aristotle lập tức lủi lủi chạy đến rồi cố hết sức đẩy tấm thân phì lù của nó leo lên chiếc ghế bên cạnh cô.

“Có nhớ chị không nè?” Minako vuốt ve đầu nó.

Aristotle vui vẻ thè lưỡi liếm cô, còn nhân cơ hội sàm sỡ cô một chút nhưng trên mặt vẫn ra vẻ ta đây là một con chó thật thà. Nếu không phải nơi này còn có hai cô gái, Mộ Dung Vũ Xuyên nhất định sẽ ụp nguyên khay cơm lên đầu nó.

“Chị Minako, sao dạo này chị không sang nhà em chơi?” Cổ Phán Phán hỏi.

“Dạo này... chị bận học.” Minako vội bịa ra một lý do.

“Chị không biết đâu, mấy bữa nay...” Cổ Phán Phán chỉ sợ thiên hạ không loạn, cô bé liếc sang Mộ Dung Vũ Xuyên rồi nói: “Anh họ em cơm không buồn ăn, trà không buồn uống... Ui da! Sao anh đập chân em?”

Mộ Dung Vũ Xuyên vờ vờ: “Xin lỗi nha, anh không cố ý. Đưa chân anh xem có sưng không nào.”

Hắn làm bộ làm tịch chọn rợn một hồi mới ngẩng đầu nhìn lên, vô tình chạm phải ánh mắt Minako, đành gãi gãi đầu tìm đề tài nói chuyện: “Dạo này em hay ở cạnh Kiều Khai...”

Vừa thốt ra miệng xong hắn lập tức nhận ra mình nói lời lờ. Nhắc tới Kiều Khai làm cái gì? Chẳng lẽ nói mình ghen tị với người ta sao?

Minako vẫn đang chăm chú nhìn hắn đợi nghe hết câu.

“Kiều... Kiều Khai...” Mộ Dung Vũ Xuyên càng căng thẳng càng nói không nên lời. Hắn và Kiều Khai trước giờ không qua lại, nhưng vừa quen biết đã gây hấn với nhau, cứ như vận mệnh của cả hai là phải đối đầu vậy.

Hai người đàn ông Trung Quốc lại gây hấn với nhau vì một cô gái người Nhật Bản, đúng là làm nhục quốc thể mà. Nếu là ở trước mặt người khác thì Mộ Dung Vũ Xuyên đã mắng

Kiều Khải tới tập mà không ngưng miệng rồi.

Minako dường như nhìn ra tâm tư hần: “Thầy Kiêu đánh giá đàn anh rất cao đấy.”

“Hả? Anh ta khen anh à?” Mộ Dung Vũ Xuyên vô cùng bất ngờ.

Minako gật đầu.

Đệt! Kiêu Khải, anh đâu cần phải đại nhân đại lượng cỡ đó? Thế chẳng hoá ra Mộ Dung Vũ Xuyên ta là kẻ bụng dạ hẹp hòi hay sao?

Aristotle cuối cùng cũng bị thức ăn ngon mê hoặc, nó vục đầu vào mâm thức ăn thừa ăn lấy ăn để, không thèm giữ gìn phong độ trước mặt các cô gái nữa.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn nó mà trong lòng bi thương vô cùng, xem ra nó và hần cũng chẳng khác gì nhau.

Tay Lục Tiểu Đường run run thò vào trong túi áo lấy điện thoại di động ra. Máu đã chảy ra đầy bàn phím khiến cô không nhìn rõ được chữ số. Cô cố hít vào một hơi thật sâu để làm giảm cơn đau đang xâm nhập vào trong xương cốt.

Tĩnh táo. Cô tự dặn mình nhất định phải tĩnh táo. Một khi thả lỏng tinh thần, cô sẽ bất tỉnh ngay lập tức.

Lục Tiểu Đường run run chọn một số điện thoại thường liên lạc. Cô chẳng thể nhìn rõ được đó là số của ai nữa, chỉ biết đó hần là số của một người quen, bèn ấn nút gọi. . .

“Trễ như vậy rồi còn gọi tôi, có chuyện gì không Tiểu Đường?” Đầu bên kia vang lên giọng nói lười biếng của Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Đến nhà Hầu Phú Quý đi. Tôi đang ở đây —”

“Nhà ông ta không phải ở tận ngoại thành sao? Đêm hôm khuya khoắt cậu đến đó làm gì vậy?”

“Đừng. . .nói xàm nữa, nếu đến chậm. . .tôi bóp chết. . .cậu.”

“Đệt! Sao giọng cậu lại như vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Mộ Dung Vũ Xuyên nhảy dựng lên khiến khay com của hần dụng phải mâm com thừa của Aristotle.

“Sao vậy anh?”

Cổ Phán Phán và Seto Minako đều giật mình nhìn hần.

Mộ Dung Vũ Xuyên khản trương nói: “Minako, em gọi điện cho Kiêu Khải nhờ anh ta dẫn người đến nhà nghỉ phạm Hầu Phú Quý ngay, Lục Tiểu Đường bị thương rồi.”

“Á??” Minako hoảng hốt thốt lên, chưa kịp hỏi thêm thì Mộ Dung Vũ Xuyên đã phóng như bay ra khỏi căn tin trường.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Ác ý (2)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Một giờ sau.

Mộ Dung Vũ Xuyên tìm thấy Lục Tiểu Đường đang nằm thoi thóp trong đám cỏ lau và gạch đá vụn. Lúc này cô đã gần như hôn mê, quần áo thấm đẫm máu tươi.

Mộ Dung Vũ Xuyên đỡ cô dậy tựa vào ngực mình, tay vỗ mạnh vào mặt cô và lớn tiếng gọi.

Lục Tiểu Đường yếu ớt mở mắt ra nhìn hần: “Sao cậu đánh tôi đau quá vậy, đang trả thù tôi hả?”

“Cậu bị thương ở đâu?” hần hỏi.

“Trên lưng.”

Mộ Dung Vũ Xuyên cúi đầu tìm tòi vị trí vết thương rồi đưa tay vén áo cô lên.

“Sắc lang —” Lục Tiểu Đường không biết lấy đâu ra sức mạnh, vung cho hần một cái tát.

“Đệt! Tính mạng sắp không giữ được còn sợ lộ hàng cái gì. Cậu đừng có lộn xộn nữa!”

Lục Tiểu Đường lúc này mới yên lặng, cũng có thể do cô chẳng còn tí sức lực nào nữa.

Mộ Dung Vũ Xuyên hít sâu một hơi: “Đây là vết thương do đạn bắn mà! Chết tiệt thật!”

Hắn cuống quýt tìm kiếm trên người mình, lát sau rút ra một hộp thuốc lá rồi xé nát phần giấy gói bao bọc thuốc, rắc sợi thuốc lá lên vết thương trên lưng cô. Sau đó hắn lấy khăn tay đề lên rồi xé áo thun của mình băng bó lại vết thương cho Lục Tiểu Đường.

Lục Tiểu Đường tựa vào vai Mộ Dung Vũ Xuyên, bờ môi cô tím tái nhưng đôi mắt vẫn cố gắng mở lên nhìn hắn, nở một nụ cười yếu ớt.

Tim Mộ Dung Vũ Xuyên nhói lên.

Hắn nhìn ra đường lớn, giờ này vẫn chưa thấy xe của Kiều Khai đâu, thậm chí đến một chiếc xe chạy ngang cũng không có. Thân thể Lục Tiểu Đường càng ngày càng vô lực.

Trong bóng đêm lạnh lẽo trống vắng đến dị thường.

Mộ Dung Vũ Xuyên chưa từng cảm thấy bất lực và mờ mịt như vậy.

Cảm giác tội lỗi khủng khiếp khi bỏ lại Minako đêm hôm đó bỗng một lần nữa trào lên từ tận sâu trong tâm hồn hắn, nó thoát ra khỏi thân xác và đứng trước mặt hắn trùng mắt.

“Chúng ta đi thôi!” Hắn cắn răng ra quyết định rồi cõng Lục Tiểu Đường trên lưng bước từng bước trên đồng gạch vụn. Đầu Lục Tiểu Đường vô lực tựa lên vai hắn, cô thì thảo nói nhỏ: “Có phải tôi... nặng lắm không, nên cậu mới đi... chậm như thế.”

“Đúng vậy, cậu nên giảm cân đi.”

“Xì, là do... cậu quá yếu thì có.”

.....

Kiều Khai ngồi bên ghế phụ xe cấp cứu, hai mắt nhìn thật kỹ phía trước, ánh đèn xe rọi thẳng vào bóng đêm khoét ra một lỗ hổng ánh sáng. Minako và các nhân viên y tế khác ngồi ở hàng sau.

"Ồ đằng kia —" Kiều Khai đột ngột hô to khiến tất cả mọi người ngồi trong xe giật nảy mình.

Ánh đèn xe cấp cứu rọi thẳng vào một chiếc xe máy điện, trên xe có hai người, người đang lái xe là Mộ Dung Vũ Xuyên. Lục Tiểu Đường ngồi sau lưng được cột chặt vào người hắn.

Mọi người lập tức xuống xe, vội vã nâng Lục Tiểu Đường lên xe cấp cứu. Chiếc xe quay đầu lại chạy thật nhanh về phía ánh đèn rực rỡ trong nội thành.

Nhân sinh như một vở kịch, không khác gì giấc mộng — Lục Tiểu Đường nhắm mắt nhìn gương mặt Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako đang dần dần trở nên mờ hồ, trong lòng cô chợt nghĩ đến câu nói ấy.

Ta vĩnh viễn cũng không ngờ được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không cách nào nhận ra những điều đã trải qua là ảo giác hay hiện thực.

Viên đạn ghim vào lưng Lục Tiểu Đường tạo thành một lỗ đạn, nhưng rất may chỉ sượt qua vùng mấp gan nên không gây ra tình trạng xuất huyết bên trong cơ thể.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn Lục Tiểu Đường đang ngủ say trên giường bệnh, trong lòng lặng lẽ nảy sinh một loại tình cảm khó nói thành lời. Đó là một kiểu ân oán dây dưa với nhau từ nhỏ, chẳng hạn như người nhà của ta, hoặc chị em ta. Có lẽ bọn họ rất xấu tính, thường xuyên mang lại phiền phức cho ta, những lúc bức mình ta chỉ muốn ném họ lên tận mặt trăng cách xa ta hơn 380 ngàn cây số.

Thế nhưng khi bọn họ cần đến ta, ta sẽ không màng khó khăn nguy hiểm mà ở bên cạnh họ, không muốn họ gặp phải một chút thương tổn nào. Ta ghét họ như ghét bản thân mình, mà cũng yêu thương họ như yêu thương chính bản thân mình.

Kiều Khai vỗ nhẹ vào vai Mộ Dung Vũ Xuyên, nhẹ giọng nói: “Ra ngoài hút thuốc không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu, hai người lặng lẽ bước ra khỏi phòng bệnh. Seto Minako phụ trách việc chăm sóc Lục Tiểu Đường lúc này cũng đang nằm trên chiếc giường đối diện ngủ rất say.

Hành lang phòng bệnh dài thênh thang và vắng ngắt, trong không khí luôn thoảng thoảng mùi thuốc khử trùng.

Kiều Khai lấy ra một hộp thuốc lá Ngọc Khê đưa cho Mộ Dung Vũ Xuyên một điếu, bản thân anh ta cũng tự đốt một điếu. Hai người đàn ông lặng lẽ không nói gì, chỉ đứng đấy phả ra từng làn khói trắng.

Khói thuốc lá chậm rãi khuếch tán trong không trung. Quan hệ giữa hai người hình như cũng đã phát sinh một loại biến hoá rất nhỏ.

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ác ý (3)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Kiều Khai cất tiếng hỏi.

“Tôi cũng không rõ ràng cho lắm, chỉ biết là Lục Tiểu Đường bị bắn lên trong lúc đang đuổi theo nghi phạm.”

“Nghi phạm có súng?”

“Không phải, bắn lên cô ấy là một kẻ khác.”

“Cái gì?” Kiều Khai giật mình nhìn hắn.

“Đúng là vậy đấy.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Lúc đầu tôi cũng không tin, nhưng Lục Tiểu Đường kể ngay lúc cô ấy sắp bắt được nghi phạm thì bị người ta tập kích bắn cho một phát. Tôi đã xem qua vết thương đó, là vết đạn bắn từ phía sau lưng, cho nên không thể nào là tên nghi phạm chạy trước mặt cô ấy bắn được. Chỉ có thể là do một kẻ khác gây ra.”

“Như vậy quan hệ giữa kẻ phục kích Lục Tiểu Đường và tên nghi phạm cô ấy muốn bắt là gì?”

Vấn đề Kiều Khai vừa nêu ra cũng chính là điểm then chốt của sự việc.

Mà vấn đề này hiện tại không ai có thể trả lời được.

Hai người cùng đồng thời im lặng, miệng thờ ra một lần khói thuốc. Mộ Dung Vũ Xuyên bèn hỏi: “Anh có ý kiến gì về vụ này không?”

Kiều Khai chậm rãi đáp: “Từ lúc phát hiện cái đầu lâu ở Học viện Phát thanh cho đến khi Lý Thục Trân bị giết, động cơ gây án của hung thủ dường như rất đơn giản, cũng rất trực tiếp. Hắn giống như những tên sát nhân hàng loạt khác trong lịch sử tội phạm, luôn cố gắng tạo ra một dấu ấn riêng trong hành vi phạm tội của mình. Đây là điểm chung của những tên tội phạm có chỉ số thông minh cao. Mặc dù phương thức gây án của chúng vô cùng phức tạp nhưng mục đích gây án lại hết sức đơn giản. Tôi cho rằng quan điểm của chúng ta về điều này là như nhau.”

Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu.

Kiều Khai lại tiếp tục trình bày: “Thế nhưng vụ tập kích Lục Tiểu Đường tối nay lại khiến vụ án này trở nên phức tạp.”

“Anh nói thế nghĩa là sao?”

“Nghi phạm bây giờ đã biến thành hai người. Điều này không giống với phán đoán ban đầu của chúng ta. Theo hiện trường án mạng trong vụ Lý Thục Trân thì rõ ràng hung thủ chỉ có một người. Như vậy tên đồng bọn này có vị trí như thế nào trong vụ án này đây?”

“Anh cho rằng bọn chúng là đồng phạm?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Chúng ta chưa có chứng cứ xác thực. Không phải anh là người rất tin tưởng vào chứng cứ vụ án ả?”

Kiều Khai mỉm cười. “Vậy theo ý cậu thì thế nào?”

Minako mở cửa phòng bệnh đi nhà vệ sinh, trông thấy hai người họ đang đứng trò chuyện, trên gương mặt ngái ngủ của cô nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Mộ Dung Vũ Xuyên rút một hơi thuốc để lên tinh thần rồi nói: “Trước tiên, giả sử như hai tên đó là đồng phạm, như vậy tờ giấy để lại ở nhà Hầu Phú Quý là do chúng viết. Thế thì tại sao bọn chúng lại viết “Ngày chết của mày sẽ không còn xa”? Vì câu nói này có nghĩa là bọn chúng nhận định Hầu Phú Quý là hung thủ sát hại Lý Thục Trân. Nếu hai tên đó thật sự là hung thủ đã giết Lý Thục Trân thì chúng không thể viết lời đe dọa như vậy. Mà nếu như bọn chúng không phải là kẻ đã giết chị ta thì hành động đe dọa Hầu Phú Quý này cũng chỉ là hành động bộc phát trong cơn xúc động nhất thời, dù chúng muốn trả thù Hầu Phú Quý thì cũng sẽ không đến mức đem theo súng để giết ông ta, lại càng sẽ không bắn Lục Tiểu Đường.”

Kiều Khai suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này đúng là không thể giải thích được.”

Mộ Dung Vũ Xuyên tiếp tục phân tích: “Nếu giả thiết bọn chúng là đồng phạm đều rất phi lý, vậy thì bây giờ ta giả thiết bọn chúng không phải là đồng phạm. Như vậy mảnh giấy đe dọa Hầu Phú Quý là do một tên trong đó viết. Nếu đã viết ra lời đó chứng tỏ tên này không phải là hung thủ. Tuy chưa rõ mục đích của hắn là gì, nhưng tôi cho rằng hắn không có ý định giết chết Hầu Phú Quý mà chỉ muốn cảnh cáo ông ta. Hơn nữa, từ điểm này suy xét ta có thể nhận ra hắn quen biết ông ta. Muốn tìm ra người này, chúng ta chỉ cần triển khai điều tra quy mô nhỏ về những mối quan hệ xung quanh Hầu Phú Quý là sẽ tìm được hắn ngay thôi. Lục Tiểu Đường có kể với tôi cô ấy đã đá cho hắn một cước, như vậy việc tìm ra tên này sẽ càng dễ dàng hơn.”

Kiều Khai gật đầu rồi nói: “Vậy tên còn lại chính là kẻ đã bắn Lục Tiểu Đường.”

“Tên này thì tôi không đoán ra được.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhún mày. “Hắn ẩn nấp trong bóng tối, ngay cả hắn là nam hay nữ Lục Tiểu Đường cũng không biết. Nhưng một khi đã có súng thì chắc chắn tên này là một kẻ cực kỳ nguy hiểm.”

“Có khi nào hắn chính là hung thủ đã giết chết Lý Thục Trân không?”

“Tôi không biết. Cho dù không phải thì hắn cũng là người có liên quan trực tiếp đến vụ án này, nếu không làm sao hắn có thể biết rõ hành động của Lục Tiểu Đường đến vậy.”

“Ngày mai người của khoa giám định kỹ thuật sẽ đến hiện trường nổ súng để xem có manh mối nào không.”

“Ít nhất chúng ta cũng có được đầu đạn.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ác ý (4)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Thứ Bảy, ngày 20 tháng 8, lúc 11 giờ 43 phút.

Tào Thanh và Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không mấy thân thuộc. Sáng nay hắn bỗng gọi điện cho Tào Thanh rủ cậu ta cùng đi mua vài món đồ vào thăm bệnh Lục Tiểu Đường. Tào Thanh cũng không nghĩ nhiều đã đồng ý đi với hắn.

Nhưng vừa đi được nửa đường thì Mộ Dung Vũ Xuyên đã bảo cậu lái xe đến cổng trường Học viện Phát thanh rồi đỗ ở đây. Tào Thanh chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc hắn muốn làm gì.

“Ghé tiệm McDonald với tôi đi.” Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng nói.

“Đi ăn trưa hả?”

“Tôi mời anh.”

“Bây giờ à? Hay là mình mua đồ ăn đến chỗ Tổ trường cùng ăn đi.”

Mộ Dung Vũ Xuyên cười cười: “Mau đi thôi, anh đông dài như vậy làm gì...”

Cửa tiệm McDonalđ vẫn chưa khai trương trở lại. Trong tiệm ăn rộng lớn chỉ có Trương Vĩnh Hải và hai người phục vụ đang trò chuyện với nhau. Thấy Tào Thanh và Mộ Dung Vũ Xuyên bước vào, thái độ bọn họ không chút niềm nở.

“Cuối tuần mới khai trương.” Trương Vĩnh Hải nói. Trước đó anh ta không biết Tào Thanh và Mộ Dung Vũ Xuyên, mà Tào Thanh hôm nay cũng không mặc đồng phục cảnh sát.

“Vậy sao? Thật là đáng tiếc.” Mộ Dung Vũ Xuyên thuận miệng đáp. “Tôi thường đến đây ăn cơm, đang yên đang lành tại sao lại đóng cửa? Chẳng lẽ do buôn bán mất vệ sinh nên bị Bộ Công thương tịch thu giấy phép kinh doanh à?”

Tào Thanh vừa nghe hắn nói vậy đã đỏ mặt hỏi trán. Tên này không phải đang cố ý bôi lông tìm vết gây sự với người ta đó chứ?

Sắc mặt Trương Vĩnh Hải quả nhiên đen lại. “Cậu nói bậy bạ cái gì vậy? Chẳng lẽ cậu chưa nghe người ta nói tới việc đã xảy ra ở đây sao?”

“Ồ, có chuyện gì à?” Mộ Dung Vũ Xuyên giả ngu.

“Có người chết đó, biết không hả?”

“Ở đâu mà chẳng có người chết chứ? Có liên quan gì đến việc ăn cơm đâu?”

“Nói chung là hôm nay chúng tôi không bán, mời các cậu đến tiệm khác ăn trưa đi.” Trương Vĩnh Hải không nhịn được nữa bèn đuổi khách.

“Không ăn cơm thì tâm sự một chút cũng được.” Mộ Dung Vũ Xuyên thân thiện kéo ghế ra ngồi xuống.

Tào Thanh nghĩ bụng, người bạn này của tổ trưởng Lục đúng là lúc nào cũng thích chọc cho người ta ghét. Cậu ta thăm đoán không biết một lát nữa khi hắn bị đánh thì cậu có nên đi giúp hắn hay không.

“Tôi đúng thật chưa từng gặp qua loại người như cậu.” Trương Vĩnh Hải bị Mộ Dung Vũ Xuyên chọc cho tức điên.

“Giờ thì anh được gặp rồi đó.” Mộ Dung Vũ Xuyên thân thiện trả lời.

Trương Vĩnh Hải cố gắng nén giận, lấy trong tủ ra một lon nước đặt trước mặt hắn. “Phục cậu rồi. Xem như tôi mời cậu, uống xong cậu làm ơn đi giùm tôi.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn anh ta, đột nhiên nói một câu: “Tay trái của anh bị gì vậy?”

Trương Vĩnh Hải ngẩn người, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lẽo: “Liên quan gì đến cậu?”

“Bị người ta đánh sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn tỏ ra thân thiện như không.

“Rốt cuộc là cậu muốn gì đây hả?” Trương Vĩnh Hải đột nhiên nổi điên đẩy Mộ Dung Vũ Xuyên một cái. Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không vừa, lập tức đẩy ngược lại anh ta.

Trương Vĩnh Hải ra tay không nhẹ, nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên dùng hai tay đỡ, còn anh ta chỉ dùng một tay. Trong lúc gây hấn, Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng đặt tay lên cánh tay trái của Trương Vĩnh Hải khiến anh ta đau đớn như bị điện giật, suýt chút nữa đã ngã ra đất.

“Đuổi hắn ra ngoài cho tôi!” Anh ta ôm cánh tay bị đau, quát lên với hai nhân viên phục vụ.

Hai người phục vụ nhìn sang gương mặt nghiêm nghị của Tào Thanh đứng bên cạnh, do dự không dám hành động.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn trấn định ngồi xuống, cất tiếng hỏi: “Ông chủ Trương, khoan hãy động tay động chân. Tôi có chuyện muốn hỏi anh đây. Tối qua anh đã đi đâu vậy?”

Phản ứng của Trương Vĩnh Hải khi nghe câu hỏi của Mộ Dung Vũ Xuyên khiến mọi người vô cùng kinh ngạc. Anh ta bất an lo sợ nhìn hần: “Cậu... cậu hỏi chuyện này làm gì?”

“Tôi với anh cùng nói chuyện về một người nhé, chắc chắn anh có quen biết cô ấy.”

“Người nào?”

“Lục Tiểu Đường của đội cảnh sát hình sự.”

Mọi Trương Vĩnh Hải run run không nói một câu.

“Ngồi xuống đi.” Mộ Dung Vũ Xuyên nở nụ cười nham hiểm. “Tôi hỏi gì thì anh đáp nấy. Đáp càng rõ ràng thì phiền phức của anh càng ít đi.”

Trương Vĩnh Hải ngồi vào ghế đối diện hần, đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi thăm dò: “Xin hỏi... cậu có phải là cảnh sát không?”

“Anh đoán xem?” Mộ Dung Vũ Xuyên cười như một con hổ lỵ.

Trương Vĩnh Hải thấy nụ cười của hần liền co rúm người lại, vội vàng phân bua: “Cảnh sát Lục không phải do tôi giết đâu, không có liên quan gì đến tôi hết!”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ác ý (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

“Không phải do anh giết?” Mộ Dung Vũ Xuyên đưa mắt nhìn Tào Thanh, gạt đầu ra hiệu. Tào Thanh lúc này đã hiểu ra vấn đề.

“Tôi nói thật mà!” Trương Vĩnh Hải cao giọng nói.

“Vậy tối qua anh đến nhà Hầu Phú Quý làm gì?” Mộ Dung Vũ Xuyên lại hỏi.

“Tôi...” Trương Vĩnh Hải bỗng im như thóc.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn kiên nhẫn chờ anh ta khai ra. Tào Thanh đứng bên cạnh lại vô cùng sốt ruột, giờ thì cậu đã biết Mộ Dung Vũ Xuyên tới đây để làm gì. Tào Thanh nghiêm mặt nhìn Trương Vĩnh Hải đang ấp a ấp úng không nói nên câu, chỉ ước gì mình có thể nhấn đầu gã xuống bàn bắt khai ra toàn bộ sự việc.

Cuối cùng Trương Vĩnh Hải cũng do dự lên tiếng: “Thực ra tôi cũng không biết mình tới đó để làm gì.”

“Anh nói dối!” Tào Thanh không nhịn được nữa bèn quát lên, đẩy rõ ràng không phải đáp án cậu ta muốn nghe. “Chẳng phải anh đến đó để giết Hầu Phú Quý sao?”

Trương Vĩnh Hải sợ đến mức toàn thân run rẩy: “Không phải, tuyệt đối không phải như vậy!”

“Mảnh giấy đe dọa trên bàn chẳng lẽ không phải của anh? Anh đã cảnh cáo ngày chết của ông ta sẽ không còn xa...”

“Đó đúng là do... tôi in ra từ máy vi tính.” Trương Vĩnh Hải cố gắng biện giải. “Nhưng tôi cũng chỉ định dọa ông ta thôi. Tôi hận ông ta đến mức chỉ mong ông ta ra đường bị xe đụng chết, nhưng có cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám giết người đâu.”

“Tại sao anh lại hận ông ta?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Ông ta đã giết người còn gì.”

“Giết ai?”

“Lý Thục Trân, giảng viên Học viện Phát thanh. Cô ấy bị giết ngay trong tiệm ăn của tôi. Các người sao có thể không biết cơ chứ? Trong nhà ngoài ngõ đều đang bàn tán xôn xao về vụ này mà...”

“.....”

“Một cô gái còn trẻ như vậy lại bị ông ta giết hại dã man như thế. Tên súc sinh này xứng đáng bị thiên đao vạn quả!”

“Hầu Phú Quý là nhân viên phục vụ trong tiệm của anh mà?”

“Tôi mà biết ông ta là tên súc sinh như thế thì ngay từ đầu đã không thuê ông ta vào làm. Bởi vì ông ta mà tiệm của tôi sắp phải đóng cửa, cả nhà tôi bây giờ đều phải hít không khí

mà sống rồi.”

“Vậy anh đến nhà ông ta đập phá lung tung như vậy, còn để lại mảnh giấy đe dọa là để làm gì?”

“.....”

“Cho hả giận à?”

“.....”

“Hay muốn đuổi ông ta đi?”

“.....”

“Anh chắc còn chưa biết ông ta đã bị tạm giam trong cục cảnh sát.”

“Đã bị bắt rồi?!” Trương Vĩnh Hải ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên như muốn nhận được sự xác thực của hắn.

“Nhưng tôi không hề nói ông ta là hung thủ.”

“Chắc chắn ông ta chính là hung thủ!”

“Nếu ông ta thật sự là hung thủ, vậy thì kẻ tập kích cảnh sát Lục tối qua là ai?”

Trương Vĩnh Hải chớp chớp mắt, làm như không hiểu Mộ Dung Vũ Xuyên nói gì.

Mộ Dung Vũ Xuyên truy tới cùng: “Có một việc anh còn chưa giải thích rõ ràng với chúng tôi. Anh nói anh cũng không rõ mình đến nhà Hầu Phú Quý để làm gì, điều này hình như không hợp lý? Hơn nữa, nói thẳng ra thì trong vụ án của Lý Thục Trân, anh còn bị tình nghi nhiều hơn cả Hầu Phú Quý đấy anh có biết không?”

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm vào hai mắt Trương Vĩnh Hải.

Trương Vĩnh Hải trấn định hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Anh ta nở một nụ cười để che giấu đi sự kinh hoàng trong lòng: “Đúng như cậu nói, tôi quả thật chỉ muốn trả thù ông ta, vì tôi cho rằng ông ta là hung thủ. Trong tiệm của tôi chỉ mình ông ta là có khả năng gây ra vụ án này. Những tên tội phạm thời nay đều là loại công nhân nghèo khổ không nhà cửa không gia thế như ông ta. Bọn chúng lúc nào cũng đố kỵ với những người có cuộc sống tốt đẹp hơn mình, vì thù hận xã hội nên lúc nào cũng muốn trả thù cái thế giới này. Tên Mã Gia Tước trong vụ án kinh thiên động địa hồi mấy năm trước không phải cũng là một kẻ nghèo rớt mồng tơi đó sao? Chỉ vì đánh mấy ván bài mà gây xích mích rồi giết người ta, đúng là bọn tâm lý vẩn vơ. Có chết cũng không ai thương tiếc.”

(Chú thích: Mã Gia Tước là sinh viên khoa Sinh Đại học Văn Nam, 22 tuổi. Tháng 2/2004, do có xích mích với 3 sinh viên ở chung ký túc xá, hắn nảy sinh ý định giết người. Sợ một người bạn cùng phòng ngăn cản, hắn quyết định giết luôn người này. Ngày 13/2/2004, hắn ta dùng búa đánh vào đầu 4 người và mang xác bỏ trong tủ quần áo ở ký túc xá, sau đó trốn đến Quảng Đông.)

“Vậy loại người mượn gió bẻ măng như anh thì cao thượng hơn họ được bao nhiêu?” Mộ Dung Vũ Xuyên lạnh lùng hỏi.

Trương Vĩnh Hải nhất thời cứng họng.

“Tại sao lúc Lục Tiểu Đường đuổi theo anh, anh lại bỏ chạy?”

“Tôi sợ. Lúc đó tôi đâu biết người đuổi theo mình là ai.”

“Nhưng anh có nghe thấy tiếng súng.”

Các cơ thịt trên mặt Trương Vĩnh Hải khẽ co rút. “Tôi có nghe, nhưng không biết sau lưng mình đã xảy ra chuyện gì. Tôi còn tưởng là cảnh sát nổ súng bắn tôi nữa chứ. Lúc đó tôi chỉ biết cầm nĩa bỏ chạy, đến đầu cũng không dám ngoảnh lại nhìn.”

“Anh chạy bao lâu thì biết mình đã thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát?”

“Tôi cũng không biết mình đã chạy được bao xa. Tôi cứ chạy đến khi không còn sức nữa, thấy phía sau rất yên tĩnh nên tôi mới dừng chạy rồi quay lại đó nhìn xem.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ác ý (6)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt.

Lúc này một nhân viên phục vụ mới lên tiếng: “Ông chủ, chúng ta có nên khai với cảnh sát về vụ việc sáng nay không?”

“À.” Trương Vĩnh Hải dường như vừa nhớ ra việc gì đó.

“Chuyện gì thế?” Tào Thanh hỏi.

“Cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Chỉ là một việc kỳ quặc khiến chúng tôi thấy khó hiểu thôi.” Trương Vĩnh Hải nói.

“Nói nghe xem nào.”

“Khoảng hai tiếng trước lúc chúng tôi đang ăn sáng trong tiệm, chợt phát hiện có người nhét vào trong khe cửa một tờ giấy. Chúng tôi nhặt lên xem thì thấy trong tờ giấy có kẹp một tấm bưu thiếp, trên giấy viết mấy câu rất khó hiểu. Tôi còn giữ lại đây này.” Nói xong anh ta lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng gấp đôi.

Tào Thanh cầm tờ giấy mở ra xem, lại nhìn kỹ tấm bưu thiếp một chút rồi lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Trên đó viết gì vậy?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Kẻ viết cái này đúng là một tên ranh rồi không có gì làm.” Tào Thanh vừa nói vừa đưa tờ giấy và tấm bưu thiếp cho Mộ Dung Vũ Xuyên.

Trên bưu thiếp không có viết chữ, chỉ là một tấm ảnh chụp tháp đồng hồ Big Ben ở Luân Đôn.

Hắn nhìn kỹ tấm ảnh, phát hiện kim đồng hồ trên tháp Big Ben đã bị ai đó dùng bút chì than tô dài lên thêm một đoạn. Có lẽ kẻ đó ranh rồi buồn chán nên tô lên.

Hắn lại mở tờ giấy ra xem, trên giấy có in một đoạn văn ngắn —

“Thế gian này có một điều hết sức vô nghĩa: đôi khi điều kẻ thiện làm lại có vẻ rất ác độc, đôi khi điều kẻ ác làm lại có vẻ rất thánh thiện. Như ta đã nói, đây cũng chỉ là một điều vô nghĩa.”

Mộ Dung Vũ Xuyên rùng mình.

Hắn đột ngột đứng lên khiến mọi người chung quanh giật nảy mình. “Trong các người có ai trông thấy kẻ đã nhét tờ giấy này vào khe cửa không?”

Trương Vĩnh Hải và hai nhân viên phục vụ đều lắc đầu. “Tôi đọc xong nội dung trên tờ giấy mới nhớ tới việc ra xem người nhét nó vào là ai. Nhưng lúc mở cửa ra đã chẳng thấy ai. Người đi lại trên đường tuy có không ít nhưng tôi cũng không biết hắn có phải là một trong số họ hay không. Sao thế, mảnh giấy này quan trọng lắm sao?”

Mộ Dung Vũ Xuyên bắt đầu nhìn Tào Thanh: “Trong cổ họng của Lý Thục Trân cũng tìm thấy một mảnh giấy ghi những dòng chữ y hệt.”

Sắc mặt Tào Thanh lập tức trắng bệch.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm tấm bưu thiếp lên xem đi xem lại thật tỉ mỉ.

Trên đó ngoài tấm ảnh tháp đồng hồ Big Ben thì chẳng còn lưu một dấu vết nào. Mặt đồng hồ trên tháp đang dừng ở thời điểm 10 giờ 10 phút. Về mặt mỹ học mà nói thì thời điểm này sẽ đánh vào thị giác chúng ta nhiều nhất, khiến ta liên tưởng đến một chú chim đang giương cánh bay, một cặp chân mày xéch, hay một nụ cười tủm tỉm đáng yêu... .

Mộ Dung Vũ Xuyên bắt ngờ hỏi Tào Thanh: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Tào Thanh nhìn đồng hồ đeo tay: “12 giờ 3 phút.”

Trong tấm bưu thiếp là 10 giờ 10 phút. Giữa hai thời điểm này dường như chẳng liên quan gì nhau.

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức đứng lên. “Bây giờ chúng ta phải đến đường Cổ Bắc.”

“Đến chỗ tổ trưởng Lục sao?” Tào Thanh hỏi lại.

Lục Tiểu Đường hiện cũng đang nằm tại bệnh viện trung tâm thành phố ở đường Cổ Bắc.

“Không phải. Chúng ta đến trung tâm thương mại đồ cổ.”

Khi chiếc sedan của Tào Thanh chạy bon bon trên đường thì Mộ Dung Vũ Xuyên mới bắt đầu giải thích: “Trừ trung tâm thương mại đồ cổ ra, toàn thành phố C không còn nơi nào có tháp đồng hồ nữa.”

“Tháp đồng hồ Big Ben ám chỉ trung tâm thương mại đồ cổ sao?”

“Hiện tại chúng ta chỉ có thể lý giải như vậy.”

“Thế câu nói trên tờ giấy kia có nghĩa là gì?”

“Đó là một đoạn trích trong Kinh Thánh, ghi lại lời của vua Solomon: ‘Thế gian này có một điều hết sức vô nghĩa: đôi khi điều kẻ thiện làm lại có vẻ rất ác độc, đôi khi điều kẻ ác làm lại có vẻ rất thánh thiện. Như ta đã nói, đây cũng chỉ là một điều vô nghĩa.’ Những lời này có ý là thế gian này lòng người hiểm ác, người lừa ta gạt, đến cuối cùng thì ai cũng sẽ xuôi tay nhắm mắt. Trong mắt hung thủ thì đây là lý do để biện minh cho hành vi phạm tội của hắn.”

“Ý cậu là hung thủ sẽ giết người ở trung tâm thương mại đó sao?”

“Tôi chỉ có thể suy đoán như vậy.”

Bây giờ là ban ngày. Công viên, rạp chiếu phim và trung tâm mua sắm là những nơi công cộng đông người tụ tập nhất. Hung thủ có gan gây án ở những nơi như vậy thật sao? Tào Thanh không quá tin tưởng vào điều này. Nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Mộ Dung Vũ Xuyên khiến cậu ta không thể không lo lắng.

“Trên tháp đồng hồ Big Ben hiển thị thời gian là 10 giờ 10 phút.” Mộ Dung Vũ Xuyên tiếp tục giải thích. “Nhưng nếu anh nhìn kỹ một chút sẽ thấy cây kim ngắn bị người ta dùng bút vẽ cho dài ra. Như vậy kim giờ sẽ biến thành kim phút, và thời gian hung thủ muốn lưu ý cho chúng ta thật ra là 2 giờ kém 10 phút. Nói cách khác, vào thời điểm 2 giờ kém 10 sẽ phát sinh một sự việc mà chúng ta không tài nào ngờ được.”

Tào Thanh nhìn đồng hồ đeo tay: “Bây giờ là 12 giờ 15 phút.”

“Vậy chúng ta chỉ còn có 1 giờ 35 phút nữa thôi.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Cô gái treo trên không (1)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Toà nhà trung tâm thương mại đồ cổ được xây dựng từ thời kỳ dân quốc mười lăm năm (1931-1945) theo phong cách Baroque từ thời Phục Hưng ở Ý. Tháp đồng hồ nằm ngay đỉnh chóp, hai bên trái phải đối xứng nhau rất hoàn mỹ. Trong gần một trăm năm qua, tiếng chuông cổ vẫn ngày ngày ngân nga phiêu đảng trên bầu trời thành phố.

Thời gian trôi qua, con người cũng già đi, chỉ có tiếng chuông trên toà tháp là vẫn như thế. Khi tiếng chuông vang lên lúc hoàng hôn cũng là lúc nó gọi ta nhớ về một thời ký ức đã từng bị lãng quên...

Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh vội vội vàng vàng chạy vào toà nhà trung tâm thương mại, vừa bước chân vào bên trong đã hoa cả mắt.

Cả hai đã lọt thỏm vào dòng người tấp nập.

Mấy năm nay thịnh hành mặc đồ cổ trang, từ trang trí bên trong trung tâm thương mại đến kiểu ăn mặc của các tiểu thương đều mang đậm màu sắc cổ điển, trang phục mặc trên người đều là từ thập niên sáu mươi. Hàng hoá bán trong đây cũng đều là đồ cổ, như tranh chân dung của Hồ Chủ tịch và Chu Thủ tướng, ba lô túi xách có in khẩu hiệu “Học tập ở đồng chí Lôi Phong”, các bộ sườn xám thời dân quốc, mũ phớt, trống bỏi, sơn phấn,... bày la liệt trong các quầy hàng.

(Chú thích: Hồ Chủ tịch ở đây là Hồ Cẩm Đào nha các bạn, Chu Thủ tướng là Chu Ân Lai.)

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn đồng hồ đeo tay — đã 1 giờ 10 phút, họ đến kịp lúc, nhưng vấn đề là biết đi đâu tìm hung thủ đây?

Người tới người lui như mắc cửi, có người già, trẻ nhỏ, có quý bà quý ông, có thiếu niên thiếu nữ, có cả chó Bắc Kinh,... Người nào người nấy đều ôn hoà nhã nhặn, cười đùa vui vẻ.

Tên hung thủ là một người trong số họ.

Nhưng cho dù hung thủ có đi ngang mặt Mộ Dung Vũ Xuyên thì hắn cũng không cách nào nhận ra kẻ đó.

Cách tốt nhất để giấu một hạt đậu là gì?

Bạn biết đáp án rồi đấy.

Hung thủ cũng vậy.

Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng nhiên ý thức được, kẻ bọn họ đang muốn tìm không phải là một tên điên, mà là một người trông hết sức bình thường nhưng lại thông minh hơn cả hắn và Tào Thanh cộng lại.

Trán của Mộ Dung Vũ Xuyên tuôn đầy mồ hôi. Cứ tiếp tục như vậy thì cho dù tìm cả ngày, bọn họ cũng không đạt được kết quả gì.

Hắn nhìn sang Tào Thanh, lúc này trán cậu ta cũng đã mồ hôi đầm đìa. Nhưng Tào Thanh không căng thẳng bằng hắn, vì cậu ta vẫn còn hơi hoài nghi suy luận của hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên thử đổi sang một góc nhìn khác — liệu có thể dự đoán được hung thủ sắp ra tay với nạn nhân nào không?

Hắn vừa đi trong dòng người vừa suy đoán xem hung thủ sẽ lựa chọn kiểu người nào để ra tay. Những người bị hắn nhìn chăm chăm cũng nhìn lại hắn, trong đó còn có một cô bé mắt to liếc mắt đưa tình với hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên thở dài. Mỗi một người đều có khả năng trở thành mục tiêu của hung thủ. Việc tìm ra nạn nhân cũng khó khăn hết như việc phải tìm ra chính tên hung thủ đó.

Ngay lúc Mộ Dung Vũ Xuyên còn đang mờ mịt hoang mang không biết nên làm gì thì một đứa bé trai khoảng sáu, bảy tuổi đi đến trước mặt hắn. Đứa bé bụ bẫm ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú.

“Cháu có chuyện gì à?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Cho chú nè.” Đứa bé đưa cho hắn một tờ giấy.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm lấy, không hiểu ra sao: “Tự nhiên đưa cho chú thứ này làm gì?”

“Là do một chú khác...” Đứa bé trả lời bằng giọng trẻ con vô cùng ngây ngô, “Bảo con đưa cho chú.”

Mộ Dung Vũ Xuyên mở tờ giấy ra, bên trên có viết mấy chữ: “Ngoài cửa sổ có phong cảnh đẹp.” Là ý gì đây?

Hắn lại hỏi đứa bé: “Vậy chú đó đang ở đâu?”

“Đằng sau.” Đứa nhỏ chỉ tay ra phía sau lưng mình.

Mộ Dung Vũ Xuyên ngẩng đầu lên nhìn về hướng tay đứa bé, chỉ thấy người qua người lại như thoi đưa. “Là người nào?”

Đứa bé cũng quay đầu lại nhìn, nó chỉ tay về phía một con ma-nơ-canh: “Mới này chú đó... đứng ngay đây mà...”

“Người đó mặc đồ gì?”

“Chú đó đội nón, bảo con đưa cái này cho chú, còn cho con một thanh sô-cô-la...”

Mộ Dung Vũ Xuyên mơ hồ nhớ lại vừa này đúng là có một người đứng cạnh ma-nơ-canh, nhưng hắn không chú ý đến tướng mạo kẻ đó.

“Tiểu Bác, mau lại đây với mẹ...” Một người phụ nữ bước tới gọi đứa trẻ.

“Mẹ.” Đứa bé trai lập tức quên ngay Mộ Dung Vũ Xuyên, nó xoay người chạy đến bên mẹ.

“Bố con đi lạc rồi, làm sao bây giờ nhỉ? Mẹ con mình đi tìm bố nhé.”

“Dạ!” Cậu bé vui vẻ nhảy chân sáo.

Người phụ nữ lịch sự mỉm cười với Mộ Dung Vũ Xuyên rồi dẫn đứa bé trai đi mất.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn đang sững sờ nhìn tờ giấy trong tay.

Hắn chậm rãi bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đường phố vẫn vậy, chẳng có gì khác lạ, phong cảnh chẳng đẹp cũng chẳng xấu.

Ánh mắt hắn dần hướng về phía xa, vượt qua đường phố thênh thang nhìn về phía kiến trúc bên kia đường. Đó là một chung cư nhỏ, dưới sân có khá nhiều người lớn tuổi đang tập thể dục dưỡng sinh. Cạnh chung cư là toà cao ốc bệnh viện trung tâm.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn một rừng cửa sổ phòng bệnh xếp ngay hàng thẳng lối, đều tắm tấp mà dày đặc trên toà cao ốc. Những người mắc hội chứng sợ lỗ tròn chỉ chít nhìn lâu sẽ bị chóng mặt.

Hắn chợt quay đầu lại gọi to: “Tào Thanh, chúng ta mau đến bệnh viện trung tâm!”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cô gái treo trên không (2)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

=====

Những người đứng chung quanh đều bị Mộ Dung Vũ Xuyên làm cho giật mình. Hắn kéo tay Tào Thanh chạy như bay ra khỏi trung tâm thương mại đồ cổ.

“Tiểu Đường! Tiểu Đường! Tiểu Đường! —” Trong lòng Mộ Dung Vũ Xuyên không ngừng gọi tên cô, hấn điên cuồng băng qua đường rồi chạy vọt vào cổng bệnh viện trung tâm.

Hàng lang bệnh viện chỉ toàn người ốm đau bệnh tật và các bác sĩ y tá khô khan nên chẳng ai nói với nhau một câu, nhưng sự yên tĩnh này lại bất ngờ bị hai vị khách không mời mà đến phá vỡ. Mộ Dung Vũ Xuyên lao đảo băng qua nhóm người bệnh và bác sĩ, chạy thẳng đến phòng bệnh của Lục Tiểu Đường.

Hắn mặt bờ hơi tai, miệng thờ hồng hộc nhưng không dám dừng lại.

Tầng 2... tầng 3... tầng 4...

“Ngoài cửa sổ có phong cảnh đẹp.” — tên sát nhân biến thái kia rõ ràng ám chỉ cảnh đẹp chính là phòng bệnh của Lục Tiểu Đường... Hắn dụ Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh tới trung tâm thương mại là để chơi trò mèo vờn chuột với bọn họ.

Phòng 401, 402, 403... 409... 412... Từng tấm biển số phòng vút qua trước mắt hắn.

“Ta tuyệt đối không để người thực hiện được âm mưu!” Đáy lòng Mộ Dung Vũ Xuyên gào to, ánh mắt hấn như muốn nứt ra, nín thở lao đến phòng bệnh số 422, suýt chút nữa đã va vào một cô y tá khiến cô ta thét lên chói tai.

Hắn đẩy cửa đánh “RẦM” một tiếng thật lớn.

Người bệnh ngồi trên giường kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

Vừa nhìn thấy cô, Mộ Dung Vũ Xuyên đã rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất.

Tào Thanh cũng theo sau chạy vào trong phòng. “Tổ trưởng, cô không bị gì chứ?”

Lục Tiểu Đường đang buồn gần chết, nhìn thấy hai người họ vò cùng chặt vật, tâm tình cô bỗng trở nên thoải mái. Cô cười hi hi hỏi: “Hai người đang chơi trò gì đấy?”

“Tôi đã nói rồi,” Tào Thanh cũng mặt thờ không ra hơi, cậu bắt mắt nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên. “Chắc chắn là có người cố ý đem chúng ta ra làm trò cười.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Lục Tiểu Đường hỏi.

Mộ Dung Vũ Xuyên thở hổn hển một hồi mới gãi đầu kể lại toàn bộ sự việc cho cô nghe. Lục Tiểu Đường cũng trầm tư suy nghĩ.

Mộ Dung Vũ Xuyên căn dặn: “Dù bây giờ cậu đã bình yên vô sự nhưng tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

“Đồ miệng quạ đen, cậu mong tôi xảy ra chuyện lắm phải không?” Lục Tiểu Đường trừng mắt với hắn.

“Hừ, làm ơn mắc oán!” Mộ Dung Vũ Xuyên ngồi xuống mép giường cô. “Tôi mặc kệ cậu luôn, để tên sát nhân kia nhân lúc cậu ngủ say đem cậu đến tiệm cơm băm thành bánh bao nhân thịt người cho biết mặt!”

Lục Tiểu Đường nhịn đau thò chân ra khỏi chăn đập cho Mộ Dung Vũ Xuyên một cước.

Tào Thanh phân tích: “Cho dù có người muốn hại tổ trưởng Lục thì chẳng phải hắn đã cho chúng ta biết đến 1 giờ 50 phút hắn mới động thủ sao? Nếu vậy chúng ta cứ ngồi lì ở đây, đến lúc đó xem hắn có thể làm gì. Tôi không tin chúng ta nhiều người như vậy lại không ngăn cản được hắn.”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.” Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu đồng ý, sắc mặt vẫn còn lo lắng.

“Nếu hấn thật sự muốn đến giết tôi thì tôi mừng còn không kịp. Đồ mắt công tôi đi tìm hấn.” Lục Tiểu Đường gằm gừ.

Tào Thanh cũng đã bình tĩnh trở lại. “Chúng ta ở đây ôm cây đợi thỏ chờ hấn đến.”

“Ai cơ? Ai sắp đến vậy?” Một giọng nói run rẩy từ ngoài cửa phòng truyền đến.

Mộ Dung Vũ Xuyên quay đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm, thấy Seto Minako đang sợ hãi đứng ở cửa phòng. Tới qua cô ở lại chăm sóc cho Lục Tiểu Đường nên không trở về ký túc xá. Vừa đi nhà vệ sinh xong quay lại phòng cô đã nghe câu “muốn đến giết tôi” của Lục Tiểu Đường và câu “1 giờ 50 phút hấn mới động thủ” của Tào Thanh.

Cô sợ hãi nuốt nước bọt: “Hung thủ sẽ tới đây sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng trả lời cô.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Còn 15 phút nữa. Trong khoảng thời gian này chúng ta đứng rời khỏi phòng một mình. Đừng có khinh địch.”

Không đợi hấn nói hết câu, Minako đã nhanh chóng đóng cửa lại.

“Minako, em đừng sợ.” Lục Tiểu Đường trấn an cô. “Dù chị chỉ còn động được hai tay cũng có thể bảo vệ em mà.”

“Dạ...” Minako nhìn vùng eo của Lục Tiểu Đường đang quần đầy băng vải trông như một cái kén nhộng, trong lòng cô cảm thấy không yên tâm chút nào.

Trong lúc cấp bách Minako chợt sáng dạ hấn ra, cô bắt đầu tính toán một chút. Mộ Dung Vũ Xuyên không phải là loại người khi gặp nguy hiểm sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân. Lục Tiểu Đường bây giờ xem như chỉ còn lại nửa người. Do đó toàn bộ hy vọng của cô lúc này chỉ có thể đặt lên người cậu cảnh sát trẻ tuổi kia. Cậu ta trông thấp hơn Mộ Dung Vũ Xuyên một chút, cơ bắp trên người cũng từa tựa như Mộ Dung Vũ Xuyên. Trong lòng cô vẫn hơi hoài nghi năng lực của cậu ta.

Tào Thanh không hiểu tại sao cô gái Nhật Bản kia cứ mãi nhìn mình, càng không thể đoán ra cô ta rốt cuộc đang nghĩ gì. Cậu ta bị nhìn chăm chăm đến mức mặt mũi đỏ bừng. Mộ Dung Vũ Xuyên và Lục Tiểu Đường lại đang trò chuyện với nhau nên cũng không chú ý đến cậu.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cô gái treo trên không (3)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Từng phút một trôi qua, khi thời gian gần đến, cả đám không ai báo ai đều yên lặng nhìn đồng hồ đeo tay, không khí trong phòng bệnh căng thẳng đến mức chẳng ai nói với ai câu nào.

Kim giây cứ chậm rãi nhích từng nấc.

1 giờ 35 phút, 1 giờ 36 phút, 1 giờ 37 phút...

Dường như có một bóng người đang đến gần.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ra hành lang, nhìn lên trần nhà, nhìn xuống gầm giường, nhìn vào ly nước, nhìn sang người bên cạnh...

Không có gì kỳ lạ.

Thế nhưng ta không thể vì vậy mà buông lỏng cảnh giác.

Bởi vì trực giác của ta vẫn cứ mách bảo, nguy hiểm đang đến rất gần.

Nhưng ta lại không thể nào ngờ được nó sẽ dùng cách gì để đột ngột xuất hiện trước mặt ta.

1 giờ 40 phút, 1 giờ 41 phút, 1 giờ 42 phút...

Hắn vẫn đang tiến về phía ta.

Rõ ràng hắn cũng chỉ là một con người nhưng lại như giun như dế luồn lách bên dưới một căn phòng hoàn toàn đóng kín, rồi không hề báo trước xuất hiện ở sau lưng ta...

1 giờ 45 phút, 1 giờ 46 phút...

Hắn đuổi theo ta như một người tình say đắm, hắn thích hơi thở ẩm ướt trong cổ họng ta, thích dòng máu đang chảy xuôi dưới làn da ta.

1 giờ 49 phút 30 giây, 31 giây, 32 giây...

56 giây...

57 giây...

58 giây...

59 giây...

Ngay lúc kim giây chuẩn bị nhảy sang con số 0, lồng ngực mỗi người ngồi ở đây đều như thất lại.

Tựa như một giây cuối cùng này lại dài hơn tất cả những giây trước đó...

Sau đó...

Kim giây lại tiếp tục lướt qua... 1 giờ 51 phút 1 giây, 2 giây, 3 giây...

“Đúng là sợ bóng sợ gió mà.” Tào Thanh thở dài một hơi rồi đặt mông ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh giường.

Gương mặt tái nhợt của Minako cũng bắt đầu hồng hào trở lại.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn sang Lục Tiểu Đường, thấy cô đang thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao, từ đáy lòng hắn lại dâng lên một cảm giác bất an.

Mọi người nhìn nhau, trên mặt không giấu được nụ cười tự giễu.

Lục Tiểu Đường lấy một túi trái cây trên bàn đặt lên giường mình. “Nếu hắn đã không dám đến thì chúng ta ăn quýt đi nào.”

Ăn quýt là một biện pháp tốt để giết thời gian. Chúng ta phải lột vỏ, lột sạch lớp xơ rồi cho vào miệng, có khi còn phải nhai hạt ra. Sau khi đã bình tĩnh lại, mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau. Ánh nắng đầu giờ chiều nghiêng nghiêng rọi vào phòng qua lớp cửa kính. Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chuông ngân của toà tháp đồng hồ trên trung tâm thương mại đối diện...

Mộ Dung Vũ Xuyên đang giành giật một quả quýt to với Lục Tiểu Đường, cô mang thương tích trên người nên không giành lại được. Mộ Dung Vũ Xuyên cười ha ha lột vỏ quýt, cố ý

chọc giận cô.

Vừa lắng nghe tiếng chuông ngân Mộ Dung Vũ Xuyên vừa cho một múi quýt vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt. Hắn lại tách thêm một múi, nghe tiếng chuông ngân nga quanh quẩn bên tai, nụ cười trên mặt hắn dần dần biến mất.

Rất nhanh sau đó, gương mặt tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

Không một ai lên tiếng đáp lời hắn.

Vì điều hiển nhiên này vốn không cần đến một lời đáp.

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn qua trung tâm thương mại ở phía đối diện. Mặt đồng hồ trên tháp đang chỉ vị trí đúng 2 giờ chiều.

Đình — đang — đình — đang —

Tiếng chuông vẫn tiếp tục ngân nga, quanh quẩn trong không gian.

Mộ Dung Vũ Xuyên cúi đầu nhìn xuống đồng hồ đeo tay của mình: 2 giờ 5 phút.

Tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng.

Rất nhiều người đi đường đều đang ngẩng đầu nhìn lên tháp đồng hồ.

Tiếng chuông đã đánh liên tục năm phút đồng hồ. Kim đồng hồ vẫn đang dừng lại ở vị trí đúng 2 giờ chiều.

Mộ Dung Vũ Xuyên quay đầu lại nhìn mọi người trong phòng, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ hoang mang.

“Nguy rồi, là ở tháp đồng hồ!”

Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ kịp thốt lên một câu trước khi lao ra khỏi phòng bệnh.

Tiếng chuông du dương vang giữa không trung tràn ngập trong từng góc ngách như một giai điệu của quỷ.

Mộ Dung Vũ Xuyên chạy xuống cầu thang, băng qua đường lớn vọt vào trung tâm thương mại đồ cổ, tiếp tục leo cầu thang bộ...

Hắn cảm thấy mình không khác gì một con thú trong đoàn xiếc, bị hung thủ dùng roi da quất mạnh vào người, điều khiển hắn chạy đông chạy tây. Trong hư không dường như có một gương mặt đang mỉm cười nhìn hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên một lần nữa rơi vào tình trạng cạn kiệt sức lực.

Cuối cùng hắn cũng chạy lên tầng 4, là tầng cao nhất của trung tâm thương mại.

Hắn đẩy mở hai cửa kính cũ kỹ, trước mắt hắn hiện ra một cầu thang chật chội rỉ sét. Ở đầu cầu thang là một cánh cửa —

Một cánh cửa sắt được sơn màu đen.

Mộ Dung Vũ Xuyên dùng sức đẩy mạnh cửa sắt ra, cánh cửa rỉ sét phát ra âm thanh ma sát “ken két” rợn người. Một gian phòng rộng 40 mét vuông như ổ bụng của một con quái vật chậm rãi hiện ra trước mắt hắn.

Tất cả các bánh răng và dây đai xếp chồng chịt tựa như nội tạng của con quái vật, quả lắc đồng hồ to tướng chính là trái tim của nó. Nó đã tồn tại được gần trăm năm.

Thế nhưng lúc này trái tim nó đã ngừng đập.

Hai thanh gỗ hợp lại thành hình chữ thập được gắn cố định lên quả lắc đồng hồ. Trên “thập tự giá” đó đang treo một cô gái trần truồng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua các góc ngách của tầng gác mái chiếu vào căn phòng mờ tối, thân thể cô gái lẳng lơ treo trên không trung, hai cánh tay giang rộng, hai chân dang ra, mái tóc dài rũ trên mặt buông thả xuống ngực.

Thân thể cô hoàn toàn bất động trong không gian lạnh lẽo, đôi mắt hé mở dường như đang nhìn về chốn xa xăm nào đó, khoé môi cong cong nở một nụ cười thần nhiên... Những chiếc đinh sắt sắc lạnh đâm xuyên tay chân cô, cố định cô vào thập tự giá, thân thể trần truồng hoàn mỹ của cô trông trắng bệch đến chói mắt. Cô lúc này hết như một người chim đang giương cánh bay lượn giữa trời không, lại càng giống như một tế phẩm đang được hiến tế cho các vị thần.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô gái treo trên không (4)

Chương này mình xin tặng bạn @mickywind123, cảm ơn bạn đã đẩy Kim phiếu cho truyện nha. ^^

Mộ Dung Vũ Xuyên đứng ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt. Mỗi một lúc sau hắn mới hoàn hồn bừng tỉnh.

Hắn chạy đến trước thập tự giá quan sát. Cô gái bị treo trên cao, vị trí bàn chân cô đã ngang giữa tới eo hắn. Hắn nhìn quanh một chút rồi kéo một rương gỗ đến dưới chân thập tự giá, tự mình leo lên.

Mộ Dung Vũ Xuyên do dự nhìn cô gái rồi quay đầu nhìn về phía cửa. Tào Thanh đang đứng ngay ngưỡng cửa, gương mặt ngờ ngác không khác gì hắn ban nãy. Hắn lập tức gọi tỉnh cậu ta: “Anh nhanh tới đây giúp tôi!”

“A.” Tào Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng chạy tới.

Seto Minako là người tới sau cùng. Vừa nhìn thấy tình cảnh của cô gái, cô sợ đến mức không dám bước chân vào phòng.

“Cô... cô ấy chết rồi sao?” Cô run rẩy hỏi.

“Không biết, trước tiên phải đưa cô ấy xuống đã.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói nhanh.

Minako thấp thòm bước đến gần, tay cô bịt chặt miệng nhưng không ngăn được hai hàng nước mắt tuôn rơi.

“Đừng có đứng đây khóc nữa.” Mộ Dung Vũ Xuyên phân phó. “Minako, em về bệnh viện gọi các bác sĩ mang cáng cứu thương đến, nhớ mang theo kềm.”

“Kềm ạ?”

“Tay chân cô ấy đều bị đóng đinh lên cọc gỗ, chúng ta phải rút đinh ra trước đã. Đi mau đi!”

“Vâng.” Minako tỉnh ngộ, lập tức xoay người chạy đi.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại tiếp tục quan sát cô gái. Hắn không biết chính xác cô gái có còn sống hay không.

“Cô vẫn ổn chứ?” Hắn lớn tiếng hỏi.

Cô gái không hề có chút phản ứng nào, hai mắt vẫn hờ hững nhìn vào hư không.

Hai cánh tay cô bị cột vào hai đầu cọc gỗ bằng dây thừng. Trừ đinh sắt trên hai tay hai chân, hắn không nhìn thấy trên thân thể cô có một vết thương rõ ràng nào. Làn da trắng nhợt hơi ửng hồng lên, mặc dù nhiệt độ trong căn phòng này vô cùng lạnh lẽo nhưng thân thể cô lại nóng hừng hực.

Da dẻ cô trơn láng đến kỳ lạ, nơi bị ấn giữa hai chân vô cùng sạch sẽ, không có lấy một sợi lông nào.

Mộ Dung Vũ Xuyên đặt tay dưới mũi cô, cảm nhận được một ít hơi thở ấm ấm. Hắn nhìn sang Tào Thanh, lúc này cậu ta đã đỏ đầy mồ hôi lạnh, môi tím ngắt như thể sắp bộc phát bệnh tim.

Rốt cuộc Minako cũng dẫn theo bác sĩ chạy vội vào phòng. Hai vị bác sĩ vừa vào trong nhìn thấy tình hình trước mắt đã sợ đến choáng váng, luống cuống tay chân không biết phải làm gì.

Mộ Dung Vũ Xuyên ý thức được tinh thần mọi người bị chấn động, mọi chuyện đều chỉ có thể dựa vào hắn gánh vác. Hắn trầm giọng nói: “Đưa kềm đã khử trùng cho tôi.”

Hai vị bác sĩ cuống quýt làm theo.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm kềm đã khử trùng kẹp lấy cây đinh sắt đóng trên mu bàn chân cô gái. Hắn ngẩng đầu nhìn cô, trong bụng lo lắng khi hắn vận sức nhỏ mạnh cây đinh ra thì cô gái sẽ đau đớn mà gãy gập, điều này sẽ khiến cho các vết thương ở tay và chân cô càng bị tổn thương nặng hơn.

Thế nhưng cô gái vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Ổn định lại tâm tình, tay trái Mộ Dung Vũ Xuyên đè lên bàn chân cô gái, tay phải hắn siết chặt kềm từ từ rút cây đinh sắt ra.

Cây đinh sắt dài hơn 10 cm mang theo máu thịt cô gái cuối cùng cũng bị rút ra ngoài. Mộ Dung Vũ Xuyên khó có thể tưởng tượng được khi chiếc đinh này đâm sâu vào bàn chân cô sẽ tạo thành cơn đau đớn khủng khiếp đến mức nào...

“Keng” một tiếng, chiếc đinh sắt bị hắn ném xuống sàn nhà. Trên mu bàn chân cô gái xuất hiện một lỗ hồng, sau đó dòng máu đỏ thẫm bắt đầu tuôn ra từ miệng vết thương.

“Cầm máu rồi băng bó lại cho cô ấy.” Mộ Dung Vũ Xuyên ra lệnh cho hai bác sĩ thực hiện thao tác chữa trị rồi leo lên rương gỗ chuẩn bị rút cây đinh đóng trên bàn tay cô gái ra. “Minako và Tào Thanh đứng ở dưới đỡ lấy thân thể cô ấy nhé.”

“Hức... hức...”

Mọi người luống cuống rút hết cây đinh này đến cây đinh khác, cuối cùng cũng đỡ được cô gái nằm xuống cáng cứu thương. Nhưng chính lúc này tứ chi cô gái lại bắt đầu co giật... Hầm rãnh cô run lên và vào nhau lập cập, đầu lắc lư như đang bị điện giật, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn vô cùng...

Mộ Dung Vũ Xuyên nhanh chóng vịn chặt đầu cô gái rồi banh cầm cô ra để cô không vô tình cắn đứt đầu lưỡi của chính mình. Dịch vị trong dạ dày cô trào ra khỏi miệng khiến trong không khí nồng nặc một mùi chua loét như mùi nước trái cây bị thiu.

Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn nhau. Bốn ngày trước, cũng trong một nhà vệ sinh mờ mờ ảo ảo, cả hai người đều đã nhìn thấy cảnh y hệt như lúc này, đó là lúc Lý Thục Trân thoi thóp sắp chết.

“Cô ấy không còn thở nữa!” Một bác sĩ kêu lên.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn vào cổ họng cô gái rồi dìm hai ngón tay vào trong, định làm sạch dịch vị trong cổ họng cô, bỗng nhiên đầu ngón tay hắn đụng phải một vật cứng.

Hắn dùng hai ngón tay chạm vào vật cứng đó. Sau khi mò mẫm một lúc, hắn lôi từ trong cổ họng cô gái ra một túi ni lông căng phồng khiến những người đang đứng chung quanh đều phải giật mình.

Mộ Dung Vũ Xuyên đưa túi ni lông cho Tào Thanh đang hết sức kinh hãi: “Anh cất lại đi, đây là manh mối quan trọng đấy.”

Minako vui vẻ reo lên: “Cô ấy thờ lại rồi!”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cô gái treo trên không (5)

Mộ Dung Vũ Xuyên lau dịch vị dính trên tay vào ống quần. Những người khác vẫn đang bận rộn trị liệu cho cô gái. Một vị bác sĩ lên tiếng: “Hoi thở của bệnh nhân rất yếu, hiện tại vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, chúng ta cần phải mang cô ấy đến bệnh viện ngay...”

Mộ Dung Vũ Xuyên cời áo khoác đắp lên người cô gái rồi nói: “Bên ngoài có rất nhiều người, chúng ta không cô ấy trực chi đến thẳng bệnh viện, không được dừng lại một giây phút nào.”

Mọi người đều gật đầu hiểu ý.

Cả nhóm không cần cứu thương băng qua dòng người đông đúc trong trung tâm thương mại gây ra chấn động không hề nhỏ trong đám đông. Tất cả mọi người đều dừng bước, quên mất điều họ đang làm, hàng trăm cặp mắt kinh ngạc đổ dồn nhìn về phía cô gái đang nằm thoải thóp trên cáng cứu thương rồi bắt đầu suy đoán chuyện gì đã xảy ra.

Con đường từ tháp đồng hồ đến bệnh viện ở bên kia đường bỗng nhiên trở nên dài dằng dặc đối với nhóm người Mộ Dung Vũ Xuyên.

Vừa vào đến bệnh viện, cô gái được chuyển sang phòng cấp cứu ngay lập tức. Ánh mắt hé mở của cô vẫn nhìn vào hư không chẳng có chút tiêu cự nào. Mộ Dung Vũ Xuyên không rõ ý thức của cô có còn hay không. Khi ánh mắt hắn một lần nữa nhìn vào gương mặt cô gái, hắn đột nhiên cảm thấy mình đã từng nhìn thấy gương mặt này ở đâu đó... hoặc có thể trông cô gái khá giống một ai đó...

Nhưng sau đó hắn lập tức phát hiện ra một vấn đề. Môi cô gái có vẻ sưng húp lên, trông rất không bình thường.

Hắn nhẹ nhàng dùng tay tách môi cô ra, sống lưng hắn đột nhiên rét lạnh.

Toàn bộ răng ở cả hai hàm trên và dưới của cô gái đều đã bị nhổ sạch. Từ mức độ tổn hại của lợi, hắn có thể nhận ra những chiếc răng này đều mới bị nhổ gần đây.

Cho dù Mộ Dung Vũ Xuyên là một người có tố chất tâm lý rất tốt, nhưng vào giờ khắc này hắn cũng cảm thấy sợ hãi đến lạnh người.

Trong phòng cấp cứu.

Các bác sĩ và y tá đang vô cùng khẩn trương và vội vã.

“Bệnh nhân bị mất nước. Mau đặt ống thông tĩnh mạch trung tâm.”

“Nhịp tim đang yếu dần.”

“Trần dịch màng phổi rồi!”

“Tiêm adrenalin vào tĩnh mạch.”

“Nhịp tim của bệnh nhân lại tiếp tục giảm.”

Bác sĩ trưởng đang kiểm tra khoang miệng của bệnh nhân để chuẩn bị gắn ống dẫn, đột nhiên ông nhíu mày hỏi: “Mùi gì thế này?”

Minako cũng ngửi thấy một mùi hương rất đặc thù, cô có thể chắc chắn đó không phải là mùi do cơ thể con người tiết ra.

“Natri hypochlorite.” Mộ Dung Vũ Xuyên đứng trong góc phòng khẽ nói: “Một loại thuốc tẩy.”

(Chú thích: Natri hypochlorite có công thức hoá học là NaClO, ở Việt Nam gọi là thuốc tẩy Javen.)

Các bác sĩ y tá đều ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn nhau.

Mộ Dung Vũ Xuyên quan sát làn da của cô gái, phát hiện trên bề mặt da có dấu vết bị lau chùi. Lông trên người cô cũng bị cạo sạch, đoán chừng hung thủ vừa thực hiện được một, hai ngày.

“Từ đầu đến chân cô ấy đều bị tẩy rửa sạch sẽ.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

Một cô y tá hoảng sợ kêu lên: “Đồng tử mất... giãn ra rồi!”

“Không cần phải hoảng sợ, tôi nghĩ là tôi biết chuyện gì đang xảy ra.” Mộ Dung Vũ Xuyên trấn an. “Các vị cứ cố gắng cấp cứu để giữ tính mạng cho cô ấy theo các phương pháp thông thường là được rồi.”

Nhịp tim của cô gái đã hoàn toàn ngừng đập. Máy đo nhịp tim phát ra tiếng kêu “ong ong” chói tai.

Bác sĩ trưởng lập tức dùng đến máy sốc điện.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn các vết thương dạng lỗ trên hai tay và hai chân cô gái. Chúng đều nằm ngay chính giữa lòng bàn tay và mu bàn chân, mang tính thẩm mỹ rất cao.

Hắn nhắm mắt nhớ lại lúc vừa đẩy cửa căn phòng trên tháp đồng hồ ra và trông thấy cô gái, hai cánh tay cô giang rộng, hai chân chụm lại, tay và chân bị đóng đinh vào một cây thập tự giá bằng gỗ.

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức nghĩ đến cảnh tượng khổ hình của Chúa Giê-su. Cô gái này đã bị trừng phạt theo đúng cách Chúa từng chịu.

Cô gái vốn có một cơ thể khỏe mạnh, làn da mịn màng được chăm sóc kỹ lưỡng. Ngoài những vết thương trên tay và chân ra, toàn thân cô đều không có lấy một vết sẹo, càng không có một vết chai sạn nào. Nếu không phải nằm trên bàn cấp cứu mà là đi dạo giữa phố phường, chắc hẳn cô sẽ thu hút được rất nhiều ánh nhìn từ người khác phái.

“Công suất 200J.” Bác sĩ trưởng ra lệnh.

Vị bác sĩ trợ thủ chỉnh máy sốc điện cầm tay đến công suất 200J rồi đưa cho bác sĩ trưởng.

Chiếc máy sốc điện lập tức áp vào ngực cô gái. Thân thể cô bị giật nảy lên như một con búp bê bằng nhựa, đồng thời phát ra một tiếng nổ mạnh.

Máy đo nhịp tim vẫn hiện lên một đường thẳng tắp.

Bác sĩ trưởng lại sốc điện thêm hai lần nhưng trái tim cô gái vẫn không có phản ứng.

“Tăng lên 300J.”

Tiếng nổ phát ra càng to hơn. Trái tim cô vẫn im lìm không động.

Bác sĩ lại kích điện thêm một lần nữa. Vẫn không phản ứng.

“Tăng lên 360J.”

Bác sĩ trưởng đã sốc điện đến lần thứ bảy nhưng tình hình vẫn không khả quan.

“Tim ngừng đập bao lâu rồi?” Ông ngừng đầu hỏi bác sĩ trợ thủ.

“Mười ba phút.”

Trong mắt tất cả mọi người, mười ba phút vừa rồi trôi qua nhanh như mới chỉ vài giây. Seto Minako chấp tay lại, hai ngón cái tạo thành hình chữ thập, miệng không ngừng lầm bầm: “Làm ơn đừng chết. Cầu xin cô đừng chết! Ganbatte kudasai! Ganbatte kudasai!”

(Chú thích: Làm ơn hãy cố gắng lên!)

Mộ Dung Vũ Xuyên chợt thấy ánh nước trong đôi mắt vị bác sĩ trưởng. Trong nháy mắt đó, trái tim hắn dường như bị rung động thật mạnh.

“Bác sĩ Vương, đã quá lâu rồi...” Bác sĩ trợ thủ dè dặt lên tiếng.

Ý anh ta rõ ràng là, đã không còn cần thiết nữa. Nên từ bỏ thôi.

Từ bỏ là điều mà trong cuộc đời mỗi người nhất định đều phải trải qua.

Bác sĩ trưởng im lặng trong giây lát, cuối cùng đưa ra quyết định: “Tôi muốn mổ lồng ngực bệnh nhân.”

Vị trợ thủ khẽ lắc đầu. “Bác sĩ Vương, bệnh nhân đã không thể cứu được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cô gái treo trên không (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vị bác sĩ trưởng cố chấp đẩy trợ thủ ra, ông cầm dao lên rạch một đường bên dưới xương sườn trái của cô gái, dùng tay lần mò tìm vị trí cơ hoành ngực rồi rạch một đường nữa, sau đó cho tay vào bên trong lồng ngực cô.

Tất cả mọi người trong phòng mổ đều lặng lẽ nhìn ông.

Không khí lúc này đã hoàn toàn đông cứng.

Ông nhắm mắt lại, nhẹ nhàng xoa nắn trái tim cô gái.

Máy đo nhịp tim dần hiển thị thành đường gấp khúc. Ông xoa bóp trái tim đều đặn và nhẹ nhàng, khiến máu trong động mạch chủ dần lưu thông...

Từ đầu ngón tay ông bỗng truyền đến những rung động nhẹ nhẹ. Ông áp sát tai vào lồng ngực cô gái, nghe được tiếng tim cô bắt đầu đập trở lại.

Một lát sau, tín hiệu từ máy đo nhịp tim đã trở lại bình thường và ổn định. Tiếng hoan hô vang rền trong phòng mổ.

Vị bác sĩ trưởng thở phào một cái, trên gương mặt lạnh lùng của ông dường như đang toát ra thứ ánh sáng rực rỡ đến chói mắt.

Cứu vãn một sinh mệnh thì ra là chuyện hạnh phúc đến thế.

Minako mừng đến chảy nước mắt, cô kích động nhìn vị bác sĩ. Nếu không phải do cô không quen biết với ông thì có lẽ cô đã nhào tới ôm chặt lấy ông rồi.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn gương mặt tèm lem của Minako, trong lòng hấn lại một lần nữa bị điều gì đó đã động.

Hắn bình tĩnh nói với vị bác sĩ: “Tôi muốn tiến hành lấy mẫu dịch trong âm đ*o cô ấy để kiểm tra. Tuy tôi cho rằng hung thủ rất có khả năng đã sử dụng bao cao su, nhưng để chắc chắn cũng nên kiểm tra một lần, tránh để nạn nhân bị mang thai.”

“Hung thủ?” Trên gương mặt vị bác sĩ trưởng hiện lên sự phẫn nộ. “Đã bắt được hung thủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

Hắn bỗng nhe răng cười. “Mà ông không cần phải lo lắng về vấn đề này đâu. Ông chịu trách nhiệm cứu sống cô ấy. Tôi chịu trách nhiệm bắt gã đã hại cô ấy phải chịu chế tài của pháp luật. Tôi sẽ không gây trở ngại cho công việc của ông, nhưng bây giờ tôi cần phải kiểm tra sơ bộ thân thể nạn nhân một lát.”

Vị bác sĩ gật đầu đồng ý.

“Minako, em đến đây ghi chép lại.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Vâng.” Minako chỉ ngơ ngác trong giây lát, sau đó đầu óc cô đã bắt đầu hoạt động trở lại. “Em chưa có giấy bút, đợi em đi tìm đã.”

Cô vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, rồi lại vội vội vàng vàng chạy vào, trên tay cô đã cầm theo giấy và bút, trán cô đầm đìa mồ hôi.

“Em nhìn kỹ bàn tay cô ấy đi.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Ồ, máu ngừng chảy rồi.” Minako nói.

“Muốn làm một bác sĩ pháp y giỏi thì lúc nào cũng phải giữ được óc quan sát nhạy bén, bởi vì bằng chứng không phải lúc nào cũng bày ra ở trước mắt cho chúng ta xem. Đây là điều giáo sư Trần Minh Hiền đã dạy anh.”

“Vâng.” Minako thẹn thùng le lưỡi.

Cô cúi đầu cầm bàn tay cô gái lên cẩn thận quan sát một lúc, trong đầu nhớ lại cấu tạo xương tay trong sách giáo khoa. Cô nhìn lại bàn tay cô gái rồi nhìn xuống hai chân. Lát sau cô bỗng kinh hô một tiếng.

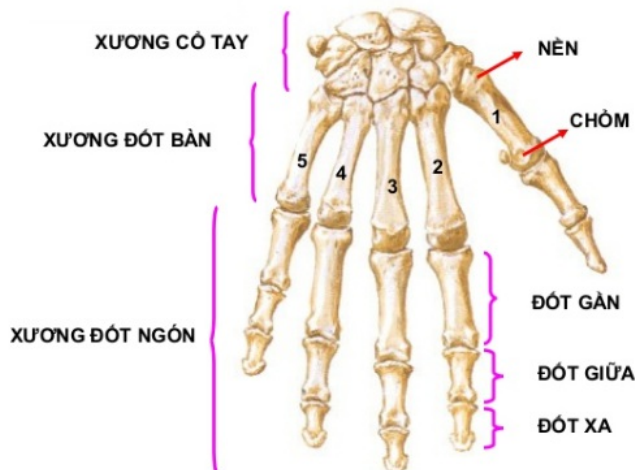
“Phát hiện được gì rồi?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Đúng là không thể tưởng tượng nổi.” Minako nói. “Đinh sắt chỉ đâm xuyên qua phần mềm, không gây tổn hại đến các khớp xương.”

Mộ Dung Vũ Xuyên phân tích. “Vết thủng trên hai chân nạn nhân nằm ở giữa xương đốt thứ hai và xương đốt thứ ba. Vết thủng trên hai bàn tay cũng nằm giữa xương đốt thứ hai và xương đốt thứ ba. Để làm được điều này cần phải hết sức tỉ mỉ và cẩn thận. Kẻ gây ra việc này có ý đồ rất rõ ràng.”

XƯƠNG BÀN TAY:

“Thì ra là vậy.”

“Còn một chỗ nữa, em có nhìn ra không?” Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ vào bà vai bên phải của cô gái.

“Em thấy rồi, chỗ đó có vết sưng tấy lên.”

“Chúng tôi đã từng bị trật khớp.”

Minako dường như nghĩ ra điều gì, cô rùng mình một cái. “Cô ấy đã từng muốn chạy trốn, trong lúc bị... đã cố sức giãy giụa dẫn đến trật khớp.”

“Cái này...” Mộ Dung Vũ Xuyên tỏ ra hoài nghi lập luận của cô. “Em có biết muốn trật khớp vai, nạn nhân trước đó phải dùng lực mạnh đến cỡ nào không?” Hấn lắc đầu. “Mức độ đau đớn của nó sẽ khiến cho nạn nhân bất tỉnh trước cả khi bị trật khớp.”

Minako bỗng dưng bỏ đi về ngoan hiền trên mặt, cô trừng mắt trách cứ nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên. “Vậy anh có biết bị cưỡng hiếp là điều kinh khủng đến mức nào đối với một cô gái không?”

Hấn nhìn về đau đớn trên mặt cô, nói không ra lời. Nước mắt lại bắt đầu dâng lên trong khoé mắt cô.

Mộ Dung Vũ Xuyên gãi đầu, cố gắng giữ cho giọng mình vẫn tỏ ra bình tĩnh. “Kiểm tra phần mông nạn nhân, phát hiện có dấu vết bị dây thừng trói, ở ngay đây.”

Minako nhú mày.

“Và chỗ này nữa.” Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ vào mắt cá chân cô gái.

Trên hai mắt cá chân đều có dấu bị trói bằng dây thừng khiến cổ chân xanh tím.

“Vết trói được buộc khá chặt. Trên hai cổ tay cũng có vết tích tương tự. Khi phát hiện nạn nhân ở tháp đồng hồ, tay nạn nhân bị trói nhưng chân thì không. Điều này chứng tỏ vết trói ở chân đã có từ lúc nạn nhân bị giam giữ.”

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Cô gái treo trên không (6)

“Mặt trong cổ tay trái của cô ấy có những vết sẹo còn khá mới, bị rạch rất sâu.” Minako nói. “Tại sao hung thủ lại phải làm như vậy?”

“Đó không phải là do hung thủ làm.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn vết sẹo sâu hoắm trên tay cô gái. “Tháng trước nạn nhân vì chia tay với bạn trai nên đã cắt cổ tay tự sát.”

“Đến cả việc này mà anh cũng nhìn ra được?” Minako nhìn hấn với vẻ khó tin.

Mộ Dung Vũ Xuyên giả vờ thần bí: “Em có muốn biết lý do tại sao không?”

Minako vội vàng gật đầu.

“Ghé tai lại đây, anh nói cho em biết.”

Minako ghé tai lại, hương thơm trên cơ thể cô xộc vào mũi hắn. Mộ Dung Vũ Xuyên cúi thấp đầu xuống nói vào tai cô: “Thật ra anh cũng không biết, anh chỉ nghe người ta nói vậy thôi.”

“Cái anh này!” Minako dờ khóc dờ cười, cô hươ hươ tay muốn gõ vào đầu hắn một cái.

“Anh không muốn nói thì thôi.” Cô lầm bầm. “Em sẽ hỏi thầy Kiều.”

Cái tên Kiều Khai này rất có lực sát thương đối với Mộ Dung Vũ Xuyên. Về mặt hắn lập tức trở nên mất tự nhiên. “Em muốn hỏi gì thì cứ hỏi anh đi.”

Minako lập tức hỏi: “Tại sao hung thủ phải đối xử tàn nhẫn với cô ấy như vậy?”

“Ý em là đóng đinh xuyên qua tay chân nạn nhân?”

“Vâng.”

“Đó là một loại biểu tượng.”

“Biểu tượng cho cái gì?”

“Còn nhớ những lời anh đã nói trong buổi họp tổ chuyên án ở cục cảnh sát không? Vết rạch hình chữ thập trên thân thể Lý Thục Trân có ám chỉ về tôn giáo, còn cô gái này lại bị hắn đóng đinh trực tiếp lên thập tự giá.”

“Ý anh là hung thủ của cả hai vụ án là cùng một người?”

“Còn rất nhiều kẻ sát nhân lấy việc giết người làm niềm vui. Những hành động tội ác của bọn chúng đều sẽ có tính chất biểu tượng cho một việc gì đó, đây là cách để bọn chúng thể hiện “cái tôi” của mình.”

“Như vậy hung thủ phải là một tín đồ Cơ đốc giáo...”

“Nói đúng hơn thì hắn là một tín đồ Cơ đốc giáo rôm.”

“Vậy tại sao hắn còn phải nhốt hết răng của cô ấy?” Minako vừa nói xong đã rùng mình ngay lập tức.

“Em thấy rồi à?” Mộ Dung Vũ Xuyên hơi do dự.

“Em có nhìn thấy lúc anh tách môi cô ấy ra xem?”

“Không phải là anh không muốn nói tới, anh chỉ sợ em chịu không nổi.”

“Đàn anh, xin đừng coi thường em như vậy!” Minako cố ý uốn ngược ra vẻ mạnh mẽ.

Mộ Dung Vũ Xuyên lờm cô một cái. “Hung thủ nhốt sạch răng của nạn nhân thật ra chẳng liên quan gì đến tín ngưỡng tôn giáo rôm đời của hắn. Hắn làm vậy chỉ vì... để tiện cho việc cưỡng bức nạn nhân quan hệ tình dục bằng đường miệng, phòng ngừa nạn nhân phản kháng bằng cách cắn thứ đó của hắn.”

Cho dù Minako đã chuẩn bị tâm lý để nghe sự thật từ trước, nhưng cô vẫn không nhịn được run rẩy cả người.

“Trong các vụ án cưỡng hiếp thì tình huống này cũng khá thường thấy.” Mộ Dung Vũ Xuyên tiếp tục giải thích. “Không chỉ có thế, tên hung thủ này còn là người vô cùng cẩn thận. Hắn dùng thuốc tẩy Javen lau sạch toàn thân nạn nhân để xóa đi hết mọi dấu vết và bằng chứng có thể tố cáo hắn. Hắn còn cạo sạch lông cô ấy, vì trong lúc quan hệ tình dục, thân thể của cả hai người sẽ ma sát với nhau, rất dễ xảy ra tình trạng lông của hắn vướng vào lông của nạn nhân. Hắn cạo toàn bộ lông ở vùng âm hộ nạn nhân để chúng ta không cách nào tìm được một sợi lông có chứa ADN của hắn.”

Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng nhiên im bật vì phát hiện ra tất cả mọi người đứng trong phòng mổ đều đang ngoác nhìn hắn. Ngay trước mặt mọi người kể chuyện 18+ cho một cô gái nghe, Mộ Dung Vũ Xuyên lúc này mới nhận ra mình đã thao thao bất tuyệt quên hết sự đời.

Gương mặt Minako đỏ hỏn quá gấc, cô cúi gằm mặt xuống đến mức cảm sắp chạm vào ngực. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người giảng giải tiết học giáo dục giới tính thường thức cho cô nghe.

“E hèm,” Mộ Dung Vũ Xuyên giả vờ tăng hắng giọng. “Căn cứ vào thống kê trong tội phạm học, rất nhiều hung thủ phạm tội cưỡng hiếp có đam mê ấu dâm. Về phương diện tâm lý thì việc cạo sạch lông âm hộ nạn nhân cũng là để tăng khoái cảm cho tên hung thủ, hắn sẽ tưởng tượng nạn nhân thành một đứa trẻ.”

Minako lắc đầu thật mạnh như muốn hất những suy nghĩ ô uế của bọn tội phạm ra khỏi đầu mình. “Loại người như vậy chẳng khác gì loài súc vật.”

“Thật sự thì chúng còn không bằng cả súc vật ấy chứ.” Mộ Dung Vũ Xuyên cười nhạt. “Động vật chỉ quan hệ tình dục để thích ứng với yêu cầu duy trì nòi giống trong tự nhiên. Mà con người thì hoàn toàn không như vậy. Đôi khi chính bản thân bọn chúng cũng không biết được lý do tại sao chúng lại làm những việc ác độc đó.”

Minako vẫn còn rất sợ hãi. “Nếu không tận mắt chứng kiến, em sẽ khó lòng tưởng tượng nổi một con người lại có thể làm ra những chuyện như vậy. Có phải hắn bị điên rồi không...”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn cô gái đang nhắm chặt mắt nằm trên bàn mổ, hắn nhấp máy môi trả lời cô: “Hắn không điên, mà ngược lại, hắn biết rất rõ mình đang làm gì, rất kiên nhẫn, cũng rất cẩn thận.”

Minako lại hỏi: “Vậy anh cảm thấy hung thủ là hạng người gì? Cô gái này có quen biết hắn không?”

“Anh nghĩ là không. Hung thủ nhét túi ni lông vào bên trong quần nạn nhân, thay vì nói là muốn làm cô ấy nghẹt thở, anh nghĩ hắn muốn hành hạ cô ấy thì đúng hơn. Hắn vốn không quan tâm cô ấy có còn sống hay không, vì dù có như thế nào thì sự tồn tại của cô ấy cũng không thể uy hiếp được hắn. Nếu hung thủ là người quen của nạn nhân thì hẳn chắc chắn sẽ không để cho cô ấy còn sống.”

Sau khi ca mổ diễn ra thành công tốt đẹp, y tá đẩy cô gái ra khỏi khu vực cấp cứu rồi chuyển đến phòng hồi sức. Cô gái vẫn chưa tỉnh lại.

Mộ Dung Vũ Xuyên đứng trong hành lang lẳng lặng nhìn theo, Minako đứng cạnh hần nhẹ nhàng lên tiếng: “Không biết cô gái đáng thương này là ai nữa.”

“Nếu anh đoán không nhầm thì cô ấy chính là sinh viên Trần Mộng Dao của Học viện Phát thanh đã mất tích từ mấy hôm trước.”

“.....”

Giờ phút này,

Trong hành lang bệnh viện truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Tiếng chuông ngân trên tháp đồng hồ không biết đã ngừng vang từ lúc nào.

Sự yên tĩnh lại trở về với thế giới này.

Một loại yên tĩnh rợn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chất độc tàn ác (1)

Chương này mình xin tặng bạn @ziz69ziz, cảm ơn bạn đã đề cử cho truyện nha. ^^

Chủ Nhật, ngày 21 tháng 8, lúc 5 giờ 31 phút.

Tối qua cô y tá đã tiêm cho Lục Tiểu Đường một liều thuốc giảm đau. Cô mơ mơ màng màng ngủ suốt một đêm, trong cơn mộng mị cô thấy Mộ Dung Vũ Xuyên đang đứng bên đầu giường nhìn cô mỉm cười.

“Tự móc hai tròng mắt háo sắc của cậu quảng đi cho tôi, đừng để tôi tự mình động thủ à.” Cô mơ màng nói.

“Tổ trưởng...”

Lục Tiểu Đường bỗng nhiên mở bừng mắt. “Tào Thanh?”

Tào Thanh ngượng ngùng bước đến trước mặt cô. “Cô tỉnh rồi à, Tổ trưởng.”

Lục Tiểu Đường ngồi dậy nhưng không ngờ chất giảm đau trong thuốc đã tiêu tan hết, vị trí vết thương làm cô đau đớn đến mức suýt tí nữa đã kêu lên thành tiếng nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn không rên một câu. Có lẽ bây giờ lựa chọn tốt nhất dành cho cô là nằm xuống giường bệnh và ngoan ngoãn ngủ một giấc tới trưa mai.

“Áo khoác của tôi đâu?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Cô quên rồi sao, áo khoác của cô dính đầy máu nên đem vứt rồi.”

“Nhưng tôi đâu thể mặc đồng phục bệnh nhân chạy lung tung được.” Trong mắt Lục Tiểu Đường bỗng ánh lên vẻ lém lỉnh: “Anh mặc đồ cỡ bao nhiêu?”

“XXL.” Tào Thanh thành thật trả lời.

“Hơi lớn.” Lục Tiểu Đường suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Anh cởi đồ ra đi.”

“Cái... cái gì?” gương mặt Tào Thanh trong thoáng chốc đã đỏ bừng.

“Tôi đâu có kêu anh cởi hết.” Lục Tiểu Đường cười hi hi. “Cho tôi mượn áo khoác của anh đi.”

“Tổ trưởng, cô định đi đâu sao?”

“Chứ chẳng lẽ tôi mặc áo anh vào rồi nằm xuống giường à?”

Lục Tiểu Đường mặc áo khoác của Tào Thanh rồi vịn mép giường chật vật đứng lên.

Tào Thanh vài lần muốn bước lên đỡ cô, nhưng vừa nhìn đến Lục Tiểu Đường thì tay anh đã run run, mặt mũi đỏ bừng muốn bốc khói.

Lục Tiểu Đường vịn eo rồi thở dài một hơi, cô đưa tay lau mồ hôi đã ướt đầm trên trán. “Vũ Xuyên đã nói với tôi chuyên gia y được học của Viện nghiên cứu Y học trên tinh mười giờ sáng nay sẽ đến thành phố C để tổ chức một buổi hội thảo chuyên đề “Toạ đàm về Benladon”. Tôi không biết mình có thời gian tham dự không nữa. Còn có một việc,” cô hơi nghiêng đầu suy nghĩ. “Cái thằng vô lại lần trước chúng ta bắt về cục tên là gì ấy nhỉ?... À, Thôi Bác.”

Cô thử bước đi một bước xem có đau đớn nhiều không. “Tôi phải đi tìm hần, hỏi hần một số thông tin về lần cuối cùng hần gặp Trần Mộng Dao.”

“Không phải lần trước cô đã hỏi hần rồi sao?” Tào Thanh nói.

“Tôi vẫn có cảm giác hần chưa khai thật với chúng ta.”

Tào Thanh nâng mắt nhìn cô. “Chúng tôi đã tìm thấy Trần Mộng Dao.”

“Cái gì?” Lục Tiểu Đường cả kinh. “Lúc nào?”

“Hôm qua, chính là cô gái Mộ Dung Vũ Xuyên tìm được trong tháp đồng hồ.”

“Cô ta bây giờ...”

“Sau khi được cấp cứu thì đã qua cơn nguy hiểm.”

Lục Tiểu Đường thờ phào nhẹ nhõm.

Tào Thanh tiếp tục trình bày: “Nhưng khả năng biểu đạt của cô ấy hình như có chút vấn đề...”

Lục Tiểu Đường chợt hiểu có điều gì đó rất đáng sợ đã xảy ra qua thái độ do dự của Tào Thanh.

Tào Thanh đóng cửa phòng bệnh rồi kể lại cho cô nghe toàn bộ sự việc đã xảy ra ngày hôm qua do cậu ta tận mắt chứng kiến. Sau khi cậu kể xong, Lục Tiểu Đường vừa vịn thất lưng vừa khập khiễng đi qua đi lại trong phòng.

“Cô ấy bị đóng đinh vào thập tự giá?” Cô lâm bẫm.

Tào Thanh gật đầu.

“Đúng rồi.” Tào Thanh chợt nhớ ra một thứ, lập tức lấy trong túi áo ra một mảnh giấy đưa cho cô.

“Đây là cái gì?”

“Hôm qua Mộ Dung Vũ Xuyên tìm được một túi ni lông nhỏ nhét trong cổ họng cô ấy, trong đó có một cục giấy vo viên. Tôi đã đem vật chứng đó về cục, đây là nội dung in trên mảnh giấy tôi đã sao chép lại.”

Lục Tiểu Đường đưa mắt nhìn nội dung được in trên mảnh giấy —

“Nàng đáng yêu như một chú nai con

Tao nhã và xinh đẹp như một cô sơn dương

Chỉ mong bộ ngực nàng vẫn khiến người ngây ngất

Tình yêu của nàng vẫn khiến người đắm đuối mê say.”

Một bài thơ tình đẹp đẽ như vậy mà lại bị hung thủ nhét vào khoang miệng nạn nhân. Chẳng lẽ trong mắt hung thủ, chú nai con đáng yêu và cô sơn dương tao nhã xinh đẹp đó chính là cô gái đang hấp hối trên cây thập tự giá của hắn sao? Chỉ có kẻ điên mới có thể liên tưởng những hành vi tàn độc nhất thành những thứ xinh đẹp nhất như thế.

“Đây là...?” Lục Tiểu Đường nhìn Tào Thanh.

Tào Thanh nhún vai, tỏ ra hoang mang không rõ.

“Có khi nào lại là một đoạn thơ được sao chép từ trong Kinh Thánh không?” Lục Tiểu Đường tự hỏi.

Chuyện cô lo lắng nhất cuối cùng cũng đã xảy ra.

Cô gần như có thể khẳng định hung thủ ra tay với Trần Mộng Dao và hành hạ Lý Thục Trân đến chết là cùng một người.

Trong lòng Tào Thanh bộc phát một cơn phẫn nộ. “Có thể lắm. Lẽ ra chúng ta không nên tin tưởng tên luật sư khôn kiết kia để hắn bảo lãnh Thôi Bác đi.”

Lục Tiểu Đường không nói gì vì trong lòng cô cũng đang nghĩ đến điều tương tự. Có lẽ chuyện này xảy ra là do sơ suất của cô.

“Tôi muốn đến xem nạn nhân một chút.” Cô nói.

“Từ hôm qua tới giờ nạn nhân đều ngủ say, hiện tại vẫn còn chưa tỉnh.”

“Không sao, tôi chỉ muốn đến xem thôi.” Lục Tiểu Đường không cách nào nói ra cảm giác hiện tại trong lòng mình. Cô cảm thấy áy náy vô cùng, dường như những thương tổn mà Trần Mộng Dao đang phải gánh chịu chính là trách nhiệm của cô.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chất độc tàn ác (2)

Thang máy dừng ở tầng 2.

Cửa mở ra, Lục Tiểu Đường và Tào Thanh lần lượt bước ra khỏi thang máy. Lúc bọn họ bước vào phòng bệnh của Trần Mộng Dao thì cô đã tỉnh lại.

Cô gái nằm trên giường ngầy ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như không hề nhận ra Lục Tiểu Đường và Tào Thanh đã bước vào phòng.

Lục Tiểu Đường bước đến trước giường cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em tên là Trần Mộng Dao phải không?”

Đôi mắt cô gái vẫn nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ không hề phản ứng lại.

Tào Thanh đành nói: “Từ sau khi tỉnh lại cô ấy chưa hề nói một câu nào.”

Lục Tiểu Đường theo hướng mắt cô gái nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cô chẳng thấy có gì đặc biệt ngoài ấy. Cô không tài nào đoán được cô gái đang nhìn thứ gì.

Ánh sáng mờ nhạt đầu ngày xuyên thấu qua cửa sổ, trên bầu trời từng áng mây màu xám tro đang lững lờ trôi.

“Trần Mộng Dao?” Lục Tiểu Đường lại gọi tên cô gái lần nữa.

Nước mắt không một tiếng động lặng lẽ chảy tràn trên gương mặt cô. Cô vẫn im lìm không nói một câu.

Lục Tiểu Đường lập tức nháy mắt với Tào Thanh, hai người bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Ngày hôm qua sau khi tỉnh lại cô ấy không chịu nói gì cả.” Tào Thanh bắt lặc nói.

“Một chữ cũng không?”

Tào Thanh gật đầu. “Người của đội trưởng Võ đã thông tri cho nhà trường và người nhà cô ấy. Cha mẹ cô ấy đang trên đường đến đây, chậm nhất là trưa mai sẽ đến thành phố C.”

“Xem ra thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.” Lục Tiểu Đường cảm thán. “Cha mẹ cô ấy đến đây sẽ trì hoãn công việc phá án của chúng ta. Bây giờ thời gian phá án là yếu tố vô cùng quan trọng. Anh thử nghĩ lại xem, từ lúc Lý Thực Trần bị giết đến lúc cô gái này mất tích cách nhau bao lâu?”

Tào Thanh đỏ mặt hồi đáp đầu.

Có lẽ hiện tại, ở một nơi nào đó trong thành phố này đã có một cô gái trẻ khác vừa mất tích.

“Tôi cần được ở riêng với cô ấy trong vòng hai đến ba tiếng đồng hồ. Cô ấy là người duy nhất có thể nhận diện hung thủ.” Lục Tiểu Đường xuyên qua cửa kính nhìn vào cô gái đang nằm trên giường bệnh.

Vết thương của Lục Tiểu Đường bắt đầu phát tác theo chu kỳ, cứ cách vài phút nó lại hành hạ cô một trận khiến cô cứ phải đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Tác dụng phụ của thuốc giảm đau khiến đầu óc cô không ngừng quay cuồng, bây giờ cô chỉ cần đặt lưng nằm lên giường là có thể ngủ say ngay lập tức như một đứa trẻ.

Thế nhưng lúc này lại không phải là lúc cô có thể thả lỏng đi ngủ. Cô rất biết ơn Mộ Dung Vũ Xuyên và mọi người đã đoạt lại Trần Mộng Dao từ tay thần chết. Nếu không vụ án của cô sẽ có đến hai thi thể, cô sẽ hoàn toàn rơi vào bế tắc.

Trần Mộng Dao bị ngược đãi như vậy chứng minh mức độ tàn ác của hung thủ đang không ngừng thăng cấp. Từ lúc ban đầu đột nhập vào nhà vệ sinh nữ để tấn công đã phát triển thành giam giữ một cô gái trong vài ngày và không ngừng ngược đãi hành hạ nạn nhân. Lục Tiểu Đường có thể khẳng định một trăm phần trăm tên hung thủ này sẽ không dừng tay.

Dựa vào hành vi phạm tội của những tên sát nhân hàng loạt, cảnh sát đã nhận ra một điều. Phương thức tồn tại của bọn chúng chính là săn tìm con mồi. Tên hung thủ trong vụ án này cực kỳ thông minh, hắn đang nhanh chóng nâng cao kỹ năng săn bắt của mình. Nếu cảnh sát không nhanh chóng bắt được hắn, hắn sẽ ngày càng quỷ quyệt, ngày càng cẩn thận, giống như những tên sát nhân hàng loạt trong lịch sử khiến cảnh sát vô cùng đau đầu nhưng không tài nào bắt được.

Tào Thanh là một người rất giỏi kể chuyện. Lục Tiểu Đường không cần có mặt ở hiện trường ngày hôm qua vẫn có thể nghe hiểu và xâu chuỗi lại toàn bộ câu chuyện.

“Dựa vào quan sát cá nhân của anh, tôi muốn nghe anh trình bày quan điểm của mình về Trần Mộng Dao.” Cô nói.

Tào Thanh suy nghĩ trong một lát rồi trả lời. “Cho phép tôi được nói thẳng, tôi cảm thấy biểu hiện của nạn nhân có phần không hợp lý.”

“Không hợp lý ở chỗ nào?”

“Cô ấy tỏ ra rất bình thường.”

“Bình thường?”

“Đúng vậy, đây chính là chỗ không hợp lý mà tôi nói. Cô ấy bị cưỡng hiếp, còn bị đóng đinh vào cọc gỗ, thế nhưng biểu hiện của cô ấy lại giống như thể những thương tổn này chưa từng xảy ra.”

“Anh thật sự cảm thấy như vậy?”

“Tuy bây giờ chúng ta vẫn chưa có bằng chứng trực tiếp cho thấy nạn nhân bị cưỡng hiếp, nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên đã nói toàn thân cô ấy đều bị thuốc tẩy tẩy sạch, mục đích chỉ có thể là để triệt tiêu mọi bằng chứng và vết tích để lại. Như vậy rõ ràng là hung thủ đã làm chuyện đó với nạn nhân. Thế nhưng lúc chúng tôi giải thoát nạn nhân khỏi cây thập tự giá, cô ấy đã bị hành hạ đến mức thoi thóp, vậy mà vẻ mặt của nạn nhân lúc ấy hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng của tôi. Tôi không hiểu lý do tại sao, nhưng thật sự trông cô ta không có vẻ gì là một nạn nhân bị cưỡng hiếp cả.”

Lục Tiểu Đường không nhịn được bèn hỏi: “Nạn nhân bị cưỡng hiếp nên có biểu hiện như thế nào?”

“Ít nhất nên cảm thấy đau khổ và bất lực, khiến cho ai nhìn vào cũng phải xót xa.”

“Tôi hiểu ý của anh. Tôi đã từng thụ lý mấy vụ án cưỡng hiếp, cũng đã từng thẩm vấn bọn tội phạm này, nên tôi hiểu trong lòng bọn chúng nghĩ gì. Loại nạn nhân mà bọn chúng lựa chọn đều là những cô gái nhu nhược yếu đuối, bọn chúng tuyệt đối sẽ không bao giờ muốn chọn những cô gái có năng lực phản kháng mạnh.”

“Vậy sao?” Tào Thanh suy nghĩ về quy luật Lục Tiểu Đường vừa nói.

“Tên tội phạm nào hầu như cũng có một chứng bệnh tâm lý nào đó, nhất là bọn đàn ông chuyên theo dõi và bắt cóc phụ nữ. Bọn chúng sẽ không chọn những cô gái có sức mạnh để ra tay đầu. Đối tượng của chúng hầu như đều là những người yếu đuối nhất gan không dám phản kháng, chẳng hạn như Lý Thực Trân, hoặc là Trần Mộng Dao.”

Tào Thanh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chất độc tàn ác (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Các anh phát hiện được những gì rồi?” Lục Tiểu Đường hỏi.

“Răng của nạn nhân đã bị nhổ hết, tứ chi có dấu vết bị trói, lông mu bị cạo sạch trơn.” Tào Thanh dừng lại một chút. “Còn có một việc, nạn nhân bị người dùng thuốc tẩy lau chùi rất sạch sẽ từ trong ra ngoài.”

“Từ trong ra ngoài?” Lục Tiểu Đường không che giấu được vẻ hoảng sợ trên mặt.

“Đúng vậy, bao gồm cả khoang miệng và... và chỗ bên dưới.”

“Còn gì nữa không?”

“Ngoại trừ bàn tay bàn chân bị đính sắt đâm thủng thì trên thân thể nạn nhân không còn vết thương nào khác. Lúc được cứu cô ta cũng không hề giãy giụa.”

Lục Tiểu Đường biết cường hiếp là một hành vi bạo lực, kẻ phạm tội dùng vũ lực thương tổn đến thân thể cũng như tinh thần của nạn nhân và thực hiện hành vi quan hệ tình dục trái với ý muốn của họ.

Tào Thanh phiền muộn nói: “Do hung thủ đã tẩy rửa toàn bộ thân thể nạn nhân nên Mộ Dung Vũ Xuyên chưa tìm được bằng chứng gì có giá trị, hiện tại trong vụ án này chúng ta vẫn biết rất ít về hung thủ.”

“Cũng chưa hẳn vậy. Chờ đến lúc họp tổ chúng ta sẽ thảo luận thêm.” Lục Tiểu Đường đáp.

“Chuyên gia y được học trên tỉnh sáng nay sẽ tới, chúng ta có đi đón bọn họ không?”

“Anh cùng Mộ Dung Vũ Xuyên và Phạm Hiểu Bằng đến đón bọn họ trước đi.”

Lục Tiểu Đường nhìn Trần Mộng Dao đang nằm trong phòng bệnh, cô gái vẫn duy trì tư thế nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Một cô gái yếu đuối như vậy phải trở mặt nhìn hung thủ hành hạ và tra tấn mình, sao cô ta còn có thể bình tĩnh đến thế?” Lục Tiểu Đường nghĩ nát óc cũng không tài nào hiểu nổi.

“Tổ trưởng, vậy còn có...”

“Tôi ở lại đây, cố gắng tìm cách trò chuyện với cô ấy.” Lục Tiểu Đường nói. “Dù sao cô ấy cũng là một người đã sống sót dưới tay hung thủ, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội kết thúc vụ án điên rồ này đâu.”

10 giờ 15 phút cùng ngày.

Trời đổ cơn mưa rào tẩm ướt đóng lá cây dương rụng đầy đường. Sắc trời vẫn âm u mờ mịt, thỉnh thoảng mưa lại rơi nặng hạt hơn.

Trong phòng họp nhỏ trên lầu hai toà nhà cục cảnh sát.

Mộ Dung Vũ Xuyên, Kiều Khải, Seto Minako, Võ Buru, Tào Thanh, Phạm Hiểu Bằng và Thẩm Đào đều có mặt đông đủ.

Ngoài ra còn có hai vị chuyên gia đến từ Viện nghiên cứu Y học trên tỉnh.

Tướng mạo của hai vị chuyên gia hoàn toàn ngoài dự liệu của Mộ Dung Vũ Xuyên. Hai người đều rất xấu trai, trong đó có một người trông cũng chỉ xấp xỉ tuổi hán tên là Vương Bản. Người còn lại đã lớn tuổi tên là Đồng Thiếu Khanh.

Mộ Dung Vũ Xuyên không khỏi nghi ngờ năng lực hai người này, đặc biệt là tên Vương Bản mất lời kia từ nãy đến giờ không hề rời mắt khỏi Minako quá một mét.

Trong lòng hán thầm đặt cho gã một cái tên ‘Quý ngài ruồi nhặng’.

Cho dù có thật sự là ruồi đi nữa thì cũng không đến mức cứ bu mãi vào một người như vậy chứ?

“Mẫu máu là do tôi gửi cho các vị.” Mộ Dung Vũ Xuyên lên tiếng. “Không biết hôm nay vị nào sẽ giảng giải cho chúng tôi nghe?”

Thật không ngờ ‘Quý ngài ruồi nhặng’ lại là người bước lên trước một bước. Gã hắng giọng, liếc nhìn Minako một cái rồi mới dời mắt sang Mộ Dung Vũ Xuyên. “Tôi sẽ giảng giải cho các vị nghe một buổi toạ đàm y được học vô cùng sinh động và thú vị.”

Mộ Dung Vũ Xuyên mặt mỉm cười nhưng trong lòng lại nghĩ, "cái thằng ngu này, nói gì thì nói lẹ đi, đừng có câu giờ nữa."

“Trong mẫu máu các vị gửi đến có nồng độ Benladon tương thích với nồng độ bột lá Benladon được trộn lẫn vào trong túi lá trà Phổ Nhị.”

Mọi người không tự chủ được đưa mắt nhìn nhau.

“Số lượng người sử dụng Benladon rất ít. Trong hồ sơ ở Viện nghiên cứu của chúng tôi chỉ ghi lại có ba trường hợp, những người sử dụng chúng đều đi đòi nhà ma hết. Chỉ có mấy thằng ngu bò mới đem chất độc này ra chơi đùa.”

Võ Bưu ho khan một tiếng.

‘Quý ngài ruồi nhặng’ tựa người vào bàn nói tiếp: “Benladon là một loại thực vật có độc tố mạnh nhất trong họ nhà cà. Thời cổ đại, phụ nữ ở các nước phương Tây thường nhấm nháp hạt Benladon để đồng tử giãn nở ra, vì họ cho rằng trông mắt đậm và đen sẽ khiến ánh mắt trở nên hấp dẫn hơn. Những miêu tả về Benladon xuất hiện sớm nhất trong từ điển Latinh, đọc là ‘bella’, dịch ra là ‘người đẹp’.”

Mộ Dung Vũ Xuyên khẽ gật đầu: “Đồng tử của hai nạn nhân cũng bị giãn nở rất bất thường.”

“Chỉ cần một liều lượng thật nhỏ thôi cũng đủ để Benladon phát huy tác dụng.” ‘Quý ngài ruồi nhặng’ vừa nói vừa lấy từ trong tập hồ sơ ra một đồng ảnh chụp đưa cho Võ Bưu, bảo ông chuyển cho mọi người xem.

“Benladon có hoa màu tím, hình dạng như một cái lục lạc tròn, mùi hương rất đặc biệt. Có người thậm chí còn xem nó như cây cảnh đem trồng trong nhà, nhưng nếu nhà có trẻ con hoặc thú cưng thì tốt nhất đừng để chúng tiếp xúc với cây này.”

“Trồng loại cây này có cần môi trường đất đặc biệt gì không?” Võ Bưu hỏi.

“Thật ra nó cũng là một loại cây cỏ dại có năng lực thích ứng với thiên nhiên rất mạnh. Nó có thể sinh trưởng ở bất kỳ địa phương nào. Điều duy nhất cần lưu ý chính là, nó là một loại cây vô cùng độc hại.” Gã dừng lại để lấy hơi rồi nói tiếp.

“Sau khi sử dụng, được lực của Benladon sẽ kéo dài từ 3 đến 4 tiếng, thời gian duy trì được lực cụ thể phụ thuộc vào liều lượng sử dụng. Các thí nghiệm lâm sàng cho thấy nó có thể gây ra ảo tưởng không có thật, thậm chí là ảo giác sai lệch. Nếu người sử dụng nhớ lại những ảo giác họ đã nhìn thấy, họ sẽ cho rằng đó đều là những chuyện đã thật sự xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chất độc tàn ác (4)

“Nó có khả năng tái tạo ký ức đã mất của một người phải không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Ừm, đúng vậy. Nhưng là tái tạo ký ức mang tính chất chọn lựa. Hay nói rõ hơn là người sử dụng chất này chỉ có thể nhớ được một phần ký ức. Lấy ví dụ, nếu một cô gái dùng Benladon lên giường với một người đàn ông xa lạ thì sau đó cô ta chỉ có thể nhớ được mình đã làm chuyện đó với một người đàn ông, còn tưởng mạo hấn ra sao thì cô ta sẽ không nhớ nổi, hoặc nhiều nhất thì cũng chỉ nhớ ra người đàn ông đó có một đôi mắt màu đen chẳng hạn.”

Gã dừng lại rồi cầm ly nước lọc lên uống một ngụm. “Đây là một loại chất tạo ảo giác siêu cấp, nhưng nó không giống với ma túy đá và thuốc gây ảo giác LSD (Lysergic acid diethylamide). Khi sử dụng Benladon, người dùng sẽ không cách nào phân biệt được đâu là hiện thực, đâu là ảo giác.”

“Tôi lấy một ví dụ, khi sử dụng ma túy đá có độ tinh khiết cao, người dùng có thể sẽ sinh ra cảm giác cực độ vui sướng và trông thấy đủ loại ảo giác, nhưng sau đó khi tỉnh lại họ vẫn phân biệt được đâu là ảo giác do ma túy đá gây ra và đâu là hiện thực. Nhưng Benladon thì không. Benladon có thể khiến cho người sử dụng cảm thấy tất cả mọi thứ họ trông thấy đều là thật.”

“Nếu tôi cho anh uống một ly trà có chứa Benladon, anh có thể sẽ khẳng định cho rằng mình vừa nói chuyện với một cái đèn bàn. Nếu lúc này tôi để anh làm thí nghiệm kiểm tra nói dối thì kết quả sẽ cho thấy anh đã nói sự thật. Benladon chính là một loại chất khiến người ta không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là ảo.”

“Benladon thường được bỏ vào trong trà?” Kiều Khải hỏi lại.

“Đúng vậy, người sử dụng thường pha Benladon vào nước trà hoặc cà phê để uống.” Gã đi đến trước mặt Kiều Khải, chẳng rõ đang nhìn Kiều Khải hay nhìn Minako. “Tôi có trách nhiệm phải cảnh báo quý vị, đây là một loại chất vô cùng nguy hiểm nhưng lại rất dễ dàng chiết xuất ra.”

“Có còn cách nào khác để thu được Benladon không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Nếu cậu có đủ sự kiên trì.” ‘Quý ngài ruồi nặng’ trả lời. “Cậu có thể lấy lá Benladon ngâm rượu hai ngày, sau đó đem phơi khô. Nhưng cho dù đã làm hết các bước đó thì việc sử dụng Benladon vẫn rất nguy hiểm, không ai có khả năng khống chế được liều lượng chính xác của loại chất này, dầu cho họ chỉ dùng nó để làm thuốc.”

“Người ta dùng nó để làm thuốc gì?” Kiều Khải lại hỏi.

“Phổ biến nhất chính là thuốc làm giãn nở đồng tử. Chẳng hạn như các diễn viên ca sĩ bây giờ cảm thấy mắt mình chưa đủ đẹp, muốn mắt to hơn, đen hơn để trông hút hồn hơn, thì sẽ tìm đến bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ. Các bác sĩ sẽ cung cấp cho họ loại thuốc có thành phần bảo chế từ Benladon, hàm lượng tuy rất thấp nhưng đã đủ để sử dụng.”

“Thông thường một người trưởng thành chỉ cần sử dụng hơn 10ml, tương đương với liều lượng của một chai thuốc nhỏ mắt, là đủ để mất mạng. Nếu sử dụng liều lượng thấp hơn mức này thì dù không mất mạng, người đó cũng sẽ bị đau đầu rất nghiêm trọng kèm theo táo bón nặng. Người sử dụng chất này lúc nào cũng phải rất cẩn thận.”

Khi ảnh chụp chuyển tới tay Minako, cô chỉ nhìn ra nó là một loại thực vật. Bà cố ngoại của cô vốn là một người làm vườn chuyên nghiệp, nhưng đến thế hệ cô thì ngay cả cây xương rồng cô cũng không chăm nổi.

Nghe ‘Quý ngài ruồi nặng’ giảng giải, tinh thần Mộ Dung Vũ Xuyên chợt phiêu đảng về thời điểm hần vừa phát hiện ra Trần Mộng Dao trong tháp đồng hồ —

Dưới ánh sáng mờ tối trong tháp...

Thân thể trần truồng xinh đẹp bị đóng đinh trên cây thập tự giá.

Ánh mắt cô gái hé mở.

Khoé miệng nở một nụ cười thần bí.

Hung thủ đã mang cô gái lên tháp đồng hồ bằng cách nào...

Lúc bị treo trên thánh giá, trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì...

Trong mấy ngày bị mất tích cô đã phải trải qua những sự việc gì...

“Mộ Dung Vũ Xuyên?” Kiều Khải gọi hần.

“A?”

Mộ Dung Vũ Xuyên giật mình tỉnh táo lại, phát hiện ánh mắt mọi người đều đang đổ dồn về phía mình, dường như đang chờ hần trả lời điều gì đó. “Xin lỗi, anh vừa hỏi gì vậy?”

‘Quý ngài ruồi nặng’ nói: “Tôi đang hỏi cậu, khi cậu kiểm tra trạng thái của nạn nhân, có chú ý thấy những điểm nào bất thường trên người họ không? Chẳng hạn như, bọn họ không nói chuyện được, hay là ánh mắt họ trông rất trống rỗng...”

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức đáp: “Lúc tôi phát hiện ra Lý Thục Trân, cô ta gần như đã chết nên nhân thân không còn tiêu cự. Còn Trần Mộng Dao...” Hần dừng lại một chút. “Ánh mắt cô gái đó đúng là giống như anh nói, rất trống rỗng. Lúc đó tôi cũng có nghi ngờ có ấy đã bị người ta thuốc.”

Kiều Khải giải thích: “Bác sĩ Vương đang giảng về ảnh hưởng của Benladon đối với thị giác con người.”

“Benladon có thể gây cản trở thị lực, hay nói đúng hơn là gây ra chứng rối loạn thị giác.” ‘Quý ngài ruồi nặng’ tiếp tục giảng. “Căn cứ vào các thí nghiệm lâm sàng cho thấy, người dùng Benladon vẫn có thể thấy được đồ vật đó, nhưng lại không cách nào nhận ra nó là cái gì.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Chất độc tàn ác (5)

“Chẳng hạn như...” Mộ Dung Vũ Xuyên hứng thú nhìn gãi.

“Chẳng hạn như khi tôi đưa cho cậu xem một quả táo hoặc một quả quýt, cậu vẫn có thể nhận thức được cậu đang nhìn một vật thể hình tròn có tính chất riêng biệt, nhưng não cậu lại không thể xác định được nó là vật gì.”

“Chướng ngại về thị lực —” Mộ Dung Vũ Xuyên quay sang hỏi Kiều Khải. “Anh có cho rằng Lý Thục Trân đã gặp phải tình huống này không? Điều này có thể giải thích được lý do tại sao lúc đó nạn nhân không kêu cứu.”

“Tôi đồng ý với quan điểm của cậu.” Kiều Khải nói.

‘Quý ngài ruồi nặng’ lại hớp một ngụm nước. “Ngoài những điều kể trên, Benladon còn khiến cho người sử dụng tạm thời đánh mất năng lực ngôn ngữ. Không phải thanh quản có vấn đề, mà là khu vực dây thần kinh ngôn ngữ trong não bộ bị tê liệt. Cho đến hiện tại thì các thí nghiệm lâm sàng vẫn chưa phát hiện ra những tổn thương khác về mặt sinh lý. Do đó tôi phỏng đoán, loại chất hoá học này chủ yếu chỉ tác dụng lên thần kinh thị giác và các dây thần kinh ngôn ngữ trong bộ não con người.”

“Tôi hiểu rồi.” Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu.

“Những triệu chứng rõ ràng của người dùng chất này là khả năng nói chuyện bị trì trệ, đồng tử giãn nở, nhiệt độ cơ thể tăng cao, nhịp tim đập nhanh và triệu chứng khó thở.”

“Những triệu chứng anh vừa nói đều xuất hiện trên cơ thể hai nạn nhân.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Cho tôi hỏi một câu, muốn xuất hiện đầy đủ những triệu chứng như anh vừa nói thì

cần phải sử dụng liều lượng Benladon là bao nhiêu?”

“Đây là một loại dược vật có hiệu suất sử dụng rất cao. Chỉ cần nghiền nát hai lá cây Benladon đem ngâm vào trong ly trà, chất độc không màu không mùi của nó sẽ dễ dàng biến một người bình thường thành ngu ngốc. Tuy nhiên, trái của cây Benladon không độc bằng thân cây và lá cây. Nếu muốn dùng Benladon để chơi bời một chút thì cậu phải nắm rất rõ kiến thức về thứ độc vật này, nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút thôi thì... Ô hô ai tai!”

“Nạn nhân đầu tiên là một giảng viên đại học.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Ồ vậy sao?” ‘Quý ngài ruồi nhặng’ nói. “Cuộc sống hiện nay có vô vàn các chất độc hại. Tôi không tin một giảng viên đại học như cô ta sẽ coi thường tính mạng mình đến mức dám sử dụng một loại độc chất như Benladon. Cho dù cô ta muốn thử cảm giác mạnh thì cũng nên chọn một loại thuốc tốt hơn. Huống hồ cho đến nay Benladon vẫn là một loại chất độc chưa có thuốc giải.”

“Không biết nạn nhân thứ hai đã khôi phục lại chưa.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Nếu cô ấy tỉnh táo lại rồi thì tôi nghĩ lát nữa chúng ta nên ghé qua bệnh viện xem sao.”

“Tổ trưởng Lục đang ở bệnh viện trông chừng cô ấy.” Tào Thanh đáp.

“Còn điều gì liên quan đến Benladon nữa không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi ‘Quý ngài ruồi nhặng’.

‘Quý ngài ruồi nhặng’ khẽ vuốt mái tóc bóng nhẫy đầy gel của mình. “Ngoại trừ gây táo bón, mất khả năng ngôn ngữ, tạo ảo giác...” Gã bỗng nhiên cười bí hiểm. “Benladon còn được dùng trong quan hệ tình dục nữa.”

“Nghĩa là sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên hứng thú hỏi.

“Thời cổ đại, phụ nữ thường đem nó nghiền thành bột rồi bôi vào bên trong âm đ*o để nhanh đạt đến cực khoái. Đây là một loại thuốc kích thích tình dục khá lý tưởng. Nếu các vị ngồi ở đây có may mắn được dùng thử một lần, tôi khuyên các vị chỉ nên dùng nó ở bên dưới cơ thể.”

Không ít người ngồi trong phòng họp phải ho khan một tiếng để che giấu sự xấu hổ. Minako ngượng ngùng đến mức không dám ngẩng đầu lên.

‘Quý ngài ruồi nhặng’ dường như cũng ý thức được mình nói quá lời nên gã đứng lúc đổi chủ đề. “Thậm chí trong rất nhiều nghi thức về tôn giáo, người ta cũng sử dụng nó để đạt tới cảnh giới ‘thông linh’.”

“Nó có thể tác động lên ý thức con người nhiều đến thế sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên thật sự rất kinh ngạc.

“Nó chính là hung thủ cưỡng hiếp bộ não của chúng ta, khiến cho ký ức của chúng ta trở nên rối tinh rối mù. Có một hiện tượng rất thú vị là, khi nghiên cứu những người đã từng sử dụng Benladon, đa số bọn họ đều nói mình đã từng bay lượn trên không trung. Bọn họ vô cùng tin tưởng và khẳng định điều đó.”

Tào Thanh bỗng nói xen vào: “Hèn gì tôi cứ không hiểu tại sao Trần Mộng Dao lúc nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Thì ra cô ấy tưởng mình đang bay.”

Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi cậu: “Trước lúc anh rời khỏi bệnh viện, cô ấy có nói gì không?”

Tào Thanh lắc đầu. “Chẳng nói gì cả. Thế nên tổ trưởng Lục mới quyết định ở một mình với cô ấy. Nếu anh có hứng thú thì lát nữa khi buổi toạ đàm kết thúc, chúng ta cùng về bệnh viện xem sao.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chất độc tàn ác (6)

Lục Tiểu Đường đau đầu không biết phải làm sao mới có thể khiến cho cô gái này chịu mở miệng nói chuyện với cô.

Cô vào phòng đã hơn một tiếng đồng hồ mà cô ấy vẫn im hơi lặng tiếng không phát ra một chút âm thanh nào. Chẳng lẽ cô ấy không muốn làm gì cả sao? Ngay cả một tiếng thờ dài hay một lần đi nhà vệ sinh cũng không có...

Căn phòng yên tĩnh như không có sự sống. Lục Tiểu Đường cảm thấy nơi vết thương lại nhói lên khiến cô đến hít thở cũng đau đớn không thôi.

Bỗng nhiên cô gái lặng lẽ nâng tay chỉ về phía bình thủy trên bàn. Cô ấy khát rồi.

Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cô ấy cũng đã có phản ứng, cho dù phản ứng đó vẫn không đi kèm với một tiếng động nào.

Lục Tiểu Đường rót cho cô gái một ly nước, cô để ý thấy trên gương mặt tái nhợt của cô gái nổi bật lên một đôi mắt đen sẫm đến kỳ dị, trông cô ấy lúc này hoàn toàn không có một chút sức sống thanh xuân tươi trẻ nào như thiếu nữ Trần Mộng Dao trong tấm ảnh trên đầu giường ký túc xá.

Trong đôi mắt mờ mịt ấy, hai con ngươi nở rộng đen kịt mang lại cảm giác vô cùng thần bí, tựa như hai viên đá cẩm thạch màu đen. Lục Tiểu Đường tò mò không biết khi cặp mắt đó nhìn về phía mình liệu có nhìn thấy thứ như người khác đang thấy hay không?

Dù thế nào đi nữa thì cô gái này vẫn may mắn hơn Lý Thục Trân rất nhiều. Tuy đã phải trải qua những chuyện kinh hoàng nhưng bây giờ cô ấy không phải nằm im lìm trong phòng khám nghiệm tử thi như Lý Thục Trân. Cô vẫn còn thở được.

Rồi cô sẽ khỏe lại, quay về trường tiếp tục học tập, quen biết những người bạn mới. Nếu may mắn hơn nữa, cô có thể tìm được một người nguyện ý ở bên cạnh cô đến hết phần đời còn lại, sinh con đẻ cái rồi cùng nhau chặm rãi già đi. Trong những năm tháng hạnh phúc sau này, có lẽ đoạn ký ức chìm trong bóng tối sẽ thỉnh thoảng tìm về quấy nhiễu tâm hồn cô, nhưng ít ra cô vẫn còn sống, ít ra cô vẫn còn có cái gọi là ‘trường lai’.

Lục Tiểu Đường thổi ly nước nóng cho đến khi yên tâm rằng nó sẽ không làm bỏng môi cô gái mới đưa ly nước cho cô. Cô gái dùng hai tay nhận lấy ly nước rồi ngoan ngoãn uống từng ngụm một.

Nhìn cô gái, Lục Tiểu Đường bỗng nhiên cảm thấy rất muốn bảo vệ cô, đó dường như là bản năng làm mẹ của một người phụ nữ.

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Lục Tiểu Đường theo bản năng chụp lấy súng bên hông.

Cô quay người nhìn lại mới nhận ra đó không phải ai xa lạ mà là đội trưởng đội cảnh sát hình sự Võ Bưu. Thấy ông ta, Lục Tiểu Đường vừa bất đắc dĩ vừa không thấy bất ngờ.

Ai cũng biết cô gái may mắn còn sống sót dưới tay hung thủ này chính là mấu chốt để phá vụ án. Võ Bưu cũng không phải là đồ ngốc. Nếu có cơ hội “nhân tiện” phá được vụ án thuộc thẩm quyền của người khác, ông ta chắc hẳn sẽ vô cùng rạng rỡ mà hành động ngay.

Ông ta gọi Lục Tiểu Đường ra hành lang rồi hỏi: “Cô ta thế nào rồi?”

“Cô ấy vẫn chưa chịu nói chuyện.” Lục Tiểu Đường trình bày. “Một chữ cũng không.”

“Sức khoẻ đã hồi phục chưa?”

“Tạm ổn.”

Ánh mắt Võ Bưu dừng lại trên người cô. “Còn vết thương của cô?”

Lục Tiểu Đường thờ ơ mỉm cười. “Cũng tạm ổn ạ.”

“Tôi đoán sau khi cha mẹ cô ta đến đây sẽ lập tức đưa cô ta về Bắc Kinh để tịnh dưỡng. Cô thấy sao?” Võ Bưu hỏi.

“Xin cho tôi một chút thời gian. Tôi sẽ tranh thủ tìm ra manh mối có giá trị trước khi cha mẹ cô ấy đến.”

“Vậy thì tốt. Trong đội cảnh sát hình sự của tôi, chỉ có cô là am hiểu loại công việc này nhất.”

Nói xong Võ Bưu đẩy cửa bước vào phòng bệnh, Lục Tiểu Đường đi theo phía sau. Cô gái nằm trên giường vẫn không hề phản ứng khi người lạ bước vào.

“Em uống thêm ít nước nhé?” Lục Tiểu Đường cầm ly nước trống không trên tay cô gái rồi rót thêm nước vào, đặt ly lên đầu giường.

Võ Bưu đứng trước giường bệnh im lặng quan sát cô gái một lúc. Theo kinh nghiệm của ông, những nạn nhân còn nhỏ tuổi của tội phạm bạo lực sau khi được cứu ra đều cần rất nhiều thời gian mới có thể phục hồi chấn thương tâm lý. Trong giai đoạn phục hồi này, bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, chỉ cần một cái gai rất nhỏ cũng có thể đâm vỡ phòng tuyến tâm lý cuối cùng của bọn họ.

Ông ta cố gắng hết sức làm cho giọng mình trở nên ôn hoà. “Ta là đội trưởng đội cảnh sát hình sự tên là Võ Bưu. Bây giờ cháu đã được an toàn, cảnh sát chúng ta sẽ bảo vệ cháu.”

Đôi mắt cô gái khẽ chuyển động, yếu ớt nhìn sang ông ta.

“Cháu đã bị đầu độc bằng một loại chất có tên là Benladon, cháu biết không?”

Cô gái chậm chậm lắc đầu.

“Chất độc đó làm ảnh hưởng đến khả năng nói chuyện của cháu. Cháu bây giờ cảm thấy thế nào? Có nói chuyện được không?”

Cô gái im lặng một lúc rồi hé miệng phát ra âm thanh ư ư. Cô chớp mắt như muốn nói điều gì đó.

Trên gương mặt Võ Bưu nở một nụ cười hiếm hoi đầy dịu dàng.

Lục Tiểu Đường chợt nhớ ra Võ Bưu có hai đứa con, cô con gái lớn của ông ta và cô gái trước mặt cũng tầm tuổi nhau.

“Có thể nói cho ta biết tên của cháu không?” Võ Bưu cò vũ cô gái.

Cô khó nhọc nhấp mấy môi bằng một giọng khàn khàn: “Trần — Mộng — Dao...”

“Rất tốt.” Võ Bưu chỉ tay về phía Lục Tiểu Đường. “Vị này là cảnh sát Lục Tiểu Đường. Chắc cháu đã biết cô ấy rồi chứ?”

Trần Mộng Dao khẽ gật đầu, ánh mắt cô nhìn sang Lục Tiểu Đường, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“Cô ấy muốn hỏi cháu một vài câu hỏi. Có được không?”

Lục Tiểu Đường nhìn thần sắc yếu ớt trên mặt cô gái, bỗng nhiên cảm thấy do dự. Cô gái ngồi trên giường bệnh lúc này mỏng manh như một mảnh pha lê. Đối với cô ấy mà nói, niềm an ủi lớn nhất không phải là bắt được tên hung thủ, mà là quên đi toàn bộ quá khứ...

“Đội trưởng...” Lục Tiểu Đường nhẹ giọng nói: “Tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên đợi thêm hai ngày rồi hãy hỏi cô ấy.”

Võ Bưu quay lại nhìn cô, gương mặt ông ta lập tức sa sầm và trở nên cay nghiệt: “Tôi không hiểu cũng không quan tâm tại sao cô lại nghĩ như thế. Tôi chỉ muốn nhanh chóng bắt được tên hung thủ khốn kiếp đó, cô hiểu chưa?”

Nói xong ông ta phất tay lạnh lùng rời khỏi phòng bệnh.

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tinh thần sụp đổ (1)

Chương này mình xin tặng bạn @chickenz90, cảm ơn bạn đã ủng hộ Kim Phiếu cho truyện nha. ^^

Trong phòng chỉ còn lại Lục Tiểu Đường và Trần Mộng Dao.

“Dao Dao,” Ngay lúc mở miệng nói chuyện, Lục Tiểu Đường cũng biết rằng điều cô đang làm là vô cùng tàn nhẫn. “Chị muốn biết mấy ngày nay chuyện gì đã xảy ra với em.”

Trần Mộng Dao nhắm mắt lại, môi run run không nói một lời.

“Em có quen biết kẻ đó không?” Lục Tiểu Đường thử thăm dò.

Cô gái lắc đầu.

“Em có từng thấy hắn trong khuôn viên trường học chưa? Chẳng hạn như trong giờ lên lớp, hay trong đám đông vừa tan học có bóng dáng người nào đó trông rất giống hắn...”

Trần Mộng Dao vừa mở mắt ra đã nhắm ngay lại. Vài giây sau, nước mắt bắt đầu tuôn rơi trên mặt cô.

“Không có.” Rốt cuộc cô cũng lên tiếng.

Lục Tiểu Đường nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay cô gái, bàn tay ấy rất mỏng manh yếu đuối khiến Lục Tiểu Đường tưởng như mình đang nhìn thấy Lý Thục Trân nằm trên bàn giải phẫu.

Đôi mắt trống rỗng.

Lạnh lẽo.

Vô hồn.

Cô thoáng rung mình một cái, nhưng vẫn phải ép mình tiếp tục. “Chúng ta có thể nói về tóc của hắn. Hắn để kiểu tóc gì? Màu gì?”

Cô gái vẫn lắc đầu.

“Trên người hắn có hình xăm hay một ký hiệu đặc biệt nào không?”

“Không có.”

Lục Tiểu Đường cố hết sức để giọng mình dịu dàng hơn. “Chị biết là chị cứ hỏi mãi mấy chuyện này sẽ làm em khó chịu. Nhưng bọn chị nhất định phải điều tra xem chuyện gì đã xảy ra, nhất định phải bắt được tên khốn kiếp đó vào tù, nếu không hắn sẽ còn tiếp tục thương tổn đến các cô gái khác nữa.”

Trần Mộng Dao nhắm chặt hai mắt. Phòng bệnh hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng.

Loại im lặng ngột ngạt này khiến Lục Tiểu Đường như muốn phát điên. Đồng thời cô cũng mơ hồ nhận ra cô gái này đang do dự chuyện gì đó.

Không hề báo trước, cô gái đột nhiên lên tiếng: “Hắn gạt em.”

Lục Tiểu Đường chấn động vô cùng, cô không vội vàng mở miệng truy hỏi mà im lặng để cô gái có thời gian suy nghĩ.

“Hắn gạt em.” Trần Mộng Dao lặp lại, hai mắt càng nhắm chặt hơn, trong giọng nói không giấu nổi sự sợ hãi. “Em đang ở trong thư viện...”

Trong đầu Lục Tiểu Đường lập tức nhảy ra một cái tên. Tim cô bắt đầu đập thật nhanh.

Lẽ nào cô thật sự đã đánh giá thấp thằng con hoang đó?

Loại người như hắn có thể làm ra hành vi này?

“Em đang chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.” Trần Mộng Dao tiếp tục kể. “Em ngồi trong thư viện tự học đến lúc tối muộn...”

Cô gái dùng sức hít thở khiến lồng ngực phập phồng liên tục.

“Đừng gấp gáp,” Lục Tiểu Đường khuyên nhủ. “Cứ từ từ thôi Dao Dao, em muốn uống nước không?”

Cô gái bỗng nhiên bật khóc thành tiếng. “Thôi Bác cũng đến đó.” Cô nghẹn ngào kể.

Lục Tiểu Đường quay đầu lại, phát hiện Võ Bưu đang đứng ngay ngoài cửa lắng nghe câu chuyện giữa họ.

“Hắn đến thư viện tìm em?” Lục Tiểu Đường hỏi lại, cô cần phải xác thực lại điều này.

Trần Mộng Dao gạt đầu rồi đưa tay tiếp nhận ly nước. Lục Tiểu Đường lập tức đỡ cô gái ngồi thẳng người dậy.

Cô gái uống vài ngụm nước rồi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết cô lại nhìn gì ngoài đấy...

Lục Tiểu Đường đã trông thấy hành động kỳ quái này của cô gái không chỉ một lần. Có lẽ thần trí cô ấy cần thêm một khoảng thời gian nữa mới khôi phục như bình thường được.

Lục Tiểu Đường ngồi xuống mép giường để tiếp cận cô gái. Cô vừa không muốn bức bách cô ấy, vừa vội vàng muốn nghe rõ chân tướng.

Thế nhưng cô gái lại không nói thêm gì nữa.

Lục Tiểu Đường không hiểu nổi, nếu cô ấy đã quyết định kể chuyện thì vì sao lại đã ra đến miệng lại còn do do dự dự? Cô ấy có nỗi khổ tâm hay là còn nguyên nhân gì khác?

Dù là gì đi nữa thì Lục Tiểu Đường cũng đã quyết định sẽ bày ra hết mọi thủ đoạn để cô gái phải nói ra chân tướng của kẻ thù ác.

Lúc này cô gái vẫn đang chần chờ.

Lục Tiểu Đường lặng lẽ thăm đếm từ một đến ba mươi. Cô vừa cho cô gái thời gian để cân nhắc, vừa nhân dịp này hồi tưởng lại lúc cô hỏi chuyện Thôi Bác. Đây là một loại kỹ xảo của cảnh sát nhằm khiến cho đối phương cảm nhận được sự kiên trì và quyết tâm của mình.

Khi đã đếm đến sáu mươi, cô hỏi: “Thôi Bác cũng có mặt ở đó?”

Cô gái giật mình rồi gật đầu.

“Ở thư viện?”

Cô lại gật đầu.

Lục Tiểu Đường nghiêng người, vết thương trên hông nhói lên đau đớn nhưng cô đã bất chấp. Cô khẽ khàng đặt tay lên bàn tay đang quấn đầy băng vải của cô gái để cổ vũ.

Giọng cô mang theo một chút thúc giục. “Em gặp Thôi Bác trong thư viện, sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Mộng Dao dè dặt cảm xúc xuống, cố gắng kể tiếp câu chuyện. “Bọn em nói chuyện với nhau một lúc rồi em bỏ về ký túc xá.”

“Lời em nói có làm hấn tức giận không?”

Trần Mộng Dao chăm chú nhìn Lục Tiểu Đường, trong ánh mắt như muốn truyền đến một tin tức nào đó.

Lục Tiểu Đường suy đoán, Thôi Bác vẫn luôn muốn khống chế Trần Mộng Dao khiến cuối cùng cô gái lựa chọn nói lời chia tay. Lục Tiểu Đường hiểu rất rõ Thôi Bác là một thẳng đàn ông rúc rủi, nhưng liệu hấn có dám làm ra hành vi xúc sinh như vậy với bạn gái mình không?

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tinh thần sụp đổ (2)

Chương này để ăn mừng truyện đạt 400 lượt like, cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho truyện ạ. ^^

“Giữa hai đứa xảy ra tranh cãi?”

“Bọn em vẫn luôn như thế.”

“Vẫn luôn như thế? Ý em là bọn em vẫn chưa thật sự trở mặt với nhau?”

Lục Tiểu Đường căn cứ vào lời khai của Trần Mộng Dao để thử tưởng tượng ra tình cảnh ở thư viện tối hôm đó. Cô cảm giác được Thôi Bác vẫn cố gắng muốn biến Trần Mộng Dao thành đồ vật của riêng mình, mà Trần Mộng Dao cuối cùng cũng đã nhìn ra bạn trai mình là loại người tệ hại đến mức nào. Tối hôm đó có lẽ Thôi Bác tìm đến để nói lại tình xưa với cô, nhưng bị cô từ chối.

Sau đó thì sao?

Lẽ nào ngoài Thôi Bác ra, ở đó còn có một người khác?

“Em cãi nhau với hấn rồi rời khỏi thư viện à? Sau đó thì sao?”

“Có một người đàn ông.” Giọng cô gái bắt đầu trở nên run rẩy. “Hắn ẩn nấp trên đường em trở về ký túc xá.”

“Lúc đó em đi con đường nào?”

“Con đường lát sỏi ở phía đông.”

“Con đường bên hông khu dân cư phải không?”

Cô gái lắc đầu. “Con đường bên hông sân tennis.”

Lục Tiểu Đường im lặng chờ cô gái nói tiếp.

“Con đường đó đi ngang toà lầu xây bằng gạch bị bỏ hoang. Lúc em đi đến đó bỗng thấy một người bước ra từ trong toà lầu, em vốn rất sợ hãi, nhưng em thấy hắn kẹp mấy quyển sách dưới cánh tay nên cho rằng hắn cũng là sinh viên hoặc giảng viên trong trường. Nhưng mà... nhưng mà, khi đi đến gần em, hắn đột nhiên ném hết sách rồi nhào tới...”

Cô gái nói không nên lời, miệng cô há ra thở dốc.

“Em có nhìn thấy mặt hắn không?”

Cô gái im lặng trong giây lát rồi đáp: “Quanh đó không có đèn đường, trời rất tối. Em không nhớ ra được gương mặt hắn. Hắn cảm một thứ gì đó sắc như kim tiêm đâm vào người em”

Lục Tiểu Đường khẽ nhủ mày. “Giống như kim tiêm trên ống chích?”

“Em không nhìn thấy. Có lẽ là nó.”

“Hắn đâm vào đâu?”

Tay cô gái đặt lên mông bên trái.

“Hắn tấn công em từ phía sau?”

“Em chạy về phía trước vài bước thì bị hắn đuổi kịp...”

“Hắn ôm lấy em từ phía sau,” Lục Tiểu Đường thuận theo lời kể của cô gái mà suy đoán. “Em cảm giác được kim tiêm đâm vào người, sau đó hắn tóm lấy em...”

Cô gái gật đầu.

“Hắn đưa em đi đâu? Vào một chiếc xe con à?”

“Em không nhớ được.” Trần Mộng Dao nói. “Điều tiếp theo em còn nhớ là một căn phòng tối om.”

Hai tay cô gái bung lấy mặt oà khóc. Thân thể yếu ớt của cô không ngừng run rẩy.

Lục Tiểu Đường ôm lấy bà vai cô gái, đau lòng nói. “Chị biết rồi. Bây giờ em đã được an toàn. Nếu em không muốn kể thì đừng kể nữa. Tùy em quyết định.”

Gian phòng khôi phục lại sự im ắng vốn có, chỉ còn nghe được tiếng nước nờ khe khẽ của cô gái.

Thật lâu sau đó cô gái mới lần nữa nói chuyện, giọng cô thấp đến mức Lục Tiểu Đường phải khó khăn lắm mới nghe ra.

“Hắn cưỡng hiếp em.”

Lục Tiểu Đường cảm thấy như có thứ gì đó nghẹn lại trong họng mình.

Cho dù đã biết trước điều này, nhưng khi nghe được chính miệng cô gái nói ra, trong lòng ngực cô vẫn cảm thấy nhức nhối từng cơn.

Cô quay đầu lại nhìn, Võ Bưu không biết đã rời đi từ lúc nào.

Những chuyện này chỉ thích hợp để phụ nữ nói cho nhau nghe.

“Sau đó thì sao?” Lục Tiểu Đường hỏi.

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa như để vờn tin Võ Bưu không còn đứng ở đó.

“Ông ấy đã đi rồi,” Lục Tiểu Đường nói. “Giờ chỉ còn lại hai chúng ta. Dao Dao, chỉ có chị và em thôi. Em đừng gấp gáp, chúng ta có thể từ từ nói về việc này. Khi nào em cảm thấy sẵn sàng để kể cho chị nghe thì hãy nói nhé.”

Cô gái do dự một lúc.

Lục Tiểu Đường lại nói tiếp. “Bọn chị chỉ muốn sớm có được đầu mối để truy bắt tên hung thủ mà thôi, nếu không sẽ lại có thêm những cô gái khác bị hắn làm hại. Em hiểu ý chị mà.”

Cô gái nghe thấy lời Lục Tiểu Đường nói lại oà khóc lên.

Lục Tiểu Đường ôm cô thật chặt để cô dựa vào người mình.

Trần Mộng Dao thút thít nói: “Em không muốn những cô gái khác cũng gặp phải chuyện này đâu.”

“Chị cũng vậy.” Lục Tiểu Đường vỗ về. “Cho nên chị cần phải biết được hắn đã làm những gì với em.” Cô ngừng lại một chút. “Trong vài ngày bị giam giữ, em có từng nhìn thấy mặt hắn không?”

“Không có.” Cô gái đáp.

Gương mặt Lục Tiểu Đường lộ ra vẻ hoang mang.

“Ý em là, thật ra em có thấy, nhưng em không thể mô tả lại được. Căn phòng đó vô cùng tối, em không biết nó rộng bao nhiêu, đến một chút ánh sáng em cũng không nhìn thấy.”

“Dựa vào trực giác, em cảm thấy nơi đó giống với chỗ nào?”

“Em không biết nữa, chỉ là... hình như nó có một mùi rất gay mùi.”

“Là mùi gì?”

“Em không nói chắc được. Cái mùi đó... cũng tựa tựa như nơi này.”

“Cái gì? Ở bệnh viện sao?” Lục Tiểu Đường thất kinh.

“Em không biết. Cũng không hoàn toàn y hệt, chỉ là giống như vậy.”

Cô gái vòng hai tay ôm lấy mình, cổ ngấn cơ thể ngừng run rẩy.

Tựa như mùi hương tanh tươi âm hàn đó đang toát ra từ dưới gầm giường cô rồi lan toả dần trong không khí.

Như một sợi dây thừng trong suốt đang quấn quanh người cô từng vòng từng vòng một.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tinh thần sụp đổ (3)

Chương này mình xin tặng bạn @T.phong, cảm ơn bạn đã ủng hộ Kim Phiếu cho truyện nha. ^^

“Chúng ta hãy quay lại thời điểm lúc em rời khỏi thư viện trường.” Lục Tiểu Đường hiểu ý chuyển sang nói chuyện khác. “Em cảm giác được hần dùng kim đâm vào mông mình, vậy em có nhớ được hần lái xe gì không?”

Trần Mộng Dao lại lắc đầu. “Em không nhớ rõ. Sách của em đều rơi trên mặt đất. Sau đó em đã ở...”

“Ở chỗ đó?” Lục Tiểu Đường nói. “Ngoại trừ mùi vị, em có còn nhớ nơi đó có điểm gì đặc biệt không?”

“Rất tối.”

“Em không nhìn thấy dù chỉ là một món đồ nào sao?”

“Em không mở mắt ra được. Em đã cố, nhưng vẫn không được.”

Giọng cô rất nhẹ, Lục Tiểu Đường phải ghé sát tai lại mới nghe ra.

“Lúc đó em đang bay.”

“Bay?”

“Em vẫn luôn lơ lửng. Em cảm giác như mình đang nằm trong nước, quanh em còn có tiếng sóng biển rì rào.”

Lục Tiểu Đường nhìn vào mắt cô gái, cố gắng che giấu sự kinh ngạc trong lòng mình. “Hắn làm chuyện đó với em từ phía sau?”

Gương mặt Trần Mộng Dao thống khổ đến mức vụn vỡ, cô gái nghẹn ngào lắc đầu.

“Thế thì hắn trông như thế nào hả Dao Dao? Cao hay thấp? Có béo không? Hay là hỏi đầu...”

Cô gái lại lần nữa lắc đầu. “Em không cách nào mở mắt ra được. Em chỉ có thể nghe thấy tiếng hắn nói chuyện với em.”

Môi cô run rẩy, gương mặt nghẹn ngào đến đỏ bừng. Nước mắt cô gái tuôn rơi như dòng suối nhỏ chảy tràn trên mặt.

“Hắn nói hắn yêu em.”

Cô gái hít sâu một hơi để kìm lại cơn run rẩy. “Hắn không ngừng hôn em, hắn dùng đầu lưỡi...” Cô nói đến đây thì giọng tắc nghẹn, lại oà khóc.

Lục Tiểu Đường cố gắng kìm nén sự hoảng hốt trong lòng để trấn an cô gái bé nhỏ. Lời cô ấy nói đã nằm ngoài dự đoán của cô, bây giờ đến cả cô cũng không biết phải làm sao nữa.

Lục Tiểu Đường không biết làm gì khác hơn ngoài việc dỗ dành tài. “Vết thương trên cổ tay cổ chân em là do đâu? Có phải hắn dùng thứ gì đó để trói tay chân em lại không?”

Trần Mộng Dao cúi đầu nhìn bằng vải quấn quanh bàn tay mình, ngạc nhiên như thế đến lúc này cô gái mới phát hiện ra tay chân mình bị thương. “Đúng vậy, em nhớ ra rồi, hắn đóng

đỉnh em lên một cây gỗ, em cứ lơ lửng trên không trung, rồi hần rồi đi. Em không nhúc nhích được, vẫn cứ lơ lửng trôi nổi như thế mà không hề đau đớn.”

Lục Tiểu Đường biết lúc này cô gái đang nhắc tới thời điểm mọi người tìm thấy cô ở tháp đồng hồ. “Em có biết mình đến đó bằng cách nào không?”

“Em chỉ nhớ trong căn phòng tối đen như mực đó, hần bỏ em vào một cái túi rồi kéo khoá lại... Sau đó em đã thấy mình ở trong một căn phòng khác. Sau đó nữa... thì em đã ở đây.”

“Lúc ở trong căn phòng tối đen, hần trôi em vào đâu?”

“Hình như hần trôi em trên mặt đất.”

“Trên mặt đất?”

“Em không chắc lắm, chỉ là cảm giác của em thôi. Em thấy mình như đang lơ lửng trong không trung. Sao hần có thể làm em bay được vậy? Hần là thầy phù thủy sao? Hay em có khả năng bay?”

“Dĩ nhiên là không.” Lục Tiểu Đường ngắt lời cô gái. “Dao Dao, trước khi mọi chuyện xảy ra, em có để ý thấy một gương mặt xa lạ nào đó đột nhiên thường xuất hiện quanh em không? Có thể là trong sân trường hoặc lúc đi dạo trên phố, có ai đó làm em cảm thấy không thoải mái không? Hoặc là em có cảm giác bị người ta nhìn trộm không?”

“Bây giờ em vẫn đang bị nhìn trộm...” Cô vừa nói vừa dờ mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ...

“Là chị đang nhìn em đây.” Lục Tiểu Đường xoay mặt cô lại nhìn vào mắt mình. “Chị đang nhìn em. Không ai có thể làm hại em được nữa, em hiểu không? Không một ai cả!”

“Nhưng mà em vẫn cảm thấy không an toàn.” Gương mặt cô gái chau lại như muốn khóc. “Hần có thể nhìn thấy em. Em biết bây giờ hần vẫn có thể nhìn thấy em.”

“Nơi này chỉ có chị và em mà thôi.” Lục Tiểu Đường kiên định nói. “Chị có đai đen Taekwondo, kỹ năng bắn súng của chị cũng đứng số một số hai trong cục cảnh sát. Có chị ở đây, không ai có thể làm hại em được hết. Nếu em trở về Bắc Kinh để tịnh dưỡng thì chị sẽ hộ tống em đến đó. Chị sẽ không để em rời khỏi tầm mắt chị, em hiểu không?”

Trần Mộng Dao dường như vừa bị dọa sợ. Giọng cô gái trở nên vô cùng gấp gáp. “Tại sao em phải quay về Bắc Kinh?”

“Chị cũng không chắc nữa.” Lục Tiểu Đường vươn tay cầm ly nước trên bàn. “Bây giờ em không cần phải lo nghĩ gì cả.”

“Ai sẽ đưa em về Bắc Kinh?” Đôi môi Trần Mộng Dao run rẩy.

“Em uống nước đi.” Lục Tiểu Đường đưa ly nước đến bên môi cô gái. “Cha mẹ em rất nhanh sẽ đến đây, nên em chẳng cần phải lo lắng gì hết, chỉ cần tự chăm sóc bản thân mình để sớm khoẻ lại là được.”

Cô gái bị sặc nước, nước văng đầy lên bộ đồng phục bệnh nhân của cô. Hai mắt cô mở to tràn đầy sợ hãi. “Tại sao phải đưa em đi? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Nếu em không muốn đi thì cũng có thể không đi mà.” Lục Tiểu Đường nhanh chóng trấn an cô gái. “Chị sẽ giải thích với cha mẹ của em.”

“Cha mẹ em?”

“Bọn họ sẽ đến đây nhanh thôi.” Lục Tiểu Đường an ủi. “Em đừng sợ.”

“Cha mẹ em đã biết chuyện gì xảy ra với em rồi sao?” giọng nói Trần Mộng Dao trở nên cao vút. “Chị đã kể cho bọn họ nghe hết rồi sao?”

“Chị chưa nói gì cả.” Lục Tiểu Đường đáp. “Chị không rõ bọn họ có biết được chuyện gì chưa.”

“Chị không được nói cho cha em biết.” Cô gái khóc nức nò. “Không ai được nói chuyện này với cha em hết, có được không chị? Không được để cho cha biết những chuyện đã xảy ra với em.”

“Đó không phải là lỗi của em” Lục Tiểu Đường nói. “Dao Dao, cha em sẽ không vì chuyện này mà trách em đâu.”

Cô gái im lặng. Lát sau, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt lại chảy tràn trên mặt cô.

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tinh thần sụp đổ (4)

Chương này mình xin tặng bạn @chickenz90, cảm ơn bạn đã Đề Cử cho truyện 100 Điểm nha. ^^

=====

“Không sao hết, Dao Dao à, sẽ không sao đâu.” Lục Tiểu Đường cố hết sức trấn an cô gái.

Cô rút trong túi áo ra một cái khăn mặt rồi cuống quýt lau đi nước mắt trên mặt Trần Mộng Dao.

Trong lòng cô thầm mắng chửi bản thân vì đã không cẩn thận mà nhắc đến cha mẹ cô gái. Hiện tại trong lòng cô ấy chắc hẳn rất lo lắng khi cha mẹ mình biết rõ sự tình sẽ có phản ứng gì. Lục Tiểu Đường đã từng tiếp xúc với nhiều nạn nhân của các vụ cưỡng hiếp, bọn họ tự trách mình nhiều hơn bất cứ ai.

Đúng lúc này, một âm thanh rất nhỏ chợt vang lên. Lục Tiểu Đường cảm thấy âm thanh này vô cùng quen thuộc. Cô bỗng ý thức được đó là tiếng súng lục của cô.

Cô cúi đầu nhìn xuống và giật nảy mình.

Hai bàn tay quần đầy băng vải của Trần Mộng Dao đang vung về cầm súng của cô.

Cô nhẹ giọng gọi: “Dao Dao...”

Trần Mộng Dao chậm rãi giờ súng lên, hòng súng chĩa vào Lục Tiểu Đường.

“Đừng lại gần em!” Cô gái nói.

Đầu óc Lục Tiểu Đường bỗng dưng “ong” một tiếng rồi trở nên trống rỗng.

Sau đó, Trần Mộng Dao chậm rãi hướng hòng súng về phía mình.

Lục Tiểu Đường quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, cô muốn gọi Vô Bưu.

“Không được gọi!” Cô gái lên tiếng cảnh cáo cô.

Hòng súng lại chĩa về phía Lục Tiểu Đường. Ngón tay cô gái đặt lên cò súng.

Lục Tiểu Đường nhìn chăm chăm vào bàn tay cô gái, cả người căng cứng. Nếu trên người không có vết thương thì cô đã không màng nguy hiểm mà nhào tới cướp lại khẩu súng rồi, bình thường trong tình huống này cô chỉ cần nửa giây là đủ.

Nhưng lúc này đây, cơ bắp khẩn trương đã động tới vết thương ngay hông khiến nửa người dưới của cô đau đến tê dại. Mồ hôi lạnh đọng trên trán rồi từng giọt từng giọt rơi xuống.

Trần Mộng Dao đã tháo chốt bảo hiểm.

Lục Tiểu Đường cố gắng để không kích động cô gái. Chỉ cần một giây tâm tình Trần Mộng Dao mất khống chế cũng đã đủ để cô ấy làm ra những chuyện hết sức điên rồ.

“Đưa súng cho chị được không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Chị không hiểu đâu.” Trần Mộng Dao nói trong nước mắt. “Chị không hiểu được hẳn đã làm gì em đâu...” Cô dừng lại, vừa khóc vừa thở gấp.

Hòng súng vẫn nhắm vào người Lục Tiểu Đường. Ngón tay Trần Mộng Dao vẫn đặt trên cò súng.

Lục Tiểu Đường hít sâu một hơi để về kinh hoàng không hiện lên mặt, rồi dùng giọng ôn hòa để nói chuyện với cô gái. “Em vừa nói gì thế Dao Dao? Chị không hiểu chuyện gì?”

Trần Mộng Dao quay khẩu súng về phía mình, cô vung về chĩa hòng súng vào dưới cằm.

“Đừng mà!” Lục Tiểu Đường cầu khẩn. “Nghe lời chị đi được không? Em là một cô gái ngoan mà. Trong súng có đạn, rất nguy hiểm đó...”

“Em biết cách dùng súng.”

“Đừng mà Dao Dao.” Lục Tiểu Đường không ngừng nói chuyện với cô gái. “Hãy nghe chị nói đã.”

Trên mặt Trần Mộng Dao nở một nụ cười buồn. “Cha em là hội viên của một câu lạc bộ bắn súng nghiệp dư. Cha em dùng súng hơi. Thành thạo cha sẽ đưa em đến sân tập bắn, nên em biết nguyên lý hoạt động của súng hơi và súng thật cũng không khác nhau là bao.”

“Dao Dao...”

“Lúc em còn ở đó...” Trần Mộng Dao nghẹn ngào nói. “Lúc em còn ở đó cùng hẳn...”

“Ai cơ? Gã đàn ông đã bắt cóc em sao?”

“Chị không thể tưởng tượng được hẳn đã làm gì em đâu.” Giọng cô gái dần trở nên cao vút. “Những chuyện hẳn đã làm với em... em không thể kể với chị được.”

“Chị hiểu mà.” Lục Tiểu Đường nói.

Cô thử bước đến gần Trần Mộng Dao, nhưng cô ấy rất cảnh giác, đôi mắt cô chăm chú nhìn Lục Tiểu Đường không rời mắt.

“Chị sẽ không để em bị tổn thương nữa đâu Dao Dao. Chị hứa với em.”

“Chị không hiểu gì cả.” Trần Mộng Dao nghẹn ngào, hòng súng bị cô dí sát vào phần mềm mại nhất ở dưới cằm.

Trông cô gái yếu ớt đến mức không đủ sức để bóp cò, nhưng Lục Tiểu Đường vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Dao Dao, nghe lời chị đi, đừng làm như vậy.” Khoé mắt Lục Tiểu Đường liếc về phía cửa. Vô Bưu có lẽ còn chưa hay biết chuyện đang xảy ra trong phòng, cô nên làm gì để thông tri cho ông ta biết đây?

“Đừng gọi người đến.” Trần Mộng Dao dường như đã nhìn ra tâm tư cô.

“Em không cần phải làm như vậy.” Lục Tiểu Đường cố gắng khuyên giải an ủi Trần Mộng Dao. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ gặp phải tình huống này. Những người cô phải đối mặt đều là tội phạm hoặc người bị hại, chưa từng có ai là người đang muốn tự sát cả.

“Chị không biết cách hẳn chạm vào em đâu, cả cái cách hẳn hôn em...” Giọng cô gái vỡ ra. “Chị vốn chẳng biết gì hết.”

“Cái gì?” Lục Tiểu Đường lặng lẽ vươn tay hồng tiếp cận cô gái. “Chị không biết chuyện gì cơ?”

“Hắn...” Cô gái ngập ngừng dừng lại, rồi cố sức nói ra thành lời. “Hắn ầu yếm em.”

“Hắn ta...?”

“Hắn thật sự ầu yếm em” Trần Mộng Dao lặp lại.

Giọng cô gái nhẹ bằng, quanh quẩn vang vọng trong không trung.

“Chị biết điều này có nghĩa là gì không?” Cô gái hỏi.

“.....”

Rồi cô tự trả lời. “Hắn lúc nào cũng nói hắn không muốn tổn thương em. Hắn chỉ muốn yêu thương em thật nhiều. Trên thực tế, hắn đúng là đã làm như vậy...”

Những lời này của Trần Mộng Dao khiến Lục Tiểu Đường cứng họng, cô không biết mình nên nói cái gì nữa. Cô dường như không thể tin được vào những điều mình vừa nghe thấy. “Rốt cuộc em đang nói cái gì?”

“Hắn thật lòng yêu thương em” Trần Mộng Dao lặp lại. “Những gì hắn làm đối với em đều là để chứng minh... hắn yêu em...”

Đầu óc cô gái vẫn rất tỉnh táo, mà lời cô nói ra lại không khác gì bị ma quỷ nhập thể. Cô gái ngồi trên giường bệnh trong phúc chốc bỗng biến thành một thiên sứ có đôi cánh của quỷ.

Lục Tiểu Đường cố hết sức khắc chế tâm tình mình. “Ý em là... em rất hưởng thụ điều đó sao?”

Trên gương mặt Trần Mộng Dao nở một nụ cười trống rỗng. “Nếu như em nói điều đó là đúng... Chị có cho rằng em là kẻ đáng khinh hay không?”

Không hay rồi! Lục Tiểu Đường nhanh chóng lao tới muốn cướp súng trên tay cô gái.

Ngay lúc đó, tiếng súng dữ dội vang lên chấn động cả gian phòng.

Đầu của Trần Mộng Dao nổ tung ngay trước mắt Lục Tiểu Đường.

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Tinh thần sụp đổ (5)

Chương này mình xin tặng bạn @songthanhsang, cảm ơn bạn đã Đề Cử cho truyện 100 Điểm nha. ^^

Lục Tiểu Đường đứng dưới vòi hoa sen, công tắc mở đối đa, làn nước nóng hồi như kim châm đâm vào da cô bỏng rát. Vết thương do đạn bắn trên hông dường như đang rỉ máu, từng tia máu theo dòng nước nóng cuốn đi chảy xuống bồn tắm.

Đau đớn trên người khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Cô ngẩng mặt lên hứng lấy từng tia nước. Nước nóng không ngừng đập lên mặt cô rồi chảy tràn xuống từng tác da thịt trên người cô.

Đau đớn đến tận tận cùng rồi sẽ biến thành chết lặng.

Thân thể cô dường như đã không còn thuộc về mình nữa, trái tim cô như bị đào rỗng, không còn da thịt, không còn máu huyết, không còn suy nghĩ, không còn công việc, không còn cuộc sống, không còn Lý Thục Trân, không còn Trần Mộng Dao, không còn Lý Phong, không còn Võ Bưu, không còn Kiều Khải, không còn Mộ Dung Vũ Xuyên...

Nước nóng không ngừng rơi trên mặt, cô không rõ mình có đang rơi lệ không nữa.

Điện thoại di động bỗng nhiên reo vang.

Tiếng chuông vang lên hết lần này đến lần khác vọng mãi trong không trung.

Là Mộ Dung Vũ Xuyên gọi sao? Hay là ai khác...

Cô không muốn biết nữa.

Võ Bưu tiến vào phòng từ khi nào cô cũng không biết, ông ta nói gì cô cũng không nghe thấy. Khi đó cô chỉ đứng sững sờ nhìn thi thể Trần Mộng Dao ngồi trước mặt mình.

Máu tươi hoà vào óc chảy từ trên trán cô gái dọc theo lọn tóc đáp xuống thân cô. Cô gái không kêu lên lấy một tiếng, chỉ trừng đôi mắt to tròn nhìn Lục Tiểu Đường như đang giễu

cột.

Tình cảnh này sao mà quen thuộc đến thế.

Hai thời điểm khác biệt trong cuộc đời cô đột nhiên hoà vào nhau.

Máu tươi.

Nụ cười.

Viên đạn.

- - - - -

Người gọi điện cho Mộ Dung Vũ Xuyên là Kiều Khải. Lúc đó hắn đang ngồi học trong lớp.

“Đừng hỏi nhiều nữa, mau đến đây.” Giọng Kiều Khải vô cùng u ám.

“Kiều Khải...”

Đầu bên kia đã cúp máy.

Mộ Dung Vũ Xuyên không biết làm gì hơn, đành lấy cớ rời khỏi phòng học. Lúc đi ngang qua Seto Minako, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn như hỏi đã xảy ra chuyện gì. Cô vừa mới nghe lỏm được lời Mộ Dung Vũ Xuyên nói qua điện thoại. Cái tên Kiều Khải bây giờ rất có lực sát thương đối với cô nữ sinh Nhật Bản đang này mầm tình yêu.

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa bước xuống sân trường đã nghe có tiếng người gọi hắn từ phía sau. Hắn đứng lại.

“Đàn anh, anh đi đâu thế?” Minako ôm sách vở chạy tới bên cạnh hắn.

“Anh không biết, hình như bên cục cảnh sát vừa xảy ra chuyện gì đó.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhủ mảy. “Em ra đây làm gì?”

“Em...” Minako cúi gằm mặt, ngập ngừng nói: “Em cũng muốn đi.”

“Kiều Khải tìm anh thì chẳng có chuyện gì tốt đâu. Lần trước em đứng xem khám nghiệm tử thi còn nôn chưa đủ hay sao?”

Nếu Minako cứ nhất quyết đòi đi thì Mộ Dung Vũ Xuyên sẽ thấy rất thất vọng. Gần đây không hiểu tại sao cứ thấy cô ấy là hắn lại nghĩ đến Kiều Khải, mà hề nghĩ đến Kiều Khải là hắn lại không vui.

Minako hơi chần chờ một chút rồi hỏi lại: “Thầy Kiều cũng có mặt ở đó sao?”

Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu.

Hai má Minako dần dần đỏ lên, cô bấu môi không nói, nhưng cũng không chịu rời đi. Bảo cô đang làm nũng cũng được, hay nói cô đang chơi xấu cũng không sai, cô lúc này chính là không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Mộ Dung Vũ Xuyên quả thật muốn tức điên. Vừa nhắc đến Kiều Khải một cái là cô ấy tỏ ra ân cần niềm nở ngay. Nếu không phải bởi vì Kiều Khải thì chắc hẳn cho đến lúc trở về Nhật Bản, Minako cũng sẽ không thèm nói chuyện với hắn lấy một câu.

Mộ Dung Vũ Xuyên đưa tay lên, hắn rất muốn bóp lấy cái cổ thon gầy của cô khiến cô tất thở luôn cho rồi.

Nhưng trong hiện thực, hắn chỉ có thể đưa tay lên cào tóc. “Vây thì đi thôi. Anh dẫn em đi gặp thầy Kiều của em.”

Trên mặt Minako lập tức nở nụ cười bùng sáng.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại càng ghen tuông hơn. Nếu được hắn sẽ đem cô bán cho cô giáo Sora Aoi luôn cho khuất mắt.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Khám nghiệm tử thi (1)

Chủ nhật, ngày 21 tháng 8, lúc 14 giờ 46 phút.

Tại phòng khám nghiệm tử thi.

Ánh đèn trần lạnh băng chiếu vào thi thể cô gái nằm trên bàn giải phẫu. Mộ Dung Vũ Xuyên khoanh tay trước ngực đứng ngay bên cạnh nhìn thi thể không chớp mắt.

Hắn không tài nào ngờ được thi thể trước mắt mình chính là cô gái tên Trần Mộng Dao.

Chỉ là dù rất kinh ngạc thì trong lòng hắn cũng không thấy có chút đau thương nào, bởi vì hắn chính là loại người bạc tình bạc nghĩa. Nhưng cô gái này lại có chút khác biệt, trong lòng hắn cũng không thể nói rõ được cảm giác khác biệt này là do đâu.

Chỉ mới hôm qua, cũng vào khoảng thời gian này, hắn đoán ra được ý định của hung thủ nên đã lao vào căn phòng gác mái trên tháp đồng hồ để cứu cô gái đang hấp hối trên thập tự giá.

Và cũng ngày hôm qua, giờ này phút này, các bác sĩ y tá đã dốc toàn lực để giành lấy sinh mạng của cô gái từ tay thần chết dẫu hy vọng lúc đó gần như bằng không.

Vậy mà chỉ mới 24 tiếng đồng hồ sau, vì một viên đạn, vì một chút sơ sẩy mà một sinh mệnh còn đang tươi tốt như thế đã biến thành một bộ thi thể lạnh băng, khiến cho mọi nỗ lực trước đó đều trở nên phí công phí sức.

Kết thúc một sinh mệnh là việc dễ dàng hơn rất nhiều so với việc cứu lấy sinh mệnh đó.

Minako vừa trông thấy bộ thi thể sắp được khám nghiệm đã lại tiếp tục chạy đi nôn thốc nôn tháo.

Cô vốn tưởng rằng bản thân mình trong khoảng thời gian này đã được tối luyện để trở nên kiên cường hơn rất nhiều, nhưng mà cô lại phạm cùng một sai lầm với Mộ Dung Vũ Xuyên. Cô không thể ngờ người vừa chết lại là Trần Mộng Dao.

Thế nhưng ngay trước khi buổi khám nghiệm tử thi được tiến hành thì đột nhiên có hai vị khách không mời mà đến tiến vào.

Chính là Võ Bưu và Kiều Khải.

Võ Bưu vô cùng dứt khoát thông báo với Mộ Dung Vũ Xuyên rằng Lục Tiểu Đường đã bị đình chỉ công tác và phải ở nhà tự kiểm điểm bản thân vì hành vi thất trách của mình.

Nghe thấy tin này, Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không có phản ứng gì lớn, hắn chỉ nhẹ giọng hỏi: “Như vậy sắp tới vụ án này sẽ do ai phụ trách?”

“Tôi.” Võ Bưu vừa nói vừa chỉ vào Kiều Khải. “Và cậu ta.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhếch môi cười rồi quay sang nhìn Kiều Khải mĩa mai vài câu: “Vậy phải chúc mừng pháp y Kiều rồi. Anh nhất định phải làm nỡ mảy nỡ mặt đội trưởng Võ Bưu nhé, để tôi và Tiểu Lục phải tâm phục khẩu phục. Chắc tôi cũng không có dịp để kính anh một ly rượu mừng rồi...”

Hắn lại nhìn thoáng qua Minako: “Còn em, em ở lại đây hay đi cùng anh?”

Minako quay đầu lại nhìn Kiều Khải rồi lúng búng nói: “Em... Em ở lại đây giúp thầy Kiều.”

“Tuỳ em.” Mộ Dung Vũ Xuyên khoát tay với Kiều Khải. “Thế nhé, thi thể này và Minako đành nhờ anh trông nom vậy, tạm biệt.”

Hắn ưỡn ngực thẳng lưng cố ý đi nghênh ngang qua trước mặt Võ Bưu, nhưng còn chưa kịp ra khỏi cửa đã bị Kiều Khải gọi lại. “Chờ đã.”

“Chuyện gì thế?” Mộ Dung Vũ Xuyên cố ý hỏi bằng giọng lười biếng.

“Tôi nghĩ việc khám nghiệm tử thi vẫn nên để cậu phụ trách thì hơn.” Kiều Khải thản nhiên nói.

Những lời này của anh ta không chỉ khiến Mộ Dung Vũ Xuyên giật mình mà còn làm cho Võ Bưu hết sức ngạc nhiên. Ông ta nghiêm mặt trừng mắt nhìn Kiều Khải. “Bác sĩ Kiều nói vậy là ý gì?”

Kiều Khải bèn giải thích: “Trước đây Mộ Dung Vũ Xuyên và Lục Tiểu Đường phối hợp giải quyết vụ án này nên sẽ hiểu rõ nội tình bên trong hơn tôi. Cậu ta lại là người có năng lực, để cậu ta tiếp tục tham gia điều tra vụ án thì thích hợp hơn.”

“Chẳng lẽ cậu không có chút lòng tin nào về bản thân mình hay sao?” Lời Võ Bưu nói kỳ thật rất khó nghe.

Nhưng khả năng kềm chế của Kiều Khải tốt đến mức khiến cho người ta phải tặc lưỡi. Về mặt anh ta vẫn vô cùng tự nhiên, vừa đưa tay lên đẩy gọng kính vừa nói: “Nếu như tôi thật sự không có lòng tin vào bản thân mình thì tôi sẽ không tặng lại cơ hội này cho Mộ Dung Vũ Xuyên đâu.”

Trong một lúc Võ Bưu chưa kịp hiểu ra ý tứ trong lời nói của Kiều Khải.

Kiều Khải khẽ mỉm cười: “Bảo cáo về vụ án của Tổng Giám tôi vẫn chưa viết xong, tôi phải về trước để chỉnh sửa một chút rồi mới đưa đội trưởng Võ xem được.”

“Vậy cũng được.” Võ Bưu tuy bất mãn và không vui nhưng vẫn đồng ý.

Vì thế, Kiều Khải gật đầu với Mộ Dung Vũ Xuyên lúc này vẫn còn đang vô cùng kinh ngạc, rồi xoay người rời khỏi phòng khám nghiệm tử thi. Anh ta vừa bước chân đi thì Minako lập tức đi tò tò theo sau như cái đuôi.

“Này, cô kia —” Võ Bưu gọi to.

Minako có tật giật mình, cô xoay người lại chỉ tay về phía mình. “Ông gọi tôi ạ?”

“Đứng, tôi nói cô đấy.” Võ Bưu lại nói. “Cô tên gì ấy nhỉ... cái gì Mi... cái gì Ko ấy, cô định đi đâu đấy?”

Minako nhìn theo bóng dáng của Kiều Khải trên hành lang, “Tôi... tôi định hỏi thầy Kiều xem có cần tôi hỗ trợ gì không...”

“Chuyện của cậu ta không cần cô giúp, chỗ này cần hơn. Cô ở lại đây phụ giúp cho Mộ Dung Vũ Xuyên đi.”

Minako lưu luyến nhìn Kiều Khải đang đi xa dần rồi tui thân nhìn sang Mộ Dung Vũ Xuyên. Hắn hừ một tiếng rồi không thèm ngó ngang đến cô.

Tuy Minako vô cùng không muốn ở lại đây, nhưng trong lòng cô thật sự rất sợ hãi ông chú Võ Bưu nghiêm khắc mặt lạnh này. Cô bèn ngoan ngoãn quay trở vào phòng rồi đứng bên cạnh Mộ Dung Vũ Xuyên như một học sinh tiểu học làm sai bị phạt.

Mộ Dung Vũ Xuyên đeo găng tay cao su vào rồi dùng ánh mắt của một bác sĩ pháp y để quan sát thi thể nằm trên bàn giải phẫu.

Vết khâu từ buổi phẫu thuật hôm qua đến nay đã có một tầng máu đông. Dưới cằm cô gái có một cái lỗ nhỏ là nơi viên đạn của Lục Tiểu Đường đã bắn vào. Vùng da xung quanh lỗ nhỏ có dấu vết bị bỏng cháy do huyệt súng ép sát vào da tạo thành.

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Khám nghiệm tử thi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương này để ăn mừng truyện đạt 500 lượt like, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện nha. ^^

Viên đạn xuyên qua não bộ rồi phá tan phần não phía sau đầu tạo thành một cái洞 lớn trông hết sức ghê rợn, một số vùng da thịt quanh đó và các mảnh xương vụn vẫn còn bám lại bên ngoài. Các tổ chức bên trong não đã bay mất một nửa. Những bộ phận não mềm như đậu hũ này đã bị lực bắn của viên đạn làm cho nát bét và bắn tung toé trên vách tường phòng bệnh. Để có thể dọn dẹp sạch sẽ những dấu vết đó, các bác sĩ y tá hẳn sẽ phải rất bận rộn đây.

Chỉ mới mấy ngày trước, cũng trên bàn giải phẫu này, người nằm im lìm ở đây là Lý Thục Trân.

Mộ Dung Vũ Xuyên không khỏi tưởng tượng vào thời điểm đó Trần Mộng Dao đang làm gì.

Hầu như lúc tai nạn kéo đến chúng ta đều không thể dự đoán trước được. Tựa như trước khi xảy ra trận động đất ở Tứ Xuyên, sáng hôm đó có những đứa trẻ còn vừa ăn trứng gà lột do mẹ chúng làm cho vừa nghe mẹ cảm râm lá nhài, có thanh niên còn đang vò đầu bứt tai tìm cách để dỗ dành cô bạn gái đang giận dỗi, có người đang đau khổ về những thất bại trong đời mình, cũng có người đang khó chịu vì ghen ghét ai đó... Thế nhưng sau khi trận động đất xảy ra, những người may mắn còn được sống trên cõi đời này mới phát hiện ra hạnh phúc thật ra vô cùng đơn giản. Mà hầu hết những người khác đều vĩnh viễn không còn cơ hội để nghiệm ra điều đó nữa.

Trên chiếc bàn nhỏ đặt dụng cụ giải phẫu, Đinh Lan đã dọn lên đầy đủ các dụng cụ dùng để khám nghiệm tử thi, gồm một bàn cân nội tạng trông không khác gì cân thịt ngoài chợ, một con dao giải phẫu, một con dao dài cỡ 50 cm vô cùng sắc bén, một cây kéo, một cây nhíp, một cái cưa để cưa xương và một cây kéo thần dài đầu nhọn dùng để tách mở lồng ngực.

Trước đây những dụng cụ này đều là dụng cụ khám nghiệm của Kiều Khai, trước Kiều Khai thì chúng thuộc về giáo sư Trần Minh Hiền, còn trước giáo sư Trần Minh Hiền...

Những công cụ này rốt cuộc đã giải phẫu qua bao nhiêu thi thể?

Đã cùng bao nhiêu oan hồn dây dưa?

Vào nửa đêm, khi dưới tầng hầm B1 không một bóng người, có lẽ chúng sẽ bắt đầu xi xầm bàn tán về những sự tình tai nghe mắt thấy...

Cô gái yên tĩnh nằm dưới ánh đèn mờ lạnh băng, toàn thân cô trần truồng tái nhợt nhưng trông không hề đáng sợ. Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ mới vừa giải cứu thân thể này khỏi cây thập tự giá gỗ vào ngày hôm qua mà thôi...

Bây giờ trong mắt Mộ Dung Vũ Xuyên, cô gái đã biến thành một quyển sách. Mỗi một sợi lông, mỗi một tác da thịt, mỗi một cơ quan nội tạng, mỗi một mẫu xương của cô đều chứa đựng vô số bí mật. Tuy cô gái đã không còn có thể nói chuyện hay cử động được nữa nhưng thân thể cô vẫn có thể nói cho hắn biết rất nhiều điều, thậm chí còn nhiều hơn khi cô còn sống. Nhưng với điều kiện hắn phải là người đầu tiên mở quyển sách này ra, đồng thời phải đọc được ngôn ngữ ghi trong đó, vì ngoài hung thủ ra thì chỉ có cô gái này mới là người hiểu rõ nhất chân tướng của mọi việc.

Mộ Dung Vũ Xuyên lấy trong túi ra một vật bé bé rồi đưa cho Minako đang đứng bên cạnh.

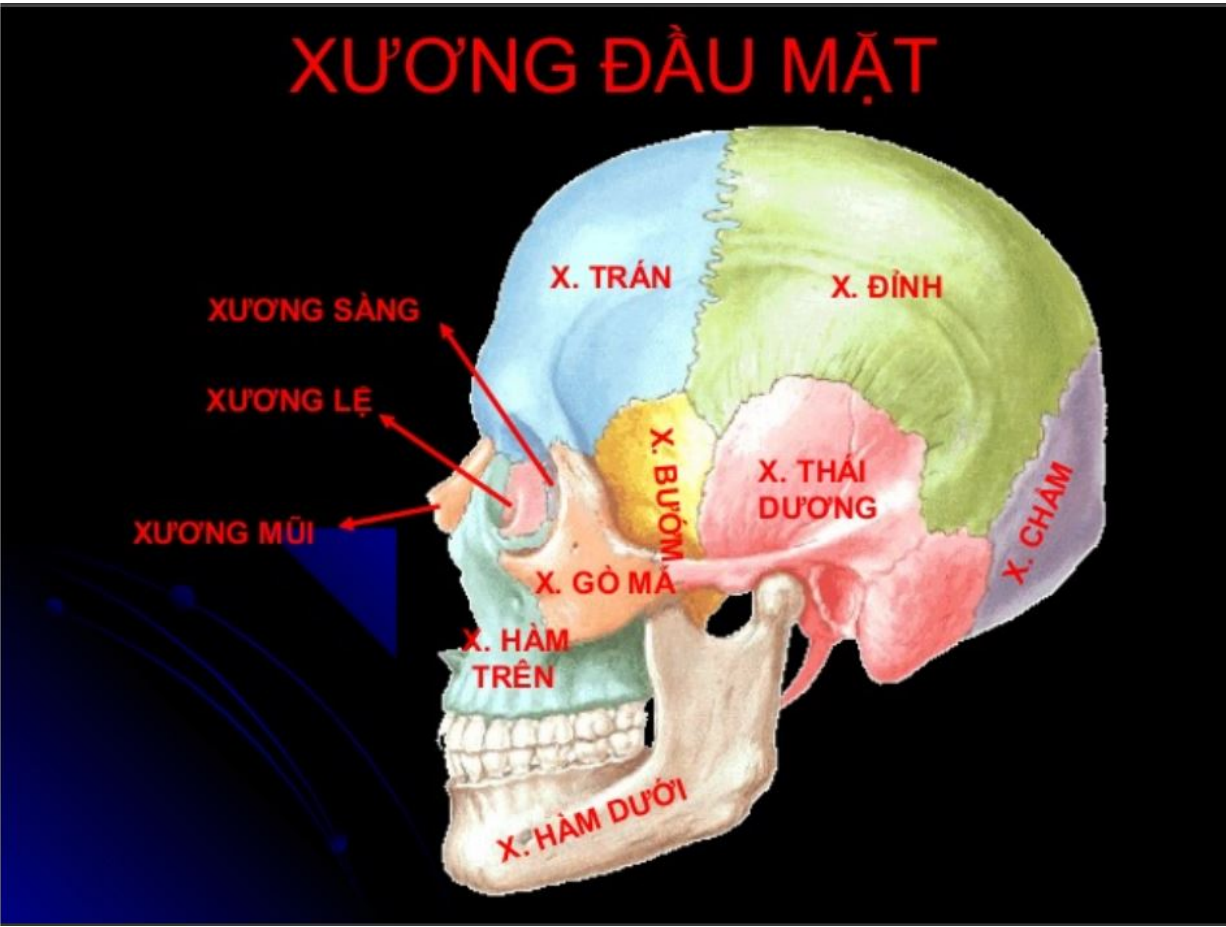
“Đây là cái gì?” Minako đọc không ra những chữ tiếng Trung được tạo hình nghệ thuật in trên bao bì.

“Kẹo bạc hà.” Ánh mắt Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn về phía thi thể. “Ngậm kẹo này sẽ không cảm thấy buồn nôn nữa.”

Nói xong hắn lại quay sang kiểm tra vết đạn trên đầu thi thể, thấy rõ vết thương do viên đạn gây ra đã làm tổn hại toàn bộ đầu cô gái như thế nào.

Rất nhiều nạn nhân của tội phạm bạo lực trong khoảng thời gian đầu mới được cứu đều có ý định tự sát. Thế nhưng do lúc đó thần trí họ không đủ tỉnh táo nên rất ít người có thể thực sự làm tổn thương đến sinh mạng của mình.

Nhưng về phương diện này Trần Mộng Dao lại làm tốt hơn bọn họ nhiều. Cô gái lựa chọn đặt họng súng dưới cằm, viên đạn sẽ không tổn chút sức nào mà bay thẳng vào khoang não, bắn nát xương bướm, chia khoang não thành hai nửa rồi hội tụ lượng làm nổ tung vùng xương phía sau đầu. Chỉ khi đã có ý định tự sát từ trước thì cô gái này mới có thể hành động dứt khoát đến vậy.

Có lẽ ngay từ lúc tỉnh lại trong gian phòng tối đen như mực ấy và phát hiện toàn thân mình trần truồng bị trói trên mặt đất, cô đã ý thức được cuộc đời mình thế là hết.

Không còn nghi ngờ gì nữa, vào giây phút tử vong ập tới, cô hoàn toàn rõ ràng mình đang làm gì.

Rốt cuộc trong khoảng thời gian bị mất tích, chuyện gì đã xảy ra với cô?

Là loại chuyện gì mới có thể khiến cho một cô gái đang tuổi thanh xuân tươi đẹp như vậy quyết định lựa chọn kết thúc sinh mạng của mình?

“Có thể bắt đầu được chưa?” Võ Bưu đã chuẩn bị xong giấy bút.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn thoáng qua Minako rồi gật đầu với Võ Bưu.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên thân thể cô gái và dùng một giọng vô cùng bình tĩnh để bắt đầu phân tích: “Đây là một thi thể còn mới, thời gian bảo quản chưa lâu. Thi thể rất hoàn chỉnh, là thi thể của một cô gái khỏe mạnh. Cô ta nặng 44.75 ký, cao 1m64...”

Võ Bưu ghi chép lại rất nhanh, trong lòng ông ta không khỏi giật mình.

Thần thái và động tác khi khám nghiệm tử thi của Mộ Dung Vũ Xuyên hoàn toàn giống với một bác sỹ pháp y đã có nhiều năm kinh nghiệm làm việc với những bộ thi thể.

Cho dù người phân tích lúc này có là Kiều Khải thì cũng không thể nào điểm tình hơn hẳn được.

Đường như ở phía sau gương mặt trẻ trung tuấn tú của hắn còn có một bộ mặt khác đang ẩn giấu.

Tên tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì?

- -----

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Khám nghiệm tử thi (3)

“Theo bảng thông tin cá nhân thì nạn nhân 18 tuổi, hoàn toàn phù hợp với độ mài mòn của răng hàm.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Trước khi bắt đầu khám nghiệm, thi thể đã được ướp lạnh khoảng ba tiếng đồng hồ. Các khớp xương ngón tay ngón chân đã bắt đầu co cứng. Phần lưng và tay chân thi thể đã xuất hiện vết hoen tử thi, hiện tượng này là do máu theo trọng lực tụ về những vị trí này mà tạo thành, đây là hiện tượng thường thấy ở các thi thể.”

Minako ngậm kẹo bạc hà trong miệng, vị the mát cay nồng khiến cô muốn chảy nước mắt. Trong lòng cô miễn man suy nghĩ về hình dáng của Trần Mộng Dao lúc còn sống.

“Mười sáu chiếc răng nhọn mọc phía trước trên hai hàm đều đã bị nhỏ, suy đoán hung thủ làm vậy để thuận tiện cho việc cưỡng ép quan hệ tình dục bằng đường miệng. Hạ thân thi thể sưng đỏ, phần xương mu có vết trầy xước, có thể khẳng định lúc còn sống nạn nhân đã bị xâm phạm tình dục.” Hắn lật phần mông của thi thể lên rồi dút ngón tay vào. “Cơ vòng hậu môn bị lật ra ngoài, bên trong trực tràng có vết rách, rõ ràng đã bị xâm phạm tình dục đường hậu môn.”

Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng nhiên dừng lại. Hình ảnh cô gái bị nhốt trong căn phòng tối tăm ngột ngạt dường như đang hiện ra trước mắt hắn.

Có phải cô gái đã bị hung thủ nhỏ răng lúc cô còn đang tỉnh táo?

Liệu cô có cảm giác được nỗi đau đớn khi hung thủ tàn nhẫn xé rách trực tràng của mình?

Lúc bị đóng đinh vào cọc gỗ cô có cảm nhận được đau đớn hay không?

Loại độc kia rốt cuộc đã tàn phá ý thức của cô đến mức nào?

Pháp y chỉ có thể giám định được những thương tổn vật lý trên cơ thể cô. Không ai biết được vào lúc đó, ở nơi đó, cô gái rốt cuộc đã nhìn thấy những gì. Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ có thể đưa ra suy đoán mà thôi.

Chẳng hiểu sao trước mắt hắn lại hiện ra gương mặt đầy lệ của Minako trong phòng cấp cứu. Trái tim hắn lại nhói lên.

Hắn quay đầu nhìn thấy Minako vẫn khỏe mạnh đứng bên cạnh mình. Trước khi ánh mắt hai người kịp chạm nhau, hắn đã quay đi nhìn về phía thi thể để không ai kịp nhận ra vẻ bối rối trong mắt hắn.

Cảm thấy bầu không khí hơi bị đè nén, Mộ Dung Vũ Xuyên nói với Minako: “Đi lấy nước cho anh.”

“Lúc này mà anh lại muốn uống nước?” Minako nhú mày nhìn thi thể rồi nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Anh khát!” Hắn lớn tiếng kêu lên.

“Được rồi được rồi, em đi lấy cho anh đây.” Minako bĩu môi bước ra khỏi phòng.

“Anh muốn uống nước cam ép.”

“Biết rồi!” Minako giậm chân tức giận, có phải cô đang chăm sóc một đứa trẻ không vậy?

Cô chạy lên ba tầng lầu, khó khăn lắm mới xin được một chai nước cam ép của một nữ cảnh sát tên là Cao Băng trong đội cảnh sát hình sự, rồi vội vội vàng vàng trở về phòng khám nghiệm pháp y để nghe Mộ Dung Vũ Xuyên phán nài: “Sao em chậm chạp quá vậy? Không phải người Nhật Bản đều rất nhanh chân lẹ tay hay sao?”

Minako nén giận đưa chai nước đến trước mặt hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên cau mày: “Em bảo anh làm sao mà uống được đây?”

“Chứ anh muốn thế nào nữa?”

“Làm ơn đi cô nương. Anh vừa mới chạm vào thi thể, em bảo anh dùng bàn tay này cầm đồ uống đưa lên miệng hay sao?”

Minako tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, dường như mọi nhần nại hiền dịu ngày thường của cô đều đã bay đi đâu hết. Cô vặn mở nắp chai rồi hung dữ đặt miệng chai ngay miệng Mộ Dung Vũ Xuyên.

Trong lòng Mộ Dung Vũ Xuyên vô cùng thoải mái. Ai bảo cô gái ngốc này cứ dày vò hắn. Ai bảo cô cứ ân cần với Kiều Khải làm gì? Hắn cảm thấy thật vui vẻ vì đã báo được thù...

“Chà.” Hần lại thờ dài. “Em chẳng chịu động não gì hết, miệng bình nhỏ như vậy anh uống đến bao giờ mới xong? Còn không biết lấy một cái ly tới... Ừm—”

Không thể nhịn được nữa, Minako đột nhiên dùng sức nhét cái chai vào trong miệng hắn. Cũng may sức cô không mạnh, chứ nếu dôi lại là Lục Tiểu Đường thì chắc cái chai đã chui tọt vào bụng hắn rồi.

“Khụ khụ khụ khụ... Em... khụ khụ khụ... muốn làm anh sặc chết hả?”

Minako trung ra về mặt vô tội: “Ai bảo anh cao như vậy, em với không tới.”

“Sao em không nói tại vì em quá thấp? Ở Trung Quốc người ta gọi là “lùn” đó có biết không!”

“Em không có thấp! Cũng không có “lùn”! Mẹ em bảo đáng người của em là kiểu bọn con trai thích nhất!” Minako hỏn hển gào lên, “Baka yarou!!!”

(Chú thích: “Đồ ngốc!”)

Gào xong cô mới giật mình che miệng. Võ Bưu và Mộ Dung Vũ Xuyên đều sững người ngơ ngơ ngác ngác nhìn cô...

Người thì nhỏ mà giọng thì to ghê gớm. Không lên tiếng thì thôi, vừa mở miệng là khiến người khác kinh ngạc ngay.

Minako nhanh chóng trở lại làm một chú chim nhỏ, cô đỏ mặt cúi người xin lỗi Mộ Dung Vũ Xuyên: “Mōshiwakearimasen. Mōshiwakearimasen.”

(Chú thích: “Thành thật xin lỗi.”)

“Đàn anh, để em giúp anh.” Cô đưa tay lên định cầm chai nước trong miệng Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Không cần, không cần—” Mộ Dung Vũ Xuyên vừa trốn tránh vừa sợ hãi nói.

Rốt cuộc Võ Bưu cũng không nhịn nổi nữa, ông nổi giận hầm hừ nói: “Này, hai cô cậu nếu như muốn giỡn hớt, tán tỉnh nhau thì làm ơn đổi chỗ khác giùm. Làm trò trước mặt người chết là không tôn trọng linh hồn người ta đấy!”

Mộ Dung Vũ Xuyên gãi đầu.

Mặt Minako lại càng đỏ hơn.

“Mộ Dung Vũ Xuyên, tôi muốn hỏi cậu...” Võ Bưu nói.

“Vâng?”

“Có phải cậu thấy trên người nạn nhân không còn manh mối nào hữu dụng nữa đúng không?”

Ánh mắt Võ Bưu nhìn hần vô cùng sắc bén.

Mộ Dung Vũ Xuyên chép miệng trình bày. “Đúng thật là có hơi khó khăn. Hung thủ sử dụng thuốc tẩy làm sạch toàn thân nạn nhân từ trong ra ngoài. Tất cả manh mối từ lông tóc, dịch thể đến vết máu... đều đã bị loại bỏ sạch sẽ. Hắn đã trở nên xảo quyết hơn rất nhiều.”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Khám nghiệm tử thi (4)

Võ Bưu im lặng—

Hôm thứ Hai khi phát hiện ra cái đầu lâu đặt trước cổng Học viện Phát thanh, ai cũng cho rằng đó chỉ là một trò đùa dai.

Đến thứ Ba, Lý Thục Trần chết thảm trong nhà vệ sinh nữ tại tiệm ăn McDonald.

Qua thứ Tư, Trần Mộng Dao mất tích.

Thứ Bảy vừa rồi, Trần Mộng Dao bị đóng đinh trên thập tự giá bằng gỗ trên tháp đồng hồ ở trung tâm thương mại đồ cổ.

Chỉ mới tuần trước, vụ án này còn là một quả trứng khủng long đang được ấp, mà nay đã biến thành một con quái vật khổng lồ không ai có thể khống chế.

Suốt một tuần nay các thành viên trong tổ trọng án không ngừng truy tra toàn bộ danh sách người bị tình nghi, từ đó tra ra được không ít các vụ phạm tội chưa được công khai, thế nhưng không một vụ nào có liên quan đến vụ án này. Các khu dân cư và đồn công an ở quanh Học viện Phát thanh đều đã bị điều tra hết một lượt nhưng cũng không tìm ra được một nghi phạm nào.

Hầu Phú Quý là người bị tình nghi nặng nhất nhưng hiện tại vẫn còn đang bị tạm giam ở cục cảnh sát, nếu không tìm được nghi phạm nào khác thì hẳn chắc chắn sẽ bị định tội. Nhưng sau khi hắn bị tạm giam vài ngày thì hung thủ lại lần nữa gây án.

Trong khoảng thời gian xảy ra vụ án của Trần Mộng Dao từ lúc mất tích đến lúc được phát hiện, Hầu Phú Quý đều đang bị giam giữ. Như vậy nếu vẫn khẳng định hẳn là hung thủ thì chỉ có một khả năng duy nhất, đó là hẳn phải biết thuật phân thân.

Rối ren suốt cả một tuần nhưng vẫn không thu hoạch được gì, cục trưởng Lý Phong tức giận muốn điên lên rồi. Với cương vị là cục trưởng cục cảnh sát thành phố C, ông ta buộc phải cho bên truyền thông, ngài thị trưởng và nhân dân toàn thành phố một câu trả lời hoàn chỉnh; với cương vị là một người cha, ông ta cũng phải báo thù cho con gái mình.

Võ Bưu thích nhất là làm loại công việc điều tra và đánh dấu quang minh chính đại như tóm cổ bọn xã hội đen, nhóm lưu manh đầu đường xó chợ, hay bọn buôn lậu chất cấm, buôn lậu súng ống đạn dược, hoặc tội phạm cướp ngân hàng... loại tội phạm như thế này rất thích hợp với ông.

Dùng bạo lực để xử lý kẻ bạo lực là phong cách làm việc của ông ta từ trước đến giờ. Ông ta hy vọng biết bao nhiêu tên hung thủ này đứng ngay trước mắt mình, ông sẽ không chút do dự xé xác hẳn thành tám mảnh.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác thằng khốn kiếp này lại cứ một mực lẩn trốn, hẳn ẩn nấp rất kỹ ở một nơi không ai biết rồi chơi trốn tìm với lực lượng cảnh sát, vào lúc bọn họ không chú ý lập tức vừa cười hi hi vừa đâm vào lưng bọn họ một dao.

Thi thể cô gái nằm trên bàn giải phẫu đang giương mắt lên nhìn ông ta. Cô gái chỉ nhỏ hơn con gái ông một tuổi. Cho dù ông có là người lạnh lùng đến mức nào đi nữa thì cũng không thể không cảm thấy vô cùng chua xót.

Lúc hung thủ dùng thuốc tẩy ti mi lau sạch toàn thân cô gái, liệu hẳn có đang mỉm cười không?

Lúc hẳn đóng đinh cô gái lên thập tự giá, có phải hẳn cũng đang cười không?

Bây giờ hẳn đang làm gì?

Có phải hẳn đang vừa ngồi đọc báo trên ghế sofa vừa uống cà phê, trong đầu nghĩ về những hình ảnh lúc hẳn đang thực hiện tội ác mà nở nụ cười?

Giọng Mộ Dung Vũ Xuyên đột ngột vang lên khiến tâm trí ông trở về với buổi khám nghiệm tử thi. “Tôi cảm thấy cô gái này có rất nhiều bí mật, thậm chí còn nhiều bí mật hơn cả Lý Thục Trân. Nhưng cô ấy đã mang theo mọi bí mật của mình vào cõi chết.” Mộ Dung Vũ Xuyên trầm ngâm nhìn thi thể trên bàn giải phẫu.

Võ Bưu nhìn hẳn rồi ngẫm nghĩ lời hẳn vừa nói.

“Chờ đã.” Ánh mắt Mộ Dung Vũ Xuyên chợt loé lên, không biết hẳn đã nhìn thấy gì mà bỗng cúi người xuống, cầm bàn tay phải của cô gái lên.

“Cậu vừa tìm thấy gì?” Võ Bưu hỏi.

Mộ Dung Vũ Xuyên không trả lời ông mà chìa tay ra trước mặt Minako: “Nhíp.”

Minako lấy một cây nhíp trong khay dụng cụ đặt vào tay hẳn.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm chặt ngón tay út của cô gái rồi dùng nhíp gấp từ trong móng tay cô ra một mảnh dằm gỗ nhỏ. “Chắc hẳn lúc cô gái gãy gậy đã vô tình bị dằm gỗ ghim vào đầu ngón tay. Hung thủ không chú ý tới nên mảnh móng này chưa bị rửa trôi.”

Võ Bưu kinh ngạc, cái dằm gỗ nhỏ như vậy sao Mộ Dung Vũ Xuyên có thể nhìn thấy được?

Mộ Dung Vũ Xuyên cho dằm gỗ vào một túi zip rồi đóng chặt miệng túi lại, sau đó quay sang nói với Võ Bưu: “Lúc này ông nói khi nạn nhân bị giam giữ có thể đã bị cột chặt dưới mặt đất. Cái dằm gỗ này tìm thấy trong móng tay nạn nhân cũng rất phù hợp với giả thuyết đó của ông. Đó hẳn phải là một căn phòng có sàn bằng gỗ.”

“Cô gái này cũng từng bị đóng đinh vào cây thập tự giá bằng gỗ mà, có khi nào cái dằm đến từ cọc gỗ đó không?”

“Cũng có thể. Cây thánh giá đó được làm từ gỗ cây tùng bách mọc. Chúng ta đem dằm gỗ này đi xét nghiệm, nếu chất gỗ không phải là tùng bách mọc thì xem như chúng ta đã tìm được một mảnh móng có ích rồi.”

Võ Bưu đột nhiên hỏi: “Cậu có cảm thấy tên hung thủ này rất kỳ quái không?”

“Sao ông lại hỏi như vậy?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi lại.

“Tôi đã gặp qua rất nhiều vụ án, nhưng chưa từng thấy thi thể nạn nhân nào lại bị tẩy rửa từ trong ra ngoài như vậy.”

“Ông có muốn nghe quan điểm của tôi không?”

“Cậu nói đi.”

“Đầu tiên tôi cho rằng hung thủ rất có thể là người tộc Hán.”

“Tộc Hán?”

“Bởi vì hai nạn nhân đều là người tộc Hán.” Mộ Dung Vũ Xuyên trình bày. “Những tên tội phạm cường hiếp thông thường đều có bệnh tâm lý, chúng sẽ chọn cho mình một loại hình nạn nhân nhất định. Ví dụ như chúng sẽ chọn nạn nhân có cùng sắc tộc với mình, có phong tục tập quán sinh sống tương đồng, hoặc thậm chí có cùng độ tuổi và hình thể tương tự với chúng. Những thứ này được gọi là đặc điểm chung của nạn nhân. Ông có nhận thấy Lý Thục Trân và Trần Mộng Dao cũng có rất nhiều điểm tương đồng không?”

“Bọn họ đều là những phụ nữ xinh đẹp, khoẻ mạnh, có trình độ văn hoá cao và rất có khí chất.” Võ Bưu đưa ra nhận xét.

Người dịch: Mìn_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Khám nghiệm tử thi (5)

Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu đồng tình. “Thứ hai, hung thủ trong vụ án này là một gã vô cùng nhạy cảm. Hắn có trí nhớ rất tốt, nên hắn nhớ rõ mọi điều mình đã làm với nạn nhân. Theo logic của hắn, việc tiếp xúc da thịt với nạn nhân đã lưu lại quá nhiều chứng cứ tố cáo hắn, nên hắn nhất định phải thanh trừng sạch sẽ mọi bằng chứng. Do đó tôi cho rằng hung thủ không phải là một thanh niên trẻ tuổi. Hắn là người sống rất cô độc, có đủ tài chính để tự nuôi sống bản thân, có nhà riêng và sống tách biệt với mọi người, chẳng hạn như biệt thự hoặc những ngôi nhà có nhà kho riêng.”

“Tại sao vậy?” Minako tò mò hỏi.

“Đội trưởng Võ vừa mới nói đây, Trần Mộng Dao bị cột cổ định vào mặt đất. Nếu em là hung thủ và em sống trong chung cư, chung quanh em đều có hàng xóm suốt ngày tọc mạch, liệu em có dám bắt sống một người rồi đưa về nhà không?”

“Ồ.”

“Gian phòng bắt nhốt nạn nhân có thể nằm trong thành phố hoặc ở vùng ngoại ô, mà cũng có thể ở đâu đó gần Học viện Phát thanh. Hắn rất có thể là người độc thân, nếu không hắn phải giải thích với vợ mình thế nào về việc trong phòng mình có giam giữ một cô gái khác?”

“Có thể hắn thuê phòng ở bên ngoài.” Minako đưa ra nghi vấn.

“Em phải cân nhắc đến thủ đoạn gây án của hung thủ. Hắn bắt cóc Trần Mộng Dao ba ngày, hành hạ cô ấy đủ ba ngày, sau đó còn lái xe chở cô ấy đến tháp đồng hồ ở trung tâm thương mại. Nếu chồng em đi liên tục ba ngày không về nhà, khi trở về cả người đầm đìa mồ hôi, lại còn lén lút, em có thể ra vẻ như chuyện gì cũng không biết được sao?”

“Hừ,” Minako chun môi. “Em không phải là người qua loa như vậy nha.”

“Vậy là hắn chỉ sống một mình...” Võ Bưu trầm tư suy nghĩ.

“Hắn nhất định phải đảm bảo rằng không có ai chung quanh nhận ra điều hắn đang làm, và sẽ không có ai có thể tố cáo hắn.”

“Vậy hắn lựa chọn con mồi như thế nào? Tại sao lại cứ phải là Học viện Phát thanh?”

“Tôi cho rằng hắn lựa chọn Học viện Phát thanh không có lý do gì đặc biệt, đơn giản chỉ bởi vì hắn muốn làm thế.”

“Hả?”

“Hắn nhét hai mảnh giấy có in nội dung trên Kinh Thánh vào miệng hai nạn nhân, lại cố ý khắc hình chữ thập lên người nạn nhân đầu tiên và bắt nạn nhân thứ hai phải trả qua khổ hình hết như chúa Giê-su, hai hành động này hoàn toàn trùng khớp với nhau. Hắn muốn nói với chúng ta, hắn không phải là một tên sát nhân bình thường mang tội giết người, mà là một vị thần đang nhìn xuống những con dân bình thường của hắn.”

“Thì ra là thế.” Võ Bưu hít sâu một hơi.

“Nhưng thật ra nếu nhìn từ một góc độ khác thì hắn chỉ là một kẻ tự cho mình là đúng, hắn thích khoe khoang, nhưng lại không dám thừa nhận một sự thật rằng mình chỉ là một tên đồ tể thấp kém.”

“Đồ tể?”

“Nói đúng hơn thì hắn lựa chọn Học viện Phát thanh làm lò mổ cho bản thân. Trước khi bắt đầu sát sinh, hắn thả một cái đầu lâu ở trước cổng Học viện để tuyên bố trò chơi giết chóc của hắn đã bắt đầu.”

“Lò mổ sao?” Cơ thịt trên mặt Võ Bưu khẽ rung động.

“Ông có từng nhìn thấy mấy con vật bị nhốt trong lồng ở các quán cơm không?”

“Đã từng.”

“Những con vật này không thể biết trước được tương lai của mình sẽ ra sao bởi vì vận mệnh của chúng hoàn toàn nằm trong tay tên đồ tể. Chỉ cần hắn vui vẻ bước đến bên lồng sắt thì những con vật bất hạnh trong lồng dù đang run rẩy hay cố gắng phản kháng đều chỉ có thể chấp nhận số phận mình. Hắn được toàn quyền quyết định và lựa chọn nạn nhân, và hắn cũng rất hưởng thụ điều này. Học viện Phát thanh chính là lò mổ nơi hắn thả hồ lựa chọn con mồi và ra tay theo ý mình.”

“Lò mổ...” Giương mặt thô ráp của Võ Bưu lại tiếp tục co rút.

“Ông đã từng nghe qua vụ án ‘tên chủ nhà chết chóc’ ở bang Ohio nước Mỹ chưa?”

“...”

Mộ Dung Vũ Xuyên ung dung kể lại câu chuyện. “Năm 2009 ở thành phố Cleveland bang Ohio nước Mỹ, cảnh sát phát hiện ra một vụ án sát nhân hàng loạt, kẻ bị tình nghi là Anthony Sowell đã từng bị kết án 15 năm tù vì tội cưỡng hiếp phụ nữ và được miễn hạn tù năm 2005. Năm 2009, sau khi nhận được đơn tố cáo hiếp dâm của một phụ nữ, cảnh sát đã mang theo lệnh khám xét tới nhà hắn điều tra. Tại đây, cảnh sát phát hiện 6 bộ thi thể, trong đó có 2 bộ thi thể đặt tại phòng khách, 2 bộ nằm dưới tầng hầm, 1 bộ nằm trong hộc tủ dưới chân cầu thang và 1 bộ bị chôn trong vườn nhà. Không lâu sau đó, cảnh sát lại tìm thấy 4 bộ thi thể khác chôn ở sau vườn và 1 cái đầu lâu giấu trong thùng dưới tầng hầm...”

“... Khi cảnh sát tìm thấy, 6 bộ thi thể đầu tiên đã bị thi rữa nghiêm trọng, tất cả đều là phụ nữ Mỹ gốc Phi. Cảnh sát điều tra ra được thời gian từ vong của các nạn nhân đã từ mấy tháng trước, thậm chí có thi thể đã từ vong từ mấy năm trước. Trong 6 người có 5 người bị chết vì siết cổ... Thế mà lúc đứng trước toà, tên ác ma máu lạnh này không hề nhúu mày lấy một cái, chỉ có lúc công tố viên liệt kê các tội danh của hắn thì hắn mới chớp mắt vài lần. Hắn thừa nhận trước khi giết chết các nạn nhân, hắn đã cưỡng hiếp bọn họ, sau đó giấu thi thể nạn nhân trong nhà để thoả mãn sở thích giết xác của mình. Thế nhưng về sau hắn lại lấy lý do bị bệnh tâm thần để không thừa nhận tội trạng.”

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Khám nghiệm tử thi (6)

“Anh có thể đừng kể mấy chuyện dọa người như vậy nữa có được không?” Minako run lập cập nói.

Câu chuyện của Mộ Dung Vũ Xuyên khiến cô nhớ tới nỗi sợ hãi khủng khiếp vào cái đêm mà hai người họ lên vào phòng khám nghiệm tử thi này. Mặc dù tất cả chỉ là do họ sợ bóng sợ gió, nhưng thời điểm đó cô thật sự đã bị dọa suýt chết.

Trong bóng đêm tăm tối, Võ Buru đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô như một bóng ma, trông ông ta lúc đó không khác gì người đàn ông điên loạn đã mổ bụng vợ mình trong bộ phim kinh dị “Lời nguyền”. Nếu lúc đó Kiều Khải không kịp thời xông lên kéo Võ Buru lại thì trái tim cô chắc đã ngừng đập luôn rồi.

Vụ việc đó xảy ra đã để lại cho cô một di chứng nặng nề, rằng Kiều Khải là anh hùng cứu mỹ nhân, Mộ Dung Vũ Xuyên là tên khốn nạn, còn ông chú Võ Buru là một ác ma.

“Cậu cho rằng tính chất của hai vụ án này có điểm tương đồng?” Võ Buru hơi hoài nghi hỏi.

“Bỏ đi các khác biệt về địa lý, văn hoá, bối cảnh xã hội và cách thức gây án khác nhau, thì từ cách hai tên hung thủ này đối xử với nạn nhân của mình, ta cũng có thể thấy rất rõ bọn chúng không chỉ coi thường tính mạng người khác mà còn có tâm lý thù ghét xã hội vô cùng sâu sắc. Kẻ như vậy nếu không bị mắc bệnh tâm thần thì cũng là rối loạn nhân cách. Chắc chắn hẳn đã lớn lên trong một hoàn cảnh bất thường, hẳn có thể là cô nhi, hoặc lúc nhỏ từng gặp phải tổn thương tinh thần rất lớn.”

“Cậu cứ nói thẳng hung thủ bị rối loạn tâm thần cho rồi.” Võ Buru nói.

“Điều này thì tôi không dám chắc. Tôi chỉ biết hẳn là một tên tội phạm vô cùng thông minh. Tính cách tiềm ẩn bên trong của hẳn có thể mắc bệnh rất nghiêm trọng, nhưng nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì chúng ta sẽ không thể nào nhận diện được hẳn một cách dễ dàng đâu.”

“Cậu phân tích nhiều như vậy, rốt cuộc kết luận của cậu là gì?” Võ Buru nóng nảy.

“Hắn sẽ không dùng tay và sẽ tiếp tục giết người. Hơn nữa hẳn sẽ không ngừng cải thiện kỹ năng phạm tội của mình. Trừ phi hẳn vô tình để lộ ra sai sót, nếu không ông đừng mong bắt được hẳn.”

“Cậu đang đứng về phía tội phạm à?” Võ Buru cười gằn, nhưng trong lòng ông ta lại nặng trĩu.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn tiếp tục nói: “Hắn sẽ vẫn tiếp tục tìm kiếm con mồi, bắt nhốt họ lại rồi xem họ như là súc vật mà mình chăn nuôi, nhiều khả năng hẳn sẽ bắt một lúc nhiều nạn nhân. Như vậy hẳn có thể thoả sức hành hạ tra tấn bọn họ bất cứ khi nào hẳn muốn, sau đó dùng phương thức gây án không ai có thể nghĩ tới để chém giết từng con vật nuôi trong chuồng của mình và phơi bày thi thể chúng trước mắt mọi người. Cuối cùng hẳn sẽ thật sự trở thành một tên đồ tể của thành phố này, cả thành phố đều sẽ là lò mổ của hẳn.”

“Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể tro mắt nhìn hẳn tự tung tự tác hay sao?”

“Biện pháp duy nhất của chúng ta lúc này là thừa dịp những thủ đoạn gây án của hẳn còn tồn tại những lỗ hổng, nhanh chóng tìm ra những lỗ hổng này để truy tìm hẳn, chính là những thứ như mảnh dằm gỗ nhỏ trong kẽ móng tay của nạn nhân chẳng hạn.”

“Những căn nhà sử dụng sàn gỗ có rất nhiều, chỉ dựa vào việc này mà đã muốn bắt hẳn sao?”

“Tôi biết chứ, thế nên... tôi phải khám nghiệm toàn bộ thi thể này.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhẹ nhàng nói.

Con dao giải phẫu vô cùng sắc bén lướt đi trên làn da cô gái khiến người khác nhìn vào chỉ cảm thấy ớn lạnh, mũi dao lướt đến đâu da thịt cô gái bị tách mờ ra đến đó, tạo thành âm thanh “sột soạt”.

Minako lập tức quay mặt đi.

Mộ Dung Vũ Xuyên cắt ba nhát dao trên thi thể cô gái tạo thành một hình chữ Y rất đúng tiêu chuẩn.

“Muốn kiểm tra toàn bộ thi thể, có phải chúng ta nên chờ đến khi nhận được sự đồng ý của cha mẹ cô ấy không?”

Võ Buru không đành lòng nhìn thấy cảnh cha mẹ nạn nhân vô cùng bi thương khi nhìn thấy thi thể con gái mình đã biến thành một đồng hồ độn trong phòng pháp y.

Mộ Dung Vũ Xuyên đáp, đầu cũng không ngẩng lên: “Nếu ông không muốn vài ngày sau nằm trên bàn giải phẫu này lại là một thi thể khác, thì đừng ngăn cản tôi.”

Một tay hẳn giữ phần da thịt nhẹ nhàng kéo ra, tay còn lại nhanh chóng dùng dao giải phẫu loại bỏ hết phần mỡ và thịt bám trên xương, như thể đang cởi một lớp áo khoác. Phần xương ức và các mảnh xương sườn tổ hợp lại thành lồng ngực cứ thế phơi ra màu trắng ghê người của nó. Các cơ quan nội tạng cũng đưa nhau khoe sắc dưới ánh đèn cho những người có mặt trong phòng nhìn không sót một chỗ nào.

Theo góc độ y học lâm sàng mà đánh giá thì kỹ thuật sử dụng dao mổ của Mộ Dung Vũ Xuyên có thể được chấm đến tận 10 điểm.

Gương mặt cô gái trông vô cùng bình tĩnh chẳng khác gì lúc cô còn sống, thế nhưng thân thể cô bây giờ đã hoàn toàn bị phanh mở. Loại hình ảnh tương phản này trông quỷ dị đến mức khiến người lạnh lùng như Võ Buru cũng phải cứng đờ sống lưng.

Mộ Dung Vũ Xuyên thò tay vào phần nội tạng ẩm ướt của cô gái sờ sờ nắn nắn một lúc rồi dùng dao tỉ mỉ cắt cắt rạch rạch vài đường, sau đó lôi ra một vật có hình dạng như cái túi.

Minako bước lui hai bước.

Mộ Dung Vũ Xuyên đặt phần dạ dày của cô gái lên mâm inox. Một mùi hôi thối khủng khiếp lập tức lan toả trong không khí.

Minako chỉ dám nhìn thoáng qua một giây rồi ngay tức khắc quay đầu đi, bắt đầu cảm thấy con buồn nôn dâng lên tới cổ họng.

Tình cảnh này Võ Bưu cũng đã phải đối mặt không ít lần. Không có thứ gì có thể hôi thối hơn phần nội tạng của hệ tiêu hoá.

“Ông nhìn chỗ này xem —” Mộ Dung Vũ Xuyên vạch một đường trên dạ dày rồi tách rộng ra để Võ Bưu có thể nhìn rõ ràng thứ nằm bên trong.

Dịch vị màu đen sền sệt trông như nước súp, Võ Bưu bịt chặt mũi cúi đầu xuống nhìn thật kỹ nhưng vẫn không nhận ra đó là cái gì.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khám nghiệm tử thi (7)

Mộ Dung Vũ Xuyên bảo Minako đưa cho hắn một cái rây rồi lọc dịch vị ra để thấy rõ thứ đang trộn lẫn bên trong dịch vị.

“Đó là cái gì?” Võ Bưu hỏi.

“Hình như là hạt mầm của một loại thực vật.” Mộ Dung Vũ Xuyên trả lời. Hắn dùng một cốc thủy tinh để đựng các hạt mầm. “Thứ này có thể nhờ chuyên gia y dược học trên tỉnh Vương Bản giám định xem là hạt mầm gì, theo suy đoán của tôi thì chắc đây là hạt mầm cây Benladon.”

“Cậu chắc chắn hung thủ sẽ tiếp tục gây án sao?” Võ Bưu hỏi.

Mộ Dung Vũ Xuyên gật đầu. “Chắc chi trong vài ngày tới thôi. Nhưng sau đó nữa thì tôi không biết.”

“Sao cậu lại nghĩ thế?”

“Ông thử ngắm lại xem, những địa điểm gây án của hắn đều là ở nơi gần như công cộng, rất dễ bị người khác phát hiện. Mỗi một lần giết người là một lần hắn phải trải qua sự mạo hiểm rất lớn. Khi thủ pháp gây án của hắn ngày càng điêu luyện thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ nhận ra điều này. Đến lúc đó nhiều khả năng hắn sẽ ẩn nấp trong một khoảng thời gian, có thể là một tháng, cũng có thể là một năm.”

“Nếu thứ cậu phát hiện ra đúng là hạt mầm Benladon thì chúng ta có thể hiểu được những hành vi kỳ lạ của nạn nhân sau khi được cứu rồi.”

Mộ Dung Vũ Xuyên lại gật đầu.

“Hắn dùng thứ này để khiến nạn nhân lúc nào cũng ở trong trạng thái đạt được cực khoái.” Võ Bưu nhận xét.

“Chắc là vậy. Dù sao tôi cũng chưa từng dùng thứ loại được vật này nên không thể nắm rõ ảnh hưởng của nó đối với tâm trí con người.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhún vai.

“Lục Tiểu Đường nói với tôi cô gái này rất hưởng thụ cảm giác đó.”

“Cái gì?” Mộ Dung Vũ Xuyên hết sức kinh ngạc.

“Chính miệng nạn nhân kể với Lục Tiểu Đường là tên hung thủ âu yếm cô ấy. Tôi cho rằng không phải bản thân Trần Mộng Dao thích chuyện đó, mà là do hung thủ đã sử dụng một loại thủ đoạn đặc biệt nào đó để lừa gạt cảm xúc của nạn nhân.”

Tâm trạng Minako bỗng nhiên bị kích động, cô lớn tiếng nói: “Hắn nhỏ rãnh cô ấy, làm rách cả trực tràng, ai có thể cho rằng những hành động đó là âu yếm cơ chứ?” Cô nói xong mà đôi môi vẫn còn run rẩy.

Võ Bưu và Mộ Dung Vũ Xuyên đều không nói gì. Dù sao bọn họ cũng không phải là phụ nữ nên không thể đặt mình vào hoàn cảnh của nạn nhân để cảm nhận được.

Mộ Dung Vũ Xuyên đánh phân tích: “Trần Mộng Dao chắc hẳn không biết hắn đã cho mình ăn thứ gì. Sự ôn nhu và cực khoái mà cô ấy cảm nhận được hoàn toàn là ảo giác do chất độc gây ra. Có lẽ cho đến lúc chết cô ấy cũng không thể hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mình.”

Nạn nhân vừa cảm nhận được một loại khoái cảm không gì có thể so sánh được vừa cảm thấy hổ thẹn với những cảm xúc của mình. Nỗi đau khổ này của cô gái có mấy ai hiểu được.

Khiến cho nạn nhân trải qua cảm giác cực kỳ hạnh phúc và cực kỳ thống khổ cùng một lúc, tên hung thủ này đúng là một tội phạm thiên tài.

Và cũng vô cùng ác độc.

Không biết từ lúc nào mọi người trong phòng đều im lặng, chỉ còn tiếng “rò rø” của chiếc máy điều hoà đời cũ đang gắng sức làm việc. Thi thể của Trần Mộng Dao tủa ra làn máu đỏ thấm chảy dọc theo các khe rãnh trên bàn giải phẫu.

Giương mặt nạn nhân vẫn rất an tường, cô bây giờ đã không còn chút cảm giác đau đớn nào về tinh thần lẫn thể xác.

Một thân thể không còn linh hồn thì dĩ nhiên còn ý nghĩa để tồn tại nữa, cho dù là tiểu thư lá ngọc cành vàng hay là một kẻ dị dạng tàn phế thì cũng chẳng khác gì nhau. Tác dụng của bọn họ lúc đó chỉ còn là để nuôi ruồi bọ rồi từ từ thối rữa và tan vào lòng đất, trở về với cát bụi. Chỉ có những người thương yêu họ mới nhớ mãi không quên.

Mộ Dung Vũ Xuyên kẹp lấy một đầu đại tràng, chậm rãi tách phần ruột của nạn nhân ra khỏi khoang bụng. Phần ruột trông nhóp nhép và mềm oặt trên tay hắn.

Minako không nhìn được nữa, tức tốc chạy đến bên bồn rửa nồn thốc nồn tháo.

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm chặt đoạn ruột trên tay. “Mấy ngày nay nạn nhân hầu như không ăn gì, bên trong ruột gần như trống rỗng.”

Hắn đặt phần ruột lên bàn cân nội tạng, kim trên bàn cân rung động một chút rồi dừng lại ở một con số.

Nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên chẳng hề quan tâm đến điều này. Ánh mắt của hắn nhìn sang Võ Bưu và Minako, trên mặt hiện lên vẻ kỳ lạ: “Hai người có nghe thấy gì không?” Hắn hỏi.

Võ Bưu và Minako đều lắc đầu nhìn hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại cầm phần ruột trên bàn cân lên, nhấc lên cao rồi buông tay để nó rơi xuống đĩa cân.

“Keng —” Đĩa cân run rẩy một lúc mới ngừng lại.

Lần này tất cả mọi người đều đã nghe rõ.

Có tiếng vang rất nhỏ phát ra từ trên đĩa cân, như thể vừa có một đồng xu rơi lên đó.

“Bên trong ruột có thứ gì đó.” Mộ Dung Vũ Xuyên bảo Minako: “Em sang phòng thí nghiệm bên cạnh lấy mấy tấm ảnh chụp X quang của thi thể này sang cho anh.”

“Vâng.”

Minako chạy đi không lâu lại mang về một xấp ảnh X quang. Mộ Dung Vũ Xuyên lấy mấy tấm ảnh chụp phần xương chậu ra rồi giờ lên quan sát dưới ngọn đèn giải phẫu.

“Là thứ gì thế?” Võ Bưu hỏi.

“Những thứ con người nuốt vào bụng, dù có lợi hay có hại cho cơ thể thì đều sẽ bị đưa vào trong đại tràng. Nhiều lúc ảnh X quang cũng không thể chụp lại rõ ràng đó là vật gì.” Mộ Dung Vũ Xuyên cau mày.

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Khám nghiệm tử thi (8)

Hắn tập trung quan sát ở phần cuối đại tràng, gần đến trực tràng. Quả thật hắn không thể nhìn ra đó là thứ gì. Nó trông như một mảnh vụn rất nhỏ, hình thù không có gì đặc biệt. Nếu không nghe thấy âm thanh vừa rồi mà chỉ nhìn ảnh X quang thôi thì hắn chắc chắn sẽ không thể nhận ra phần ruột này có điểm bất thường.

Mảnh vụn đó có thể là thức ăn đã được tiêu hoá một nửa, có thể là một loại hạt nào đó không tiêu hoá được, hoặc cũng có thể là do máy chụp X quang có chút sai sót. Mộ Dung Vũ Xuyên suy nghĩ cả buổi cũng không có được kết luận cụ thể, có lẽ vấn đề là ở chiếc máy X quang già cỗi không thể chụp ra hình dáng thật của vật thể đó rồi.

Vì vậy hắn cầm dao giải phẫu lên, cắt bỏ phần ruột thừa rồi đặt đoạn ruột lên khay mang tới bồn rửa. Hắn vận mờ vòi nước, rửa hết máu và chất bẩn bám bên ngoài ruột rồi vuốt phẳng ruột từ phần đại tràng xuống đến trực tràng...

Cách miệng trực tràng một đoạn khoảng 10 cm, tay hắn chạm đến một vật gì đó rất cứng rắn. “Dao giải phẫu.” Hắn nói.

Minako nhanh chóng đặt dao giải phẫu vào tay hắn rồi cùng Võ Bưu chụm đầu lại quan sát.

Mộ Dung Vũ Xuyên rạch một lỗ nhỏ trên thành ruột, mùi hôi thối lập tức toả ra khiến Võ Bưu và Minako vội vàng lui về sau hai bước.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn thản nhiên như không. Minako cảm thấy lúc hắn ăn cơm trong căn tin trường dường như cũng mang về mặt bình tĩnh như thế này. À, hắn còn thích ăn nhất là món lòng phèo nữa chứ. Tên biến thái này... tốt nhất cô vẫn nên ít qua lại với hắn thì hơn. Có lẽ cha cô sẽ ưa thích loại người như hắn.

Mộ Dung Vũ Xuyên dùng một cây kẹp gấp ra một vật dài khoảng 3 cm vô cùng cứng rắn. Hắn rửa sạch phần và nước tiểu bọc bên ngoài vật thể, để lộ ra một vật hình trụ có màu đồng —

Một đầu dẹp, một đầu nhô ra nhưng trông rất méo mó.

Võ Bưu là người đầu tiên nhận ra nó. “Là một viên đạn.”

“Đạn?!” Mộ Dung Vũ Xuyên đưa vật đó đến trước mắt nhìn thật kỹ.

“Hơn nữa, đây còn là một viên đạn đã qua sử dụng, đầu đạn đã bị móp méo không còn hình dạng ban đầu.” Võ Bưu khẳng định.

Mộ Dung Vũ Xuyên hết sức ngạc nhiên. Hắn thật không ngờ trong ruột nạn nhân lại có thể tìm thấy một viên đạn.

Điều này có nghĩa là gì?

Minako vô cùng nghi hoặc: “Sao cô ấy lại có thể ăn đạn vào bụng nhỉ?”

Mộ Dung Vũ Xuyên trả lời: “Không phải ăn vào từ miệng, mà là nhét vào từ hậu môn.”

Minako cảm nín ngay lập tức.

“Ông có thể nhìn ra đây là loại đạn gì không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi Võ Buru.

“Để tôi xem kỹ lại.”

Võ Buru bước tới xem xét viên đạn một lúc rồi rút súng đeo bên hông ra, tháo băng đạn lấy ra một viên để so sánh. Cuối cùng ông nói: “Đầu đạn 7.26 mm đời 64, là đạn súng lục, cũng chính là loại đạn tiêu chuẩn của cảnh sát.”

Minako đột nhiên lên tiếng: “Sao hung thủ có đạn của cảnh sát được? Chẳng lẽ hắn cũng là một cảnh sát?”

Mộ Dung Vũ Xuyên và Võ Buru nhìn nhau. Cuối cùng ông nói: “Tuy đây là đạn chuyên dụng của cảnh sát nhưng không nhất định người sử dụng nó cũng là cảnh sát. Bây giờ có rất nhiều tội phạm xã hội đen phòng chế lại súng ống đạn dược theo kiểu của cảnh sát, nên có rất nhiều người đang sử dụng loại đạn này.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nói thêm: “Nhưng cũng không thể loại trừ tình huống hung thủ là một cảnh sát.”

Võ Buru không nói gì nữa nhưng về mặt ông hết sức u ám.

“Phải rồi,” Minako dường như nhớ ra điều gì, “Cảnh sát Lục không phải cũng bị người ta bắn sao? Hung thủ có phải cũng chính là hắn không?”

Mộ Dung Vũ Xuyên giải thích: “Từ hình dáng bên ngoài của viên đạn thì chưa biết được. Đạn bắn Lục Tiểu Đường là một viên đời 51 đầu đạn 7.62 mm.” Lời vừa nói ra, hắn bỗng sững sốt nghĩ đến điều gì đó...

Hắn giờ viên đạn lên nhìn tới nhìn lui, chợt thấy trên thân viên đạn có khắc một hình chữ thập.

Quả nhiên là chữ thập.

Tuy không có chứng cứ chứng minh kẻ tập kích Lục Tiểu Đường và kẻ đã sát hại Lý Thục Trân và Trần Mộng Dao là cùng một người, nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên đã chắc như đinh đóng cột hắn chính là kẻ đã gây ra mọi chuyện.

Bây giờ lại có một vấn đề khác.

Hung thủ nhét viên đạn này vào trong thân thể nạn nhân để làm gì?

Tại sao hắn lại sử dụng hai loại đạn khác nhau? Chẳng lẽ vì hắn có hai khẩu súng lục không cùng chủng loại?

Thông thường những vấn đề càng dễ dàng giải thích thì càng không đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta. Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy đầu mình đang to ra như cái đầu.

Võ Buru bỗng nói: “Tôi nghĩ chúng ta có thể kiểm tra các vết tích trên bề mặt viên đạn.”

“Nếu ông cho rằng có thể tìm được dấu vân tay của hung thủ trên viên đạn này thì tôi thấy không có hy vọng đâu.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Các loại vi khuẩn trong thành trực tràng đã ăn sạch mọi mô hôi và vết bẩn trên viên đạn này rồi.”

“Có khi nào hắn muốn đùa cợt với chúng ta nên mới làm như vậy không?” Võ Buru hỏi.

“Tôi đâu có biết.” Mộ Dung Vũ Xuyên nhún vai.

Hắn bảo Minako tắt đèn giải phẫu và bật đèn từ ngoại lên, rồi dùng dao giải phẫu mở bụng phần trực tràng ra đem soi dưới đèn. Hắn hy vọng có thể phát hiện ra các vết tích của t*ng trùng hoặc một loại ADN nào đó còn tồn tại trong thành trực tràng.

“Có tìm được gì không?” Võ Buru hỏi.

Mộ Dung Vũ Xuyên im lặng một lúc lâu rồi tắt đèn từ ngoại.

Toàn bộ phòng khám nghiệm từ thi rơi vào bóng tối.

Giọng nói đầy mệt mỏi của Mộ Dung Vũ Xuyên lúc này mới vang lên: “Tôi đã biết hắn tuyệt đối sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này mà. Mẹ nó, đúng là thằng khốn xạo quyet.”

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng đọc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Án bên trong án (1)

Lúc 18 giờ 12 phút.

Ráng chiều buông xuống, trời nhá nhem tối.

Võ Bưu đã rời đi từ lâu ngay sau khi công tác khám nghiệm pháp y kết thúc. Mộ Dung Vũ Xuyên và Minako phải xử lý thi thể Trần Mộng Dao xong mới rời khỏi phòng pháp y. Khi hai người đi ngang phòng thí nghiệm vừa lúc trông thấy Kiều Khải đang sửa sang lại chồng tài liệu, anh ta ngẩng đầu lên, trông thấy họ liền mỉm cười gật đầu chào khiến chân Minako như bị đóng đinh xuống sàn, cô cứ bản thân đứng đấy chờ Kiều Khải. Mộ Dung Vũ Xuyên tức giận bỏ đi một nước.

Phụ nữ là một loại sinh vật rất kỳ quái. Chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc của bọn họ lúc nào cũng tỷ lệ nghịch với nhau. Khi bọn họ bình tĩnh xử lý công việc có thể biến thành Võ Tắc Thiên hay Hillary Clinton; nhưng một khi bọn họ đã thích ai đó thì chỉ số thông minh bỗng chốc bằng không. Cho nên đừng bao giờ nói chuyện tình cảm với phụ nữ. Nếu cô ấy thích bạn, dù bạn có mở miệng ra hay không thì nàng vẫn cứ thích. Còn nếu cô ấy đã không ưa bạn thì bạn càng nói sẽ càng làm cho nàng chán ghét.

Mộ Dung Vũ Xuyên lên xe buýt rồi lấy di động ra gọi điện cho Lục Tiểu Đường.

Lần này đã có người bắt máy.

“A lô —” Một giọng nói uể oải lè nhè cất lên.

Mộ Dung Vũ Xuyên vốn định hỏi “Cậu có khỏe không?”, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã biến thành “Cảm ơn trời đất, cậu vẫn còn sống.”

“Cậu làm phiền tôi cả buổi chiều, muốn chết có phải không?”

“Cậu uống rượu à?”

“Thì sao hả? Có gì lạ đâu?” Cô vừa lè nhè vừa nấc một tiếng.

“Tôi đang đến chỗ cậu nè, tới lúc đó xem xem tử lượng của chúng ta ai tốt hơn. Cậu thấy sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Xì —” Lục Tiểu Đường ở đầu bên kia nở nụ cười. “Cậu thừa biết tôi không sợ nhất chính là trò khích tướng. Đến đây đi, tôi chờ cậu!”

Cúp điện thoại xong, Mộ Dung Vũ Xuyên bắt đầu đi mỉm cười, hẩn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe buýt. Bây giờ đang giờ cao điểm tan tầm, đường nào cũng kẹt xe chật cứng, khắp nơi vang lên tiếng còi xe “tin tin” và tiếng người trò chuyện khoa tay múa chân bên vệ đường.

Cuộc sống chính là như vậy. Có người vui vẻ, có người buồn. Cho dù có bao nhiêu người không may chết đi thì thế giới này vẫn cứ náo nhiệt như thế.

Khi xe buýt đỗ ở trạm xe gần nhà trọ của Lục Tiểu Đường, Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng nhớ ra một việc. Hắn không xuống xe nữa mà ngồi thêm năm trạm xe buýt đến một khu chợ nông sản, sâu bên trong chợ là một khu dân cư trông rất cũ kỹ.

Toà lâu thì xập xệ lồi thối, trên hành lang toả ra một mùi chua mốc meo. Bọn trẻ vừa tan học về chạy giỡn ầm ầm trong sân, miệng thì gào thét đến khản cả cổ như để xả hết mọi áp lực học tập đã phải nín nhịn cả một ngày.

Nơi đó có một cái tên rất đẹp — cư xá Đình Hương.

Mộ Dung Vũ Xuyên bước trên những bậc thang đóng đầy dầu mỡ và chất bẩn lên đến tầng ba khu cư xá rồi dừng lại trước một cánh cửa sắt sơn màu vàng, đưa tay gõ cửa.

Cửa mở ra, một đứa bé trai mặc đồ ngủ trang hải quân lục chiến Mỹ đứng sau cửa đang cầm một cây súng có hình thù kỳ quái chìa về phía Mộ Dung Vũ Xuyên mà bắn “pằng pằng pằng” hết cả băng đạn.

Tiếng “pằng pằng pằng” đó phát ra từ miệng đứa bé trai.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhắc mũi giáp cậu bé lên, hai tay chộp lấy đôi má phúng phính của cậu bé mà bẹo một phát, trông mặt nó lúc này không khác gì đứa bé tên Shin trong truyện Cậu Bé Bút Chì.

Đứa nhỏ thấy tình hình không ổn bèn nhắm súng bắn Mộ Dung Vũ Xuyên một tiếng “pằng” nữa rồi quay đầu chạy.

Một người phụ nữ trung niên bước ra khỏi nhà bếp cười nói với hắn: “Vũ Xuyên tới rồi à, cha chị đang ngồi trong phòng xem tivi đó.”

Giáo sư Trần Minh Hiền đang xem một bộ phim bom tấn của Mỹ. Thấy Mộ Dung Vũ Xuyên bước vào, ông vẫy tay gọi hắn vào ngồi xem cùng. Bộ phim đã chiếu đến hồi kết, trên màn hình toàn là xe đua, súng ống và các cô gái ăn mặc hở hang đang thét chói tai.

Tiết tấu bộ phim tuy rất kịch liệt nhưng Mộ Dung Vũ Xuyên không xem từ đầu nên cũng chẳng hiểu nội dung phim nói về cái gì. Dù sao thì cũng chỉ có thể là người tốt đánh bại người xấu, một chủ đề bất biến của điện ảnh.

“Tài liệu thầy đưa cho em đã xem hết chưa?” Ông lão hỏi hắn mà mắt vẫn không rời khỏi màn hình tivi.

“Sắp rồi ạ.”

“Mấy bữa nữa thầy khoẻ lên rồi sẽ đi dạy lại.”

Mộ Dung Vũ Xuyên liếc chồng truyện Thám Tử Lừng Danh Conan trên bàn trà mới xem đến một nửa, trong lòng hắn thầm phỏng đoán đến tháng sau ông lão này cũng không đi dạy được. Bên cạnh chồng truyện còn đặt một quyển sách về y học có tên “Hãy cứu lấy bộ ngực”. Ông lão này cũng rất có bệnh.

“Thầy ơi, hôm nay em đến để hỏi thầy một số vấn đề.”

“Về vụ án của Lý Thực Trần à?”

“Thầy cũng biết rồi à?”

“Chuyện oanh động như vậy ai mà không biết. Chà, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy buồn rồi. Lúc thầy còn làm việc trong cục cảnh sát, cô bé đó chỉ mới học cấp ba thôi.”

Mộ Dung Vũ Xuyên quan sát về mặt ông lão, nhìn mãi cũng chẳng thấy biểu hiện nào là buồn bã như lời ông vừa nói.

“Nghe nói em xử lý vụ án này không tệ.” Ông lão lại nói. “Tuy trình độ còn chưa đến mức điều luyện nhưng so sánh với Kiều Khải thì chẳng kém chút nào.”

Trần Minh Hiền vẫn luôn có thành kiến đối với Kiều Khải.

“Xem ra thầy cũng đã khá rõ ràng tình hình của vụ án này. Vậy thì để nói rồi.”

Sau đó Mộ Dung Vũ Xuyên kể lại từ đầu đến cuối mọi tình tiết mà mình biết cho thầy nghe.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Án bên trong án (2)

Giáo sư Trần Minh Hiền không mấy may dao động, chỉ im lặng nghe hắn kể lại mọi việc, cũng không ngắt lời hay đặt ra một câu hỏi nào. Mộ Dung Vũ Xuyên hoài nghi, nhiều tình tiết như vậy làm sao ông lão có thể nhớ hết trong đầu, hay lại đang cố làm ra vẻ trong khi tai trái nghe mà tai phải lại chạy ra hết.

Mộ Dung Vũ Xuyên kể đến khô cả họng, ông lão mới cup mắt xuống thâm trầm nói: “Hung thủ là một kẻ có tín ngưỡng tôn giáo và trình độ văn hoá cao. Hai lần gây án của hắn cũng được lên kế hoạch rất tỉ mỉ. Hắn là một tên tội phạm điển hình của những kẻ chống đối xã hội, hơn nữa còn là một tên tội phạm hành động rất logic, thủ đoạn gây án có thể đưa lên sách giáo khoa làm công cụ giảng dạy. Suy luận của em rất có căn cứ.”

Mộ Dung Vũ Xuyên thâm nghĩ, choáng, mấy thứ thầy vừa nói đều là lời em vừa nói xong cơ mà.

“Như vậy,” ông lão vuốt cái bụng tròn trĩnh của mình, “Vấn đề của em là gì?”

“Lúc đầu em hiểu khá rõ ràng về các thủ pháp gây án, động cơ hay đặc điểm riêng của hung thủ. Nhưng mà từ lúc phát hiện viên đạn trong cơ thể Trần Mộng Dao, em nhận ra hành động này của hung thủ lại mâu thuẫn với phán đoán ban đầu của em.”

“Mâu thuẫn ở chỗ nào?”

“Loại tội phạm có thủ đoạn gây án nhắm đến tính dục như hắn thì mỗi một hành vi điên cuồng hắn làm đều sẽ phù hợp với logic phạm tội của chính hắn. Chẳng hạn như lúc đầu hắn bỏ cái đầu lâu ở trước cổng Học viện Phát thanh rồi từng bước thực hiện kế hoạch giết chóc của mình. Những mảnh giấy trích đoạn trong Kinh Thánh đều rất hợp lý với từng hành động của hung thủ. Thế nhưng sự xuất hiện của viên đạn này lại phá huỷ tính liên kết của những hành động đó. Viên đạn đại diện cho điều gì, tại sao lại có một chữ thập cũ kỹ khắc lên đó, điều này hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ và logic của hắn. Hắn cố ý lưu lại viên đạn này trong cơ thể nạn nhân để làm gì? Căn cứ vào phong cách gây án luôn nhắm đến tính dục thì mục đích của hắn là gì?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn về phía Trần Minh Hiền nhưng ông lão này lại đang làm ra vẻ nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau đó ông đột ngột lên tiếng: “Mục đích cuối cùng của việc tìm kiếm chứng cứ và phân tích suy luận là gì?”

Mộ Dung Vũ Xuyên sững sờ rồi cảm thấy buồn cười. “Chuyện này đến trẻ con còn hiểu mà thầy. Đương nhiên là để bắt phạm nhân rồi.”

“Nếu vậy việc phân tích hành động này của hung thủ đã đem lại tác dụng gì cho công cuộc điều tra chưa?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nghẹn lời.

“Có phải những phân tích của Kiều Khải cũng không mang lại tác dụng gì lớn không?”

“Quan điểm của anh ta nói chung cũng tương tự như của em.” Mộ Dung Vũ Xuyên thành thật trả lời.

“Kiều Khải là một người rất cẩn thận và chăm chỉ.” Ông nói. “Thế nhưng cậu ta lại quá cứng nhắc và giáo điều, mà sự thật lại thường vượt qua hết thảy mọi đạo lý trên đời. Nếu trong lúc suy luận phá án gặp phải những ngã rẽ thì việc điều chỉnh tư duy là điều bắt buộc phải làm. Em cần phải hiểu một điều, cho dù em là cảnh sát hình sự hay là bác sĩ pháp y thì cũng không bao giờ được quên kẻ các em đang phải đối mặt là một người còn sống sờ sờ. Con người là sinh vật phức tạp và khó lý giải nhất trên tinh cầu này, họ không phải là những cỗ máy rập khuôn không thay đổi. Nếu muốn nắm bắt được tâm tư con người, em phải suy xét từ những bằng chứng nhỏ nhất nhất. Đối với tất cả bọn tội phạm mà nói, tội ác của bọn chúng cũng chính là nhược điểm bọn chúng bộc lộ ra trong cuộc sống thường ngày.”

“Nhược điểm?!”

“Nhược điểm ở đây cũng có nghĩa là những hành vi mâu thuẫn không hợp với lẽ thường.”

“Ý thầy muốn nói viên đạn này chính là nhược điểm của hắn?”

“Em có từng nghĩ tới tại sao hắn lại dùng một viên đạn đã qua sử dụng chưa? Theo các phân tích trước đó của em thì hung thủ là một kẻ có chỉ số thông minh cao và vô cùng nhạy cảm, tại sao hắn lại dùng một thứ đồ vớ đĩ để làm món trang sức cho “nghệ thuật phạm tội” của hắn?”

“Phải rồi!” Mộ Dung Vũ Xuyên chấn động toàn thân.

“Còn một điều nữa, các em đã tra ra được lai lịch của cái đầu lâu đó chưa?”

“Vẫn chưa ạ. Cục cảnh sát ở mấy tỉnh Giang Tô, Hà Bắc gửi đến một chồng danh sách người mất tích, giới tính và độ tuổi phù hợp với đầu lâu có hơn trăm người.”

“Vậy sao, nếu cái đầu lâu đó không phải bị trộm ra từ học viện y được thì tại sao hung thủ phải tốn nhiều công sức để xử lý nó sạch sẽ như vậy nhỉ?” Ông ngả người ra sau ghé mắt

bầm. “Có lẽ tìm được cô ta thì tất cả mọi chuyện đều sẽ sáng tỏ.”

“Thầy có căn cứ gì khi đưa ra phán đoán đó không?”

“Chẳng có căn cứ gì cả, chỉ là cảm giác thôi.” Ông lão cười cười. “Có lẽ vì phải tiếp xúc với quá nhiều người chết nên đến một lúc nào đó chúng ta sẽ có cái gọi là trực giác. Chẳng hạn như có những người bảo là họ có thể nhìn thấy ma quỷ, em có tin không?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Dịch và đăng độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Án bên trong án (3)

Chương này xin gửi tặng bạn @Rubydaisy57, cảm ơn bạn đã ủng hộ Kim Phiếu cho truyện ạ. ^^

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa đi trên đường vừa suy nghĩ về những điều thầy đã nói. Hiểu thì có hiểu, nhưng hần vẫn còn khá lờ mờ về một số điểm. Lúc đến trước cổng chung cư nhà Lục Tiểu Đường, hần nhìn đồng hồ đeo tay. Đã hơn 8 giờ tối.

Buổi tối cuối hè đầu thu trời vẫn còn tang tảng sáng. Ở phía đường chân trời, tia nắng chiều cuối cùng cũng đã tắt hần.

Lục Tiểu Đường thuê căn hộ một phòng ngủ trên tầng 25, chỉ nghe thôi đã thấy cao vợi vợi đến vầng cả đầu. Nếu muốn tự sát thì từ độ cao này nhảy xuống sẽ tạo cảm giác như đang bay. Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng có một suy nghĩ kỳ quái, nếu Lục Tiểu Đường tự sát, liệu hần có đau lòng hay không?

Cửa nhà Lục Tiểu Đường không khoá, Mộ Dung Vũ Xuyên mở cửa bước vào. Trong phòng khách vẫn sáng đèn, tivi đang mở.

Hần nhìn thấy Lục Tiểu Đường ngồi ngả người trên sofa ngoạ đầu ngủ, hai chân gác lên bàn trà, trên mặt đất vung vãi vài chai rượu trắng, trong đó có một chai đã cạn sạch, ngoài ra còn có không ít đồ ăn vặt vương vãi khắp nơi.

“Thật là!” Mộ Dung Vũ Xuyên vừa lầu bàu vừa bước tới ngồi xuống cạnh cô.

Lục Tiểu Đường vẫn nằm im không nhúc nhích, có vẻ đã ngủ rất say. Lúc cô ngủ trông ngoan ngoãn hiền lành và xinh đẹp như một bức tranh vẽ. Hình ảnh này khiến Mộ Dung Vũ Xuyên chợt nhớ lại hồi còn đi nhà trẻ, hần đã từng lên đến chỗ Lục Tiểu Đường ngủ trưa và bóp mũi cô.

Mộ Dung Vũ Xuyên đưa tay day nhẹ chớp mũi Lục Tiểu Đường rồi nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vương trên mi cô.

Tivi đang phát một chương trình tạp kỹ, người dẫn chương trình đang ra sức tạo tình huống hài hước để chọc cười khán giả, bạn không cười, không xem họ nữa thì họ bị mất chén cơm.

Mộ Dung Vũ Xuyên lấy điều khiển từ xa giảm nhỏ âm lượng tivi xuống, vừa quay đầu lại đã thấy Lục Tiểu Đường đang mở mắt trừng trừng nhìn hần.

Hần giật nảy mình: “Xác chết sống dậy!”

Lục Tiểu Đường hất mở tóc dài trên mặt ra sau vai, nói giọng lạnh băng: “Sao cậu lại tới đây?”

“Chẳng phải tôi đã nói rõ trong điện thoại rồi sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi lại.

“Chúng ta có nói chuyện điện thoại há?” Lục Tiểu Đường nhú mày.

“Đệt! Cậu không phải là mắc bệnh hay quên của người già đấy chứ? Hồi 6 giờ hơn tôi có gọi điện cho cậu mà.”

“Nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi, sao lại đến trễ như vậy?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nghĩ thầm, xem ra bây giờ không phải là lúc để phân rõ phải trái với cô nàng.

Vì vậy hần dứt khoát nói: “Tôi có nghe nói về chuyện đã xảy ra nên đến thăm cậu một chút.”

“Cậu đang thương hại tôi sao?” Lục Tiểu Đường không hề cảm kích.

Mộ Dung Vũ Xuyên suy đi tính lại xem nên trả lời cô như thế nào, nếu bất cẩn, có khi hôm nay hần đừng hòng sống sót thoát khỏi chỗ này. Vì thế hần vỗ ngực nói: “Ai bảo chúng ta là thanh mai trúc mã cơ chứ. Cậu xảy ra chuyện đương nhiên tôi phải đến an ủi một phen rồi.”

“Xi.” Lục Tiểu Đường xem thường hừ một tiếng, nhưng về mặt đã dịu đi. Cô lấy một bình rượu trắng đưa cho Mộ Dung Vũ Xuyên.

Hần lập tức ngăn lại: “Vết thương của cậu còn chưa lành đâu, không được uống nhiều rượu như thế.”

“Chẳng sao cả.” Lục Tiểu Đường rút chân về ngồi xếp bằng. “Quanh năm suốt tháng tôi chẳng có lấy một ngày nghỉ, nay có cơ hội phải nghỉ ngơi cho thật đã mới được. KFC, Pizza Hut, Yoshinoya, tôm hùm đất sốt cay... mấy thứ đồ ăn vặt nổi tiếng trong thành phố này tôi phải ăn cho bằng hết.”

“Đến khi cậu tăng thêm 10, 15 ký chắc sẽ thành thiên hạ vô địch luôn.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Vậy thì cậu ly vì tôi sắp thành thiên hạ vô địch!”

Lục Tiểu Đường vui vẻ giơ ly rượu lên rồi ngửa đầu uống cạn. Rượu cay khiến cô lẽ lười rồi bật cười ha ha, lại tự rót cho mình một ly. “Cậu cũng uống với tôi đi. Nếu không ngại bản thì uống bằng ly của tôi nè.”

“Chuyện này —” Mộ Dung Vũ Xuyên chụp tay Lục Tiểu Đường lại. “Chuyện này không thể hoàn toàn trách cậu được. Cô ấy đã có ý định tự sát từ trước, cho dù lúc đó cô ấy không trộm súng của cậu thì sau đó cũng vẫn sẽ tìm cách để làm thế thôi. Cô ấy...”

“Đừng nói nữa!” Lục Tiểu Đường lúc này bỗng nhiên hét lên như một người đàn bà chanh chua. Cô giằng ly rượu khỏi tay Mộ Dung Vũ Xuyên rồi trút hết vào miệng, sau đó ho sặc sụa đến mức nước mắt chảy ròng ròng.

Mộ Dung Vũ Xuyên thở dài định cầm lại ly rượu nhưng lại bị Lục Tiểu Đường đẩy ra. “Không nghĩa khí gì hết, đến rượu cũng không chia cho tôi là sao.”

Lục Tiểu Đường lại rót thêm một ly, trên mặt vẫn còn vằn vện nước mắt.

Mộ Dung Vũ Xuyên chưa từng thấy Lục Tiểu Đường suy sụp đến thế, hẳn cũng không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Nhìn Lục Tiểu Đường lại rót đầy một ly rượu khác đưa lên môi, hẳn bỗng nhiên dùng sức nắm chặt cổ tay cô.

“Cậu làm gì thế?” Lục Tiểu Đường tức giận.

Mấy ngày qua xảy ra nhiều chuyện như vậy đã khiến cho Mộ Dung Vũ Xuyên mang một bụng khó chịu, hôm nay lại nhìn thấy bạn thanh mai trúc mã của mình buồn khổ như vậy, hẳn không nhịn được nữa liền hét lớn: “Tôi đã bảo không phải lỗi của cậu, cậu hành hạ bản thân mình thì có ích gì?” Hắn hét to đến nỗi âm thanh vang dội toàn bộ căn phòng.

“Có phải lỗi của tôi hay không thì tự tôi biết, không cần cậu phải vờ vĩnh đến khuyên tôi!” Lục Tiểu Đường cũng không nhịn hẳn.

Mộ Dung Vũ Xuyên dứt khoát gạt lấy ly rượu ném xuống đất khiến ly rượu vỡ nát, mùi rượu bốc lên khắp phòng.

Lục Tiểu Đường tức giận đến mức thở hổn hển: “Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm!” Cô đưa tay lên tát Mộ Dung Vũ Xuyên một cái thật mạnh.

Mộ Dung Vũ Xuyên vốn không có ý định né tránh, trên gương mặt hắn lập tức hiện lên năm dấu tay đỏ ửng.

Lục Tiểu Đường ngẩn ngơ, lại giơ tay lên.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt hắn cực kỳ bình tĩnh nhìn cô.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Án bên trong án (4)

Chương này xin gửi tặng bạn @Rubydaisy57, cảm ơn bạn đã ủng hộ Kim Phiếu cho truyện ạ. ^^

Bàn tay đang giờ lên của Lục Tiểu Đường bỗng nhẹ nhàng buông xuống đặt lên má hắn, cô “oa” lên một tiếng rồi khóc nức nở: “Đến cả cậu cũng ức hiếp tôi... Đến cả cậu cũng ức hiếp tôi...”

Lục Tiểu Đường vừa khóc vừa trách cứ hắn, trong phút chốc cô đã biến thành một cô gái nhỏ chịu đủ mọi ả ỉm ức.

Mộ Dung Vũ Xuyên gạt mình há to miệng. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Lục Tiểu Đường yếu đuối đến thế.

Nước mắt tuôn rơi ào ạt trên gương mặt của nữ siêu nhân Lục Tiểu Đường khiến hắn vừa buồn cười vừa thương xót. Có lẽ vì từ trước đến nay cô luôn tỏ ra vô cùng mạnh mẽ khiến Mộ Dung Vũ Xuyên chưa từng có loại cảm giác này, thứ cảm giác đó kỳ lạ như một ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt qua nơi yếu ớt nhất trong tâm hồn hắn.

Hắn không kềm được bèn vòng tay ôm lấy Lục Tiểu Đường. Cô hoảng hốt như muốn phát tác, nhưng ánh mắt lại từ từ mềm dịu đi...

Những người chơi trong chương trình tạp kỹ trên tivi đang đùa giỡn rất vui vẻ, mà không khí trong phòng lại vô cùng an tĩnh.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm mịt mù, trên bầu trời đêm chẳng biết có ngôi sao nào hay không. Ngoài đường vẫn còn những con người đang tất bật trở về nhà. Trong giây phút đó, ta đột nhiên nhận ra có người nhà chờ mình trở về là cảm giác tốt đẹp biết bao nhiêu. Cho dù ta đang ở phương nào, ta vẫn biết trong vô vàn ánh đèn rực rỡ của chốn thị thành, có một ngọn đèn vẫn vì ta mà thấp sáng.

Mộ Dung Vũ Xuyên không nhớ rõ ai là người chủ động trước. Khi môi hắn chạm rài tiến đến kề sát vào môi Lục Tiểu Đường, cô khẽ nhắm mắt lại.

Môi của cô mang theo hương vị của hoa lài và hương rượu. Bàn tay Mộ Dung Vũ Xuyên không cẩn thận chạm trúng vết thương của Lục Tiểu Đường khiến cô rên lên một tiếng nhưng cũng không tức giận.

Và thế là...

Tình huống phát sinh tiếp theo cũng hết như trong các kịch bản phim tình cảm thường thấy trên tivi.

Mộ Dung Vũ Xuyên cởi quần áo phụ nữ còn thành thạo hơn hẳn tự cởi đồ mình. Cho dù là quần áo thời trang hiện đại phức tạp cỡ nào thì hai bàn tay điêu nghệ của hắn cũng đều có thể cởi ra sạch hết.

Lục Tiểu Đường lại khá ngây ngô, lúc này cô hoàn toàn không còn một chút phong thái mình mẫn nhanh nhẹn thường ngày, trong ánh mắt cô nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên mang theo cảm xúc u oán khó nói nên lời...

Khi Mộ Dung Vũ Xuyên tiến vào bên trong cô, dường như Lục Tiểu Đường đau đớn nhiều hơn hưng phấn. Đôi chân thon dài của cô kẹp lấy hông hắn, ánh mắt cô chăm chú nhìn hắn, phối hợp với từng động tác của hắn...

Không có những âm thanh rên rỉ đến mức người như trong các bộ phim, cũng không có những tình tiết điên cuồng mây mưa như trong các bộ tiểu thuyết.

Trong căn phòng an tĩnh đó, dưới ngọn đèn ấm áp, hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, toàn thân nóng hừng hực ướt đẫm mồ hôi, trong đầu hai người lúc này là hành vi bản năng và nguyên thủy nhất của con người, cùng nhau đạt đến điểm kỳ diệu nhất của cuộc sống... Niềm vui hay nỗi buồn, hạnh phúc hay bi thương, khắc cốt ghi tâm hay hời hợt quên lãng, tất cả đều chẳng còn quan trọng nữa...

Cuộc đời này thật ra rất đơn giản, đơn giản đến mức không cách nào đơn giản hơn được nữa. Chỉ cần tin tưởng nhau và cùng nhau tiến về phía trước...

Sau cuộc ân ái, vết máu đỏ thẫm trên ghế sofa khiến Mộ Dung Vũ Xuyên hơi áy náy. “Tôi không biết cậu vẫn còn là...”

Lục Tiểu Đường đặt tay lên môi hắn ngăn lại, trong mắt cô lấp lánh ánh nước, không để hắn nói tiếp.

Khi tình cảm bị chôn sâu trong lòng nhiều năm của một thiếu nữ cuối cùng cũng được thỏa mãn, Lục Tiểu Đường cũng không thể nói rõ cảm giác đó rốt cuộc là vui vẻ hay mất mát...

Lục Tiểu Đường ngả đầu lên ngực Mộ Dung Vũ Xuyên, lắng nghe nhịp tim của hắn, mái tóc dài của cô che đi hai thân thể trần trụi.

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa vuốt ve làn da mềm mại nhẵn mịn của cô vừa cất giọng cảm thán: “Có câu thò không ăn cỏ gần hang, tôi vậy mà lại không khống chế được bản thân.”

Lục Tiểu Đường nhẹ nhàng nhéo hắn một cái. “Cậu là con thò lưu manh.”

“Chà, cậu thấy tôi thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nở nụ cười hết sức dung tục nhìn Lục Tiểu Đường.

Cô đỏ mặt khẽ đánh hắn một cái. “Cậu không thể nói chuyện nghiêm chỉnh một chút được hả?”

Mộ Dung Vũ Xuyên cười ha ha. “Chuyện nghiêm chỉnh chính là cả buổi chiều này tôi bận rộn điều tra, cũng may đã có một phát hiện mới.”

“Cậu đến cục cảnh sát à?”

“Đúng vậy, tôi đến để khám nghiệm tử thi cho Trần Mộng Dao...” Ngay lúc Mộ Dung Vũ Xuyên ý thức được mình đã lỡ lời, sắc mặt Lục Tiểu Đường cũng đã thay đổi. Hắn thầm tự trách mình, tự nhiên khi không lại nhắc tới đề tài kiêng kỵ nhất.

“Tôi...” Hắn muốn nói lảng sang chuyện khác, nhưng không ngờ lại phát hiện vẻ mặt Lục Tiểu Đường đã dịu lại, bây giờ trông cô lại dịu dàng như một con mèo nhỏ.

Cô bình tĩnh hỏi: “Cậu phát hiện ra chuyện gì?”

“Chuyện này cậu không ngờ được đâu.”

“Không ngờ được à?” Lục Tiểu Đường nổi lên lòng hiếu kỳ. “Là chuyện gì thế?”

Mộ Dung Vũ Xuyên chỉ cười không đáp, cố ý dừng lại ở chỗ gay cấn nhất.

Lục Tiểu Đường liếc mắt về thứ nằm giữa hai chân hắn. “Có nói không hả? Không nói tôi vặn gãy nó nha...”

Mộ Dung Vũ Xuyên sợ nhất là vụ này, liền trả lời: “Lúc khám nghiệm tử thi Trần Mộng Dao tôi phát hiện được một viên đạn.”

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Ăn bên trong án (5)

Chương này xin gửi tặng bạn @kn018, cảm ơn bạn đã ủng hộ TLT cho truyện ạ. ^^

“Đạn sao?” Lục Tiểu Đường vô cùng kinh ngạc. “Tôi không hề nhận ra cô ấy bị trúng đạn.”

“Không phải, viên đạn này là do hung thủ cố ý nhét vào cơ thể nạn nhân, hơn nữa đây còn là một viên đạn đã qua sử dụng. Muốn biết viên đạn đã từng bắn vào thứ gì thì phải chờ chuyên gia vũ khí phân tích mới được.”

“Thật là kỳ quặc.” Lục Tiểu Đường thốt lên. “Võ Bru nói sao?”

“Ông già ngu ngốc đó thì biết cái gì, ông ta chỉ biết trừng mắt hù dọa người khác thôi. Lúc không phá được án thì lỗi người khác ra làm bia đỡ đạn.”

“Đó là loại đạn gì?”

“Không cùng loại đạn với viên đạn đã bắn cậu. Viên này là đạn súng lục đời 64.”

“Đạn chuyên dụng của cảnh sát?” Lục Tiểu Đường càng thêm giật mình.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cô. “Có phải cậu cũng hoài nghi hung thủ là cảnh sát không?”

“Nếu hán thật sự là cảnh sát thì không có lý nào lại tự tiết lộ thân phận mình như vậy chứ?”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như thế. Hơn nữa hán còn khắc một chữ thập lên thân viên đạn.”

“Cậu nói cái gì?” Lục Tiểu Đường đột ngột ngồi dậy, nhìn chăm chăm Mộ Dung Vũ Xuyên bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Chóp mũi của cô gần như chạm vào mũi hán. Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy bộ dạng giật mình của cô rất xinh đẹp và quyến rũ, bèn rướn người tới định hôn cô, ai ngờ lại bị Lục Tiểu Đường dùng tay ngăn lại.

Cô hỏi: “Cậu nói... cậu nói trên thân viên đạn có vết khắc hình chữ thập? Là vết khắc như thế nào?”

Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy thái độ của Lục Tiểu Đường lúc này rất kỳ quặc. “Này, cậu làm sao thế?”

“Cậu trả lời tôi đi. Chữ thập đó trông như thế nào?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhớ lại: “Chữ thập đó trải dài trên mặt trước của viên đạn, nhưng vì đầu đạn đã bị biến dạng nên chữ thập chỉ còn lại hình dạng chữ T.”

Lục Tiểu Đường im lặng. Cô ngồi dậy, hai mắt thần thờ nhìn vào hư không, tinh thần thì đã phiêu đảng đến tận chân trời nào rồi. Ánh đèn vàng ảm áp trong phòng khách hắt bóng lên thân thể mềm mại trắng mịn của cô trông như một bức tượng điêu khắc cực kỳ mỹ lệ.

Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi han: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Lục Tiểu Đường chỉ mỉm cười không nói.

“Cậu mệt rồi phải không? Tôi ôm cậu về phòng nghỉ ngơi nhé. Ngủ một giấc đi, lúc tỉnh lại mọi chuyện phiền não rồi cũng sẽ tan mất.”

“Không chịu.”

“Cái gì?”

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa mới ngồi dậy đã bị Lục Tiểu Đường đẩy nằm xuống ghế sofa. “Cậu...?”

Về mặt Lục Tiểu Đường bỗng trở nên nguy hiểm, cô cười tà ác: “Vừa rồi cậu lại dám to gan bắt nạt tôi. Bây giờ tôi phải báo thù.”

Thủ đoạn trả thù của Lục Tiểu Đường khá là tàn khốc. Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy mình như đang trôi nổi giữa hai bờ thiên đường và địa ngục. Cao thủ Taekwondo đúng là danh bất hư truyền, càng đánh càng mạnh, lùi một bước để tiến hai bước, khiến chú ong mật thường xuyên hái hoa bắt bướm như Mộ Dung Vũ Xuyên chăm chỉ cày bừa đến tận hiệp phụ, hơn nữa còn sắp bị nốc ao.

Mộ Dung Vũ Xuyên ngẩng đầu nhìn nàng nữ vương đầu tóc rối bù, trong bụng nghĩ thầm, tàn đời trai rồi!

- - - - -

“Konbanwa.” Seto Minako đứng ngoài cửa phòng ký túc xá gọi một tiếng.

(Chú thích: Chào buổi tối.)

Nếu trong phòng vọng ra một câu ‘chờ chút’, cô sẽ đứng yên ngoài cửa chờ thêm khoảng 5 phút nữa, cho đến khi nghe tiếng động trong phòng yên hẳn lại cô mới mở cửa bước vào. Khi ấy, cô có thể nhìn thấy hình ảnh một đôi nam nữ áo quần xốc xếch đang ngồi học bài chăm chú.

Nhưng lần này chẳng có lấy một tiếng động.

Cô lấy chìa khoá ra mở cửa. Trong phòng ký túc xá tối đen không một ánh đèn, cô đưa tay bật công tắc. Hẳn là Hoàng Hiểu Mạn đã đi chơi với bạn trai, tối nay chắc sẽ không về.

Giường của cô bạn trông vô cùng lộn xộn, náo gấu bông, náo đồ ăn vặt, gần như thứ gì cũng có. Dưới gầm giường có một chậu quần áo đựng đầy áo ngực, quần lót và vớ bẩn. So sánh với giường Minako thì khác biệt một trời một vực. Minako lắc đầu trầm nghĩ, khác biệt về văn hoá giữa hai quốc gia thật lớn, con gái Nhật Bản mà giống như cô ta thì làm gì có bạn trai nổi?

Đúng lúc này di động của Minako vang lên tiếng âm báo có tin nhắn đến. Cô mở ra xem, thấy người gửi tin nhắn là Kiều Khải. “Nếu em vào đến ký túc xá rồi thì hỏi âm cho thầy. Thầy đi về.”

Trong lòng Minako ảm áp như có dòng nước ấm chảy qua. Cô chạy đến ban công nhìn xuống dưới sân. Bên dưới tàng cây đinh hương có một bóng người rất quen thuộc đang đứng yên không nhúc nhích như một pho tượng.

Dáng người khô khốc của anh ta khiến Minako bật cười. Cô nhấn lại cho anh ta một tin: “Em vào rồi. Arigatou, Kiều Khải – kun.”

“Không có gì. Ngủ ngon.” Kiều Khải đáp lại.

Người đàn ông không biết biểu lộ cảm xúc này đến việc ngẩng đầu lên nhìn cô cũng chẳng nghĩ tới, chỉ lặng lẽ xoay người rời đi.

Minako hy vọng biết bao anh ta có thể ngẩng đầu lên nhìn cô một lần, chỉ cần ngẩng đầu sẽ có thể thấy cô ngay lập tức. Nhưng cô lại rất ngại ngừng gọi anh ta lại, đành ngẩn người nhìn theo bóng dáng cao gầy đó cho đến khi bóng dáng ấy khuất hẳn vào màn đêm. Trong lòng cô bỗng thấy hụt hẫng.

Cô xoay người bước vào phòng, nấu một tô mì ăn liền rồi vào nhà vệ sinh tắm tấp.

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Án bên trong án (6)

Chương này xin gửi tặng bạn @daicasaigon, cảm ơn bạn đã luôn ủng hộ truyện ạ. ^^

Ở ký túc xá nữ sinh, nhà vệ sinh và nhà tắm được gộp lại thành một phòng. Trên tường có treo một tấm gương lớn hình ovan. Minako không thích trang điểm cho lắm, nhưng cô thích soi gương để tự kỷ một chút. Trừ những lúc đi tắm ra thì cô rất dễ cảm thấy xấu hổ.

Cô nàng Hoàng Hiểu Mạn rất kỳ cục, thường canh lúc cô đang tắm mà thò đầu vào rồi vừa hâm mộ vừa kinh ngạc thốt lên, ‘my god, sao hai chú thò trước ngực cậu lại to như vậy, cậu ăn món gì mà phát triển tốt thế, nói cho tớ biết với?’

Minako lúc đó chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Cô nhắm mắt lại, hưởng thụ từng tia nước vòi sen phun vào mặt, trong đầu lại miên man suy nghĩ về gương mặt lạnh lùng của người nào đó khiến trái tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Nước hơi nóng, cô đẩy vòi nước dịch về phía nước lạnh rồi lần mò tìm chai sữa tắm. Ngón tay cô chọt chạm phải thứ gì đó khá sắc.

Cô giật mình mở bừng mắt ra.

Thì ra tay cô mò trúng cây lược gỗ. Chai sữa tắm đang nằm bên phải cây lược.

Minako là một người rất ngăn nắp cẩn thận. Mọi vật dụng hàng ngày đều được cô sắp xếp theo một quy luật nhất định. Cho dù nhắm mắt lại cô cũng có thể biết rõ thứ gì đặt ở đâu. Cô nhớ rõ rằng mình đặt chai sữa tắm ở bên trái cây lược gỗ, ở giữa còn có một cái cốc đựng bàn chải đánh răng.

Cô cẩn thận nhìn lại, nước hoa hồng, kem dưỡng ẩm, hộp bông tẩy tai, xà bông, dầu gội đầu, son môi... đều được sắp xếp rất chỉnh tề, nhưng vị trí của chúng lại không giống với trước đây.

Chẳng lẽ Hoàng Hiểu Mạn đã dọn dẹp nhà tắm?

Phòng tắm và nhà vệ sinh trước nay đều do Minako lau dọn. Với tính cách lười biếng của Hoàng Hiểu Mạn thì cho dù cô ta có đột nhiên siêng năng dọn dẹp nhà tắm thì cũng không thể nào làm gọn gàng đến thế này được.

Minako không khỏi dấy lên nghi ngờ.

Gần đây do thường xuyên ở cạnh đám người Kiều Khải và Mộ Dung Vũ Xuyên nên lòng nghi ngờ của cô đột nhiên tăng mạnh. Cô vội vàng tắm rửa thật nhanh rồi bắt đầu kiểm tra toàn bộ căn phòng ký túc xá. Biết đâu tất cả là do cô sợ bóng sợ gió thể thôi.

Trong phòng không có chỗ nào kỳ lạ, chẳng khác mọi khi là bao. Chỉ là khăn trải giường chỗ cô nằm hơi nhăn nhúm một chút, có lẽ là do thói quen hay đặt mông ngồi tùy tiện của Hoàng Hiểu Mạn.

Vị trí của những bức ảnh trưng bày trên bàn học hình như có hơi xê dịch. Điều này cũng không quan trọng, có lẽ đó chỉ là ảo giác của cô.

Máy vi tính vẫn đang tắt, nhưng con chuột lại không đặt trên tấm lót chuột.

Minako mở máy vi tính lên, hình nền máy tính là tấm ảnh chụp cô và cha mẹ mặc kimono lúc đến thăm chùa Gác Vàng.

Cô theo bản năng mở mục ‘các tập tin đã xem gần đây’ lên kiểm tra.

Toàn thân cô đột nhiên run lên.

Trên màn hình hiển thị tập tin vừa được xem gần đây nhất là thư viện ảnh, vào lúc 15:35 ngày 21 tháng 8 năm 2011.

Chính là vào chiều hôm nay, lúc cô đang ở trong phòng khám nghiệm tử thi cùng Mộ Dung Vũ Xuyên.

Một con ớn lạnh chạy dọc sống lưng Minako.

Hoàng Hiểu Mạn lúc đó đang ở đâu?

Đang đi học sao?

Nếu là cô ta vào máy tính của cô xem trộm chỉ vì lòng hiếu kỳ thì chẳng sao cả.

Nhưng nếu không phải cô ta thì là ai đây?

Cửa phòng ký túc xá lúc nào cũng khoá kín, chỉ có cô giám thị trong ca trực mới có chìa khoá dự phòng. Nhưng cô giám thị chưa bao giờ vào phòng ngủ của các học sinh cả, trừ khi học sinh đó làm mất chìa mới phải mượn chìa của cô để mở cửa.

Minako chợt nhớ đến bạn trai của Hoàng Hiểu Mạn cũng có chìa khoá phòng này.

Gã trai đó thoát trông có vẻ là người hướng nội, không thích nói nhiều. Hoàng Hiểu Mạn thường nói hán chung thủy với cô ta một trăm phần trăm, cô ta bảo hán đi hướng Đông, hán tuyệt đối không dám đi hướng Tây. Thế nhưng có vài lần Minako bắt gặp gã trai đó lén lút nhìn mình, khi đó Hoàng Hiểu Mạn chỉ lo vui đùa mà không chú ý thấy.

Chẳng lẽ là hán?

Chẳng lẽ hán vẫn luôn che giấu tâm tư của mình không cho ai biết, vào một ngày nào đó, vì một nguyên nhân đặc biệt, hán một thân một mình mạo hiểm lên vào ký túc xá nữ sinh, mang theo thứ cảm xúc vẫn luôn áp chế tận dưới đáy lòng.

Hán tìm kiếm khắp nơi, như một con chó khụt khịt cái mũi bén nhạy để ngửi đến mùi vị đặc biệt có thể khơi gợi dục vọng của hán, hương sữa tắm, bàn chải đánh răng, khăn mặt, khăn trải giường, dép lê... Ánh mắt hán lúc này đã khác hán lúc trước, đó là một gương mặt khác mà hán vẫn luôn ẩn giấu.

Khi hán tìm thấy những tấm ảnh chụp tư mật trong máy vi tính, hán mừng như điên, phát ra tiếng cười khe khẽ như thể đã bắt được con mồi... Ta vốn không thể hiểu được trong lòng hán nghĩ đến chuyện gì. Dùng tư duy của một người bình thường để dự đoán tâm tình hán, ta vĩnh viễn cũng không có được đáp án...

Minako sợ hãi đến mức không dám tưởng tượng nữa.

Cô hít thở thật sâu, cố trấn định lại tâm tình rồi mở ngăn kéo tủ ra, bên trong cất chứa đồ lót và vớ sạch được cô sắp xếp rất chỉnh tề.

Cô cầm từng món đồ lên để kiểm tra rồi lại đặt xuống... khi cầm đến chiếc quần lót nằm dưới đáy học tủ, tay cô run lên.

Tựa như vừa có một con rắn độc lao ra cắn cô một cái.

Dưới đáy chiếc quần lót đã bị người ta dùng kéo cắt thành hai vết rách hình chữ thập.

Nếu như cô không quá đàn độn...

Nếu như cô có khả năng suy nghĩ dù chỉ là một chút thôi...

Cô tự nhiên sẽ liên tưởng đến những sự việc đã xảy ra trong suốt cả tuần qua...

- -----

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Án bên trong án (7)

Phản ứng tiếp theo của cô chính là chạy như bay đến cửa ra vào và khoá chặt tất cả các ổ khoá. Thậm chí cô còn nhìn vào lỗ mắt mèo để quan sát tình hình xung quanh. Trong hành lang có người qua kẻ lại, nhưng đều là con gái, vì nơi này là ký túc xá nữ sinh.

Minako thờ phào nhẹ nhõm rồi quay lại giường ngồi xuống, nhưng cô chợt nhớ ra kẻ đó có chìa khoá căn phòng này.

Ban ngày hán có thể bước vào, thì ban đêm cũng vậy.

Cô lập tức lại trở nên hoảng hốt, hai mắt nhìn chăm chăm về phía cửa phòng như thể có kẻ nào đó đang dí mắt vào lỗ mắt mèo theo dõi cô.

Có thể hán đang cải trang thành một nữ sinh, thậm chí còn mặc cả váy. Hán tựa sát vào cửa dòm qua lỗ mắt mèo, các nữ sinh khác đi ngang sẽ chỉ tưởng đó là trò đùa giữa các bạn gái với nhau, nhưng chẳng ai chú ý tới bên dưới lớp váy đó là lòng chân thật dài.

Ánh mắt nhìn xuyên qua lỗ mắt mèo đó có phải đang chờ đợi điều gì?

Chờ đợi người trong phòng tắt đèn đi ngủ...

Sau đó hán sẽ nhẹ nhàng dùng chìa khoá mở cửa...

Minako hết sức phát huy khả năng tưởng tượng của mình. Cô nghĩ tới nghĩ lui, chẳng phải tối nay Hoàng Hiểu Mạn ở cùng bạn trai cô ta sao? Như vậy hán sẽ không thể chuẩn đến đây được.

Điều này có nghĩa là ít nhất tối nay cô có thể an tâm ngủ.

Thế nhưng, lỡ như không phải hán thì sao?

Minako run rẩy cầm điện thoại di động lên, cô muốn gọi điện cho Kiều Khải, nhưng cô biết nói gì với anh ta đây?

Bảo Kiều Khải ngủ lại ở ký túc xá nữ sinh để bảo vệ cô à? Hơn nữa chắc gì Kiều Khải đã đồng ý. Nếu anh ta từ chối, có phải cô sẽ vô cùng thất vọng hay không?

Cô vừa nhìn về phía cửa vừa miên man suy nghĩ, bầu trời bên ngoài cửa sổ càng lúc càng tối đen.

- -----

Khi hân tỉnh lại, trời đã sáng, bên ngoài vang lên tiếng mưa rơi tí tách.

Mộ Dung Vũ Xuyên mơ mơ màng màng ngồi dậy khỏi ghế sofa, đưa tay quệt đi nước bọt trên khoé miệng.

Trong phòng khách lờ mờ tối, tivi đã tắt tự bao giờ, bàn trà gọn gàng sạch sẽ.

Trong giây phút đó, Mộ Dung Vũ Xuyên tưởng như mình đang ở nhà.

Hàng ngày người dậy sớm nhất là Cố Trung Thực và Trần Yến, kế đến là Cố Phán Phán và Aristotle. Đôi khi Aristotle sẽ tung tăng chạy vào phòng Mộ Dung Vũ Xuyên rồi đứng đấy thè lưỡi nhìn hân.

Chỉ có một điểm khác biệt đã nhắc hân nhớ đây là nhà của một người khác — đó là mùi thơm đặc biệt trên người một cô gái vẫn còn thoang thoảng trong phòng.

Hân từ từ tỉnh táo lại, phát hiện căn phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tối hôm qua đồ ăn vặt và chai lọ vứt đầy đất nay đã không còn chút tăm hơi.

Hân đưa tay sờ đôi môi khô khốc, cảm giác như mình vừa mơ thấy một giấc mộng xuân, khi tỉnh lại chẳng còn một vết tích nào. Ngay cả nàng tiên xinh đẹp trong giấc mộng ấy cũng đã biến mất.

“Tiểu Đường —” Hân gọi to.

Chẳng ai trả lời.

Trong phòng chỉ có một mình hân, yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy vô cùng cô đơn.

Trên bàn trà có đặt một bình sữa tươi, một hộp đồ ăn sáng và một mảnh giấy. Mảnh giấy viết: “Lúc ra về đừng quên khoá cửa.”

Mộ Dung Vũ Xuyên chậm rãi ăn sáng uống sữa, trong đầu cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Hân không nghĩ xem Lục Tiểu Đường đã đi đâu, cũng không nghĩ tới hành động khác thường của cô đêm qua. Heo được xem là một trong những loài động vật hạnh phúc nhất trên thế giới bởi vì chúng nó không cần dùng đến đầu óc. Có người nói, kỳ thực chỉ số thông minh của heo còn cao hơn cả chó.

Lúc Mộ Dung Vũ Xuyên ăn đến miếng bánh thứ năm, khoé mắt hân vô tình nhìn đến một xấp giấy. Hân quay đầu nhìn xấp tài liệu A4 viết đầy chữ được đặt trên ghế sofa.

Chẳng lẽ đây là các quy ước do Lục Tiểu Đường viết ra để bắt hân chịu trách nhiệm với cô? Tận một chồng giấy như vậy sao? Cái cô nàng dữ dằn đánh đá này quả nhiên là khó chơi.

Hân cầm xấp tài liệu lên xem, đúng là nét chữ của Lục Tiểu Đường. Nhưng nội dung trên đó lại không hề như hân đã nghĩ.

Tập tài liệu này là bản chép tay ghi lại cuộc đối thoại giữa Lục Tiểu Đường và Trần Mộng Dao trong bệnh viện —

...

“Cho nên chị cần phải biết được hân đã làm những gì với em. Trong vài ngày bị giam giữ, em có từng nhìn thấy mặt hân không?”

“Không có. Ý em là, thật ra em có thấy, nhưng em không thể mô tả lại được. Căn phòng đó vô cùng tối, em không biết nó rộng bao nhiêu, đến một chút ánh sáng em cũng không nhìn thấy.”

“Dựa vào trực giác, em cảm thấy nơi đó giống với chỗ nào?”

“Em không biết nữa, chỉ là... hình như nó có một mùi rất gay mũi.”

“Là mùi gì?”

“Em không nói chắc được. Cái mùi đó... cũng tựa tựa như nơi này.”

“Cái gì? Ở bệnh viện sao?”

“Em không biết. Cũng không hoàn toàn y hệt, chỉ là giống như vậy.”

- -----

Người dịch: Mìn_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Án bên trong án (8)

“Chúng ta hãy quay lại thời điểm lúc em rời khỏi thư viện trường. Em cảm giác được hấn dùng kim đâm vào mông mình, vậy em có nhớ được hấn lái xe gì không?”

Trần Mộng Dao lắc đầu. “Em không nhớ rõ. Sách của em đều rơi trên mặt đất. Sau đó em đã ở...”

“Ồ chỗ đó? Ngoại trừ mùi vị, em có còn nhớ nơi đó có điểm gì đặc biệt không?”

“Rất tối.”

“Em không nhìn thấy dù chỉ là một món đồ nào sao?”

“Em không mở mắt ra được. Em đã cố, nhưng vẫn không được.”

...

“Có một người đàn ông. Hấn ẩn nấp trên đường em trở về ký túc xá.”

“Lúc đó em đi con đường nào?”

“Con đường lát sỏi ở phía Đông.”

“Con đường bên hông khu dân cư phải không?”

Cô gái lắc đầu. “Con đường bên hông sân tennis. Con đường đó đi ngang toà lầu xây bằng gạch bị bỏ hoang. Lúc em đi đến đó bỗng thấy một người bước ra từ trong toà lầu, em vốn rất sợ hãi, nhưng em thấy hấn kẹp mấy quyển sách dưới cánh tay nên cho rằng hấn cũng là sinh viên hoặc giảng viên trong trường. Nhưng mà... nhưng mà, khi đi đến gần em, hấn đột nhiên ném hết sách rồi nhào tới...”

“Em có nhìn thấy mặt hấn không?”

“Quanh đó không có đèn đường, trời rất tối. Em không nhớ ra được gương mặt hấn. Hấn cầm một thứ gì đó sắc như kim tiêm đâm vào người em.”

“Giống như kim tiêm trên ống chích?”

“Em không nhìn thấy. Có lẽ là nó.”

“Hấn đâm vào đâu?”

Tay cô gái đặt lên mông bên trái.

“Hấn tấn công em từ phía sau?”

“Em chạy về phía trước vài bước thì bị hấn đuổi kịp...”

“Hấn ôm lấy em từ phía sau,” Lục Tiểu Đường thuận theo lời kể của cô gái mà suy đoán. “Em cảm giác được kim tiêm đâm vào người, sau đó hấn tóm lấy em...”

Cô gái gật đầu.

“Hấn đưa em đi đâu? Vào một chiếc xe con à?”

“Em không nhớ được. Điều tiếp theo em còn nhớ là một căn phòng tối om.”

- -----

Trong đầu Mộ Dung Vũ Xuyên bỗng nhiên loé lên một suy nghĩ.

Dường như hấn đã nhận thấy một điểm kỳ lạ trong lời khai này, hấn đọc lại xấp tài liệu thêm một lần nữa. Nhưng mà cái suy nghĩ bất chợt ấy lại giống như một cái mụn trên mặt, ta càng muốn nặn nó, nó càng ăn sâu hơn.

Xem xong phần tài liệu này, Mộ Dung Vũ Xuyên phát hiện bên dưới vẫn còn một tài liệu khác, nội dung trên đó lập tức hấp dẫn sự chú ý của hấn.

Trên bìa tài liệu viết, “Tài liệu nội bộ - Báo cáo điều tra vụ án giết người bằng súng ngày 12 tháng 4.”

Hấn lật sang trang tiếp theo.

“Ngày 12 tháng 4 năm 2009, tại thành phố S, kẻ tình nghi Trì Phi Phi (sinh viên trường Nghệ thuật Biểu diễn Hoa Nghệ) mang súng đến phòng số 312 khách sạn Đông Hải, bắn chết Phó giám đốc Đài truyền hình thành phố S Trịnh Vệ Đông, biên đạo Mã Hướng Long và Tổng giám đốc Lý Mặc của công ty Truyền thông Hằng Viễn. Sau đó kẻ tình nghi giằng co với lực lượng cảnh sát, bị cảnh sát Lục Tiểu Đường bắn bị thương rồi bỏ chạy...”

Bên cạnh đó có một tấm ảnh chụp kẻ tình nghi, cho dù chất lượng ảnh không tốt nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là gương mặt của một cô gái trẻ tầm hai mươi tuổi.

Bên dưới là bản báo cáo khám nghiệm tử thi của ba nạn nhân.

Nạn nhân Trịnh Vệ Đông: lúc được cảnh sát phát hiện đã chết. Thi thể nằm trên thảm trải sàn ở giữa phòng theo hướng Đông Tây, đầu ở hướng Đông, thân trên để trần, thân dưới mặc quần đùi sọc xanh da trời, chân trần. Toàn thân trúng năm viên đạn. Hai viên ghim vào ngực gây xuất huyết động mạch phổi là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Phần bụng dưới trúng ba viên đạn, trong đó có một viên bắn vỡ tinh hoàn bên trái...

Nạn nhân Mã Hướng Long: lúc được cảnh sát phát hiện đã chết. Thi thể nằm trên giường, thân trên để trần, đeo cà vạt màu đỏ, thân dưới mặc quần lót hình tam giác màu đen, chân mang giày da. Toàn thân trúng bốn viên đạn. Một viên bắn vào cổ xuyên qua yết hầu, một viên bắn vào mắt phải, viên đạn bay xuyên qua vùng não và bắn vỡ vùng xương chẩm phía sau đầu. Hai viên đạn còn lại bắn vào bộ phận sinh dục khiến vùng này bị vỡ nát...

Nạn nhân Lý Mặc: lúc được cảnh sát phát hiện đã chết. Thi thể ngồi trên ghế sofa, toàn thân trần truồng. Thân trên trúng năm viên đạn, hai viên bắn vào đầu, một viên bắn vào

giữa mi tâm xuyên qua tổ chức não tạo thành một lỗ thủng lớn đường kính 7 cm ở xương chẩm. Hai viên đạn còn lại bắn vào bộ phận sinh dục khiến vùng này bị vỡ nát...

Bên dưới là bản ghi chép của lực lượng trinh sát hình sự.

Hung khí là một khẩu súng ngắn phòng chế d0i B54. Đạn trên người nạn nhân đều là loại đạn d0i 51 đầu đạn 7.62 mm, thích hợp với loại súng ngắn d0i B54.

Kẻ tình nghi bị trúng đạn d0i 64 đầu đạn 7.62 mm, vị trí trúng đạn: ngực trái.

- -----

Mộ Dung Vũ Xuyên đọc xong tập tài liệu mới chú ý thấy trên ghế sofa có thứ gì đó màu vàng đồng vốn được đặt bên dưới tập tài liệu. Hắn cầm lên xem, nhận ra đó là ba viên đạn.

Trên thân viên đạn được khắc một chữ thập hết sức rõ ràng.

Cả ba viên đều có.

Hoá ra từng viên đạn trong súng của Lục Tiểu Đường đều có khắc một hình chữ thập.

Chữ thập đó đại diện cho tinh thần quyết tử vì quốc gia. Đại diện cho sự hy sinh.

Súng và đạn trong tay cảnh sát có thể là công cụ để bảo vệ chính nghĩa, cũng có thể trở thành hung khí giết người.

Mỗi một viên đạn bắn ra đều đại biểu cho một loại thương tổn.

Chỉ có người trong lòng mang theo chính nghĩa mới thật sự là chính nghĩa.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhắm mắt lại, ngửa người tựa vào ghế sofa.

Sự khiếp sợ trong lòng hắn từ từ lắng lại...

Lúc này hắn chỉ cảm thấy vừa đau lòng vừa lo lắng.

- -----

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Phản chiếu bóng ai (1)

Đội cảnh sát hình sự, cục cảnh sát thành phố C.

“Cậu bảo tôi liên lạc với cục cảnh sát của tỉnh, nhờ bọn họ cùng phối hợp truy bắt nghi phạm? Có thể cho tôi một lý do chính đáng không?” Gương mặt Võ Bưu đen lại nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên.

“Không phải tôi vừa mới nói với ông rồi sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên vặn lại.

“Cậu nói có khả năng hung thủ không sống ở thành phố C. Chỉ dựa vào việc này thôi? Chứng cứ đâu?”

“Tình hình cụ thể tôi cũng không thể nói rõ được. Ông có thể liên hệ với Lục Tiểu Đường, có lẽ cô ấy biết cận kề sự tình hơn tôi nhiều.”

“Tại sao tôi phải liên lạc với cô ta?” Võ Bưu cười khẩy. “Cô ta còn đang trong giai đoạn bị đình chỉ công tác phải ở nhà tự kiểm điểm đấy.”

“Bởi vì viên đạn tìm thấy trong cơ thể nạn nhân Trần Mộng Dao ngày hôm qua không phải của hung thủ, mà là của Lục Tiểu Đường.”

“Cậu dựa vào đâu mà bảo đó là đạn của Lục Tiểu Đường? Chỉ bằng chữ thập khắc trên đó thôi à?”

“.....” [xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](http://Truyenngontinh(.)com)]

“Ai sẽ lại đi khắc chữ lên thân viên đạn chứ, kẻ đó ăn no không có việc gì làm à? Nếu cậu nói đó là người khác làm thì tôi còn có thể tin được, chứ bảo đó là Lục Tiểu Đường làm thì có đánh chết tôi cũng không tin. Tôi đã làm việc với cô ta hai năm nay, cô ta có sùng đạo hay không chẳng lẽ tôi không biết?”

“Chuyện đó không liên quan gì đến tín ngưỡng cả.” Mộ Dung Vũ Xuyên cố kiềm chế cơn tức giận. “Hành động đó xuất phát từ thiện ý muốn đưa tiễn linh hồn những kẻ bị cô ấy bắn chết.”

“Đưa tiễn? Hahaha! Đạn của cảnh sát đều chỉ bắn những kẻ đáng bị trừng phạt.”

“Sao tôi nói mãi mà ông không chịu hiểu gì hết vậy?” Thấy Võ Bưu vẫn dương dương tự đắc, Mộ Dung Vũ Xuyên càng giận hơn.

“Nói chuyện không hợp lý thì sao tôi phải nghe lời cậu?” Võ Bưu thông thả phản bác. “Đầu tiên, cậu chỉ dựa vào vết khắc trên thân đạn mà phán đoán hung thủ không sống ở thành phố C, điều này là quá vô đoán và hoang đường.”

“Tôi cũng chỉ nói là có khả năng chứ đâu có khẳng định.” Mộ Dung Vũ Xuyên bắt lực giải thích.

“Nếu hung thủ sống ở thành phố S, vậy lúc muốn gây án chẳng lẽ hắn còn phải chạy sang tận khu vực lân cận Học viện Phát thanh thành phố C để thuê phòng ở, rồi ngồi đó rình mò chờ cơ hội hay sao?”

Lời của Võ Bưu cũng khá là hợp lý khiến Mộ Dung Vũ Xuyên im lặng không biết nói gì.

“Và lại, cho dù đó đúng là viên đạn của Lục Tiểu Đường thì có thể nói lên được điều gì? Chẳng lẽ bảo Lục Tiểu Đường và tên hung thủ giết người này có liên quan đến nhau sao?”

Câu nói này của Võ Bưu có ý ám chỉ rất ác độc, nhưng cũng rất hợp lý.

Mộ Dung Vũ Xuyên lúc này mới nhận ra, người đàn ông thô lỗ đứng trước mặt hắn thật ra không hề ngu xuẩn một chút nào. Thực ra mà nói, ông ta còn rất xảo quyệt.

Nếu bọn họ buộc phải tham gia vào một cuộc đấu tranh sinh tồn như trong bộ phim “Cuộc Chiến Sinh Tử” của Nhật Bản, cả Mộ Dung Vũ Xuyên, Lục Tiểu Đường và Võ Bưu đều bị ném lên một hòn đảo nhỏ tách biệt với thế giới, thì người may mắn sống sót đến cuối cùng chắc chắn không phải là Mộ Dung Vũ Xuyên hay Lục Tiểu Đường.

“Thật ra lúc này tôi đã nghĩ đến một chuyện.” Võ Bưu lộ ra vẻ mặt vô cùng xảo trá. “Một đũa nhóc thông minh như cậu sao lại đưa ra kiến nghị hoang đường đến thế? Hơn nữa nếu đây là chuyện liên quan đến Lục Tiểu Đường thì tại sao bản thân cô ta không đến đây nói chuyện với tôi?”

Không đợi Mộ Dung Vũ Xuyên kịp phản ứng, Võ Bưu đã tự trả lời câu hỏi của chính mình. “Có phải là hai người đã thông đồng với nhau, muốn dùng lý do này để Lục Tiểu Đường được trở lại làm việc không? Thành thật mà nói thì chủ ý này cũng khá tốt đấy, suy nghĩ của người trẻ tuổi các cậu đúng là quá sức sáng tạo.”

Mộ Dung Vũ Xuyên tức giận thở hồng hộc rời khỏi phòng làm việc của đội trưởng Võ Bưu. Sau lưng hắn vẫn còn truyền đến tiếng cười trâm thấp của ông ta.

Nhóm cảnh sát đều đang bận rộn làm việc, chẳng ai có hơi sức đâu mà quan tâm đến cậu sinh viên cao học không nằm trong biên chế cục cảnh sát mà lại còn chẳng phải là sinh viên thực tập này.

Lục Tiểu Đường không có mặt ở đây.

Thiếu đi một vị đội phó kiêm tổ trưởng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hiệu quả công việc của bọn họ, Trái Đất này vốn chẳng xoay quanh một ai cả.

Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy trống rỗng. Hắn không phải là một người có chủ kiến như Lục Tiểu Đường.

Trở ngại lớn nhất trong cuộc đời một người thường không phải là việc họ có kiên trì hay từ bỏ điều gì không, mà là họ không biết mình nên làm gì.

Mộ Dung Vũ Xuyên rất muốn biết hiện tại Lục Tiểu Đường đang ở đâu. Hắn thờ dài một tiếng.

Đột nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai hắn.

Hắn quay đầu lại, trông thấy gương mặt của một thiếu niên đang dậy thì, trên chóp mũi người đó còn có một cái mụn đỏ ửng.

“Mọi việc sao rồi?” Thái độ của Tào Thanh rất thân thiện.

Đối mặt với một anh chàng cảnh sát xấp xỉ tuổi mình, Mộ Dung Vũ Xuyên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Tổ trưởng Lục... có khỏe không?” Gương mặt Tào Thanh lộ ra vẻ xấu hổ.

“Ừ, đương nhiên là rất khỏe.”

Mộ Dung Vũ Xuyên tự nhủ, cô ấy khỏe đến không thể khỏe hơn ấy chứ. Vết thương bị đạn bắn nặng như vậy mà tối qua cô nàng còn tác oai tác quái trên người hắn.

“Nếu mà... cô ấy có gặp vấn đề gì, anh cứ việc nói với tôi, tôi... sẽ cố hết sức giúp đỡ.” Tào Thanh nói xong gương mặt đã đỏ ửng.

“Ồ?” Mộ Dung Vũ Xuyên tròn tròn hai mắt nhìn cậu ta.

“Anh... anh...” Tào Thanh bối rối. “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Tổ trưởng Lục của anh đang gặp phải một chút chuyện phiền phức.” Mộ Dung Vũ Xuyên nháy nháy mắt.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Phản chiếu bóng ai (2)

Thứ Hai, ngày 22 tháng 8, trời đổ mưa phùn. Lúc 11 giờ 03 phút.

Tào Thanh lái chiếc Jetta cũ kỹ của đội trọng án lên lút lút chờ Mộ Dung Vũ Xuyên rời khỏi thành phố C.

Hai bên đường cao tốc là ruộng đồng cỏ bay thẳng cánh được phân thành từng khoảng ruộng vuông vức đều đặn trông rất đẹp mắt, thỉnh thoảng lại được điểm xuyết bằng một ngôi nhà mái ngói đỏ.

Con mưa phùn mang theo từng giọt mưa bay phiêu đảng trong gió, cả đất trời chìm trong một màu xám nhạt, ở phía xa xa còn thấp thoáng bóng dáng những dãy nhà lâu.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn thấy một đứa bé trai đang ngồi chống hông đảo thứ gì đó bên bờ ruộng, một chú chó vàng đang vênh đuôi phe phẩy tò mò nhìn chung quanh.

“Anh có muốn tìm một quán cơm ven đường ghé vào ăn không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi han.

“Đến thành phố S rồi hãy ăn, mấy quán cơm ven đường hay chật chội khách lắm.”

Mộ Dung Vũ Xuyên cười nói: “Tôi mời mà, anh không cần sợ tốn tiền đâu.”

“Tiền của ai mà chẳng phải là tiền?” Tào Thanh thành thật đáp.

“Cảm ơn anh đã đồng ý đi cùng tôi. Nếu không có bộ cảnh phục của anh đi bên cạnh, tôi tự mình điều tra chắc hẳn sẽ bị người ta cho là quân lừa gạt.”

“Anh không cần khách sáo như vậy, tôi cũng là vì muốn sớm bắt được tên hung thủ kia thôi.”

“Tôi có hơi hiếu kỳ.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Chuyện gì?”

“Đến cả đội trưởng đội cảnh sát hình sự của các anh cũng không tin tưởng lời tôi nói, có sao hết lần này đến lần khác anh lại lựa chọn tin tưởng tôi?”

“Thật ra không phải là tôi tin tưởng anh, mấy chuyện anh nói tôi nghe không hiểu lắm.” Tào Thanh nở nụ cười. “Nhưng tôi tin tưởng tổ trưởng Lục.”

“Thì ra là vậy.” Mộ Dung Vũ Xuyên lúng túng gãi đầu.

Trung tâm đào tạo múa Hình Nguyệt Loan nằm ở khu phố sầm uất phía Tây thành phố S. Đó là một toà nhà bốn tầng có lối kiến trúc theo phong cách cổ, gạch men trên tường trải qua nhiều năm tháng đã bắt đầu bong tróc ra từng mảng. Bên ngoài toà nhà trông vắng lặng như chùa bà đanh, hoàn toàn không phù hợp với sự náo nhiệt phồn hoa của khu phố.

Có thể ngành cảnh sát đúng là rất thuận tiện, Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh không cần phí chút công sức nào đã được gặp trực tiếp người quản lý trung tâm đào tạo. Dầu cho người phụ nữ trung niên béo tròn trên mặt toàn là son phấn này đối xử với bọn họ cũng không mấy nhiệt tình, nhưng ít ra bà ta vẫn phải miễn cưỡng tiếp đãi hai vị khách không mời mà đến.

“Chúng tôi muốn biết chuyện liên quan đến trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ.” Tào Thanh nói rõ ràng nguyên nhân viếng thăm.

Về mặt cô chủ nhiệm Vương vốn đang bình thường bỗng trở nên mất tự nhiên. “Ngài cảnh sát, tôi nghĩ các vị hiểu lầm rồi, nơi đây là trung tâm đào tạo múa Hình Nguyệt Loan.”

Mộ Dung Vũ Xuyên tiếp lời bà ta. “Trung tâm đào tạo múa Hình Nguyệt Loan trước đây chính là trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ. Toà nhà này vốn thuộc về Đoàn sân khấu kịch của tỉnh. Sau khi Đoàn sân khấu kịch đóng cửa, toà nhà này được công ty Truyền thông Hằng Viễn mua lại và thành lập trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ rất nổi tiếng trong giới nghệ thuật, cũng đã từng có vài diễn viên nổi tiếng từng học ở đây.”

Sau khi hắn nói xong, cô chủ nhiệm Vương cười khan một tiếng. “Các vị đã điều tra từ trước rồi, vậy còn muốn biết chuyện gì nữa?”

Tào Thanh nói: “Chúng tôi muốn hỏi thăm về một người.”

“Người nào? Giáo viên dạy múa ở đây sao?”

“Một học viên.” [xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](http://Truyenngontinh(.)com)]

“Học viên ở trung tâm của tôi đã xảy ra chuyện gì?” Hai gò má tròn trịa của bà ta rung lên vì lo lắng khiến căn phòng không ngừng rơi xuống.

“Cô không cần phải lo lắng, không phải học viên của trung tâm hiện tại.” Tào Thanh giải thích. “Mà là một người học viên học ở trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ từ hai năm trước.”

“Không biết các vị muốn hỏi về người nào? Nam hay nữ?”

“Nữ, tên là Trì Phi Phi.”

“Trì Phi Phi...”

“Cô Vương có biết cô gái này không?”

Cô chủ nhiệm Vương lắc đầu. “Cô ta là học viên cũ của trường Hoa Nghệ sao? Tôi không rành lắm.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nghe vậy lập tức lên tiếng: “Nghe nói trung tâm của cô có vài giáo viên đã từng dạy ở trường Hoa Nghệ đúng không?”

Cô chủ nhiệm Vương cười ha ha. “Không biết các vị nghe ai nói, chứ thực ra khi trường Hoa Nghệ đóng cửa, các giáo viên đều nghỉ ở đây và đi tìm việc khác. Về sau Đoàn nghệ thuật múa mua lại chỗ này và biến nó thành trung tâm đào tạo múa.”

“Trước đây trường Hoa Nghệ và đài truyền hình thành phố có hợp tác sản xuất chương trình gì không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

Bà ta giật mình. “Chuyện này tôi không rõ ràng lắm, hình như là có. Trung tâm đào tạo múa của chúng tôi cũng có hợp tác với đài truyền hình mà. Hàng ngày học viên của tôi cũng sẽ đến biểu diễn ở một số điểm do đài truyền hình chỉ định, đây là hợp tác đôi bên cùng có lợi.”

“Cô thật sự không biết Trì Phi Phi sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên nhắc lại đề tài chính.

“Ồ, cậu vừa hỏi tôi câu này rồi mà, tôi thật sự không biết.” Cô chủ nhiệm Vương trả lời rất chắc chắn.

“Theo như chúng tôi được biết,” Mộ Dung Vũ Xuyên lấy ra một tập tài liệu trong túi xách, lật ra hai trang rồi bắt đầu đọc to lên. “Tại trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ, hiệu trưởng tên Lý Mặc, Phó hiệu trưởng tên Mã Đăng, giáo viên chủ nhiệm tên Vương Hoa Vân. Lý Mặc còn là Tổng giám đốc của của công ty Truyền thông Hằng Viễn, mà cô Vương Hoa Vân này...”

Đọc đến đây hẳn bỗng dừng lại, mỉm cười nhìn người phụ nữ trung niên ngồi trước mặt.

Gương mặt béo tròn của bà ta trông rất mất tự nhiên, không rõ là đang cười hay đang mỉa. Bà ta há to miệng nhưng không nói được lời nào.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại nói tiếp, “Tri Phi Phi đã từng là học viên của cô. Đừng nói với tôi đến cả việc này mà cô cũng quên. Nếu là một học viên bình thường, cô không nhớ ra cũng không có gì lạ. Nhưng vụ án giết người bằng súng kinh thiên động địa hồi hai năm trước chẳng lẽ cô thật sự không nhớ được sao?”

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tàn Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Phản chiếu bóng ai (3)

Vương Hoa Vân ngồi co ro tại chỗ, miệng lẩm bẩm: “Nếu cảnh sát các vị đều đã biết rõ ràng như vậy rồi thì còn tìm đến tôi làm gì? Chẳng phải vụ án này đã kết thúc từ lâu rồi sao, nghe nói kẻ tình nghi đã chạy trốn...”

Bà ta đột ngột ngừng đầu lên nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh. “Lẽ nào đã bắt được cô ta rồi sao?”

Tào Thanh vừa định trả lời thì bàn tay Mộ Dung Vũ Xuyên đặt dưới bàn đã lặng lẽ néo vào tay cậu ta một cái.

Mộ Dung Vũ Xuyên cũng không trả lời câu hỏi của Vương Hoa Vân. “Chúng tôi muốn hiểu rõ về mọi mặt trong cuộc sống của người học viên này. Hy vọng cô chủ nhiệm phối hợp với chúng tôi.”

Về mặt Vương Hoa Vân rất u ám, nhưng trong ánh mắt lại toả ra một tia sáng kỳ lạ.

Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh đưa mắt nhìn nhau.

Người phụ nữ này chắc chắn biết được điều gì đó.

“Chúng tôi cũng hiểu rõ ràng vụ án này rất phức tạp.” Mộ Dung Vũ Xuyên úp úp mở mở nói. “Năm đó cảnh sát chúng tôi không ráo riết truy tìm nguyên nhân mà qua loa kết án là vì muốn tập trung vào việc đuổi bắt nghi phạm. Trên báo cáo điều tra cũng chỉ viết có vài từ như thế. Bây giờ chúng tôi cần phải làm lại một bộ hồ sơ mới cho vụ án này.”

Vương Hoa Vân lập tức trả lời: “Các vị đã bắt được kẻ bị tình nghi sao không trực tiếp hỏi cô ta ấy? Có gì phải phí công phí sức tìm đến đây?”

Bà cô cáo già này lại muốn dùng mảnh khoé.

“Cô Vương đang đàm phán với cảnh sát sao?” Mộ Dung Vũ Xuyên đột nhiên tỏ ra nghiêm nghị để hù dọa bà ta. “Nếu không phải cô ta nhắc tới cô thì chúng tôi cũng không mất thời gian lặn lội đến đây làm gì.”

“Cô ta sao? Tri Phi Phi nhắc tới tôi?” Bà ta rồi bời hết cả ruột gan.

Thấy trò lừa đã thành công, Mộ Dung Vũ Xuyên quyết định thắt chặt chiếc thòng lọng trên cổ bà ta. “Chúng tôi cũng không muốn vụ án cũ này lại liên lụy đến quá nhiều người. Huống hồ những lời của kẻ bị tình nghi nói không phải chuyện gì cũng đáng tin, cô nói có phải không?”

“Đương nhiên, đương nhiên là vậy.” Bà ta vội vàng nói. “Cô ta giết nhiều người như vậy chắc chắn không thể thoát khỏi tội từ hình, trước khi chết sẽ giống như một con chó điên gặp ai cũng cắn.”

Tào Thanh nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên, trong ánh mắt như muốn nói, anh không đi bán hàng đa cấp thật sự là lãng phí tài năng.

Mộ Dung Vũ Xuyên không lộ ra một biểu tình nào. “Nhưng tại sao cô ta lại muốn cắn cô chủ nhiệm một ngụm? Cô nói xem có phải là...”

“Chuyện này không liên quan gì đến tôi cả! Lúc đó tôi chỉ là một cô giáo chủ nhiệm thôi mà...”

“Nhưng cô biết rõ nội tình sự việc, không phải sao?”

“Cho dù là thế cũng không thể đổ trách nhiệm này lên đầu tôi chứ.” Vương Hoa Vân riu rít biện hộ. “Bọn họ đều tình nguyện mà...”

[Xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](http://Truyenngontinh(.)com)]

Nói đến đây bà ta chợt dừng lại rồi nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên đầy hoài nghi, dường như đã nhận ra mình nói quá nhiều.

Mộ Dung Vũ Xuyên không nói một lời, chỉ yên lặng ngồi đấy nhìn bà ta, về mặt cười như không cười.

Bà ta suy nghĩ một chút rồi quyết định bo bo giữ mình. “Đó là quy tắc ngầm trong nghề này rồi. Tôi nghĩ chắc các vị cũng hiểu ý tôi.”

Bà ta thở dài rồi nói tiếp: “Chén cơm trong ngành nghệ thuật này không hề dễ ăn một chút nào. Các vị chỉ thấy những ngôi sao màn bạc kia hào quang rạng rỡ, áo quần hàng hiệu, nhưng những thứ u ám và chua xót mà bọn họ phải trải qua thì những người khác làm sao mà hiểu được?”

Mộ Dung Vũ Xuyên nói: “Năm năm trước Lý Mặc mua lại toà nhà này của Đoàn sân khấu kịch thuộc Bộ văn hoá rồi thành lập trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ phải không?”

“Đúng vậy. Các vị hiểu rất rõ ràng.”

“Theo như tôi biết, học phí của trường Hoa Nghệ rất cao. Do đây là trường dân lập nên các học viên sau khi tốt nghiệp sẽ không được phân công làm việc ở đâu cả. Như vậy các học viên sau khi tốt nghiệp sẽ thông qua con đường nào để tiến vào giới giải trí đây?”

“Lý Mặc là một người rất có năng lực, quan hệ xã giao cũng rất rộng. Ông ta thậm chí còn hợp tác với các công ty điện ảnh nổi tiếng ở Bắc Kinh và Thượng Hải, mà chương trình hợp tác thành công nhất trong số đó là cuộc thi ‘Con đường tơ lụa’ đồng tổ chức với đài truyền hình thành phố.”

“Con đường tơ lụa?” Tào Thanh là người tỉnh khác, lần đầu nghe đến cái tên này nên khá ngạc nhiên.

“Tên đầy đủ là ‘cuộc thi tài Con đường tơ lụa Hoa Vũ dành cho thiếu nữ’.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

Người dân vùng này, đặc biệt là những người trẻ tuổi, chắc chắn không xa lạ gì với cái tên đó. Cuộc thi này được tổ chức mỗi năm một lần, đã kéo dài được mấy năm nay, trải qua tầng tầng lớp lớp bình chọn của khán giả để đưa ra danh sách hai mươi thiếu nữ tài sắc vẹn toàn tiến vào trận chung kết.

Các trận đấu trong vòng chung kết đều được truyền hình trực tiếp trên tivi. Các cô gái đứng trên sân khấu có thể hát, múa hoặc diễn kịch, tận hết mọi khả năng để thể hiện năng lực bản thân.

Đạt hạng bao nhiêu không quan trọng, chủ yếu là có thể vận dụng mọi khả năng để trụ lại được trên sân khấu càng lâu càng tốt, hấp dẫn được sự quan tâm của khán thính giả. Đặc biệt, những buổi thi đấu này rất được các công ty tìm kiếm tài năng chú ý đến, một khi được bọn họ chọn trúng thì chẳng khác nào một bước lên mây, từ chú vịt con xấu xí lập tức biến thành một cô thiên nga xinh đẹp lộng lẫy.

Trên đỉnh ngọn kim tự tháp của giới giải trí sẽ mở rộng cửa mời bọn họ bước vào.

Đây là điều mà biết bao nhiêu người có đồ mồ hôi sôi nước mắt cố gắng cả đời cũng không cách nào đạt được.

Vì giấc mộng huy hoàng này, cho dù có phải trả một cái giá lớn đến mức nào, bọn họ cũng đều cảm thấy xứng đáng.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Phản chiếu bóng ai (4)

Vương Hoa Vân im lặng.

Mộ Dung Vũ Xuyên lại kích thích bà ta một lần nữa. “Tri Phi Phi cũng từng tham gia cuộc thi Con đường tơ lụa có phải không?”

Vương Hoa Vân há miệng nhưng không nói nên lời, chỉ đành gật đầu một cái.

“Nhưng tại sao tôi chưa từng thấy cô ta xuất hiện trên sóng truyền hình?”

“Cô ta không vào được vòng chung kết.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhắm mắt sắp xếp lại ý tưởng trong đầu mình rồi hỏi: “Tri Phi Phi là một học viên như thế nào?”

Câu hỏi này khiến Vương Hoa Vân cảm thấy bất ngờ, bà ta suy nghĩ thật lâu rồi mới trả lời: “Cô ta không phải là một cô gái có sức thu hút. Học ở Hoa Nghệ hai năm cô ta cũng không có điểm nào nổi bật. Nhưng mà...”

Bà ta ngừng lại một chút. “Tôi cảm thấy cô gái này có rất nhiều tính toán.”

“Tính toán?”

“Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ chính những thứ đó lại hại chết cô ta.” Vương Hoa Vân nói.

“Tại sao cô lại nói như vậy?”

“Tình hình cụ thể thì tôi không rõ. Chỉ là... các vị biết đấy, nhà cô ta rất nghèo. Theo nguyên tắc mà nói thì cô ta sẽ có rất ít cơ hội được bước lên sân khấu.”

“Nguyên tắc?” Mộ Dung Vũ Xuyên tò mò lặp lại.

“À, có lẽ cái từ này không thoả đáng lắm, nhưng dù sao thì nó cũng là sự thật. Muốn bước chân vào con đường biểu diễn nghệ thuật thì tài chính gia đình nhất định phải dư giả.”

“Nếu như không có tiền thì sao?”

Trên mặt bà ta lộ ra một nụ cười nhiều hàm nghĩa. “Vậy thì phải xinh đẹp.”

“Một buổi chiều nọ...” Ánh mắt bà ta đột nhiên sáng lên, có lẽ vì sắp kể ra một câu chuyện về đời tư của người khác nên khiến tâm sinh lý người phụ nữ trung niên này trở nên phần khích.

“Tổng giám đốc Lý Mặc gọi tôi đến phòng làm việc của ông ta để bàn luận về danh sách học viên được trường đề cử tham dự cuộc thi Con đường tơ lụa.”

“Do trường đề cử? Không phải là do khán giả bình chọn sao?” Tào Thanh hỏi.

“Cũng có thể để khán giả bình chọn, nhưng khả năng bị loại sẽ rất cao. Nếu học viên tốn nhiều tiền như vậy để vào học ở trường tôi mà lại không có đãi ngộ đặc biệt thì làm gì có ai thèm đến đây học nữa? Các vị phải hiểu là trong mấy năm Hoa Nghệ còn hoạt động, hàng năm số lượng thí sinh tham gia cuộc thi này phải có đến mấy nghìn người. Nếu vào học trong trường chúng tôi thì khi được vào danh sách đề cử, ít nhất cô gái đó có thể bước vào top năm mươi người đứng đầu.”

“Ồ.” Tào Thanh rót cuộc cũng hiểu.

“Hôm đó khi bước vào phòng làm việc của Tổng giám đốc Lý, tôi thấy trong phòng không chỉ có một mình ông ta, mà người còn lại là người mà tôi không hề ngờ tới, Tri Phi Phi.”

“Tri Phi Phi?”

“Đúng vậy, chính là cô ta. Trước đó tôi không có ấn tượng đặc biệt nào với cô ta cả, nhưng trong ngày hôm đó, tôi phát hiện cô ta và Tổng giám đốc Lý cười cười nói nói như thể có quan hệ rất gần gũi.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi đưa danh sách đề cử cho Tổng giám đốc Lý. Ông ta xem một chút rồi hỏi tôi sao lại không có tên của Tri Phi Phi trong đó. Điều này khiến tôi rất bối rối, vì Tri Phi Phi từ đầu không hề nằm trong nhóm các cô gái được trường chú trọng bồi dưỡng. Tôi cũng không thấy cô ta có lai lịch gì đáng chú ý. Ngay lúc tôi đang do dự, Tổng giám đốc Lý lại bắt đầu khen ngợi ca tụng Tri Phi Phi, bảo là người như cô ta rất có tiền đồ. Cô gái đó ngồi ngay bên cạnh ông ta nở nụ cười rất tươi. Trong giây phút đó tôi lập tức hiểu ra, bèn ghi tên Tri Phi Phi vào trong danh sách đề cử.”

[Xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](#)]

“Sau đó cô ta đạt hạng bao nhiêu?”

“Hai mươi mốt.”

“Chỉ thiếu một chút thôi là được lên tivi rồi.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Đó cũng là chuyện nằm trong dự tính.” Vương Hoa Vân cười xảo quyệt.

“Ý cô là sao?”

“Hai mươi người đứng đầu đều đã được chọn sẵn từ trước, nếu cô ta muốn được lên hạng thì sẽ có một người phải rơi xuống. Ai sẽ chịu xuống đây? Cô gái đó quá ngây thơ, cô ta cho rằng thứ mình cho đi là vô cùng quý giá, nhưng lại không nhìn xem kẻ nhận nó là người nào? Tổng giám đốc Lý là một tay chơi già đời, bây giờ ông ta không còn nữa thì tôi cũng không ngại nói ra. Loại phụ nữ nào mà ông ta chưa từng chơi qua, sao có thể chết mê chết mệt một cô bé được chứ? Ông ta chẳng qua là gặp dịp thì chơi, muốn đùa giỡn với cô ta mà thôi.”

“Ý cô là, giữa bọn họ đã phát sinh loại quan hệ đó sao?...”

Vương Hoa Vân thờ dãi. “Tôi nghe nói cô bé đó còn từng phá thai hai lần. Nghĩ lại cũng thật là đáng thương.”

“Cô có cảm thấy việc cô ta giết người có liên quan đến chuyện này không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Chuyện này tôi không dám nói lung tung đâu.” Vương Hoa Vân cẩn thận trả lời. “Dù sao thì chuyện đó xảy ra cũng không có gì lạ, Tri Phi Phi là một cô nhi không quyền không thế, chỉ có thể tự trách mình không may. Nhưng là chẳng ai ngờ được cô gái đó lại có thể ra tay độc ác như vậy, tìm được khẩu súng rồi giết luôn một lúc ba người...”

“Cô vừa nói cô gái đó là một cô nhi?” Mộ Dung Vũ Xuyên cắt lời bà ta.

“Nghe nói lúc còn bé cô ta sống trong một cô nhi viện ở thành phố này.”

“Một đứa trẻ mồ côi làm sao có nhiều tiền đến thế để học ở trường của các người?”

“Chuyện này... tôi làm sao mà biết được.” Vương Hoa Vân hí hóp mặt lại. “Chắc là dựa vào nhan sắc để kiếm com thôi.”

Mộ Dung Vũ Xuyên không nói về chuyện đó nữa mà hỏi sang chuyện khác. “Nếu cô ta bắn chết Lý Mặc vì muốn trả thù, vậy thì hai nạn nhân còn lại tại sao lại bị giết?”

“Việc này tôi cũng không biết.” Vương Hoa Vân xoè tay.

- - - - -

Người dịch: Mìn_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khai Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Phản chiếu bóng ai (5)

Mộ Dung Vũ Xuyên cầm theo một túi ni lông căng phồng chui vào xe, trên tóc hấn vương đầy mưa bụi.

“Tiếp theo chúng ta làm gì đây?” Tào Thanh hỏi.

Mộ Dung Vũ Xuyên mở túi ni lông ra, mùi gà rán thơm phức lập tức tràn ngập trong khoang xe. Tào Thanh không nhịn được nuốt nước bọt.

“Cứ mặc kệ nó đi, chúng ta ăn no đã rồi tính.” Mộ Dung Vũ Xuyên cầm một miếng cánh gà lên nhai ngấu nghiến.

Tào Thanh bèn bốc một miếng gà vụn cho vào miệng.

“Đệt! Sao anh ăn uống chán thế?” Mộ Dung Vũ Xuyên găm sạch mẩu xương rồi lại cầm lên một miếng gà khác. “Chính mình phải chăm sóc cho mình thật tốt, thời buổi bây giờ mà chờ người khác chăm sóc cho mình thì có mà chết đói.”

Tào Thanh nhìn dáng vẻ tham ăn của Mộ Dung Vũ Xuyên, nhớ đến gương mặt Lục Tiểu Đường mỗi khi nhắc đến người bạn thanh mai trúc mã này đều tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cậu ta khẽ cười, thế nhưng sau đó một nỗi buồn phiền lại nhanh chóng chiếm lấy trái tim cậu ta.

Một cô gái mặc áo lông và váy ngắn hồ rốn đang run rẩy băng qua đường dưới cơn mưa phùn.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn chăm chăm theo cô ta cho đến khi thân ảnh ấy biến mất ở cuối đường, mới cất giọng lâu bàu: “Trời lạnh vậy mà còn ăn mặc thiếu vải. Thật là...”

“Đúng rồi!” Tào Thanh bỗng nói. “Hai năm trước khi tổ trưởng Lục còn làm việc trong đội đặc nhiệm của Sở cảnh sát tỉnh, cô ấy rất thân thiết với một đàn anh trong đội. Chúng ta có nên đến gặp anh ta để hỏi thăm tình hình không?”

“Sao anh không nói sớm?!” Mộ Dung Vũ Xuyên kêu lên.

Đàn anh của Lục Tiểu Đường tên là Đường Kiện, hiện đang giữ chức Đội trưởng Đội trinh sát số 2 ở Sở cảnh sát tỉnh. Anh ta chỉ khoảng 25, 26 tuổi, còn cao hơn cả Mộ Dung Vũ Xuyên, dáng người mạnh mẽ đầy khí phách.

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng vô cùng ghen tị.

Cho dù các ngôi sao nổi tiếng có vẻ đẹp trung tính hiện nay được rất nhiều người hâm mộ, nhưng theo điều tra thực tế thì những người đàn ông cao ráo vạm vỡ đầy nam tính vẫn luôn là lựa chọn hàng đầu của phụ nữ để kết hôn. Đường Kiện chính là loại đàn ông như vậy.

Đường Kiện rất nhiệt tình tiếp đón hai người bạn họ, thỉnh thoảng còn hỏi thăm tình hình gần đây của Lục Tiểu Đường.

[Xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](http://Truyenngontinh(.)com)]

Mộ Dung Vũ Xuyên âm thầm quan sát anh ta, trong lòng không ngừng tính toán, chẳng lẽ anh ta có ý với Lục Tiểu Đường sao? Vậy thì tốt nhất hẳn không nên tỏ ra quá thân thuộc với cô nàng, nếu để Đường Kiện biết hẳn và cô đàn em của anh ta đã phát sinh quan hệ khó nói, có khi anh ta sẽ diễn tiết lên đuổi cô hẳn ra khỏi cửa mắt.

Tào Thanh nói tóm gọn lý do của chuyến viếng thăm cho Đường Kiện nghe khiến chân mày anh ta nhíu chặt, sau một lúc lâu anh ta mới nói: “Vụ án này của thành phố C các cậu đúng là rất phiền phức, tôi ở tỉnh cũng đã nghe được phong phanh. Không ngờ hai người lại có thể điều tra đến vụ án cũ từ hai năm trước, các cậu chắc chắn hai vụ án này có liên quan đến nhau chứ?”

“Thật ra bọn tôi cũng không chắc chắn lắm.” Tào Thanh thành thật trả lời. “Nhưng dưới tình huống không tìm ra được manh mối nào khác như bây giờ thì đây chính là hướng làm việc duy nhất của chúng tôi.”

Đường Kiện gật đầu, anh ta hơi trầm ngâm một lát rồi mới cất lời: “Thành thật mà nói thì vụ án phát sinh từ hai năm trước này có rất nhiều điểm đáng ngờ mặc dù đã bị đóng án. Chẳng qua... các cậu cũng hiểu đấy, vụ án này có liên quan đến nhiều người tai to mặt lớn nên không tiện tiếp tục điều tra sâu hơn...”

Anh ta nói xong liền đứng dậy bước ra đóng cửa lại. “Lúc đó tôi và Tiểu Đường đều có tham gia vào công tác điều tra của vụ án này.”

Tiểu Đường? Mộ Dung Vũ Xuyên trầm nghĩ, xưng hô thân thiết như vậy rõ ràng là có quan hệ không bình thường.

Sau đó hẳn dồn hết sự tập trung vào câu chuyện Đường Kiện kể.

“Tôi nhớ lúc đó là khoảng tháng 4 năm 2009, ừm... ngày 12, đúng vậy, chính là ngày hôm đó. Chúng tôi nhận được điện thoại báo án của khách sạn Đồng Hải, nói là có kẻ mang súng vào khách sạn bắn chết người. Tôi và Tiểu Đường cùng vài cảnh sát đặc nhiệm khác nhanh chóng chạy tới hiện trường. Khi nhìn thấy hung thủ là một cô gái trẻ, trong lòng tôi đã rất khó chịu. Bàn tay cô ta cứ không ngừng run, toàn thân dính rất nhiều máu, không rõ là do cô ta bị thương hay do máu của các nạn nhân chảy vào. Trông bộ dạng của cô ta lúc đó không khác gì một cô gái nhỏ bị ức hiếp, hoàn toàn không giống với một hung thủ vừa giết ba mạng người.”

“Nếu vậy sao các anh không nghĩ cách bắt sống cô ta lại?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Lúc đó chúng tôi đã thử làm vậy nhưng không thành công, trong tay cô gái đó có con tin, súng của cô ta vẫn luôn chĩa vào đầu con tin đó.”

“Con tin?” Mộ Dung Vũ Xuyên cười nhạo. “Bộ tưởng đang quay phim cảnh sát bắt cướp sao?”

Đường Kiện cười nói: “Cậu không ngờ được đâu, con tin đó lại còn là một người đàn ông, lúc đó hẳn sợ tới mức tè cả ra quần.”

“Liên quan đến tính mạng mà, cũng không trách được.” Trái lại Tào Thanh tỏ ra rất đồng tình.

“Cô gái kia chĩa súng vào đầu con tin, tuy vẫn luôn khóc lóc nhưng lại nhất quyết không đầu hàng. Vì sự an toàn của con tin, chúng tôi không còn cách nào khác đành phải bắn hạ cô ta. Lúc đó Tiểu Đường là người có trình độ bắn súng tốt nhất trong đội nên chúng tôi quyết định để những người khác thu hút sự chú ý của cô gái, tạo cơ hội cho Tiểu Đường ra tay.”

Người dịch: Mìn_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Phản chiếu bóng ai (6)

“Sau đó cô ấy bắn Trì Phi Phi?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Đúng vậy. Thật ra hành động của cô gái đó có rất nhiều sơ hở, với kỹ năng bắn súng của Tiểu Đường thì hoàn toàn chỉ cần bắn một phát là trúng ngay. Nhưng không ngờ Tiểu Đường lại lãng phí rất nhiều cơ hội, cuối cùng khi nhắm bắn vào đầu hung thủ lại bắn trượt.”

“Sau đó thì sao? Hung thủ có giết con tin không?”

“Không, cô ta rất lạnh lùng bắn một phát vào tai con tin để uy hiếp bọn tôi rút lui, sau đó cô ta mang theo con tin chạy trốn mất dạng. Bốn ngày sau, có người phát hiện con tin hôn mê bất tỉnh nằm ở vùng ngoại ô thành phố, còn cô gái đó đã chạy trốn mất tăm mất tích.”

“Có phải Lục Tiểu Đường bị xử phạt vì vụ án này không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

Đường Kiến gật đầu. “Mặc dù không có chứng cứ chứng minh cô ấy cố ý để cho hung thủ bỏ trốn, nhưng ai có mặt ở đó cũng nhìn ra được cô ấy không đành lòng giết chết cô gái kia. Tôi hiểu rõ cô ấy, thật ra cô ấy rất mềm lòng, sợ nhất là thấy người khác khóc. Tôi đoán là lúc đó cô ấy đã cảm thấy vụ án này có nội tình khác, nên lúc tra án vẫn luôn cương quyết muốn điều tra tường tận mọi tình tiết trong vụ án, thậm chí đến mức đập bàn nói chuyện với lãnh đạo, cộng thêm việc đã thất trách trong lúc giằng co với hung thủ nên mới bị giáng chức...” Đường Kiến nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Mộ Dung Vũ Xuyên nói: “Tôi đã xem qua báo cáo điều tra của vụ án này, nội dung ghi trong đó rất mơ hồ lấp lửng, cũng không hề nêu ra động cơ gây án của cô gái đó — rốt cuộc vì cái gì mà cô ta lại phải ra tay sát hại...”

Đường Kiến nhẹ giọng than. “Như tôi vừa nói đấy, mấu chốt của vấn đề là ở chỗ ba nạn nhân. Lý Mặc là Tổng giám đốc một doanh nghiệp lớn, hai người còn lại, một người là Phó giám đốc đài truyền hình tỉnh, một người là đạo diễn hành nghề lâu năm rất có danh tiếng trong ngành. Hơn nữa... cậu xem báo cáo khám nghiệm tử thi rồi chứ?”

“Xem rồi.”

“Dựa theo tình hình thi thể của cả ba nạn nhân, rất dễ khiến người ta nghĩ đến trước khi chết bọn họ đã làm ra những hành vi đồi bại nào đó. Vụ án lại còn vừa hay phát sinh lúc cuộc thi Con đường tơ lụa chuẩn bị lên sóng, hung thủ là một trong các thí sinh. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chỉ cần điều tra minh bạch rõ ràng vụ án này thì ắt hẳn sẽ mang lại điều tiếng vô cùng khó nghe. Thành phố S mấy năm nay vẫn luôn ra sức xây dựng hình ảnh thành phố văn minh nề nếp, nếu tai tiếng này mà xuất hiện thì cậu có thể tưởng tượng được sẽ gây ra hậu quả lớn đến mức nào.”

Mộ Dung Vũ Xuyên không có đáp lời anh ta.

Đường Kiến hoài nghi hỏi: “Các cậu đến đây không phải là muốn điều tra lại vụ án đó chứ?”

Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh đưa mắt nhìn nhau không nói.

Bầu không khí giữa ba người đột nhiên rơi vào im lặng.

[Xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](http://Truyenngontinh(.)com)]

Trong lúc Mộ Dung Vũ Xuyên đưa tay gỡ đầu, Đường Kiến cất tiếng hỏi: “Vậy tại sao các cậu lại cho rằng vụ án giết người hàng loạt ở thành phố C và vụ án phát sinh hai năm trước ở thành phố S có liên quan đến nhau?”

“Hung thủ nhét vào hậu môn của nạn nhân thứ hai một viên đạn đã qua sử dụng, mà viên đạn đó là của Lục Tiểu Đường...” Mộ Dung Vũ Xuyên nói.

“Cậu chắc chứ?” Đường Kiến hỏi lại.

“Trên viên đạn có vết khắc hình chữ thập, tất cả những viên đạn của Lục Tiểu Đường đều có vết khắc như vậy.”

“Việc này tôi có biết, mỗi chữ thập trên đó đều do chính tay cô ấy khắc lên.” Đường Kiến gật đầu. “Nếu vậy, Tiểu Đường cho rằng viên đạn này chính là viên đạn cô ấy đã bắn vào Trì Phi Phi sao?”

“Tôi đã hỏi chuyên gia vũ khí.” Mộ Dung Vũ Xuyên giải thích. “Theo mức độ biến dạng của đầu đạn mà suy ra, viên đạn đã bị bắn vào cơ thể người hoặc động vật.”

Đường Kiến yên tĩnh lắng nghe phân tích của hắn.

“Nhưng bây giờ Tiểu Đường lại không biết đã đi đâu, tôi không tìm được cậu ấy. Tôi cũng chẳng rõ có phải Tiểu Đường cũng nghĩ như tôi không. Hung thủ luôn để lại dấu ấn hình chữ thập ở cả hai vụ giết người, nạn nhân thứ nhất bị hấn rạch một hình chữ thập ở giữa ngực, nạn nhân thứ hai bị hấn đóng đinh lên thập tự giá. Trước đây chúng tôi cho rằng hung thủ làm vậy là vì hấn tôn thờ Cơ đốc giáo nên mới cố ý để lại dấu hiệu đó như một loại nghi thức. Nhưng khi phát hiện ra viên đạn của Lục Tiểu Đường tôi lại cảm thấy rất hoang mang, chữ thập khắc trên thân viên đạn có liên quan gì đến chữ thập hung thủ để lại tại hai hiện trường không? Bây giờ tôi rất muốn xác nhận lại việc này...”

Đường Kiến nhìn Mộ Dung Vũ Xuyên thật kỹ rồi đột ngột nói: “Thì ra cậu cũng nghi ngờ chuyện này...”

Mộ Dung Vũ Xuyên lập tức rung mình. “Anh nói gì?”

“Thật ra khi vụ án phát sinh ở thành phố các cậu, tôi đã bắt đầu chú ý đến nó.”

“Thật sao? Có nguyên nhân gì không?”

“Hai năm trước khi đang điều tra Trì Phi Phi, tôi đã vô tình phát hiện một việc. Cậu chờ một chút, để tôi lấy thứ này cho cậu xem...”

Đường Kiến bước về phía bàn làm việc, mở ngăn kéo rồi lấy ra một xấp văn kiện nằm dưới đáy tủ. Anh ta rút ra một tấm ảnh đưa cho Mộ Dung Vũ Xuyên và Tào Thanh xem.

- - - - -

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Phản chiếu bóng ai (7)

Đó là ảnh chụp quang cảnh một buổi tiệc vô cùng xa hoa, khách khứa bên trong cả nam lẫn nữ đều mặc vest đen mang giày da, kẻ đứng người ngồi, mặt mày vui vẻ...

Mộ Dung Vũ Xuyên vừa nhìn sơ qua đã nhận ra người đàn ông đứng hàng thứ hai khoảng hơn 50 tuổi có gương mặt vô cùng uy nghiêm “Đây chẳng phải là cục trưởng Lý Phong của cục cảnh sát thành phố C sao?”

Đường Kien chỉ tay vào một người đàn ông trung niên tóc vuốt keo chải ngược ra sau, miệng mỉm cười hoà nhã. “Người này chính là Lý Mặc, Tổng giám đốc công ty Truyền thông Hằng Viên kiêm hiệu trưởng trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ. Ông ta là cháu họ của Lý Phong.”

“Trùng hợp như vậy?”

“Hai năm trước lúc tôi đến gặp người nhà nạn nhân trong vụ án đó đã phát hiện ra chuyện này, nhưng vì không liên quan gì đến vụ nổ súng giết người nên tôi cũng không chú ý lắm. Thế nhưng khi vụ án giết người liên hoàn của các cậu xảy ra, tôi mới tò mò đi điều tra thử lại lịch của nạn nhân thứ hai là cô sinh viên Học viện Phát thanh Trần Mộng Dao kia. Chuyện trùng hợp thứ hai lại xuất hiện.”

“Chẳng lẽ cô gái đó cũng là họ hàng của Lý Mặc?”

“Cô ta là cháu ngoại của Trịnh Vệ Đông.”

Mộ Dung Vũ Xuyên nhìn Tào Thanh rồi thở mạnh một hơi. “Nếu vậy thì ý đồ của hung thủ cũng đã rõ ràng. Mục tiêu tấn công của hắn đều là người thân của những nạn nhân trong vụ nổ súng năm đó.”

Đường Kien gật đầu. “Điều này nói rõ ít nhất hung thủ có quen biết với Trì Phi Phi, hoặc là...” Đường Kien bỏ lửng câu nói.

Nhưng người nào có mặt ở đây cũng hiểu được ý anh ta.

Hoặc là, hung thủ có thể là Trì Phi Phi, người đã cao chạy xa bay từ hai năm trước.

Mộ Dung Vũ Xuyên suy nghĩ một chút rồi đưa ra ý kiến: “Nhưng tôi cảm thấy cho dù Trì Phi Phi còn sống sót sau vết thương do đạn bắn đó thì cũng khó có thể trở thành hung thủ của vụ án này.”

“Tại sao?” Đường Kien ngạc nhiên.

“Bởi vì hai nạn nhân nữ đều bị xâm phạm tình dục rất nghiêm trọng, cộng thêm các vết tích để lại tại hiện trường, chúng tôi suy đoán hung thủ hẳn là một người đàn ông khoẻ mạnh cường tráng.”

“Nếu nói như vậy,” Đường Kien gật gù, “Hung thủ ít nhất cũng phải là người biết được nội tình vụ án Trì Phi Phi nổ súng bắn người...”

“Năm đó anh điều tra vụ án này có tra ra được những người thân thiết với cô ta không?” Mộ Dung Vũ Xuyên hỏi.

“Cô ta là một đứa trẻ mồ côi, chỉ có một người bà con xa sống ở quê. Chúng tôi cũng đã từng đến đó điều tra, từ khi cha mẹ Trì Phi Phi qua đời thì bọn họ hầu như không còn liên hệ với cô ta nữa. Chỉ có lúc đón năm mới họ mới đến cô nhi viện thăm cô ta một lần và cho ít tiền.”

“Bao nhiêu tiền?”

Đường Kien mỉm cười. “Nhiều lắm cũng chỉ một trăm, hai trăm tệ. Nhà bọn họ vốn cũng đã rất nghèo rồi.”

“Vậy cô ta làm sao có tiền học ở trường Nghệ thuật biểu diễn Hoa Nghệ học phí lên đến mấy chục ngàn tệ?” Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn luôn không tài nào giải thích được vấn đề này.

[Xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](#)]

“Lúc đó tôi và Tiểu Đường cũng không hiểu. Nhưng bởi vì điều này không liên quan trực tiếp đến vụ nổ súng nên cũng không quá mức chú ý đến. Có lẽ cô ta mượn ai đó, hoặc là dùng nhan sắc để đổi lấy. Dù sao cô ta cũng rất xinh đẹp...”

Mộ Dung Vũ Xuyên hiểu ý Đường Kien. Hắn suy nghĩ một chút rồi đưa ra ý kiến: “Suy luận của tôi có hơi loạn rồi, hay là chúng ta bắt đầu xem xét từ những chi tiết ban đầu đi, xem xem vụ án của Trì Phi Phi có để lại những điểm đáng ngờ nào không. Tạm thời không nói tới động cơ gây án của cô ta nữa.”

“Theo tôi thì điểm đáng ngờ lớn nhất chính là công cụ gây án của cô ta. Cây súng phòng chế đời 54 đó làm sao cô ta có được?”

“Đúng vậy, đó cũng không phải là súng đồ chơi, nếu không có nguồn hàng đáng tin cậy thì sẽ không thể tìm được.” Mộ Dung Vũ Xuyên tán thành. “Còn một điều nữa, sau khi bị trọng thương và bỏ trốn, vì sao cảnh sát không tìm được cô ta? Một cô gái bị trọng thương nguy hiểm đến tính mạng không thể nào chạy trốn quá xa được. Sao cô ta có thể đột nhiên bốc hơi khỏi thế giới này được kia chứ?”

“Ý cậu là...” Đường Kien ngẫm nghĩ điều Mộ Dung Vũ Xuyên vừa nói.

Đôi mắt Mộ Dung Vũ Xuyên lập loè ánh sáng. “Giả dụ, chỉ là giả dụ thôi nhé, có một người nào đó hiểu rất rõ hoàn cảnh của Trì Phi Phi, lại còn dốc hết sức giúp đỡ cô ta mặc cho điều cô ta muốn làm là giết người. Bọn họ cực kỳ tin tưởng ở đối phương, cho nên khi Trì Phi Phi rời khỏi cô nhi viện và muốn được đến trường học như bao người khác, muốn theo đuổi giấc mơ của đời mình, hẳn ta cũng nỗ lực giúp đỡ cô ta, làm việc kiếm tiền để cho cô ta được đến trường. Sau này khi Trì Phi Phi phát hiện mình bị lừa gạt và muốn trả thù, hẳn lại bằng cách nào đó lấy được súng đưa cho cô ta, thậm chí sau khi cô ta đã giết người xong hẳn lại tiếp tục che giấu, bảo vệ cô ta.”

“Giả thiết cậu đưa ra...” Đường Kien nhíu mày.

“Tôi biết — tôi không có một chút chứng cứ nào chứng minh sự tồn tại của người này. Nhưng khi giả thiết này được thành lập thì tất cả mọi điểm đáng ngờ của vụ án này đều được giải thích hợp lý. Hơn nữa...”

“Còn có thể liên quan trực tiếp đến vụ án giết người hàng loạt ở thành phố C.” Trong mắt Đường Kiệt cũng loé ra hào quang.

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Phản chiếu bóng ai (8)

Tào Thanh nói xen vào: “Nhưng điều này lại dẫn đến một vấn đề mới — làm sao chúng ta chứng minh được sự tồn tại của hắn? Nếu hắn thật sự tồn tại, chúng ta phải làm cách nào để tìm ra hắn đây?”

Câu nói của Tào Thanh như dội một gáo nước lạnh vào mặt Đường Kiệt và Mộ Dung Vũ Xuyên.

Ba người lại tiếp tục im lặng.

Mãi một lúc sau Đường Kiệt mới thở dài một hơi. “Chà, dù sao đây cũng là vụ án đã xảy ra từ hai năm trước, những manh mối ban đầu đến bây giờ lại càng khó tìm ra.”

Mộ Dung Vũ Xuyên đột nhiên nở một nụ cười gian xảo. “Cùng lắm thì, chúng ta đưa ra một nghi phạm tạm thời.”

“Cậu nói rõ ràng xem nào.” Đường Kiệt tò mò ngẩng đầu.

Lúc 13 giờ 43 phút, tại phòng làm việc của đội trinh sát số 2.

Mộ Dung Vũ Xuyên ngủ gật trên ghế sofa, đầu gật gà gật gù, thỉnh thoảng lại đưa tay lên gãi má theo thói quen.

Gương mặt Tào Thanh tràn đầy lo lắng. Cậu ta lo rằng việc mình len lút chạy đến đây cùng Mộ Dung Vũ Xuyên đã bị Võ Bưu biết, lúc trở về chắc chắn sẽ bị tấn cho một trận. Nếu việc điều tra có kết quả tốt thì còn có thể lấy công chuộc tội, nếu không thì... Tào Thanh chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt khô như ngói không chút tình cảm của Võ Bưu là đã cảm thấy lạnh run.

Nhân viên nhập liệu Đường Kiệt tìm tới đang ngồi trong góc phòng gỗ máy tính lạch cạch vô cùng bận rộn, không biết đã tìm được thông tin hay chưa. Cô nữ cảnh sát này trông còn rất trẻ, chắc hẳn vừa mới tốt nghiệp không lâu. Nhận thấy Tào Thanh vẫn luôn nhìn mình, cô ngẩng đầu lên lễ phép cười chào cậu.

Tào Thanh không biết làm gì hơn đành mở miệng cười theo, trong lòng lại càng thêm nôn nóng.

Mộ Dung Vũ Xuyên vẫn vô tâm ngồi trên sofa gật gà gật gù.

Máy in phát ra một chuỗi những tiếng kin kít. Nữ cảnh sát đứng lên bước đến chỗ máy in cầm lên một xấp giấy rồi đi đến trước mặt Tào Thanh. “Tôi đã in ra hết lý lịch của người đó, bao gồm cả địa chỉ gia đình anh ta. Mời anh xem thử.”

Tào Thanh cầm xấp giấy trong tay cô. Nữ cảnh sát quay đầu nhìn sang Mộ Dung Vũ Xuyên, buồn cười hỏi: “Anh ta cũng là cảnh sát?”

Tào Thanh lập tức đẩy Mộ Dung Vũ Xuyên một cái khiến hắn mơ mơ màng màng tỉnh giấc. Dường như quên mất mình đang ở đâu, thấy đứng trước mặt mình là một nữ cảnh sát, Mộ Dung Vũ Xuyên liền cất giọng chào: “Người đẹp, là cô vừa gọi tôi dậy phải không?”

Cô cảnh sát phì cười một tiếng rồi chỉ tay về phía Tào Thanh.

[Xem các chương mới nhất tại [Truyenngontinh\(.\)com](http://Truyenngontinh(.)com)]

Tào Thanh cảm thấy vô cùng mất mặt, cậu nhanh chóng cúi đầu nhìn vào xấp tài liệu trong tay. Sau khi xem xong cậu đưa nó cho Mộ Dung Vũ Xuyên.

Trong lúc Mộ Dung Vũ Xuyên đang xem tài liệu, Tào Thanh nhin không được bèn đưa ra nhận xét. “Người này cũng không có làm việc gì xấu, chẳng qua cũng chỉ ấu dâm và tàng trữ ma túy nên bị tạm giam vài ngày.”

“Điều này có thể nói rõ hắn ta có liên quan đến bọn xã hội đen.” Mộ Dung Vũ Xuyên nói. “Người như hắn có thể tìm được nguồn cung cấp súng.”

“Anh có mấy phần chắc chắn hắn chính là người này?”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Đường Kiệt đã quay trở về phòng và kéo ghế ngồi xuống cạnh họ.

“Không chắc được.” Mộ Dung Vũ Xuyên đặt tập tài liệu trong tay xuống mặt bàn. “Tôi nói rồi, kẻ này chỉ là nghi phạm tạm thời của chúng ta mà thôi.”

“Tôi không hiểu nổi tại sao anh lại nghi ngờ người này?”

“Chỉ nghĩ vì cái gì cả, tôi chỉ là cảm thấy giả thiết này rất thú vị.” Mộ Dung Vũ Xuyên cười nói.

“Cái gì?” Tào Thanh há hốc mồm, cảm suýt rơi xuống đất.

“Thật ra giả thiết này rất hợp lý.” Đường Kiệt nói xen vào. “Trì Phi Phi là một cô gái chưa hiểu việc đời, muốn cô ta cùng lúc giết chết ba người đàn ông là chuyện không hề dễ dàng, cần phải có một kế hoạch rõ ràng và giết người theo đúng trình tự, bao gồm cả việc lên kế hoạch chạy trốn. Chỉ dựa vào khả năng của một cô gái trẻ thì rất khó lòng thực hiện được, nhưng nếu lúc sự việc xảy ra có một người trợ giúp cô ta thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác. Cũng có thể kẻ đó không trực tiếp tham gia vào việc giết người mà chỉ giúp đỡ cô ta bỏ trốn, điều này có thể giải thích được lý do tại sao một cô gái trẻ bị bắn trọng thương còn có thể trốn thoát khỏi thiên la địa võng của cảnh sát. Mà kẻ muốn giúp đỡ cô ta cũng phải

nghĩ ra một cách hữu hiệu để rút lui, do đó biện pháp giả làm con tin và diễn một vở kịch cho cảnh sát xem là một kế sách vô cùng khả thi.”

Suy luận của Đường Kiến và Mộ Dung Vũ Xuyên không hên mà lại vô cùng trùng khớp, hơn nữa phân tích của anh ta càng rõ ràng và chính xác hơn.

Mộ Dung Vũ Xuyên cúi đầu xem tập tài liệu trên tay —

Na Lượng, sinh ngày 7 tháng 11 năm 1978, 33 tuổi, người tộc Mãn, nguyên quán ở thành phố Thương Châu tỉnh Hà Bắc, là cử nhân đại học (tốt nghiệp trường cao đẳng nghề Y học Thương Châu), không có việc làm. Ngày 12 tháng 3 năm 2001 vì tụ tập đánh nhau nên bị tạm giam ngắn hạn trong 4 tháng. Năm 2007 vì tàng trữ phi pháp chất cấm nên bị tạm giam ngắn hạn trong 6 tháng...

Người dịch: Min_4ever

Bạn đang đọc truyện *Giải Phẫu Sư: Tân Khái Niệm Pháp Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.